

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVER REVEALED

A NOVEL OF THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD

"Best new series I've read in years!"—LISA GARDNER

"To die for."—SUZANNE BROCKMANN

J. R.
WARD

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

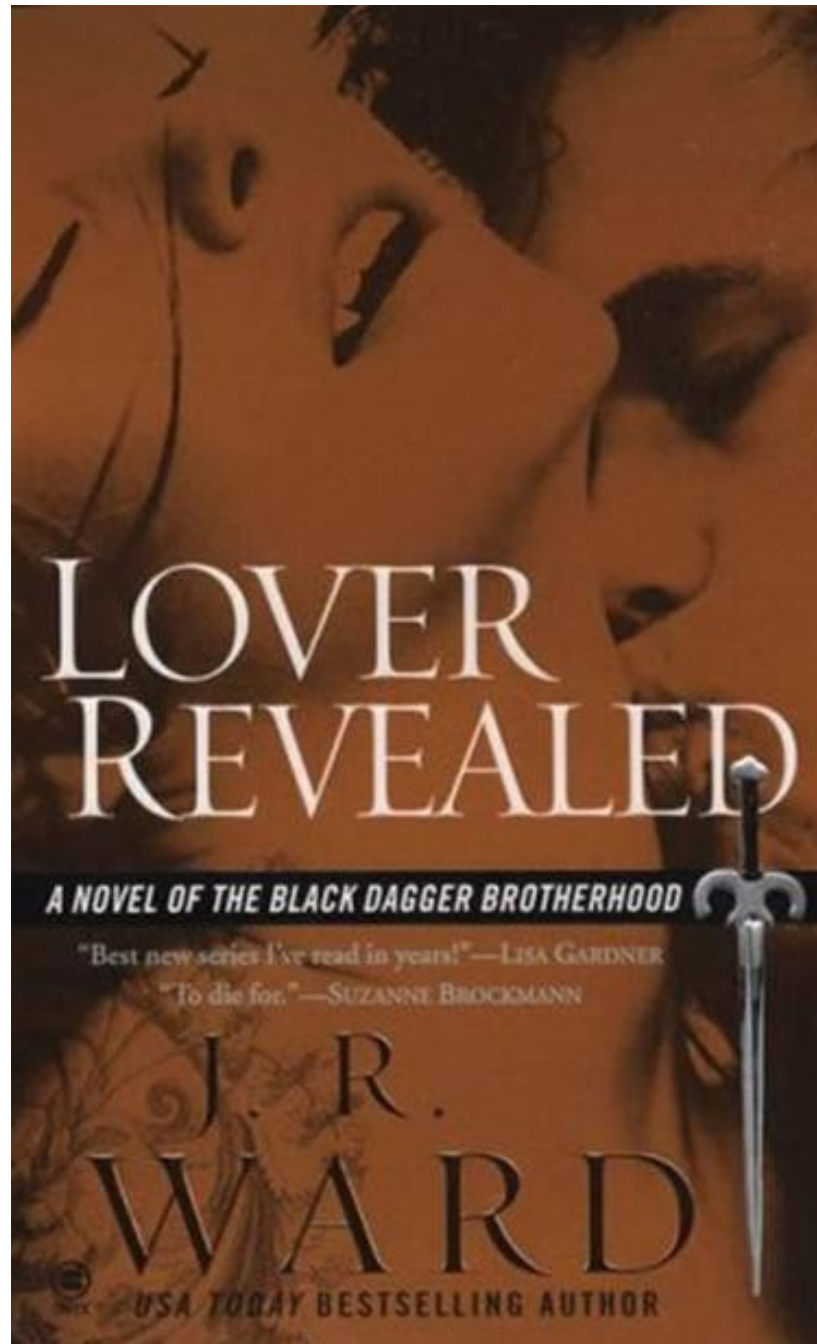
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kara Cagper
Kardeşliği'nden bir "S'of'el

J. R. Ward

A SIGNET ECLIPSE BOOK

Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü

ahvenge v. Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği pr n. Türlerini Azalan'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar
Toplum. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Onlar kardeş değildir. ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve ketum olan bu kişiler sivillerden ayrı yaşar, beslenmeleri gerektiği zamanlar dışında diğer sınıfların üyeleriyle çok az temas kurarlar. Efsanelere konu olurlar ve vampir dünyasında saygı duyulan nesnelerdir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi n. Başka birinin kan ihtiyacını karşılamak üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Yasaklanmamış olsa da, kan kölesi tutma uygulaması büyük ölçüde durdurulmuştur.

Seçilmiş pr n. Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilen dişi vampirler. Aristokrasinin üyeleri olarak kabul edilirler, ancak ruhani olarak zamansal olarak odaklanmışlardır. Erkeklerle çok az etkileşimleri vardır ya da hiç etkileşimleri yoktur ancak sınıflarını çoğaltmak için Kâtip Bakire'nin talimatıyla Kardeşlerle çiftleştirilebilirler. Kehanette bulunma yetenekleri vardır. Geçmişte, kanı karşılamak için kullanılırlardı

Kardeşliğin eşleşmemiş üyelerinin ihtiyaçları, ancak bu uygulama Kardeşler tarafından terk edilmiştir.

kohnteht n. Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd pr n. Cehennem.

doggen n. Vampir dünyasında hizmetçi sınıfının üyesi. Doggen'lerin eski, muhafazakar gelenekleri vardır. resmi bir kıyafet ve davranış kuralına uyarak amirlerine hizmet ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten hızlı yaşlanırlar. Ortalama yaşam süresi yaklaşık beş yüz yıldır.

the Fade pr n. Ölülerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve ebediyete intikal ettiği zamansız âlem.

Birinci Aile pr n. Vampirlerin kral ve kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian n. Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde gardiyanlar vardır, en güçlüsü ise whard olarak bilinen kapalı bir kadındır.

glymera n. Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren n. Bir dişiyle çiftleşen erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

leahdyre n. Güç ve nüfuz sahibi bir kişi.

leelan adj.; n. Gevşek bir şekilde "en sevgili" olarak çevrilen bir sevgi terimi.

Lessening Society pr n. Vampir türünün kökünü kazımak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

Lesser n. Azaltma Topluluğunun bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhu alınmış insan. Lesser'ın öldürülebilmesi için göğsünden bıçaklanması gerekir; Aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder.

Bebek pudrası gibi kokuyorlar. Topluluğa Omega'dan çıkarıldıktan sonra kalplerinin içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lheage n. Bir cinsel itaatkar tarafından dominantına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

mahmen n. Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis n. Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılsama alanının yaratılması.

nalla (f.) veya **nallum** (m.) n. Sevgili.

ihitiyaç dönemi n. Dişi vampirin doğurganlık dönemi, Genellikle iki gün sürer ve yoğun cinsel istek eşlik eder. Bir dişinin geçiş döneminden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir ortaya çıkar. Tüm erkekler, ihtiyacı olan bir dişinin yanındaysa bir dereceye kadar tepki verir. Bu tehlikeli bir dönem olabilir, çatışmalar ve

Özellikle dişi çiftleşmemişse, rakip erkekler arasında kavga çıkar.

newling n. Bakire.

Omega pr n. Kızgınlık nedeniyle vampirleri yok etmek için hedef alan kötü niyetli, mistik figür
Kâtip Bakire'ye yöneliktir. Zamansız bir alemde var olur ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

fearsom adj. Bir erkeğin cinsel gücüne atıfta bulunan terim cinsel organlar. Kelimesi kelimesine çevirirsek "bir kadının içine girmeye layık" gibi bir şey.

princeps n. Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, Sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri için ikinci sıradadır. Bu unvan için doğmuş olmak gerekir; unvan verilemez.

pyrocant n. Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bir bağımlılık gibi içsel ya da bir sevgili gibi dışsal olabilir.

rythe n. Bir başkasını incitmiş birinin onurunu kurtarmak için başvurulmuş ritüel yöntem. Kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız olarak sunan suçluya vurur.

Kâtip Bakire pr n. Krala danışmanlık yapan, aynı zamanda vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zaman dışı bir alemde yaşar ve geniş güçlere sahiptir. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion n. Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Onun ghardian daha sonra hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahip olur.

shellan n. Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath n. Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlardır ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlandılar. Soyları tükenmek üzeredir.

the Tomb pr n. Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Tören alanı olarak kullanılmasının yanı sıra lesser kavanozları için bir depolama tesisidir. Burada yapılan törenler Bunlar arasında kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin işlemleri yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire ya da kabul adayları dışında hiç kimse giremez.

trahyner n. Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. Gevşek bir şekilde "sevgili arkadaş" olarak çevrilir.

geçiş n. Bir vampirin hayatında bir yetişkine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, içmek zorundadırlar hayatta kalmak için karşı cinsin kanına ihtiyaç duyarlar ve güneş ışığına dayanamazlar. Genellikle yirmili yaşların ortalarında görülür.

Bazı vampirler, özellikle de erkekler, geçişlerinden sağ çıkamazlar. Geişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir n. Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi.

Vampirler, bir canlının kanını içmek zorundadır.

hayatta kalmak için karşı cinsten. İnsan kanı onları hayatta tutacaktır, ancak bu güç uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından

Güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan

beslenmek zorundadırlar. Vampirler ısırık ya da kan transferi

yoluyla insanları "dönüştüremez", ancak nadiren de olsa

diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman

maddesizleşebilirler, ancak kendilerini sakinleştirebilmeleri

ve

Bunu yapmak için konsantre olurlar ve yanlarında ağır bir şey taşımayabilirler. İnsanların hafızalarını soyabilirler,

Bu tür anıların kısa süreli olması şartıyla. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Yaşam beklentisi bin yıldan fazladır ya da bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker n. Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard n. Dışlanmış bir kadının vasisi.

Birinci Bölüm

"Ya sana bir fantezim olduğunu söyleseydim?" Butch O'Neal viskisini bıraktı ve önündeki sarışına baktı. ZeroSum'un VIP alanının arka planında, o bir şeydi Beyaz rugan şeritler giymiş, Barbie ile Barbarella arası bir şeydi. Kulübün profesyonellerinden biri olup olmadığını anlamak zordu. Peder sadece en iyilerin ticaretini yapıyordu ama belki de FHM ya da Maxim için modellik yapıyordu.

Ellerini mermer masanın üzerine koydu ve ona doğru eğildi. Göğüsleri mükemmeldi, paranın satın alabileceğinin en iyisiydi. Ve gülümsemesi ışıltı ışıltıydı, dizliklerle yapılan eylemlerin vaadiydi. Ücretli ya da değil, bu kadın bol miktarda D vitamini aldı ve bunu sevdi.

"Ee, baba?" dedi trippy techno müziği eşliğinde. "Hayallerimi gerçekleştirmek ister misin?"

Ona sert bir gülümseme fırlattı. Bu gece birilerini çok mutlu edeceğinden emindi. Muhtemelen bir otobüs dolusu kişiyi. Ama o çift katlı otobüse binmeyecekti.

"Üzgünüm, gökkuşağını başka bir yerde tatmalısın."

Hiçbir tepki vermemesi, profesyonel statüsüyle ilgili anlaşmayı mühürledi. Boş bir gülümsemeyle bir sonraki masaya doğru süzüldü. ve aynı zayıflık ve parıltıyı çekti.

Butch başını arkaya eğdi ve bardağında kalan bir parça Lagavulin'i yuttu. Bir sonraki hamlesi bir garsona işaret etmek oldu. Yanına gelmedi, sadece başını salladı ve bir tane daha getirmek için bara doğru ayaklarını çırpı.

Saat neredeyse sabahın üçüydü, yani troykanın geri kalanı yarım saat içinde ortaya çıkacaktı. Vishous ve Rhage dışarıdaydı.

Lesser'ları, kendi türlerini öldüren o ruhsuz piçleri avlıyorlardı ama iki vampir muhtemelen hayal kırıklığına uğrayacaktı. Türleri ve Azalanlar Topluluğu arasındaki gizli savaş tümüyle sessiz geçmişti.

Ocak ve Şubat aylarında, dışarıda ve etrafta çok az avcı vardı. Bu, ırkın sivil nüfusu için iyi bir haberdi. Kara Hançer Kardeşliği içinse endişe sebebiydi.

"Merhaba, polis." Alçak erkek sesi Butch'un başının hemen arkasından geliyordu.

Butch gülümsedi. Bu ses ona her zaman gece sisini düşündürürdü, sizi öldürecek şeyi gizleyen türden. Karanlık tarafı sevmesi iyi bir şeydi.

"İyi akşamlar, Peder," dedi arkasını dönmeden. "Onu geri çevireceğini biliyordum."

"Akıl mı okuyorsun?" "Bazen."

Butch omzunun üzerinden baktı. Peder gölgelerin arasında duruyordu, ametist gözleri parlıyordu, mohawk kafatasına doğru sıkıca kesilmişti. Siyah takım elbisesi çok güzeldi: Valentino. Butch'ta da aynısından vardı.

Gerçi Peder'in durumunda kamgarn yün, adamın kendi parasıyla satın alınmıştı. Peder, nam-ı diğer.

Rehvenge, nam-ı diğer Z'nin shellan'ı Bella'nın kardeşi, ZeroSum'un sahibiydi ve batan her şeyden pay alıyordu. Kulüpte satılan tüm ahlaksızlıklarla birlikte, ZeroSum'un sonunda kumbarasına bir orman değerinde yeşil akıyordu. her gece.

"Hayır, o sadece sana göre değildi." Peder kabine doğru kaydı ve mükemmel düğümlü Versace kravatını düzeltti.

"Ve neden hayır dediğini biliyorum."

"Oh, öyle mi?"

"Sarışınları sevmiyorsun."

Artık öyle değildi. "Belki de ondan hoşlanmıyordum."

"Ne istediğini biliyorum."

Butch'un en yeni viskisi geldiğinde, hızlı bir dikey egzersiz yaptı. "Şimdi anladın mı?"

"Bu benim işim. Güven bana."

"Alınma ama bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

"Bak ne diyeceğim, polis." Peder yaklaştı ve harika kokuyordu. Yine de Davidoff'un Cool Water'ı eski ama güzel bir kokuydu. "Yine de sana yardım edeceğim."

Butch bir elini erkeğin ağır omzuna vurdu. "Sadece barmenlerle ilgileniyorum dostum. İyi Samiriyeliler bana çizik atar."

"Bazen sadece tersi işe yarar."

"O zaman biz SOL'uz." Butch, X ve kokainin etkisiyle kıvranan yarı çıplak kalabalığa başıyla işaret etti. "Burada herkes aynı görünüyor."

Komik, Caldwell Polis Departmanı'nda çalıştığı yıllarda, ZeroSum onun için bir muammaydı. Herkes biliyordu ki Burası bir uyuşturucu yuvası ve seks havuzuydu. Ancak CPD'den hiç kimse arama emri çıkartmak için yeterli olası nedeni tespit edememişti; oysa haftanın herhangi bir gecesi içeri girdiğinizde düzinelerce yasal ihlalle karşılaşabilirdiniz ve bunların çoğu arka arkaya gerçekleşiyordu.

Ama şimdi Butch Kardeşlik'le takıldığına göre nedenini biliyordu. Konu insanların olaylara ve koşullara dair algılarını değiştirmeye geldiğinde, Rahip'in çantasında pek çok küçük numara vardı. Bir vampir olarak, herhangi bir insanın anılarını temizleyebilir, güvenlik kameralarını manipüle edebilirdi, İstedğin zaman yok olabilirsin. Adam ve şirketi asla hareket etmeyen hareketli bir hedefti.

"Söylesene," dedi Butch, "aristokrat ailenin bu küçük gece işinden haberdar olmasını nasıl engelledin?"

Rahip gülümsedi, öyle ki sadece dişlerinin uçları görünüyordu. "Söylesene, bir insan Kardeşlik'le nasıl bu kadar sıkı fıkı olabilir?"

Butch saygıyla bardağını eğdi. "Bazen kader sizi berbat yönlerle götürür."

"Çok doğru, insan. Çok doğru." Butch'un cep telefonu çaldığında Peder ayağa kalktı. "Sana bir şey göndereceğim."

"Viski olmadığı sürece istemiyorum, dostum." "Bunu geri alacaksın."

"Sanmam." Butch Motorola Razr'ını çıkardı ve çevirerek açtı. "N'aber, V? Neredesin?"

Vishous bir yarış atı gibi nefes alıyordu ve rüzgâr çarpıtmasının donuk kükremesi onu destekliyordu: bir kış çekme senfonisi. "Kahretsin, polis. Bir sorunumuz var."

Butch'un adrenalini devreye girdi ve onu bir Noel ağacı gibi aydınlattı. "Neredesin sen?"

"Kenar mahallelerde bir durum var. Lanet avcılar sivilleri evlerinde avlamaya başladılar."

Butch ayağa fırladı. "Geliyorum-"

"Ne haliniz varsa görün. Sen olduğun yerde kal. Sadece gelmediğimizde öldüğümüzü düşünmeyesin diye aradım. Görüşürüz."

Bağlantı kesildi.

Butch tekrar kabine oturdu. Yanındaki masadan bir grup insan yüksek sesle, mutlu bir patlama yaptı, ortak bir şaka kahkahalarını açık havaya fırlayan kuşlar gibi savurdu.

Butch bardağına baktı. Altı ay önce Hayatında hiçbir şey yok. Kadın yok. Yakın olduğu bir aile yok. Konuşacak bir evi yoktu. Cinayet masası dedektifi olarak yaptığı iş onu yiyip bitiriyordu. Sonra polislikten kovuldu. vahşilik. Tuhaf bir dizi olay sonucu Kardeşlik'e katıldı. Onu aptal yerine koyan tek kadınla tanıştı. Ayrıca gardırobunu tamamen değiştirdi.

En azından sonuncusu iyi kategorisindeydi ve orada kalmıştı.

Değişim bir süre için gerçekliğin büyük bir maskesi olmuştu, ama son zamanlarda tüm farklılıklara rağmen her zaman olduğu yerde olduğunu fark etmişti: eski hayatında çürürken olduğundan daha canlı değildi. Hâlâ dışarıdan bakıyordu.

Lag'ını geri çekerek Marissa'yı düşündü ve onun kalça uzunluğundaki sarı saçlarını hayal etti. Soluk tenini. Açık mavi gözleri. Dişlerini.

Evet, onun için sarışın yoktu. Soluk saçlı tiplerle uzaktan yakından cinsel ilişkiye giremezdi.

Ah, kahretsin, Clair ol çizelgesini boş ver. Bu kulüpteki ya da gezegendeki hiçbir kadın Marissa'nın yanına yaklaşamazdı. Bir kristal gibi saftı, ışığı kırıyor ve etrafındaki hayat onun zarafetiyle gelişiyor, canlanıyor, renkleniyordu.

Kahretsin. Tam bir ahmaktı.

Ama çok hoş bir kızdı. Kısa bir süre için ondan etkilenmiş gibi görüldüğünde, bir şeyler yapabileceklerini ummuştu. Ama sonra kız ortadan kayboldu. Bu da onun zeki olduğunu kanıtlıyordu. Onun gibi bir dişiye sunabileceği pek bir şey yoktu ve bunun nedeni sadece bir insan olması değildi. Kardeşlik'in dünyasının sınırlarında dolaşıyor, onların yanında savaşıyordu. olduğu şey yüzünden, insanlığa geri dönemedi.

Çünkü ok Şey biliyordu. Ve bu ıssız orta yerden çıkmanın tek yolu bir ayak parmağı etiketiydi.

Şimdi o gerçek bir eHarmony yarıŐmacısı mıydı yoksa ne?

Bir başka mutlu-mutlu-neşeli-neşeli telaŐıyla yan taraftaki grup yeni bir Őamata patlattı ve Butch Şöyle bir baktı.

Partinin merkezinde Şık bir takım elbise giymiş sarışın bir adam vardı. On beş yaşlarında görünüyordu ama son bir aydır VIP bölümünün müdavimlerindendi ve etrafa konfeti atar gibi para saŐıyordu.

Belli ki adam fiziksel eksikliklerini cüzdanını kullanarak telafi etmiş. YeŐilin altın olduğunun bir başka örneği.

Butch viskisini bitirdi, garsonu Őaret etti, sonra bardağının dibine baktı. Kahretsin. Dört dubleden sonra, hiÇ de kafası iyi hissetmiyordu, bu da ona ne kadar iyi toleransının ne durumda olduğunu merak ediyordu. Açıkça görölüyordu ki, o artık bir üniversite alkoliğiydi, artık küçük seviyelerde eğitim gibi bir Şey yoktu.

Ve bu durum onu rahatsız etmediğinde, suda ilerlemeyi bıraktığını fark etti. Şimdi batıyordu.

Bu gece parti vermiyor muydu?

"Peder bir arkadaŐa ihtiyaın olduğunu söylüyor."

Butch kadına bakma zahmetine girmede. "Hayır, teşekkürler." "Neden önce bana bakmıyorsun?"

"Patronuna onun için minnettar olduğumu söyle-" Butch başını kaldırıp baktı ve ağzını kapattı.

Kadını hemen tanıdı ama ZeroSum'un güvenlik Şefi de unutulmaz biriydi.

Bir metre boyunda, rahat. Saçları simsiyah ve erkek gibi kesilmiş. Gözleri av tüfeği namlusunun koyu gri rengindeydi. Üzerindeki eş süveteriyle bir sporcunun üst bedenini andırıyordu; kasları, damarları vardı ve yağsızdı. Yaydığı titreşim

Kemiklerini kırabilir ve bundan zevk alabilirdi ve dalgın dalgın ellerine baktı. Uzun parmaklı. Güçlü. Zarar verebilecek türden.

Vay canına... Canının yanmasını istiyordu. Bu gece değişiklik olsun diye dışarıdan canını yakmak istiyor.

Kadın onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi hafifçe gülümsedi ve adam bir an için dişlerini gördü. Ah... demek ki kadın değildi. Kadındı. Vampirdi.

Peder haklıydı, o piç kurusu. Bu işe yarayacaktı, çünkü Marissa'nın olmadığı her şey onda vardı. Ve Çünkü Butch'un yetişkin hayatı boyunca yaşadığı türden anonim bir seksti. Ve çünkü o tam da Butch'un aradığı türden bir acıydı ve bunu bilmiyordu.

Bir elini Ralph Lauren Black Label takım elbisesinin içine sokarken, kadın başını salladı. "Para için çalışmıyorum. Asla. Bunu bir arkadaş için iyilik olarak düşün." "Seni tanımıyorum."

"Bahsettiğim arkadaş sen değilsin."

Butch omzunun üzerinden baktı ve Rehvenge'in VIP bölümüne doğru baktığını gördü. Erkek, Rehvenge'e kendi kendine memnun bir gülümsemenin ardından özel ofisinde gözden kayboldu. "O benim çok iyi bir arkadaşımdır," diye mırıldandı kadın. "Oh, gerçekten mi? Adın ne senin?"

"Önemli değil." Elini uzattı. "Hadi, Butch, nam-ı diğer Brian, soyadı O'Neal. Benimle geri gel. O Lagavulin shot'larını çekmene neden olan şeyi bir süreliğine unut. Sana söz veriyorum, tüm o kendini yok etme döndüğünde seni bekliyor."

Adamım, onun üzerinde ne kadar çok şey olduğu konusunda gerçekten heyecanlı değildi. "Neden önce bana adını

söylemiyorsun?"

"Bu gece bana Sempati diyebilirsin. Buna ne dersin?"

Kaküllerinden çizmelerine kadar onu süzdü. Deri pantolon giyyordu. Hiç şaşırmadım. "İki kafan mı var, Sempati?"

Güldü, alçak ve zengin bir sesle. "Hayır, ben de dişi bir erkek değilim. Güçlü olabilen tek cinsiyet sizinki değil."

Onun demirden gözlerine sertçe baktı. Sonra tekrar özel banyolara baktı. Tanrım... bu çok tanıdıktı. Bir yabancıyla şipşak bir sevişme, iki beden arasında anlamsız bir çarpışma.

Bu bok, kendini bildi bileli seks hayatının nakit parasıydı, ama hiç böyle hissettiğini hatırlamıyordu. bir tür hastalıklı umutsuzluk.

Her neyse. Gerçekten de karaciğeri çürüyene kadar bekar mı kalacaktı? Sırf hak etmediği bir kadın onu istemedi diye mi?

Pantolonuna baktı. Vücudu istekliydi. En azından matematiğın bu kısmı tutuyordu.

Butch kabinden dışarı kaydı, göğsü kış kaldırımı kadar soğuktı. "Hadi gidelim."

Kemanların hoş bir titreyişıyla oda orkestrası bir valsın içine süzöldü ve Marissa ısıltılı kalabalığı izledi balo salonunda birleşti. Etrafında erkekler ve kadınlar bir araya geliyor, eller birleşiyor, vücutlar buluşuyor, bakışlar kilitleniyordu. Bağlanma kokusunun düzinelerce farklı varyasyonunun birbirine karışması havayı zengin bir baharatla doldurdu.

Çok fazla kokmamaya çalışarak dudaklarının arasından nefes aldı.

Ancak kaçış nafileydi, işler böyle yürüyordu. Aristokrasi görgü ve tarzıyla gurur duysa da, glymera her şeye rağmen ırkın biyolojik gerçeklerine tabiydi: Erkekler bağlandığında, onların

Sahiplenmenin bir kokusu vardı. Dişiler eşlerini kabul ettiklerinde, bu koyu kokuyu gururla tenlerinde taşırlardı.

Ya da en azından Marissa bunun gururla yapıldığını düşündü.

Kardeşinin balo salonundaki yüz yirmi beş vampir arasında tek çiftleşmemiş dişiydi. Birkaç çiftleşmemiş erkek de vardı ama onu dansa kaldıracakları yoktu. Prenslerin ona yaklaşılmıyorsa vals sırasında oturmaları ya da annelerini veya kız kardeşlerini piste çıkarmaları daha iyiydi.

Hayır, sonsuza dek istenmeyen biriydi ve tam önünden bir çift geçerken kibar olmak için yere baktı. Son ihtiyacı olan tek şey, gözlerinin içine bakmaktan kaçınırken birbirlerine çelme takmalarıydı.

Derisi buruşurken, bu gece neden dışlanmış seyirci statüsünün özel bir yük gibi görüldüğünden emin değildi. Tanrı aşkına, dört yüz yıldır hiçbir glymera üyesi onun bakışlarıyla karşılaşmamıştı ve o buna alışkındı: Önce Kör Kral'ın istenmeyen shellan'ı olmuştu. Şimdi ise onun sevgili melez kraliçesi için gözden çıkarılan eski istenmeyen shellanıydı.

Belki de sonunda dışarıda olmaktan yorulmuştu.

Elleri titriyor, dudakları kasılıyordu, elbisesinin ağır eteğini kaldırdı ve balo salonunun büyük kemerine doğru ilerledi. Kurtuluş koridorun hemen dışındaydı ve o da kapıyı iterek açtı.

Hanımların salonunun kapısını dua ederek açtı. Onu karşılayan hava frezya ve parfüm kokuyordu ve görünmez kucağının kollarında... sadece sessizlik vardı.

Scribe Virgin'e teşekkür et.

İçeri girip etrafına bakınırken gerginliği biraz olsun azaldı. Ağabeyinin malikanesindeki bu özel banyoyu her zaman lüks bir soyunma odası olarak düşünmüştü.

debutantes. Canlı bir Rus arlığı motifiyle dekore edilmiş olan kan kırmızısı oturma ve hazırlanma alanı, her birinde bir kadının görünümünü iyileştirmek için isteyebileceği her şeyin bulunduğu on adet makyaj masası ile donatılmıştı. Salonun arka tarafına doğru uzanan özel lavabo odalarının her biri ağabeyinin geniş koleksiyonundan farklı bir Faberge yumurtası desenindeydi.

Mükemmel kadınsı. Mükemmel derecede sevimli.

Tüm bunların ortasında dururken çığlık atmak istedi.

Bunun yerine dudağını ısırđı ve eğilerek aynalardan birinde saçlarını kontrol etti. Aşağıdayken sırtının küçük kısmına ulaşan sarı ağırlık, başının tepesinde saatçi hassasiyetiyle düzenlenmişti ve chignon iyi dayanıyordu. Birkaç saat sonra bile,

Her şey yerli yerindeydi, inci dizileri tam da baloya indiğinde olduğu gibi doggen tarafından örölmüştü.

Öte yandan, kenarda durmak Marie Antoinette'in işini pek de zorlaştırmamıştı.

Ama kolyesinin ayarı yine bozulmuştu. Çok katmanlı inci bileziği tekrar yerine oturttu, böylece en alttaki yirmi üç milimetrelik Tahiti kolyesi, sahip olduğu küçük göğüs dekoltesini doğrudan işaret ediyordu.

Güvercin grisi elbisesi 1940'larda Manhattan'dan aldığı vintage Balmain'di. Ayakkabılar Stuart Weitzman'dı ve yepyenydi, yere kadar uzanan eteğin altında kimse onları görmemişti. Kolye, küpeler ve manşetler her zamanki gibi Tiffany'ydi: Babası 1800'lerin sonunda büyük Louis Comfort'u keşfettiğinde, aile şirketin sadık müşterileri haline geldi ve öyle de kaldı.

Bu da aristokrasinin alamet-i farikasıydı, değil mi?
Her şeyde sabitlik ve kalite, değişim ve kusurlar göze batan
bir onaylamama ile karşılanmalıdır.

Doğruldu ve onu görene kadar geri geri gitti.
Odanın diğer ucundan tüm benliğini. Ona geri bakan görüntü
ironikti: Yansıması tamamen kusursuz bir kadındı, doğuştan
değil yontulmuş gibi görünen inanılmaz bir güzellik. Uzun
boylu ve inceydi, vücudu narin açılardan oluşuyordu ve yüzü
kesinlikle yüceydi; dudakların, gözlerin, yanakların ve burnun
mükemmel bir birleşimiydi. Tüm bunların üzerindeki deri
kaymaktaşıydı. Gözleri gümüş mavisiydi. Gözleri gümüş
mavisiydi.

Damarlarındaki kan, türünün en saf kanlarından biriydi.

Yine de buradaydı, terk edilmiş dişi. Geride bırakılan. Wrath
gibi safkan bir savaşçının bile bir kez bile cinsel ilişkiye
giremediği, istenmeyen, kusurlu, evde kalmış bakire. Ve
onun tiksintisi sayesinde, sonsuza dek Wrath'la birlikte
olmuş gibi görünmesine rağmen, hiç çiftleşmemişti.

Yapmak zorundaydın
birinin shellan'ı olarak kabul edildi.

Onların sonu sürpriz olmuştu ve hiç de sürpriz değildi.
Herhangi biri için. Wrath onu terk ettiğini ilan etmesine
rağmen, glymera gerçeği biliyordu. Yüzyıllardır
dokunulmamıştı, asla ondan bağlanma kokusu taşımamış,
onunla bir gün bile yalnız kalmamıştı. Daha da önemlisi,
hiçbir dişi Wrath'ı kendi isteğiyle terk etmezdi. O Kör Kral'dı,
gezegendeki son safkan vampirdi, büyük bir savaşçıydı ve
Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesiydi. Ondan daha yüce
kimse yoktu.

Aristokrasi arasında varılan sonuç? Onda bir sorun olmalıydı,
büyük olasılıkla kıyafetlerinin altında gizliydi ve eksiklik
muhtemelen cinsel nitelikteydi. Yoksa neden
tam kanlı bir savaşçının ona karşı erotik bir dürtüsü olmaz
mıydı?

Derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Taze kesilmiş çiçeklerin kokusu burnunu istila etti, tatlılık kabardı, havayı ele geçirdi, havanın yerini aldı... ta ki ciğerlerine inen sadece koku olana kadar. Boğazı sanki bu saldırıyla savaşmak istercesine kapandı ve kolyesini çekti. Sıkı... boynunda çok sıkıydı. Ve ağırdı... sanki onu boğan eller gibi... Nefes almak için ağzını açtı ama işe yaramadı. Ciğerleri çiçek kokusuyla tıkanmış, onunla kaplanmıştı... boğuluyordu, boğuluyordu, suyun içinde olmamasına rağmen...

Gevşek bacaklarıyla kapıya doğru yürüdü ama o dans eden çiftlerin, kim olduklarını onu dışlayarak tanımlayan o insanların yüzüne bakamazdı. Hayır, onu görmelerine izin veremezdi... Ne kadar üzgün olduğunu bilirlerdi. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu görürlerdi. O zaman onu daha da hor görürlerdi.

Gözleri bayanlar salonunda geziniyor, her şeyin üzerinden atlıyor, tüm aynalardan sekiyordu. Çılgınca ne yaptığını anlamaya çalıştı... ne yapıyordu? Nereye gidebilirdi... yatak odasına, üst kata... Gitmeliydi... Tanrım... nefes alamıyordu. Burada ölecekti, tam burada ve şimdi, boğazından. Yumruk gibi sıkıca kapanıyor.

Havers... kardeşi... ona ulaşması gerekiyordu. O bir doktordu... Gelip ona yardım edebilirdi ama doğum günü mahvolacaktı. Mahvoldu... onun yüzünden. Her şey onun yüzünden mahvoldu... Hepsi onun suçuydu... her şey. Her şey

Bu utanç onun suçuydu... Tanrıya şükür ailesi yüzyıllardır ölüydü ve onun ne olduğunu görmemişti... o...

Kusacaktı. Kesinlikle kusacaktı.

Elleri titriyordu, bacakları puding gibiydi. ve kendini içeri kilitledi. Tuvalete giderken lavaboyu kurcaladı ve suyu açarak

İçeri biri girerse diye hırıltılı nefesini bastırmaya çalıştı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve porselen kâsenin üzerine eğildi.

Öğürdü ve perişan oldu, boğazı kuru kabarmalarla çalışıyordu, havadan başka bir şey çıkmıyordu. Alnından, koltuk altlarından ve göğüslerinin arasından ter boşanıyordu. Baş dönüyor, ağzı açık kalıyor, ölmek ve ona yardım edecek kimsenin olmaması, kardeşinin partisini mahvetmek, nefret edilen bir nesne olmak düşünceleri arılar gibi dolaşırken nefes almak için mücadele ediyordu... kafasında arılar, vızıldayan, sokan... ölüme neden olan... arılar gibi düşünceler...

Marissa ağlamaya başladı, öleceğini düşündüğü için değil, ölmeyeceğini bildiği için.

Tanrım, panik ataklar son birkaç aydır çok acımasızdı, endişesi somut bir şekli olmayan bir takipçiydi. İnatçılık yorgunluk nedir bilmiyordu. Ve ne zaman bir erime yaşasa, bu deneyim yeni ve korkunç bir ifşaydı.

Başını ellerine dayayarak kısık sesle ağladı, gözyaşları Yüzünden aşağı akıyor ve boğazındaki inci ve elmaslara takılıyordu. O kadar yalnızdı ki. Güzel, zengin, süslü bir kâbusun içinde kafese kapatılmıştı; öcülerin smokin ve sigara ceketi giydiği, akbabaların saten ve ipek kanatlarıyla gözlerini gagalamak için aşağı indi.

Derin bir nefes alarak solunumu üzerinde biraz kontrol sağlamaya çalıştı. Sakin ol... sakin ol şimdi. Bir şeyin yok. Bunu daha önce de yaptın.

Bir süre sonra tuvalete baktı. Klozet som altındandı ve suyun yüzeyi onunkinden dalgalanıyordu.

sanki içinde güneş ışığı parlıyormuş gibi gözyaşları döküyordu. O oldu

dizlerinin altındaki fayansın sert olduğunu aniden fark etti. Ve korsesi göğüs kafesini ısıırıyordu. Ve teni rutubetliydi.

Başını kaldırdı ve etrafına bakındı. Eh, ne biliyorsun. Dağılmak için en sevdiği özel odasını seçmişti, Vadideki Zambaklar yumurtasına dayalı olanı. Tuvalete uzanmış otururken, parlak yeşil sarmaşıklar ve küçük beyaz çiçeklerle elle boyanmış allık pembesi duvarlarla çevriliydi. Zemin, tezgah ve lavabo pembe mermerdi. beyaz ve kremle kaplıydı. Aplikler altın rengindeydi.

Çok güzel. Anksiyete atağı için mükemmel bir arka plan, gerçekten. Ama son zamanlarda panik her şeyle birlikte gitti, değil mi? Yeni siyah.

Marissa kendini yerden kaldırdı, musluğu kapattı ve köşedeki ipek kaplı küçük sandalyeye yığıldı. Elbisesi, dram sona erdiği için gerinen bir hayvan gibi etrafına yerleşti.

Aynada kendine baktı. Yüzü lekeli, burnu kızarıktı. Makyajı mahvolmuştu. Saçları dağınıktı.

İçten içe böyle görünüyordu, bu yüzden glymera'nın onu hor görmesine şaşmamalı. Bir şekilde onun gerçeğinin bu olduğunu biliyorlardı.

Tanrım... belki de Butch'un onu istememesinin nedeni buydu-

Oh, hayır. Şu anda ihtiyacı olan son şey onu düşünmekti. Yapması gereken şey, elinden geldiğince kendini toparlamak ve sonra da yatak odasına gitmekti. Saklanmak elbette iticiydi ama kendisi de öyleydi.

Tam saçlarına uzanırken, salonun dış kapısının açıldığını, oda müziğinin yükseldiğini ve kapanırken hafiflediğini duydu.

Harika. Şimdi kapana kısılmıştı. Ama belki de sadece bir dişiydi, bu yüzden kulak misafiri olma konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

"Şalıma döktüğüme inanamıyorum, Sanima."

Tamam, Şimdi hem bir kulak misafiri hem de bir korkaktı.

"Neredeyse hiç fark edilmiyor," dedi Sanima. "Yine de Tanrı'ya Şükürler olsun ki herkesten önce yakalamıŐırsın. Birlikte buraya girip biraz su kullanacağıız."

Marissa titreyerek kendine geldi. Onlar için endiŐelenme, sadece saćını düzelt. Ve Tanrı aşkına Őu rimel için de bir Őeyler yap. Rakun gibi görünüyorsun.

İki kadın yolun karşıındaki küçük odaya girerken o da bir el bezi alıp sessizce ıslattı. Belli ki kapıyı açık bırakmıŐlardı, sesleri hiç kısılmamıŐtı.

"Ama ya biri gördüyse?"

"Őőőst... Őalı çıkaralım-oh, Lordum." Kısa bir gülüşme oldu. "Boynunuz."

Genç kadının sesi coŐkulu bir sessizliğe gömüldü. "Bu Marlus. Geçen ay çiftleŐtiğimizden beri o..."

Şimdi kahkahalar paylaşılıyordu.

"Gün içinde size sık sık geliyor mu?" Sanima'nın gizemli ses tonu hoşuna gitmiŐtı.

"Ah, evet. Yatak odalarımızı birbirine bağlamak istediğini söylediğinde nedenini bilmiyordum. Şimdi biliyorum. O... doyumsuz. Ve o... o sadece beslenmek istemiyor."

Marissa gözünün altındaki bezle durdu. Sadece Bir erkeğın ona olan açlığını bir kez tatmıŐtı. Bir öpücük, sadece bir öpücük... ve o anıyı özenle sakladı. Mezara bakire olarak gidecekti ve o kısacık dudak buluşması, cinselliğē dair sahip olabileceğı tek Şeydi.

Butch O'Neal. Butch onu öpmüŐtü. Kes Şunu.

Yüzünün diğē tarafında çalışmaya başladı.

"Yeni çiftleşmek, ne kadar harika. Yine de bu izleri kimsenin görmesine izin vermemelisin. Cildin lekelenmiş."

"Bu yüzden aceleyle buraya geldim. Ya biri bana döktüğüm şarap yüzünden sargıyı çıkarmamı söyleseydi?" Bu söz, genellikle bıçakların karıştığı kazalar için söylenen türden bir dehşetle söylenmişti.

Yine de, glymera göz önüne alındığında, Marissa onların dikkatinden kaçmak istemesini çok iyi anlayabilirdi.

El bezini bir kenara atarak saçını yeniden düzeltmeye çalıştı... ve Butch'u düşünmekten vazgeçti.

Tanrım, onun diş izlerini glymera'nın gözlerinden saklamak zorunda kalmayı çok isterdi. Giydiği medeni elbiselerin altında, vücudunun onun çiğ seksini bildiğinin lezzetli sırrını saklamayı çok isterdi. Ve onun kendisine olan bağının kokusunu teninde taşımayı çok isterdi, Çiftleşmiş dişilerin yaptığı gibi, mükemmel bir tamamlayıcı parfüm seçerek bunu vurgulamak.

Ama bunların hiçbiri olmayacaktı. Bir kere, duyduğuna göre insanlar birbirlerine bağlanmıyorlardı. Ve bağlansalar bile, Butch O'Neal onu son gördüğünde çekip gitmişti, yani artık onunla ilgilenmiyordu. Muhtemelen onun hakkında duyduklarından dolayı.

Eksiklikler. Kardeşlik ile yakın olduğu için, artık onun hakkında her türlü şeyi bildiğine şüphe yoktu.

"Burada biri mi var?" Sanima sert bir sesle söyledi.

Marissa nefesinin altından küfretti ve yüksek sesle iç çektiğini fark etti. Saçından ve yüzünden vazgeçerek kapıyı açtı. Dışarı adımını attığında, iki kadın da aşağı baktı, ki bu durumda bu iyi bir şeydi. Saçları tam bir tren enkazıydı.

"Endişelenmeyin. Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye mırıldandı. Çünkü seks asla halka açık bir yerde konuşulmamalıydı. Ya da herhangi bir özel

gerçekten.

Marissa giderken ikisi de saygıyla reverans yaptı ve cevap vermedi.

Ve salondan çıkar çıkmaz daha fazla bakışın kendisinden uzaklaştığını, tüm gözlerin başka yerlere kaydığını hissetti... özellikle de köşede puro içen çiftleşmemiş erkeklerin bakışlarının.

Baloya sırtını dönmeden hemen önce kalabalığın arasından Havers'ın bakışlarını yakaladı. Havers başını salladı ve sanki onun bir dakika daha kalamayacağını biliyormuş gibi hüzünle gülümsedi.

Sevgili ağabeyim, diye düşündü. Onu her zaman desteklemiş, onun bu halinden utandığına dair hiçbir belirti vermemişti. Onu ortak ebeveynleri için sevebilirdi ama en çok sadakati için seviyordu.

Glymera'ya tüm ihtişamıyla son bir kez baktıktan sonra odasına gitti. Hızlı bir düşün ardından daha sade, yere kadar uzanan bir elbise ve daha alçak topuklu ayakkabılar giyerek konağın arka merdivenlerinden aşağı indi.

Dokunulmamış ve istenmeyen bir şeyle başa çıkabilirdi. Eğer bu

Kâtip Bakire'nin ona biçtiği kader, öyle olsun. Yaşanacak çok daha kötü hayatlar vardı ve sahip olduğu her şeyi düşünerek yoksun olduğu şeylerden yakınmak sıkıcı ve bencilceydi.

Başamamacağı şey amaçsız olmaktı. Tanrı'ya şükür ki Prensler Konseyi'nde bir pozisyonu vardı ve kan bağı sayesinde koltuğu güvendedi. Ama dünyasında olumlu bir iz bırakmanın başka bir yolu da vardı.

Şifreyi girip çelik kapının kilidini açtığı anda Malikanenin diğer ucunda dans eden çiftleri kıskanıyordu ve muhtemelen hep kıskanacaktı. Ama bu onun kaderi değildi.

Yürümesi gereken başka yollar vardı.

İkinci Bölüm

Butch saat üç kırk beşte ZeroSum'dan çıktı ve Escalade arka tarafa park edilmiş olmasına rağmen ters yönde. Havaya ihtiyacı vardı. Tanrım... havaya ihtiyacı vardı.

Mart ayının ortası New York'un taşrası söz konusu olduğunda hâlâ kıştı ve gece et kilidi kadar soğuktu. Butch tek başına yürüdü.

Ticaret Caddesi

Nefesi beyaz bulutlar halinde ağzından çıkıp omzunun üzerinden süzülüyordu. Soğuk ve yalnızlık ona iyi geliyordu: Kulübün insan kalabalığını geride bırakmış olmasına rağmen sıcak ve kalabalıktı.

İlerlerken Ferragamo'ları kaldırıma sertçe vuruyor, topukları kirli kar yığınları arasındaki küçük beton şeritteki tuz ve kumu öğütüyordu. Arka planda, Trade'deki diğer barlardan boğuk bir müzik sesi geliyordu, ancak iş saatleri yakında sona erecekti.

McGrider'ın yerine geldiğinde yakasını kaldırdı ve hızını artırdı. Blues barından kaçındı çünkü çocuklar orada takılıyordu ve onları görmek istemiyordu. CPD'deki eski meslektaşlarının bildiği kadarıyla, işi bırakıp ortadan kaybolmuştu ve bu şekilde kalmasını istiyordu.

Sırada Screamer's vardı ve hard-core rap daha da güçlendi. tüm binayı bir bas genişleticiye dönüştürdü. Kulübün uzak tarafına vardığında durdu ve mekân boyunca uzanan ara sokağa baktı.

Her şey burada başlamıştı. Vampir dünyasına yaptığı tuhaf yolculuk, bir önceki Temmuz ayında tam burada, bir araba bombasıyla başlamıştı.

Bu bölgede araştırma yapmıştı. Bir BMW havaya uçmuştu. Bir adam kül olmuş.

Geride birkaç dövüş sanatları fırlatma yıldızı dışında hiçbir maddi kanıt bırakılmamıştı. Vuruş çok profesyonelceydi, mesaj veren türden bir şeydi ve kısa bir süre sonra fahişelerin cesetleri ara sokaklarda ortaya çıktı. Boğazları kesilmişti. Eroinle kan seviyeleri tavan yapmıştı. Etrafta daha fazla dövüş sanatı silahı varken.

O ve ortağı José de la Cruz, patlamanın pezevenklerle ilgili bir tost makinesi ve ölen kadınların intikamı olduğunu düşünmüşlerdi ama çok geçmeden tüm hikâyeyi öğrenmişti. Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesi olan Darius, ırkının düşmanları olan Lesser'lar tarafından ortadan kaldırılmıştı. Ve bu fahişelerin öldürülmesi, Lessening Society'nin sivil vampirleri sorgulamak üzere yakalama stratejisinin bir parçasıydı.

Dostum, o zamanlar vampirlerin var olduğunu tahmin bile edemezdi. 90.000 dolarlık BMW'lere binmek şöyle dursun. Ya da sofistike düşmanlar.

Butch ara sokaktan aşağı, 650i'nin havaya uçtuğu noktaya doğru yürüdü. Bombanın ısısından dolayı binanın üzerinde hâlâ siyah bir is halkası vardı ve o uzandı ve parmak uçlarını soğuk tuğlaya koydu.

Her şey burada başlamıştı.

Bir rüzgâr çıktı ve paltosunun altından geçerek ince kaşmiri kaldırdı, altındaki şık takım elbiseye ulaştı.

Elini bırakıp kıyafetlerine baktı. Palto Missoni'ydi, yaklaşık beş bin dolardı. Altındaki takım elbise RL Black Label, yaklaşık üç bin dolar. Ayakkabılar amatör gecesi idi ve sadece yedi yüz dolardı. Kol düğmeleri Cartier'di ve beş haneli kategoriye giriyordu. Saat Patek Philippe. Yirmi Beş bin.

Çukurlarının altındaki iki adet kırk milimetrelik Glock'un tanesi iki bin dolardı.

Tanrım, yaklaşık 44.000 dolar değerinde Saks Fifth ve Army/Navy giyiyordu. Ve bu daha buzdağının görünen kısmı. Yerleşkede iki dolap dolusu eşyası vardı... hiçbirini kendi parasıyla almamıştı. Hepsi Kardeşlik yeşiliyle satın alınmıştı.

Kahretsin... Kendisine ait olmayan kıyafetler giyiyordu. Bir evde yaşıyordu.

yemek yedi ve plazma ekran televizyon izledi... bunların hiçbirisi ona ait değildi. Parasını ödemediği viskiyi içti. Sahibi olmadığı güzel bir arabaya bindi. Peki karşılığında ne yaptı? Pek bir şey değil. Ne zaman bir aksiyon olsa, kardeşleri onu kenarda tuttu-

Ayak sesleri sokağın uzak ucunda çınılıyordu, vuruyor, vuruyor, yaklaşıyordu. Ve birden fazla set vardı.

Butch gölgelerin arasına geri çekildi, paltosunun ve takım elbise ceketinin düğmelerini çözdü, böylece ihtiyaç duyduğunda ısınabilecekti. Ortalığı karıştırmaya hiç niyeti yoktu.

başkasının işiydi ama bir masumun canına okunurken geri duracak biri değildi.

Sanırım içindeki polis henüz ölmemişti.

Sokağın sadece bir ucu açık olduğu için, bu yöne giden atletizmciler onun yanından geçecekti. Umuyorum ki Herhangi bir çapraz ateşten kaçınarak bir çöp konteyneriyle yakınlaştı ve ortaya ne çıkacağını görmek için bekledi.

Genç adam uçarak geçti, yüzünde dehşet, vücudunda sarsıntılı bir panik vardı. Ve sonra... şey, ne biliyorsunuz, bagajındaki iki haydut soluk saçlıydı. Ev kadar büyüktüler. Bebek pudrası gibi kokuyorlardı.

Küçükler. Bir sivilin peşinden gidiyorum.

Butch Glock'larından birini eline aldı, V'nin cep telefonunu hızlıca aradı ve peşine düştü. Koşarken arama sesli mesaja düştü, o da Razr'ını cebine geri soktu.

Dramı yakaladığında, üçü de sokağın dibinde, kötü haberlerin gevşek bir düğümüydü. Şimdi

Avcılar sivili köşeye sıkıştırmışlardı, tembel tembel hareket ediyor, yaklaşıyor, geri çekiliyor, gülümsüyor, oynuyorlardı. Sivil titriyordu, gözleri o kadar iriydi ki beyazları karanlıkta parlıyordu.

Butch silahını olay yerine doğrulttu. "Hey, Blondies, bana ellerinizi göstermeye ne dersiniz?"

Küçükler durdu ve ona baktı. Adamım, sanki Bir geyik olduğunuzu ve üzerinize gelen şeyin bir Peterbilt olduğunu varsayarak farlarla işaretlenmek. Bu ölümsüz piçler soğuk bir mantıkla desteklenen saf bir güce sahipti - özellikle çift olarak kötü bir kombinasyon.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi soldaki.

"Evet, oda arkadaşım da bana bunu söyleyip duruyor. Ama ben pek iyi yönlendirme alamıyorum."

Küçüklerin hakkını vermek zorundaydı; zekiydiler. Biri ona odaklandı. Diğer, sanki maddesizleşemeyecek kadar korkmuş gibi görünen sivile yaklaştı.

Butch bunun hızla bir rehine durumuna dönüşeceğini düşündü.

"Neden dışarı çıkmıyorsun?" dedi sağdaki piç. "Senin için daha iyi."

"Muhtemelen, ama onun için daha kötü." Butch başıyla sivili işaret etti.

Bir buz küpü esintisi, öksüz kalmış gazete sayfalarını ve boş plastik alışveriş poşetlerini karıştırarak sokağa doğru fırladı. Butch'un burnu karıncalandı ve kokudan nefret ederek başını salladı.

"Biliyor musun," dedi, "şu bebek pudrası meselesi var ya, siz küçükler buna nasıl dayanıyorsunuz?"

Avcıların solgun gözleri, bu kelimeyi neden bildiğini bile anlayamamış gibi onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Ve sonra hepsi harekete geçti. Sivilin en yakınındaki daha küçük olan bir hamle yaptı ve vampiri göğsüne doğru çekerek rehine potansiyelini gerçeğe dönüştürdü. Aynı anda diğeri de göz açıp kapayıncaya kadar hızlı hareket ederek Butch'a saldırdı.

Ama Butch'un sinirlenmeye niyeti yoktu. Sakince Glock'unun namlusunu doğrulttu ve buğulanan orospu çocuğunu tam göğsünden vurdu. Mermi delip geçtiği anda, avcının boğazından bir ölüm perisine yakışır bir çığlık koptu ve o şey bir kum torbası gibi yere düşerek hareketsiz kaldı.

Bu da fişlenmeye verilen normal bir tepki değildi. Genelde bunu atlatabilirlerdi ama Butch Kardeşlik sayesinde şarjöründe özel bir şey taşıyordu.

"Bu da nesi," diye nefes aldı dik duran avcı.

"Sürpriz, sürpriz, saksocu. Bana biraz süslü kurşun getirdin."

Daha küçük olan gerçekliğe geri döndü ve sivili çekip çıkardı. vampiri vücut kalkanı olarak kullanarak tek kollu bel tutuşuyla yere yatırdı.

Butch silahı ikiliye doğrulttu. Lanet olsun. Atış yok. Hiç ateş etmedi. "Bırakın onu."

Sivilin koltuk altından bir ağızlık çıktı.

Butch ilk kurşunla birlikte sığ bir kapı aralığına atladı. asfalttan sekti. Tam sığınacak bir yer ararken, ikinci bir kurşun kalçasını parçaladı.

Fuuuuuck, roadkill-ville'e hoş geldin. Bacağı sanki kızgın bir çatı çivisi ile delinmiş gibi hissediyordu. Sıkıştığı yer bir elektrik direği kadar koruma sağlıyordu ve daha küçük olan daha iyi atış pozisyonuna geçiyordu.

Butch boş bir Coors şişesi kaptı ve sokağın karşısına fırlattı. Daha küçük olanın kafası sesi takip etmek için sivilin omzunun etrafından dolanırken, Butch ikilinin etrafında yarım daire çizerek tam isabetle dört el ateş etti. Vampir tam da beklendiği gibi panikledi ve dengesiz bir yük haline geldi. Avcının elinden kurtulduğunda, Butch küçük adamın omzuna bir kurşun sıktı ve piç kurusunu döndürerek yüzüstü yere düşürdü.

İyi atıştı ama zombi hâlâ hareket ediyordu ve bir buçuk dakika içinde ayağa kalkacağından emindi. O özel mermiler iyiydi ama sersemletme etkisi sonsuza kadar sürmüyordu ve kol yerine göğse isabet ettirmenin faydası oluyordu.

Ve ne biliyorsun. Daha fazla sorun.

Sivil vampir artık özgür olduğu için nefesini tutmuş ve çığlık atmaya başlamıştı.

Butch bacağındaki acıyla küfrederek topalladı. Tanrım, bu adam ta Manhattan'dan bütün bir polis gücünü getirecek kadar gürültü yapıyordu.

Butch adamın yüzüne doğru kalktı ve sert gözlerle onu süzdü. "Bağırmanı kesmeni istiyorum, tamam mı? Beni dinle. Bağırmanı kes. Bağırmanı kes.

Şimdi." Vampir homurdandı, sonra da ses kutusunun benzini bitmiş gibi sustu. "Güzel. İki tane Senden istediğim şeyler var. İlk olarak, kendini sakinleştirmeni istiyorum, böylece maddesizleşebilirsin. Ne dediğimi anlıyor musun? Yavaş ve derin nefes al, bu doğru. Güzel. Ve şimdi gözlerini kapatmanı istiyorum. Hadi, kapat onları."

"Nereden biliyorsun-"

"Konuşmak yapılacaklar listende yoktu. Gözlerini kapat ve ört. Ve nefes almaya devam et. Bu sokaktan çıkarsan her şey yoluna girecek."

Erkek titreyen ellerini gözlerine siper ederken, Butch kaldırımında yüzüstü yatan ikinci avcının yanına gitti. Bu şeyin omzundan siyah kan sızıyor ve ağzından küçük iniltiiler çıkıyordu.

Butch küçüğün saçlarından bir tutam yakaladı, hayvanın başını asfalttan kaldırdı ve iskelenin ağzını sıkıca kafatasının tabanına. Tetiği çekti. Piçin yüzünün üst yarısı buharlaşırken, kolları ve bacakları seğırdi. Hareketsiz kaldı.

Ama iş henüz bitmemişti. İki avcının da gerçekten ölmesi için göğsünden bıçaklanması gerekiyordu. Ve Butch'un üzerinde keskin ve parlak bir şey.

Cep telefonunu çıkardı ve hızlı aramayı tekrar tuşladı. avcıyı ayağıyla devirdi. V'nin telefonu çalmaya başlarken, Butch daha küçük olanın ceplerini karıştırdı. Bir BlackBerry'nin yanı sıra bir de cüzdan çıkardı-

"Sikeyim," diye nefes aldı Butch. Avcı telefonunu aktif hale getirmişti, belli ki yardım istiyordu. Ve açık hattan gelen ağır nefes sesleri ve çırpınan kıyafetler, destek ekibinin hızla geliyor.

V'nin telefonu çalmaya devam ederken Butch vampire baktı. "Nasıl gidiyor? İyi görünüyorsun. Gerçekten sakın ve kontrollü görünüyorsun."

V, aç şu lanet telefonu. V-

Vampir ellerini bıraktı ve gözleri, alını sağ taraftaki tuğla duvara yapışmış olan avcının üzerine düştü. "Oh... Tanrım-"

Butch ayağa kalktı ve vücudunu ön tarafa koydu. "Bunu hiç düşünmüyorsun."

Sivilin eli dışarı çıktı ve aşağıyı işaret etti. "Ve sen, sen vuruldun."

"Evet, sen de benim için endişelenme. Sakinleşip gitmeni istiyorum, adamım." Hemen şimdi.

Tam V'nin telesekreteri devreye girerken, kaldırırma vuran botların sesi ara sokaktan aşağı süzüldü. Butch onu itti telefonunu cebine yaklaştırdı ve Glock'un şarjörünü çıkardı. Yeni bir tane takarken, el tutma işini de bitirmişti.

"Demateryalize ol. Hemen maddeleş."

"Ama-ama-"

"Şimdi! Tanrı aşkına, kışını buradan çıkar yoksa eve bir kutu içinde dönersin."

"Bunu neden yapıyorsun? Sen sadece bir insansın-" "Bunu duymaktan bıktım. Git buradan!"

Vampir gözlerini kapadı, Eski Ahit'te bir kelime söyledi Dil, ve kayboldu.

Avcıların cehennem ateşi ritmi daha da yükselirken, Butch sol ayakkabısının kendi kanından sırlıslıkla olduğunu farkında olarak sığınacak bir yer aradı. Sığ kapı onun tek seçeneğiydi. Bir kez daha küfrederek kendini kapının içine attı ve üzerine doğru gelen şeye baktı.

"Oh, kahretsin..." İsa Tanrı cennette... onlardan altı tane vardı.

Vishous bundan sonra ne olacağını biliyordu ve bunun bir parçası olmak istemiyordu. Parlak beyaz bir ışık geceyi öğle vaktine çevirdiğinde, bok tekmelerini yere vurarak dönüp gitti. Ve canavarın büyük kükremesi duyulduğunda geriye dönüp bakması için hiçbir neden yoktu. gece boyunca gürledi. V talimatı biliyordu: Rhage

yaratık serbest kalmıştı ve savaştıkları Lesser'lar öğle yemeği olmak üzereydi. İşler her zamanki gibiydi... Bulundukları yer dışında: Caldwell Lisesi'nin futbol sahası.

Haydi, Bulldogs! Rah!

V tribünlere doğru ilerledi ve merdivenlerden inerek CHS'nin tezahürat bölümünün tepesine çıktı. Aşağıda, elli yarda çizgisinde, canavar daha küçük bir şeyi kaptı, havaya fırlattı ve ölümsüzü dişlerinin arasında yakaladı.

Vishous etrafına bakındı. Ay görünmüyordu, bu harikaydı ama lisenin etrafında belki de yirmi beş tane ev vardı. Ve bu iki katlı evlerin, çiftliklerin ve Orta Amerika kolonilerinin içindeki insanlar az önce nükleer bir patlama kadar parlak bir parıltıyla uyanmışlardı.

V küfretti ve sağ elini kaplayan kurşun astarlı sürücü eldivenini çıkardı. Kolunu uzatırken, Tanrı'nın unuttuğu avucunun iç çekirdeğinden gelen parıltı, parmak uçlarından bileğine kadar uzanan her iki taraftaki dövmeleeri aydınlattı. Sahaya bakan V, kalbinin atışına konsantre oldu, damarlarındaki pompayı hissetti ve nabzın, nabzın, nabzın içine girdi...

Avucundan asfalttan yükselen ısı dalgaları gibi tampon dalgalar çıktı. Bir çift verandanın ışıkları gibi kapılar açıldı ve evin babaları başlarını şatolarından dışarı çıkardılar.

maskeleme devreye girdi: Sahadaki çatışmaların görüntü ve sesleri, yerini her şeyin yolunda ve olması gerektiği gibi olduğuna dair özel bir yanılsamaya bıraktı.

V, tribünden gece görüşünü kullanarak insan adamların etrafa bakışlarını ve birbirlerine el sallayışlarını izledi. Biri gülümseyip omuz silktiğinde, V konuşmayı hayal edebiliyordu.

Hey, Bob, sen de gördün mü? Evet, Gary. Büyük ışık. Kocaman. Polisi arayalım mı?

Her şey yolunda görünüyor.

Evet. Tuhaf. Hey, sen, Marilyn ve çocuklar bu cumartesi boş musunuz? Alışveriş merkezini gezeriz, sonra da pizzaya gideriz belki?

Harika bir fikir. Sue ile konuşacağım.

İyi geceler. İyi geceler.

Kapılar kapalıyken ve o adamlar gece bir şeyler atıştırmak için buzdolabına giderken, Vishous maskeleyemeye devam etti.

Canavar uzun sürmedi. Ve yenmedik pek bir şey bırakmadı. İşi bittiğinde, pullu ejderha etrafına bakındı ve o şey V'yi fark ettiğinde, bir hırıltı tribünlere kadar dalgalandı, sonra bir homurtuyla son buldu.

"Bitirdin mi koca adam?" V aşağı seslendi. "Bilgin olsun, şuradaki kale direği kürdan olarak çok işe yarar."

Bir homurtu daha. Sonra Rhage yere uzandı; yaratık siyahla ıslanmış zemindeki yerinde çıplak görünüyordu. Değişim tamamlanır tamamlanmaz V onu tribünden aşağı çekti ve koşarak sahayı geçti.

"Kardeşim mi?" Rhage karda titrerken inledi. "Evet, Hollywood, benim. Seni eve, Mary'nin yanına götüreceğim."

"Eskisi kadar kötü değil."

"Güzel."

V deri ceketini çıkarıp Rhage'in göğsüne gerdi; sonra da cebinden cep telefonunu çıkardı. Butch'un numarasından iki arama gelmişti.

ve polise karşılık verdi, acilen bir pikaba ihtiyacı vardı. Cevap gelmeyince V, Pit'i aradı ve telesekreter çıktı.

Vay canına... Phury, Havers'da protezini yeniden ayarlatıyordu. Wrath, protezi yüzünden araba kullanamıyordu.

körlük. Tohrment'i aylardır kimse görmemişti. Geriye Zsadist kalmıştı.

Bu erkekle yüz yıl uğraştıktan sonra, çağrı yapılırken lanet etmemek zordu. Z cankurtaran botu için uygun biri değildi; daha çok sudaki köpekbalıklarına benziyordu. Ama diğer seçenek neydi? Ayrıca, en azından Kardeşi çiftleştikten beri biraz daha iyiydi. "Evet," diye keskin bir cevap geldi.

"Hollywood yine içindeki Godzilla'yı ortaya çıkardı. Bir arabaya ihtiyacım var." "Neredesin?"

"

Weston Yolu

. Caldwell Lisesi futbol sahası." "On dakika içinde orada olurum. İlk yardım?"

"Hayır, ikimiz de sağlamız."

"Anladım. Sıkı tutun."

Bağlantı sona erdi ve V telefonuna baktı. O korkunç piç kurusuna güvenilebileceği fikri onu şaşırtmıştı. Bunun olacağını asla tahmin edemezdi... artık bir şey gördüğünden değil.

V sağlam elini Rhage'in omzuna koydu ve ona baktı gökyüzü. Sonsuz, bilinmez bir evren onun üzerinde, hepsinin üzerinde yükseliyordu ve ilk kez bu enginlik onu dehşete düşürdü. Ama sonra, hayatında ilk kez bir ağ olmadan uçuyordu.

Öngöröleri gitmişti. Kendini bildi bileli onu diken üstünde tutan o geleceğin anlık görüntöleri, o saçma sapan, istilacı tele yayınlar, o tarihsiz resimler artık yoktu. Ve diğör insanların düşüncelerinin müdahaleleri de öyle.

Hep kafasının içinde yalnız kalmak istemişti. Sessizliğı sağır edici bulması ne kadar ironikti.

"V? İyi miyiz?"

Rhage'e baktı. Kardeşinin mükemmel sarışın Yüzündeki az kanla bile güzelliğı hâlâ göz kamaştırıcıydı. "At yakında geliyor. Seni eve, Mary'nin yanına götüreceğiz."

Rhage mırıldanmaya başladı ve V onu bıraktı. Zavallı sefil adam. Lanetler asla bir parti değildir.

On dakika sonra Zsadist ikizinin BMW'siyle futbol sahasına yanaştı, küçülen, kirli bir kar yığınını yarıp çamurda ilerledi. M5 geçerken Kar yağarken V arka koltuktaki deriyi mahvedeceklerini biliyordu ama olağanüstü uşak Fritz lekeleri inanamayacağınız şekilde çıkarabiliyordu.

Zsadist arabadan indi ve kaputun etrafına geldi. Bir asır boyunca kendi tercihiyle yarı aç kaldıktan sonra, şimdi iki yüz seksen beş kiloyu bir metre altı bedenine sığdırıyordu. Yüzündeki yara izi ve dövmele köle bantları hâlâ belirgindi ama Shellan'ı Bella sağ olsun, gözleri artık siyah nefret çukurları değildi. Çoğunlukla.

Hiçbir şey söylemeden, ikisi birden Rhage arabaya doğru ilerledi ve iri gövdesini arka koltuğa tikiştirdi.

"Eve mi dönüyorsun?" Z direksiyonun başına geçerken şöyle dedi.

"Evet ama olay yerini temizlemem gerekiyor." Bu da elini kullanarak etrafa sıçrayan daha az kanı kızartarak temizlemek anlamına geliyordu.

Her yerde.

"Beklememi mi istiyorsun?"

"Hayır, oğlumuzu eve götürün. Mary onu bir an önce görmek isteyecektir."

Zsadist hızlı bir baş hareketiyle etrafı taradı. "Ben beklerim."

"Z, sorun yok. Burada uzun süre yalnız kalmayacağım."

Yıkık dudakları hırıltıya dönüştü. "Eğer burada değilsen
"Oraya vardığımda senin için geliyorum."

Beemer havalandı, arka lastikler çamur ve karları
tekmeliyordu. Tanrım, Z gerçekten yedekti.

On dakika sonra, Zsadist Rhage'le birlikte içeri girerken V
yerleşkeye ışınlandı. Z, Hollywood'u içeri götürürken
Vishous avluya park etmiş arabalara baktı.

Escalade hangi cehennemdeydi? Butch şimdiye kadar
dönmüş olmalıydı.

V telefonunu çıkardı ve hızlı aramayı tuşladı. Telesekreter
çıktığında, "Selam dostum, ben geldim. Neredesin, polis?"

İkisi birbirlerini sürekli aradıklarından, Butch'un çok yakında
kontrol edeceğini biliyordu. Belki de adam tarihte ilk kez
meşgul olmaya başlamıştı. Zavallı herifin Marissa'ya olan
takıntısını rafa kaldırıp biraz cinsel rahatlama yaşamasının
zamanı gelmişti.

Ve rahatlamadan bahsetmişken... V gökyüzündeki ışığı ölçtü.
Yaklaşık bir buçuk saatlik karanlık kaldığını hesapladı,
ve adamım, bok gibi seçiriyordu. Bu gece bir şeyler
oluyordu, havada kötü bir şeyler vardı ama imgelemleri
kaybolduğu için ne olduğunu bilmiyordu. Ve boş bir
sayfa onu delirtiyordu.

Cep telefonunu tekrar açtı ve bir numara tuşladı. Zil sesi kesildiğinde, alo demesini beklemedi. "Seni arayacaklar. Şimdi benim için hazır. Senin için aldığım şeyi giyeceksin. Saçların bağlanacak ve boynundan çıkacak."

Önemsediği tek üç kelimeyi duymak için bekledi ve onlar da hemen geldi; kadın sesi, "Evet, benim lheage."

V telefonu kapattı ve kaydını sildirdi.

Üçüncü Bölüm

Rehvenge hesaplara bakarken ZeroSum'un son zamanlarda mükemmel iş yaptığını düşündü. Nakit akışı güçlüydü. Spor rezervasyon gelirlerinde büyüme vardı. Seyirci sayısı artmıştı. Tanrım, kulübün sahibi olalı ne kadar olmuştu? Beş mi?

Altı yıl mı? Ve sonunda derin bir nefes alabileceği kadar gelir elde etmeye başlamıştı.

Para kazanmanın aşağılık bir yoluydu elbette, seks, uyuşturucu, içki ve bahis. Ama mahmenlerini ve yakın zamana kadar kız kardeşi Bella'yı desteklemesi gerekiyordu. Bir de örtbas etmesi gereken şantaj yükü vardı.

Sırları saklamak çok pahalı olabilir.

Rehv ofisinin kapısı açıldığında başını kaldırıp baktı. Baş güvenlik görevlisi içeri girdiğinde, O'Neal'ın üzerinde kalan kokuyu alabildi ve biraz gülümsedi. Haklı olmak hoşuna gidiyordu. "Butch'la ilgilendiğin için teşekkürler."

Xhex'in gri gözleri her zamanki gibi doğrudan bakıyordu. "Onu istemeseydim yapmazdım."

"Bunu bilmeseydim sormazdım da. Şimdi, neredeyiz?"

Masasının karşısına oturdu, güçlü vücudu dirseklerini dayadığı mermer kadar sertti. "Asma kattaki erkekler tuvaletinde rıza dışı seks. Ben icabına baktım. Kadın suç duyurusunda bulunuyor."

"Siz onunla işinizi bitirdikten sonra adam yürüyor muydu?"

"Evet, ama yeni bir çift küpe takıyordu, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Ayrıca binada iki reşit olmayan çocuk buldum."

ve onları kovdum. Fedailerden biri de hattan komisyon alıyordu, ben de onu kovdum."

"Başka bir şey var mı?"

"Bir aşırı doz vakası daha yaşadık."

"Kahretsin. Yine de bizim ürünümüz değil, değil mi?"

"Hayır. Dışarıdaki ıvır zıvırlar." Derisinin arka cebinden küçük bir selofan poşet çıkardı ve masasının üzerine attı.

"Acil yardım ekipleri gelmeden önce bunu kapmayı başardım. Durumla ilgilenmesi için fazladan personel tutuyorum."

"Güzel. O serbest çalışanı bul ve bana getir. Onunla bizzat ilgilenmek istiyorum."

"Yapacağım."

"Benim için başka bir şeyin var mı?"

Bunu izleyen sessizlikte Xhex öne doğru eğildi ve ellerini birbirine bağladı. Vücudu sıkı kaslardan oluşuyordu; yüksek, küçük göğüsleri dışında sert açılardan başka bir şey yoktu. Duyduğu kadarıyla tamamen dişi olmasına rağmen lezzetli bir şekilde hermafroditti.

Polis kendini şanslı hissetmeli, diye düşündü. Xhex o kadar sık seks yapmazdı ve o zaman da sadece erkeği layık bulduğunda yapardı.

Ayrıca zaman kaybetmezdi. Genelde. "Xhex,

konuş." "Bir şey bilmek istiyorum."

Rehv sandalyesinde geriye yaslandı. "Bu beni kızdıracak mı?"

"Evet. Bir eş mi arıyorsun?"

Gözleri morarmaya başladığında çenesini aşağı eğdi ve kaşlarının altından ona baktı. "Öyle olduğumu kim söyledi? Ve ismini istiyorum."

"Çıkarım, dedikodu değil. GPS kayıtlarına göre Bentley'iniz son zamanlarda Havers'a çok uğramış. Bildiğim kadarıyla

Marissa bekar. Güzel bir kız. Karmaşık. Ama sen glymera'yı hiç önemsemedin. Onunla çiftleşmeyi mi düşünüyorsun?"

"Hiç de değil," diye yalan söyledi.

"Güzel." Xhex'in gözleri ona çakılırken gerçeği bildiği belliydi. "Çünkü bunu denemek senin için çılgınlık olurdu. Seni öğrenirdi ve burada olanlardan bahsetmiyorum. Tanrı aşkına, o Princeps Konseyi'nin bir üyesi. Senin bir senfath olduğunu öğrenirse, bu ikimizi de tehlikeye atar."

Rehv ayağa kalktı ve bastonunu avuçladı. "Kardeşlik beni zaten biliyor."

"Nasıl?" Xhex nefes aldı.

Kardeşi Phury ile paylaştıkları küçük dudak/diş olayını düşündü ve bunu gizli tutmaya karar verdi. "Öyle işte. Ve artık kız kardeşim bir Kardeşle çiftleştiğine göre, ben de lanet olası ailenin bir üyesiyim. Yani Prensler Konseyi öğrense bile, bu savaşçılar onları uzak tutacaktır."

Şantajcısının Normallerin yöntemlerinden etkilenmemiş olması çok kötüydü. Symphath'ların çok kötü düşmanlar edindiğini öğreniyordu. Kendi türünden nefret edilmesine şaşmamalı.

"Bundan emin misin?" Xhex söyledi.

"Eğer o kolonilerden birine gönderilseydim Bella ölürdü. Sence o cehennem zebanisi onun böyle üzülmesine katlanır mı, özellikle de hamileyken? Z acımasız bir orospu çocuğu ve ona karşı çok korumacı. Yani, evet, eminim."

"Senin hakkında hiç tahminde bulundu mu?"

"Hayır." Zsadist bunu bilse de eşine söylemeyecekti. Bella'yı o duruma sokmasına imkân yoktu. Kanunlar bunu okudu

Eğer bir sempatizan tanıyorsanız, onu ihbar etmek ya da kovuşturmaya uğramak zorundaydınız.

Rehv masanın etrafından dolaştı, artık etrafta sadece Xhex olduğu için bastonuna güveniyordu. Kendisine düzenli olarak verdiği dopamin, senfati dürtülerinin en kötüsünü uzakta tutuyor ve bir Normal gibi davranmasını sağlıyordu. Normal değildi.

Xhex'in bunu nasıl başardığından emin değildi. Bilmek istediğinden de emin değildi.

Ama mesele şu ki, dokunma duyusu kaybolduğu için baston kullanması gerekiyordu yoksa düşebilirdi. Sonuçta, ayaklarınızı ya da bacaklarınızı hissedemediğinizde derinlik algısı sizi bir yere kadar götürürdü.

"Merak etme," dedi. "Kimse ikimizin de ne olduğunu bilmiyor. Ve bu böyle de kalacak."

Gri gözlerini ona dikti. "Onu besliyor musun Rehv?" Soru değildi. Bir talep. "Marissa'yı besliyor musun?"

"Bu benim işim, senin değil."

Ayağa fırladı. "Lanet olsun sana, anlaşıştık. Yirmi beş yıl önce benim küçük sorunum olduğunda anlaşıştık. Eş yok. Normallerle beslenmek yok. Sen ne halt ediyorsun? ne yapıyorsun?"

"Kontrol bende ve bu konuşma bitmiştir." Saatini kontrol etti. "Ve ne biliyorsun, kapanış zamanı ve sen bir molaya ihtiyacım var. Moors kilitlenebilir."

Bir an için ona ters ters baktı. "İş bitene kadar gitmiyorum-"

"Sana eve gitmeni söylüyorum, kibarlık yapmıyorum. Yarın gece görüşürüz."

"Alınma ama siktir git Rehvenge."

Bir katil gibi hareket ederek kapıya doğru yürüdü. Onun gidişini izlerken, kendisi için bu güvenlik meselesinin onunkiyile kıyaslanamayacak kadar önemsiz olduğunu hatırladı yetenekli.

"Xhex," dedi, "belki de çiftleşme konusunda yanılmışızdır."

Omzunun üzerinden "aptal mısın sen?" dercesine kaşlarını çattı. "Günde iki kez kendini vuruyorsun. Marissa'nın bunu yapmayacağını mı sanıyorsun?

Sonunda bunu fark ettin mi? Güvendiğiniz nöromodülatör için iyi doktor olan kardeşine gitmek zorunda olduğunuz gerçeğine ne demeli? Ayrıca, onun gibi bir aristokrat tüm bunlar hakkında ne derdi?" Kolunu onun ofisinde gezdirdi. "Yanılmıyorduk. Sadece tüm bunların nedenini unutuyorsunuz."

Kapı arkasından hafifçe kapandı ve Rehv uyuşmuş bedenine baktı. Marissa'yı hayal etti, o kadar saf ve güzeldi ki, etrafındaki diğer dişilerden o kadar farklıydı ki, beslendiği Xhex'ten o kadar farklıydı ki.

Marissa'yı istiyordu, bu noktada ona yarı aşıktı. Ve içindeki erkek, uyuşturucu onu iktidarsız yapsa da kendisine ait olana sahip çıkmak istiyordu. Ama kesinlikle karanlık tarafları ortaya çıksa bile sevdiklerine zarar vermezdi, değil mi? Değil mi?

Onu düşündü, güzel haute couture elbiselerini giyerken, çok düzgün giyinmiş, çok kibar, çok... temiz. Glymera onun hakkında yanılmıştı. O kusurlu değildi; mükemmeldi.

Gülümsedi, vücudu sadece sert orgazmların söndürebileceği bir yanmayla kızardı. O hale gelmeye başlamıştı.

Ayın bu zamanı, yani yakında onu arayacaktı. Evet, ona yine ihtiyacı olacaktı... yakında. Kanı seyreltiği için, tatmin edici bir sıklıkta beslenmesi gerekiyordu ve sonuncusu neredeyse üç hafta önceydi.

Birkaç gün içinde onu arayacaktı. Ve o da ona hizmet etmek için sabırsızlanıyordu.

V, Kardeşlik'in yerleşkesine dakikalar kala geri dönmüş, giriş kapısının hemen önünde cisimlenmişti. Yaptığı seksin onu rahatlatacağını ummuştı ama hayır, hâlâ bıçak gibi keskindi.

Çukurun girişinden geçti ve yol boyunca silahsızlandı, tamamen gerilmişti ve kadının kokusunu üzerinden atmak için bir duş almaya hazırdı. Acıkmış olmalıydı; onun yerine tek istediği biraz Grey Goose'du.

"Butch, adamım!" diye seslendi.

Sessizlik.

V koridorda polisin yatak odasına doğru yürüdü. "Kaza mı yaptın?"

Kapıyı iterek açtı. Büyük boy yatak boştu. Belki de polis ana evdeydi?

V çukura doğru koştu ve başını giriş kapısından dışarı çıkardı. Avluda park etmiş arabalara hızlıca bir göz attı ve kalbi yerinden fırladı. Escalade yoktu. Yani Butch yerleşkede değildi.

Gökyüzü doğuya doğru aydınlanmaya başladığında, günün ışıltısı V'nin gözlerini yaktı, bu yüzden eve geri döndü ve bilgisayar bankasının arkasına oturdu. Escalade'in koordinatlarını açtığında, cipin Screamer'ın evinin arkasına park edilmiş olduğunu gördü.

Ki bu iyiydi. En azından Butch bir ağaca sarılmamıştı-

V dondu kaldı. Yavaşça elini derisinin arka cebine soktu, üzerine korkunç bir his çöktü, sıcak ve isilik gibi dikenli. Razr'ı çevirerek sesli mesajlarına ulaştı. İlk mesaj Butch'un numarasından gelen bir kapatmaydı.

İkinci mesaj tıklandığında, Pit'in çelik kepenkleri gün için inmeye başladı.

V kaşlarını çatı. Telesekreterden sadece tıslama sesi geliyordu. Ama sonra bir takırtı telefonu çekmesine neden oldu. kulağından uzakta.

Şimdi Butch'ın sesi, sert, yüksek: "Demateryalize ol. Demateri- alize now."

Korkmuş bir erkek: "Ama-ama-"

"Şimdi! Tanrı aşkına, defol git buradan..." Boğuk kanat çırpma sesleri.

"Bunu neden yapıyorsun? Sen sadece bir insansın-" "Bunu duymaktan bıktım. Git buradan!"

Metalik bir ses duyuldu, silah yeniden dolduruluyordu. Butch'un sesi: "Oh, kahretsin..."

Sonra kıyamet koptu. Silah sesleri, homurtular, gümbürtüler.

V masasından o kadar hızlı kalktı ki sandalyesini devirdi. Ancak gün ışığı yüzünden içeride mahsur kaldığını fark etti.

Dördüncü Bölüm

Butch kendine geldiğinde ilk düşündüğü şey, birinin musluğu kapatması gerektiği idi. Damla, damla, damla rahatsız ediciydi.

Sonra bir göz kapağını kırdı ve kendi kanının Kohler rutinini çekiyorum. Oh... doğru. Dayak yemişti ve sızıntı yapıyordu.

Uzun, çok uzun, çok kötü bir gün olmuştu. Kaç saattir sorgulanıyordu? On iki mi? Binlerce gibi geldi.

Derin bir nefes almaya çalıştı ama kaburgalarından bazıları kırılmıştı, bu yüzden daha fazla acı yerine hipoksiyi seçti. Adamım, onu esir alan kişinin ilgisi sayesinde her yeri fena halde acıyordu ama en azından kurşun yarasını kapatmıştı.

Sadece sorgulamayı daha uzun süre devam ettirmek için.

Bu kâbusun tek kurtarıcı yanı, Kardeşlikle ilgili tek bir şeyin bile ağzından çıkmamış olmasıydı. Tek bir şey. Avcı tırnaklarında ve bacaklarının arasında çalışmaya başladığında bile. Butch yakında ölecekti ama en azından cennete gittiğinde Aziz Petrus'un gözlerinin içine bakabilecek ve ispiyoncu olmadığını bilecekti.

Yoksa ölüp cehenneme mi gitmişti? Bütün bunlar bununla mı ilgiliydi? Dünyada yaptığı bazı pislikler düşünüldüğünde, neden şeytanın misafirhanesine düştüğünü anlayabiliyordu. Ama o zaman işkencecisinin de şeytanlar gibi boynuzları olmaz mıydı?

Tamam, burada Looney Tunes ile flört ediyordu.

Gözlerini biraz daha açtı, gerçekliği zihnini öğüten saçmalıklardan ayırmaya çalışmanın zamanı geldiğini düşündü. Elinde bir

Bunun muhtemelen bilinci yerindeyken son şansı olduğunu hissediyordu, o yüzden bunu iyi değerlendirmeliydi.

Görüşü bulanıktı. Elleri... ayakları... evet, zincirlenmişti. Ve hâlâ sert bir şeyin, bir masanın üzerinde yatıyordu. Oda karanlıktı.

Kir kokusu muhtemelen bir bodrumda olduğu anlamına geliyordu. Kel

ampul ortaya çıktı... evet, işkence alet takımı. Titreyerek keskin şeylerin yayıldığı yerden başka tarafa baktı.

Neydi o ses? Loş bir kükreme. Gittikçe yükseliyor. Daha yüksek.

Ses kesilir kesilmez üst katta bir kapı açıldı ve Butch bir adamın boğuk bir sesle "Usta" dediğini duydu.

Yumuşak cevap. Belirsiz. Sonra bir dizi ayak sesinin volta attığı, döşeme tahtalarından tozların süzülmesine neden olan bir konuşma. Sonunda başka bir kapı gıcırdayarak açıldı ve yanındaki merdivenler gıcırdamaya başladı.

Butch soğuk terler döktü ve göz kapaklarını indirdi. Kirpiklerinin arasındaki çatlaklardan kendisine doğru gelen şeyi izledi.

İlk adam, onu çalıştıran daha küçük bir adamdı.

Caldwell Martial Arts Academy-Joseph Xavier'di adı, eğer Butch doğru hatırlıyorsa. Diğerleri tepeden tırnağa parlak beyaz bir cübbeyle örtülüydü, yüzü ve elleri tamamen kapalıydı. Bir çeşit keşiş ya da rahip gibi görünüyordu.

Ama onun altında Tanrı'nın adamı yoktu. Butch gibi kişinin titreşimini emdi, tiksintisinden nefes alamadı. Bu cübbenin gizlediği şey damıtılmış bir kötülüktü; seri katilleri, tecavüzcüleri, katilleri ve çocuklarını dövmekten zevk alan insanları harekete geçiren türden bir kötülük: dik, katı bir formda nefret ve kötü niyet.

Butch'un korku seviyesi tavan yaptı. Başa çıkabilirdi. Etrafta savruluyordu; acı kaltaktı, ama bir

Kalbinin atmayı bıraktığı zaman tanımlanabilir bir son nokta. Ama o cübbenin altında saklanan her neyse, İncil'de anlatılanlara benzer acıların gizemlerini barındırıyordu. Peki o nereden biliyordu? Tüm vücudu isyan ediyordu, içgüdüleri kaçmak, kendini kurtarmak... dua etmek için ateşleniyordu.

Kelimeler aklına geldi, zihninde dolaştı. Tanrı benim çobanımdır, hiçbir şey istemem...

Cüppeli figürün kukuletası bir baykuş kafasının kemiksiz dönüşüyle Butch'a doğru döndü.

Butch göz kapaklarını kapattı ve aceleyle Yirmi üçüncü Mezmur. Daha hızlı... Kelimeleri aklına daha hızlı sokması gerekiyordu. Beni yeşil çayırlarda yatırır; Beni durgun suların yanına götürür... Ruhumu onarır; Kendi adı uğruna beni doğruluk yollarına götürür...

"Bu adam o mu?" Bodrumda yankılanan ses Butch'un ritmini kaybetmesine neden oldu: Ses yankılıydı ve bir yankı taşıyordu, tüm o ürkütücü distorsiyonuyla bir bilimkurgu filminden çıkmış gibiydi.

"Silahında Cemaat'in mermileri vardı."

Psalm'a geri dön. Ve daha hızlı yap. Evet, ölümün gölgesindeki vadiden geçsem de, kötülükten korkmayacağım.

-

"Uyandığını biliyorum, insan." Yankılanan ses tam Butch'un kulağına çarptı. "Bana bak ve seni esir alanın efendisini tanı."

Butch gözlerini açtı, başını çevirdi ve yutkundu zorlayıcı bir şekilde. Kendisine bakan yüz yoğunlaştırılmış bir siyahlıktı, canlanmış bir gölgeydi.

Omega.

Şeytan biraz güldü. "Yani benim ne olduğumu biliyorsun, öyle mi?" Doğruldu. "Sana bir şey verdi mi, Fore-lesser?"

"Daha bitirmedim."

"Ah, demek ki hayır. Ölüme ne kadar yakın olduğunu düşünürsek, onu iyi çalıştırmışsın. Evet, ona yaklaştığını hissedebiliyorum. Yani yaklaş." Omega tekrar eğildi ve Butch'un bedeninin üzerindeki havayı içine çekti. "Evet, bir saat içinde. Belki daha az."

"Ben ne kadar istersem o kadar dayanır."

"Hayır, yapmayacak." Omega masanın etrafında dönmeye başladı ve Butch hareketi takip etti, dehşet giderek daha da sıkılaşıyor, Şeytan'ın adımlarının merkezkaç kuvvetiyle güçleniyordu. Etrafında, etrafında, etrafında... Butch o kadar çok titredi ki dişleri birbirine çarptı.

Omega masanın uzak ucunda durduğu anda sarsıntılar kesildi. Gölgeli eller havaya kalktı, beyaz cübbenin kapüşonunu kavradı ve çıkardı. Başının üstünde, kel ampul, sanki ışığı siyah form tarafından emilmiş gibi titriyordu.

"Onun gitmesine izin veriyorsun," dedi Omega, bu ses bir dalga gibiydi, sırayla hava tarafından filtreleniyor ve güçlendiriliyordu. "Sen onu ormanda bırakıyorsun. Diğerlerine ondan uzak durmalarını söylüyorsunuz."

Ne? Butch düşündü.

"Ne?" dedi Fore-lesser.

"Kardeşliğin zayıflıkları arasında felç edici bir sadakat var, değil mi? Evet, felç edici bir sadakat. Kendilerine ait olanı sahiplenirler. Bu onların içindeki hayvandır." Omega elini uzattı. "Bir bıçak lütfen. Bu insanı bir bıçakla yararlı."

"Az önce öleceğini söyledin."

"Ama ona biraz hayat vereceğim, olduğu gibi. Hem de bir hediye olarak. Bıçak."

Sekiz inçlik bir av numarası el değıştirirken Butch'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Omega bir elini masanın üzerine koydu, bıçağı parmağının ucuyla vurdu ve aşağı indirdi. Bir havuç kesilmiş gibi bir çatlak oluştu.

Omega Butch'un üzerine eğildi. "Nereye saklanmalı, nereye saklanmalı..."

Bıçak Butch'un karnının üzerine geldi, Butch çığlık attı. Ve hala çığlık atıyordu. Karnına bir dilim açılmıştı. Sonra Omega kendisinden küçük bir parçayı, siyah parmağı aldı.

Butch bağları çekiştirerek mücadele etti. Dehşet, göz sinirlerine yaptığı baskı onu kör edene kadar gözlerini şişirdi.

Omega parmak ucunu Butch'un bağırsağına soktu, sonra eğildi ve taze kesiğın üzerine üfledi. Deri kapandı, et birbirine yapıştı. Butch hemen çürümeyi hissetti. İçinde şeytanın dolaştığını, hareket ettiğini hissetti. O başını kaldırdı. Kesiğın etrafındaki deri griye dönmeye başlamıştı bile.

Gözyaşları gözlerine hücum etti. Çiğ yanaklarından aşağı süzöldü. "Bırakın onu."

Fore-lesser zincirler üzerinde çalışmaya başladı. Butch hareket edemediğini fark etti. Felç olmuştu.

"Onu ben alacağım," dedi Omega. "Ve o hayatta kalacak ve Kardeşliğe geri dönmenin yolunu bulacak."

"Seni hissedecekler."

"Belki, ama onu alacaklar." "Onlara söyleyecektir."

"Hayır, çünkü beni hatırlamayacak." Omega'nın yüzü Butch'a doğru eğildi. "Hiçbir şey hatırlamayacaksın."

Bakışları buluştuğunda, Butch aralarındaki yakınlığı hissedebiliyor, bağı, aynılığı hissedebiliyordu. Kendisinin ihlali için ağladı ama daha çok Kardeşlik için ağladı. Onlar onu yanlarına alırlardı. Ellerinden geldiğince ona yardım etmeye çalışırlardı.

Ve içindeki şeytan gibi, sonunda onlara ihanet edeceğinden emindi.

Belki Vishous ya da kardeşler onu bulamazdı. Nasıl bulabilirlerdi ki? Ve üzerinde kıyafet olmadan, kesinlikle maruz kalmaktan hızlı bir şekilde ölecekti.

Omega uzandı ve Butch'un yanaklarından birindeki gözyaşlarını sildi. Islaklığın pırlıltısı yarı saydam siyah parmakların üzerinde yanardöner bir şekilde parlıyordu ve Butch içinden çıkan şeyi geri istiyordu. Olmamasını. Elini ağzına götüren Şeytan, Butch'un acısının ve korkusunun tadını çıkardı, yaladı... emdi.

Umutsuzluk Butch'un hafızasını karıştırdı, ama vazgeçtiğini sandığı inancı Mezmur'un bir başka satırını dile getirdi: Şüphesiz iyilik ve merhamet hayatımın her günü beni takip edecek ve sonsuza dek Rab'bin evinde yaşayacağım.

Ama bu artık mümkün değildi, değil mi? İçinde, derisinin altında kötülük vardı.

Omega gülümsedi ama Butch bunu nasıl anladığını bilmiyordu. "Kırılgan bir durumda olduğun için daha fazla zamanımız olmaması ne yazık. Ama gelecekte senin ve benim için fırsatlar olacak. Kendime ait olduğunu iddia ettiğim şey her zaman bana geri döner. Şimdi uyu."

Ve bir lambanın sönmesi gibi, Butch da söndü.

"Lanet soruya cevap ver, Vishous." V gözlerini kralından kaçırdı, tam o sırada salonun köşesindeki büyükbabanın saati çalışmaya başladı. Saat dörtte durdu, yani öğleden sonra dörttü. Kardeşlik bütün gün boyunca Gazap'ın komuta merkezindeydi ve Louis XIV'ün gülünç derecede zarif salonu, mekânın narin havasını öfkeleriyle doyuruyordu.

"Vishous," diye hırladı Wrath, "Bekliyorum, polisi nasıl bulacağını nereden bileceksin? Ve neden bundan daha önce bahsetmedin?"

Çünkü bunun sorun yaratacağını biliyordu ve alışveriş sepetleri zaten doluydu.

V ne söyleyebileceğini düşünürken kardeşlerine baktı. Phury şöminenin önündeki soluk mavi ipek kanepede oturuyordu, vücudu mobilyayı cüceleştiriyordu, rengârenk saçları çene çizgisini geçmişti. Z ikizinin arkasında, şömineye dayanmış, gözlerini tekrar Siyahtı çünkü öfkeliydi. Rhage kapının yanındaydı, güzel yüzü kötü bir ifadeye bürünmüştü, omuzları içindeki canavar da aynı şekilde çok sinirlenmiş gibi seğiriyordu.

Bir de Gazap vardı. Zarif bir masanın ardında oturan Kör Kral tehditkârdı; zalim suratı sertleşmiş, zayıf gözleri siyah çerçeveli sargıların ardına gizlenmişti. Ağır ön kollarının iç kısımları saf dövmelerle işaretlenmişti. altın kabartmalı bir kurutma kağıdının üzerine yerleştirilmişti.

Tohr'un grupla birlikte olmaması hepsi için büyük bir yaraydı.

"V? Soruya cevap ver yoksa Tanrı şahidim olsun ki seni döverim."

"Sadece onu nasıl bulacağımı biliyorum." "Ne saklıyorsun?"

V bara gitti, kendine birkaç parmak Grey Goose doldurdu ve fondip yaptı. Birkaç kez yutkunduktan sonra kelimelerin uçuşmasına izin verdi.

"Onu ben besledim."

Odanın içinde bir nefes korosu dolaştı. Wrath şaşkınlık içinde ayağa kalkarken, V kendine bir kadeh daha Goose doldurdu.

"Ne yaptın?" Son kelimeyi bağırarak söyledi.

"Ona kendimden biraz içirdim."

"Vishous..." Wrath masanın etrafında dolanırken, bok tekmeleri yere kaya gibi çarpıyordu. Kral yüz yüze geldi Yakın. "O bir erkek. O bir insan. Aklından ne geçiyordu?" Biraz daha votka. Kesinlikle daha fazla Goose zamanı.

V içkiyi yuttu ve dört numarayı doldurdu. "Benimle içindeki kanı bulabilirim ve bu yüzden ona içki içirdim. Bunu yapmam gerektiğini gördüm. Ben de yaptım ve yapacağım. tekrar."

Wrath ellerini yumruk yapmış bir halde odanın içinde volta atmaya başladı. Patron adam hayal kırıklığıyla uzaklaşırken, Kardeşliğin geri kalanı merakla ona baktı.

"Yapmam gerekeni yaptım," diye tersledi V, bardağını geri fırlatarak.

Wrath tavandan tabana pencerelerden birinin yanında durdu. Bu şey gün boyunca kapalıydı, içeriye ışık girmiyordu. "Damarını mı aldı?"

"Hayır."

Birkaç kardeş boğazlarını temizledi, sanki onu dürüst olmaya çağırıyorlardı.

V küfretti ve biraz daha doldurdu. "Tanrı aşkına, onunla öyle değil. Ona bir bardakta biraz verdim. Ne içtiğini bilmiyordu."

"Kahretsin, V," diye mırıldandı Wrath, "onu doğrudan öldürebilirdin-"

"Üç ay önceydi. Atlattı, yani bir zararı yok-"

Gazap'ın sesi bir hava saldırısı kadar gür çıktı. "Yasayı ihlal ettin! Bir insanı besliyorsun! Tanrım! Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Beni Kâtip Bakire'ye sunmak istiyorsan, giderim isteyerek. Ama açık olmak istiyorum. Önce Butch'u bulup ölü ya da diri eve getireceğim."

Wrath güneş gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu, bu son zamanlarda kral saçmalıklarından bıktığında geliştirdiği bir alışkanlıktı. "Eğer sorguya çekildiyse, konuşmuş olabilir. İfşa olmuş olabiliriz."

V bardağına baktı ve yavaşça başını salladı.

"Bizi ele vermeden önce ölür. Bunu garanti ederim." Votkayı yuttu ve boğazından aşağı kaydığını hissetti.

"Benim adamım böyle iyidir."

Beşinci Bölüm

Rehvenge onu aradığında hiç de şaşırmış görünmüyordu, diye düşündü Marissa. Ama sonra, o her zaman Onu okumanın esrarengiz bir yolu.

Siyah pelerinini toplayarak kardeşinin malikânesinin arka kapısından çıktı. Gece yeni çökmüştü ve soğuktan olmasa da titriyordu. Titremesinin nedeni Gün içinde gördüğü korkunç bir rüyaydı. Uçuyordu, arazide uçuyordu, uzak tarafında çam ağaçları olan donmuş bir göletin üzerinden uçuyordu, yavaşlayıp aşağıya doğru bakana kadar bir ağaç halkasının ötesine geçiyordu. Karlı zeminde, kıvrılmış ve kanlar içinde yatan Butch'u gördü.

Kardeşlik'i arama dürtüsü de en az kâbusun görüntüleri kadar aklından çıkmıyordu. Savaşçılar ona gayet iyi olduğunu söylemek için sinirli bir şekilde geri aradıklarında kendini ne kadar aptal hissedecekti? Muhtemelen onun onu takip ediyordu. Ama Tanrım... onun beyaz örtülü toprağa kanlar içinde gömülürkenki görüntüsü, cenin pozisyonunda çaresizce yatarkenki resmi aklından çıkmıyordu.

Yine de sadece bir rüyaydı. Sadece... bir rüya.

Gözlerini kapatarak kendini sakinleşmeye zorladı ve şehir merkezindeki bir binanın terasına ışınlandı.

Çatı katı dairesi yaklaşık otuz kat yukarıdaydı. Şeklini alır almaz Rehvenge altı cam kapıdan birini kaydırarak açtı.

Hemen kaşlarını çattı. "Üzgünsün."

Ona doğru giderken gülümsemeye zorladı. "Her zaman biraz rahatsız olduğumu biliyorsun."

Altın işlemeli bastonunu ona doğrulttu. "Hayır, bu farklı."

Tanrım, duygularıyla bu kadar uyumlu birini daha önce hiç tanımamıştı. "Ben iyi olacağım."

Dirseğinden tutup onu içeri çektiğinde, tropik bir sıcaklık onu kucakladı. Rehv'in sıcaklığı her zaman bu kadar yüksek olurdu ve yere kadar uzanan samur paltosu kanepeye oturana kadar hep üzerinde kalırdı. Rehv'in bu sığağa nasıl dayanabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama o bunu arzuluyor gibiydi.

Sürgüyü kapattı. "Marissa, ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Hiçbir şey, gerçekten."

Bir hareketle pelerinini çıkardı ve krom-siyah bir sandalyenin üzerine örttü. Çatı katının üç tarafı cam levhalardan oluşuyordu ve Caldwell'in iki yarısının yayılan manzarası şehir merkezinin parıldayan ışıklarını, Hudson Nehri'nin karanlık kıvrımını ve hepsinin üzerindeki yıldızları gösteriyordu. Dekor minimalistti, tamamen abanoz ve krem zarafetindeydi... tıpkı siyah mohawk'ı, altın teni ve mükemmel kıyafetleriyle Rehv gibi.

Farklı koşullar altında, çatı katına bayılırdı.

Farklı koşullar altında ona tapabilirdi.

Rehv bastonuna yaslanıp ona doğru gelirken menekşe rengi gözleri kısıldı. İri yarı bir erkekti, bir Kardeş gibi yapıydı ve yakışıklı yüzü sertti. "Bana yalan söyleme."

Hafifçe gülümsedi. Onun gibi erkekler çok korumacı olma eğilimindeydi ve ikisi çiftleşmemiş olsalar da, onun adına bir şey avlamaya hazır görünmesine şaşırmadı. "Bu sabah rahatsız edici bir rüya gördüm ve henüz etkisinden kurtulamadım. Hepsi bu kadar."

Adam onu ölçüp biçerken, duygularını gözden geçirdiğini ve içten içe birbirlerine nasıl bağlandıklarını incelediğini hissetti.

"Bana elini ver," dedi.

Hiç tereddüt etmeden elini uzattı. Glymera'nın formalitelerine her zaman uyardı ve henüz onu geleneklerin gerektirdiği gibi selamlamamıştı. Avuç içleri buluştuğunda, dudaklarını bir öpücükle onunkilere değdirmeydi.

Başparmağını bileğinin üzerine koydu ve biraz aşağı itti. Sonra daha da sert.

Birden, sanki bir tür kanal açmış gibi, korku ve endişe duyguları kolundan aşağıya doğru tünel kazarak ona ulaştı, temasla çekildi.

"İntikam mı?" diye zayıfça fısıldadı.

Onu bıraktığı anda, duygular geri geldi, bir kuyu pınarına artık dokunulmuyordu.

"Bu gece benimle birlikte olamayacaksın."

Kızardı ve adamın dokunduğu yeri ovuşturdu. "Tabii ki yapacağım. Zamanı geldi."

Başlamak için, genellikle kullandıkları siyah deri kanepeye gitti ve yanında durdu. Bir süre sonra Rehvenge onun yanına geldi ve samur kürkünü çıkarıp uzanmaları için düz bir şekilde yere serdi. Sonra da

siyah takım elbise ceketinin düğmelerini açtı ve onu da çıkardı. Onun

Bembeyaz görünen ince ipek gömleği parmak uçlarından ortadan ikiye ayrılmıştı ve sonra ağır, tüysüz

Göğsünün masrafları ortaya çıktı. Göğüs kaslarında siyah mürekkeple yapılmış iki adet beş köşeli yıldız dövmesi ve kaburgalı karnında daha fazla desen vardı.

Oturup koltuğun kollarına yaslanırken kasları esnedi. Ona bakarken, parlayan ametist bakışları onu içine çekti ve kolunu uzatıp işaret parmağını ona doğru eğerken eli de öyle. "Buraya gel, Tahily. İhtiyacın olan şey bende var."

Elbisesinin eteğini kaldırdı ve onun bacaklarının arasına tırmandı. Rehv her zaman onun boğazından alması için ısrar ederdi ama

Bunu üç kez yaptıklarında, bir kez bile tahrik olmamıştı. Bu hem bir rahatlama hem de bir hatırlatmaydı. Gazap da onun yanındayken hiç ereksiyon olmamıştı.

Rehv'in pürüzsüz tenli erkek ihtişamına bakarken, son birkaç gündür hissettiği düşük seviyeli açlık sert bir şekilde vurdu. Avuçlarını Rehv'in göğüs kaslarının üzerine koyup üzerine doğru eğildi ve Rehv'in gözlerini kapatıp çenesini ve ellerini onun kollarında gezdirdi. Dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü, bu onun her zaman saldırmadan hemen önce yaptığı bir şeydi. Başka bir durumda olsa bunun beklenti olduğunu söylerdi ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Adamın vücudu her zaman sarkıktı ve onun kullanılmaktan bu kadar hoşlandığına inanamıyordu.

Ağzını açtı, dişleri uzadı ve üst çenesinden aşağıya doğru uzandı. Rehv'e doğru eğilerek-

Butch'un kardaki görüntüsü onu dondurdu ve Rehv'in boğazına ve açlığına yeniden odaklanmak için başını sallamak zorunda kaldı.

Beslen, dedi kendine. Ne teklif ederse kabul et.

Tekrar denedi, ama ağzı adamın boynundayken durdu. Kız hayal kırıklığı içinde gözlerini kapatırken, Rehv elini çenesinin altına koydu ve başını yukarı kaldırdı.

"Kim o, Tahlly?" Rehv'in başparmağı kadının alt dudağını okşadı. "Seni beslemeyen bu sevdiğin erkek kim? Eğer bana söylemezsen tamamen aşağılanmış olacağım."

"Oh, Rehvenge... tanıdığın biri değil."

"O bir aptal."

"Hayır. Aptal olan benim."

Beklenmedik bir hamleyle Rehv onu ağzına doğru çekti. O kadar şaşırmıştı ki nefesi kesildi ve erotik bir telaşla dili içine girdi. Onu ustalıkla öptü, yumuşak hareketler ve kayan penetrasyonlarla. Kız hiçbir uyarılma hissetmedi.

ama nasıl bir sevgili olacağını söyleyebilirdi: baskın, güçlü... titiz.

Kız göğsüne doğru ittiğinde, adam teması kesmesine izin verdi.

Rehv geri çekilirken, ametist gözleri parladı, içlerinden güzel bir mor ışık akarak kızın içine doldu. Rehv'in kalçalarında ereksiyon hissetmese de, iri ve kaslı vücudundaki titreme onun aklında ve kanında seks olan bir erkek olduğunu ve içine girmek istediğini gösteriyordu.

"Çok şaşırmış görünüyorsun," diye söylendi.

Çoğu erkeğin ona nasıl baktığını düşünürsek, öyleydi. "Bu beklenmedik bir şeydi. Özellikle de senin bu kadar _"

"Bir dişiyle çiftleşme yeteneğine sahibim." Göz kapakları düştü ve bir an için korkutucu göründü. "Belirli koşullar altında."

Birdenbire beyinde şok edici bir görüntü belirdi: altında samur bir battaniye olan bir yatakta çırılçıplak yatıyordu, Rehv çırılçıplaktı ve tamamen tahrik olmuştu, kalçalarıyla bacaklarını açıyordu.

Kalçasının iç tarafında, sanki oradaki damardan beslenmiş gibi bir ısırik izi gördü.

Kadın keskin bir nefes alıp gözlerini kapatınca görüntü kayboldu ve adam mırıldandı: "Özür dilerim, Tahly. Korkarım fantezilerim oldukça gelişmiş. Ama endişelenme, onları kafamın içinde tutabiliriz."

"Yüce Tanrım, Rehvenge, asla tahmin edemezdim. Ve belki de işler farklı olsaydı..."

"Yeterince adil." Adam kadının yüzüne baktı ve sonra başını salladı. "Şu senin erkekle gerçekten tanışmak istiyorum."

"Sorun da bu zaten. O benim değil."

"O zaman dediğim gibi, o bir aptal." Rehv onun saçlarına dokundu. "Sen ne kadar aç olsan da, bunu başka bir zaman yapmak zorunda kalacağız, Tahllly. Senin kalbin buna izin vermeyecek. bu gece."

Ondan uzaklaştı ve ayağa kalktı, gözleri pencerelere ve parlayan şehre gitti. Butch'un nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etti, sonra tekrar Rehv'e baktı ve neden o cehennemde olmadığını bilmek istedi.

Onu çekici buluyordu. Bir savaşçı gibi güzeldi; güçlü, kalın kanlı, kuvvetli... özellikle de şu anda

Devasa vücudu samur kaplı kanepeye yayılmış, bacakları açık bir cinsel davetle açılmıştı.

"Keşke seni isteseydim, Rehv."

Kuru kuru güldü. "Komik, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

V konağın girişinden dışarı çıktı ve avluda durdu. Belirgin taş konağın gölgesinde, zihnini gecenin içine doğru uzattı, radar bir sinyal arıyordu.

Rhage onun kulağına, "Oraya yalnız gitmeyeceksin," diye hırladı. "Onu tuttukları yeri bul ve bizi ara."

V cevap vermeyince ensesinden tutuldu ve bir bez bebek gibi sarsıldı. Boyu 1.80 olmasına rağmen.

Rhage'in yüzü onunkinin içine gömüldü, hiç şakası yoktu. "Vishous. Beni duyuyor musun?"

"Evet, her neyse." Erkeği üzerinden itti, sadece yalnız olmadıklarının farkına vardılar. Kardeşliğin geri kalanı silahlı ve öfkeli bir şekilde, ateşlenmeye hazır bir top gibi bekliyordu. Ancak... tüm bunların ortasında Saldırganlık, endişeyle ona bakıyorlardı. Bu endişe onu çılgına çevirince, arkasını döndü.

V zihnini toparladı ve Butch'un içinde kendisinin küçük yankısını bulmaya çalışarak geceyi gözden geçirdi. Karanlığa nüfuz ederek tarlaları, dağları, donmuş gölleri ve akan dereleri aradı... dışarı... dışarı... dışarı-

Oh, Tanrım.

Butch hayattaydı. Zar zor. Ve o kuzeyde ve doğudaydı. On iki, belki on beş mil uzakta.

V Glock'unu çıkarırken demir bir el kolunu kavradı. Rhage sertleşmiş bir halde geri dönmüştü. "O küçüklerle tek başına başa çıkamazsın."

"Anladım."

"Bana yemin et," diye tersledi Rhage. Sanki V'nin Butch'u tutan her kimse ona saldırmayı ve sadece temizlik için çağırmayı düşündüğünü çok iyi biliyordu.

Ama bu kişisel bir meseleydi, sadece vampirler ve Azalan Toplum arasındaki savaşa ilgili değildi. O ölümsüz piçler Butch'un ne olduğunu bilmiyordu.

özellikle onun içindi. Ama uzun zamandır hissettiği her şeyden daha derindi.

"Vishous-"

"Hazır olduğumda seni arayacağım." V kardeşinin elinden kurtulup buharlaştı.

Gevşek bir molekül karmaşası içinde seyahat ederken Caldwell'in kırsal tarım arazisine, hâlâ donmuş olan bir göletin ötesindeki bir koruluğa doğru ilerledi. Butch'tan aldığı işaretten yaklaşık yüz metre uzakta yeniden ortaya çıkışını üçgenledi, çömelmiş ve dövüşe hazır bir şekilde bir araya geldi.

Bu iyi bir plandı çünkü, lanet olsun, hissedebiliyordu her yerdeki küçükler-

V kaşlarını çattı ve nefesini tuttu. Yavaşça hareket ederek yarım daire şeklinde döndü, gözleri ve kulaklarıyla aradı.

içgüdüleri. Etrafta hiç avcı yoktu. Hiçbir şey yoktu. etrafta. Bir kulübe ya da av kulübesi bile yok-

Aniden ürperdi. Hayır, bu ormanda bir şey vardı, evet, koca kışlı bir şey, kötü niyetin yoğunlaştırılmış bir işareti, onu seğirten bir kötülük.

Omega.

Başını korkunç konsantrasyona doğru çevirdiğinde, sanki Doğa Ana onu ters yöne çağırıyormuş gibi soğuk bir rüzgâr yüzüne çarptı.

Zor iş. Oda arkadaşını buradan çıkarmak zorundaydı.

V, Butch'a dair hissedebildiği her şeye doğru koştu, bok tekmeleri sert karı delip geçiyordu. İleride, dolunay bulutsuz bir gökyüzünün kenarında pırıl pırıl parlıyordu ama Kötülüğün varlığı o kadar canlıydı ki, V gözleri bağlı olarak yolu takip edebilirdi. Ve kahretsin, Butch o karanlığa çok yakındı.

Elli metre sonra V çakalları gördü. Yerdeki bir şeyin etrafında dönüyorlar, açmış gibi değil de sürü tehdit altındaymış gibi hırılıyorlardı.

Ve onların ilgisini çeken her ne ise V'nin yaklaştığını fark etmediler bile. Onları ayırmak için silahını başının üzerine doğrulttu ve birkaç el ateş etti. Çakallar dağıldı ve-

V kayarak durdu. Yerde ne olduğuna bakarken yutkunamadı. Bu iyiydi, çünkü ağzı kurumuştı.

Butch karda yan yatmış, çıplak ve dövülmüştü, Her tarafı kan içindeydi, yüzü şişmiş ve morarmıştı. Kalçası sargılıydı ama gazlı bezin altındaki yara her neyse kanadı. Ancak asıl dehşet bunların hiçbiri değildi. Kötülük polisin her yerindeydi... her yerinde... kahretsin, V'nin hissettiği siyah, iğrenç ayak iziydi.

Oh, Fade'deki tatlı Virgin.

Vishous etrafı hızlıca taradıktan sonra dizlerinin üzerine çöktü ve eldivenli elini nazikçe arkadaşının üzerine koydu. Acı verici bir zinger kolundan yukarı fırladığında, V'nin içgüdüleri ona kaçmasını söyledi çünkü avucunu üzerine koyduğu şeyden ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerekiyordu. Kötülük.

"Butch, benim. Butch?"

Polis bir iniltiyle kıpırdandı, hırpalanmış yüzünde sanki başını güneşe kaldırmış gibi bir umut parladı. Ama sonra yüz ifadesi soldu.

Yüce Tanrım, adamın gözleri donmuştu çünkü ağlıyordu ve gözyaşları soğukta fazla uzağa gidememişti.

"Merak etme, polis. Ben gidiyorum..." Ne yapmak? Erkek burada ölmek üzereydi ama ona ne yapılmıştı? Karanlık tarafından doyurulmuştu.

Butch'un ağzı açıldı. Çıkan boğuk sesler kelime olabilirdi, ama taşınmadılar.

"Polis, bir şey söyleme. Seninle ilgileneceğim-"

Butch başını salladı ve hareket etmeye başladı. Acınası bir güçsüzlükle kollarını uzattı ve yere tutunarak kırık bedenini karın içinden çekmeye çalıştı. V'den uzağa.

"Butch, benim-"

"Hayır..." Polis çılgına dönmüştü, pençeliyordu, kendini sürüklüyordu. "Enfekte... nasıl olduğunu bilmiyorum... enfekte... beni alamazsın... alamazsın. Neden bilmiyorum..."

V sesini bir tokat gibi kullanarak keskin ve yüksek bir ses çıkardı. "Butch! Kes şunu!"

Polis sakinleşti, ancak bunun emirleri uyguladığı için mi yoksa enerjisi tükendiği için mi olduğu net değildi.

"Sana ne yaptılar böyle, dostum?" V ceketinden bir Mylar battaniye çıkardı ve oda arkadaşının üzerine örttü.

"Enfekte olmuş." Butch beceriksizce sırt üstü yuvarlandı ve gümüş kılıfı aşağı itti, parçalanmış eli göbek. "Etkilenmiş."

"Bu da ne..."

Polisin karnında yumruk büyüklüğünde siyah bir daire vardı, kenarları oldukça belirgin bir çürük gibi bir şeydi. Ortasında bir ameliyat izi varmış gibi görünüyordu.

"Kahretsin." İçine bir şey koymuşlar.

"Öldür beni." Butch'un sesi ürpertici bir törpüydü. "Öldür beni şimdi. Enfekte olmuş. İçimde bir şey var. Büyüyor..."

V topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve saçlarını tuttu. Duygularını geri plana iterek zihnini çalıştırdı ve aşırı dozdaki gri maddesinin kendisini kurtarması için dua etti. Birkaç dakika sonra vardığı sonuç radikal ama mantıklıydı ve onu sükûnet noktasına odakladı. Siyah hançerlerinden birini son derece kararlı bir elle kınından çıkardı ve oda arkadaşına doğru eğildi.

Orada olmaması gereken şeyin dışarı çıkması gerekiyordu. Ve bu şeytani şey göz önüne alındığında, çıkarma işleminin evde ya da Havers'ın kliniğinde değil, burada, tarafsız bir bölgede yapılması gerekiyordu. Ayrıca, ölüm polisin ensesindeydi ve ne kadar çabuk arındırılırsa o kadar iyiydi.

"Butch, dostum, derin bir nefes almanı ve kıpırdamadan durmanı istiyorum. Ben-"

"Dikkatli ol, savaşçı."

V çömelerek etrafında döndü. Tam arkasında, havada asılı duran

Yerin üstünde, Kâtip Bakire vardı. Her zaman olduğu gibi

Saf güç, siyah cübbesi rüzgârdan etkilenmiyordu, yüzü gizliydi, sesi gece havası kadar berraktı.

Vishous ağzını açtı ama kadın onun sözünü kesti. "Haddinizi aşıp soruşturma açmadan önce size söyleyeyim, hayır, doğrudan yardım edemem. Bu benim uzak durmam gereken türden bir mesele. Ancak şunu söyleyebilirim. Nefret ettiğiniz laneti açığa çıkarmanız akıllıca olacaktır. Onun içindekiyle başa çıkmak sizi ölüme hiç olmadığınız kadar yaklaştıracaktır. Ve hiç kimse seni kurtarabilir." Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi hafifçe gülümsedi. "Evet, şu an içinde bulunduğumuz an, başlangıçta onu hayal etmenizin nedenlerinden biri. Ama zaman içinde görebileceğin başka bir neden daha var."

"Yaşayacak mı?"

"İşe koyul savaşçı," dedi sert bir ses tonuyla. "Beni gücendirmek yerine harekete geçersen onun kurtuluşu yolunda daha fazla ilerleme kaydedersin."

V, Butch'a doğru eğildi ve hızlı hareket ederek bıçağı polisin karnına doğru çekti. Adamın çatlak dudaklarından bir inilti çıkarken, kocaman bir delik açıldı.

"Oh, Tanrım." Etin içinde kozalanmış siyah bir şey vardı.

Kâtip Bakire'nin sesi şimdi daha yakındı, sanki tam omzunun üzerinden geliyordu. "Elini kınından çıkar savaşçı ve bu konuda hızlı ol. Ne kadar da çabuk yayılıyor."

V hançerini göğüs kılıfına geri soktu ve eldivenini çıkardı. Aşağı uzandı, sonra durdu. "Bekle, bununla kimseye dokunamam."

"Enfeksiyon insana koruma sağlayacaktır. Şimdi yap savaşçı ve temas kurarken avucunun beyaz ışıltısını gözünde canlandır, sanki ışıkla kaplanmışsın gibi."

Vishous kendini saf, parlak bir akkorla çevrelenmiş olarak hayal ederken elini ileri doğru götürdü. O an

siyah parçaya temas etti, vücuğu titredi ve savruldu. O şey, her neyse, bir tıslama ve patlamayla dağıldı ama, kahretsin, kendini hasta hissetti.

"Nefes al," dedi Kâtip Bakire. "Sadece nefes al."

Vishous sallanarak kendini yere bıraktı, başı omuzlarından aşağı sarktı ve boğazı düğümlemeye başladı. "Sanırım ben-

Evet, midesi bulandı. Ve öğürme onu tekrar tekrar ele geçirirken, kollarından kurtulduğunu hissetti. Kâtip Bakire kusma boyunca ona destek oldu ve kusma bittiğinde ona doğru sarktı. Bir an için onun saçlarını okşadığını bile düşündü.

Sonra birdenbire cep telefonu sağ elinde belirdi ve kadının sesi kulağına güçlü bir şekilde ulaştı. "Şimdi git, Bu insanı al ve kötülüğün bedende değil ruhta olduğuna inan. Ve düşmanlarınızdan birinin kavanozunu geri getirmelisiniz. Onu buraya getir ve elini onun üzerinde kullan. Bunu gecikmeden yap."

V başını salladı. Kâtip Bakire'den istenmeyen tavsiyeler yol kenarına bırakılacak türden değildi.

"Ve savaşçı, ışık kalkanını bu insanın etrafında tut. Dahası, onu iyileştirmek için elini kullan. Bedenine ve kalbine yeterince ışık girmezse ölebilir."

Bir başka mide bulantısı daha midesine inerken, V onun gücünün azaldığını hissetti. O şeye dokunmanın kalıcı etkileriyle uğraşırken, Tanrım, bu kadar kötü hissediyorsa, yapamayacağını düşündü.

Butch'un nasıl olduğunu hayal et.

Telefon elinde çaldığında, bir süredir karda sırt üstü yattığını fark etti. "Alo?" dedi, sersemlemiş bir halde.

"Neredesin? Neler oluyor?" Rhage'in bas sesi rahatlatıcıydı.

"Onu yakaladım. Elimde"-V oda arkadaşı olan kanlı pisliğe baktı-"Tanrım, bir pikaba ihtiyacım var. Oh, kahretsin, Rhage-" V elini gözlerine götürdü ve titremeye başladı. "Rhage-ne ona yaptıklarını..."

Kardeşinin sesinin tonu sanki adam V'nin vedalaştığını biliyormuş gibi anında yumuşadı. "Tamam, sakın ol. Söyle bana, neredesin?"

"Woods... Bilmiyorum..." Tanrım, beyni tamamen kısa devre yapmıştı. "GPS'ten yerimi tespit edebilir misin?"

Arka plandan bir ses, muhtemelen Phury, "Yakaladım onu!" diye bağırdı.

"Pekala, V, seni yakaladık ve geliyoruz-"

"Hayır, burası kirlenmiş." Rhage ne olduğunu anlatmaya başladığında, V kardeşinin sözünü kesti. "Araba. Bir arabaya ihtiyacımız var. Onu dışarı taşımam gerekecek. Buraya başka kimsenin gelmesini istemiyorum."

Uzun bir duraklama oldu. "Pekala. Dümdüz kuzeye git kardeşim. Yaklaşık yarım mil sonra Route 22'ye ulaşacaksın. Orada seni bekliyor olacağız."

"Ara-" Sesini temizlemek ve gözlerini silmek zorunda kaldı. "Havers'ı ara. Ona bir travma vakası getirdiğimizi söyle. Ve ona karantinaya ihtiyacımız olduğunu söyle."

"Tanrım... Ona ne yapmışlar böyle?" "Acele et, Rhage-bekle! Yanında daha küçük bir kavanoz getir." "Neden?"

"Açıklayacak zaman yok. Sadece bir tane aldığınızdan emin olun."

V telefonunu cebine soktu, parlayan elini tekrar eldiveninin içine soktu ve Butch'un yanına gitti. Mylar battaniyenin yerinde olduğundan emin olduktan sonra polisi kollarının arasına aldı

ve tüm o ölü ağırlığı yerden kaldırdı. Butch acıyla tısladı.

"Bu zorlu bir yolculuk olacak," dedi V, "ama seni harekete geçirmeliyiz."

Ancak o zaman V kaşlarını çattı ve yere baktı. Butch'un artık pek kanaması yoktu ama lanet olsun, ya karda iz bırakan ayak izleri ne olacaktı? Eğer daha küçük bir geri gelirse, onları yolda yakalayabilirdi.

Birdenbire fırtına bulutları içeri girdi ve kar sert bir şekilde yağmaya başladı.

Kahretsin, Scribe Virgin iyiydi.

V, artık neredeyse bir kar fırtınasına dönüşmüş olan yolda ilerlerken, hem kendisinin hem de diğerlerinin etrafında beyaz bir koruma ışığı olduğunu hayal etti. adamı kollarına aldı.

"Geldin!"

Marissa neşeli, penceresiz hasta odasının kapısını kapatırken gülümsedi. Hastane yatağında, küçük ve kırılgan görünen yedi yaşında bir kız çocuğu yatıyordu. Yanında, Sadece biraz daha büyük ama çok daha kırılabılır görünen, gencin annesiydi.

"Dün gece seni tekrar ziyaret edeceğime söz vermiştim, değil mi?"

Genç kız sırttığında, ön dişinin eksik olduğu yerde kara bir delik vardı. "Ama yine de geldin. Ve çok güzel görünüyorsun."

"Sen de öyle." Marissa yatağa oturdu ve genç kızın elini tuttu. "Nasılsın?"

"Mahmen ve ben Kaşif Dora'yı izliyoruz!"

Anne biraz gülümsedi, ama bu ifade onun sade yüzüne ya da gözlerine pek dokunmadı. Yavru üç gün önce getirildiğinden beri anne bir tür uyuşmuş otomatik pilotta gibi görünüyordu. Odaya biri her girdiğinde zıplaması dışında.

"Mahmen burada sadece bir süre daha kalabileceğimizi söylüyor. Bu doğru mu?"

Anne ağzını açtı ama Marissa cevap verdi: "Gitme konusunda endişelenmene gerek yok. Önce bacağınla ilgilenmemiz gerekiyor."

Bunlar varlıklı siviller değildi, muhtemelen bunların hiçbirini ödeyemezlerdi ama Havers kimseyi geri çevirmezdi. Ve onları aceleyle getirmeyecekti.

"Mahmen bacağımın kötü olduğunu söylüyor. Bu doğru mu?"

"Uzun sürmeyecek." Marissa battaniyelere baktı. Havers kısa bir süre sonra bileşik kırığı ameliyat edecekti. Umarım doğru şekilde iyileşirdi.

"Mahmen bir saat boyunca yeşil odada olacağımı söylüyor. Bundan daha kısa olabilir mi?"

"Kardeşim seni orada sadece mecbur olduğu sürece tutacak."

Havers, kaval kemiğini titanyum bir çubukla değiştirecekti; bu, uzvunu kaybetmekten daha iyiydi ama yine de zor bir yoldu. Genç kız büyüdükçe daha fazla ameliyata ihtiyaç duyacaktı,

Annenin bitkin gözlerine bakılırsa, dişi bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu.

"Korkmuyorum." Genç kız yırtık pırtık doldurulmuş kaplanını boynuna yaklaştırdı. "Mastimon benimle geliyor. "Mastimon benimle geliyor.

Hemşire yapabileceğini söyledi."

"Mastimon seni koruyacaktır. Bir kaplanın olması gerektiği gibi acımasızdır."

"Ona kimseyi yememesini söyledim."

"Ne kadar akıllısın." Marissa soluk pembe elbisesinin etek cebine uzandı ve deri bir kutu çıkardı. "Bende Senin için bir şey."

"Bir hediye mi?"

"Evet." Marissa kutuyu genç kızın yüzüne doğru çevirdi ve açtı. İçinde çay tabağı büyüklüğünde altın bir tabak vardı ve bu değerli nesne parlatılmıştı, her tarafı ayna parlaklığında, güneş ışığı gibi parlıyordu.

"Bu çok güzel," diye nefes aldı çocuk.

"Bu benim dilek tabağım." Marissa onu çıkardı ve ters çevirdi. "Arkasındaki baş harfimi görüyor musun?"

Genç gözlerini kıstı. "Evet. Ve bak! Adımdaki gibi bir harf var."

"Seninkini eklettim. Bunu almanı istiyorum."

Köşedeki anneden küçük bir soluk geldi. Belli ki o kadar altının ne kadar değerli olduğunu biliyordu.

"Gerçekten mi?" dedi genç adam.

"Ellerini uzat." Marissa altın diski kızın avuçlarının içine koydu.

"Oh, çok ağır."

"Bu dilek tabaklarının nasıl çalıştığını biliyor musun?" Genç kız başını sallayınca, Marissa küçük bir kâğıt parçası çıkardı. parşömen ve bir dolmakalem. "Bir dilek düşün ve ben de onu yazayım. Sen uyurken, Kâtip Bakire gelecek ve okuyun."

"Eğer dileğini yerine getirmezse, bu senin kötü olduğun anlamına mı gelir?"

"Oh, hayır. Bu sadece senin için daha iyi bir şey planladığı anlamına geliyor. Peki ne istersin? Her şey olabilir. Uyandığında dondurma. Biraz daha Dora?"

Küçük dişi konsantrasyon içinde kaşlarını çattı.
"Mahmenimin ağlamayı kesmesini istiyorum.
Ağlamıyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama ben...
merdivenlerden düştüğümünden beri çok üzgün."

Marissa yutkundu, çocuğun bacağını o şekilde kırmadığını çok iyi biliyordu. "Sanırım bu iyi. Bunu yazacağım."

Eski Dil'in karmaşık karakterlerini kullanarak kırmızı mürekkeple kaleme alınmış: Eğer rencide etmeyecek olsaydı, mahallemün mutluluğu için minnettar olurum.

"İşte. Nasıl oldu?"

"Mükemmel!"

"Şimdi onu katlayıp bırakıyoruz. Belki de Kâtip Bakire siz ameliyattayken size cevap verir - yeşil oda."

Çocuk kaplanına daha sıkı sarıldı. "Bunu çok isterim."

Bir hemşire içeri girdiğinde Marissa ayağa kalktı. Bir anda, genç kızı korumak, onu evinde olanlardan ve ameliyathanede olmak üzere olanlardan korumak için neredeyse şiddet içeren bir dürtü hissetti.

Marissa onun yerine annesine baktı. "Her şey yoluna girecek."

Yanına gidip elini ince omzuna koyduğunda anne ürperdi, sonra Marissa'nın avucunu sertçe kavradı.

"Bana buraya giremeyeceğini söyle," dedi kadın alçak bir sesle. "Bizi bulursa öldürür."

Marissa fısıldadı, "Kimse kameranın önünde kendini tanıtmadan asansöre binemez. Siz ikiniz güvendesiniz. Yemin ederim."

Dişi başıyla onayladığında, Marissa yavrunun sakinleştirilebilmesi için oradan ayrıldı.

Hasta odasının dışında koridorun duvarına yaslandı ve öfkesinin daha da kabardığını hissetti. O ikisinin bir erkeğin şiddetli öfkesinin acısını çekiyor olması, silah kullanmayı öğrenmek istemesi için yeterliydi.

Ve Tanrım, o dişi ve yavrusunu dünyaya salmayı hayal bile edemiyordu çünkü o cehennemlik kesinlikle Klinikten ayrıldıklarında onları bulmak. Her ne kadar erkeklerin çoğu eşlerini kendilerinden üstün tutsa da, ırk içinde her zaman istismarcı bir azınlık olmuştur ve aile içi şiddet çirkin ve geniş kapsamlıydı.

Sol tarafta kapanan bir kapı başını kaldırmamasına neden oldu ve Havers'ın koridorda yürüdüğünü, başını bir hasta dosyasına gömdüğünü gördü. Garip... ayakkabıları küçük sarı plastik patiklerle kaplıydı, her zaman hasta bakarken giydiği türden. tehlikeli madde kıyafeti giymiş.

"Yine laboratuvara mı girdin maden kardeşim?" diye sordu.

Gözleri çizelgeden yukarı fırladı ve elini boynuz çerçeveli gözlükleri burnunun üstünde ydi. Gösterişli kırmızı papyonu kötü bir açıyla eğilmişti. "Yine mi geldin?"

Gülümseyerek başıyla adamın ayaklarını işaret etti. "Laboratuvar."

"Ah... evet. Aldım." Uzanıp mokasen ayakkabılarının kılıfını çıkardı ve sarı plastiği avucunun içinde ezdi. "Marissa, eve dönerek bana bir iyilik yapar mısın? Princeps Konseyi Leahdyre ve diğer yedi üyeyi önümüzdeki Pazartesi günü akşam yemeğine davet ettim. Menü mükemmel olmalı ve Karolyn'le kendim konuşurdum ama ameliyathanede olmam gerekiyor."

"Elbette." Ancak o zaman Marissa kaşlarını çattı, kardeşinin bir heykel gibi hareketsiz durduğunu fark etti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, teşekkür ederim. Git... şimdi git. Yap... evet, lütfen

şimdi git."

Burnunu sokmak istiyordu ama onu gençlerin ameliyatından alıkoymak istemiyordu, bu yüzden onu yanağından öptü, papyonunu düzeltti ve uzaklaştı. Genç kadın Resepsiyon alanına açılan çift kapıya ulaştığında bir şey gözlerini geriye çevirmesine neden oldu.

Havers ayağına giydiklerini bir biyolojik tehlike kutusuna dolduruyordu ve yüzü gergin çizgiler halindeydi. Derin bir nefes alarak kendini hazırladı ve ameliyathanenin antresinin kapısını iterek açtı.

Ah, diye düşündü, demek buydu. Gençleri ameliyat ettiği için üzgündü. Onu kim suçlayabilirdi ki?

Marissa kapılara döndü... sonra botların sesini duydu.

Dondu kaldı. Sadece bir tür erkek yaklaştığında böyle bir gök gürültüsü çıkarırdı.

Dönüp baktığında Vishous'un koridorda ilerlediğini gördü, karanlık başı eğikti ve arkasında Phury ve Rhage benzer sessiz tehditlerdi. Üçünden de silah ve yorgunluk damlıyordu ve Vishous'un derisinde ve ceketinde kurumuş kan vardı. Peki ama neden Havers'ın laboratuvarındaydılar? Oradaki tek şey o tesisti aslında.

Kardeşler onu neredeyse biçene kadar fark etmediler. Bir grup olarak durduklarında, gözleri hızla başka bir yere kaydı, şüphesiz onun Gazap'ın lütfundan düşmüş olmasından dolayı.

Sevgili Bakire, yakından gerçekten korkunç görünüyorlardı. Hastaydılar ama hasta değillerdi, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Her şey yolunda," dedi Vishous sert bir sesle. "İzninizle."

Rüya... Butch karda yatıyor... "Biri mi yaralandı? Butch..."

Vishous ona omuz silkti ve yanından geçip gitti, Resepsiyonun kapısını yumruklayarak açtı. Diğer ikisi de sertçe gülümsedikten sonra aynı şeyi yaptılar.

Uzaktan onları takip ederek, yanlarından geçişlerini izledi. hemşirelik istasyonundan erişim asansörüne. Onlar beklerken

Kapıların açılması için Rhage uzanıp elini Vishous'un omzuna koydu ve diğer Kardeş titrer gibi oldu.

Bu değişim uyarı zillerinin almasına neden oldu ve anında Asansörün kapıları kapandığında Marissa üçünün geldiği kliniğin kanadına yöneldi. Hızlı hareket ediyordu, Geniş, ışıllı aydınlatılmış laboratuvarı geçti, sonra başını altı eski hasta odasına soktu. Hepsi de boştu.

Kardeşler neden buradaydı? Belki de sadece Havers'la konuşmak için?

İçgüdüsel olarak resepsiyona gitti, bilgisayara giriş yaptı ve kayıtları taradı. Kardeşler ya da Butch hakkında hiçbir şey çıkmadı ama bu bir şey ifade etmiyordu.

Savaşçılar sisteme hiç girilmemişti ve o Butch evde olsaydı onun için de aynı şeyin olacağını hayal etmek zorundaydı. Onun peşinde olduğu şey kaç yatak olduğuydu. sahip oldukları otuz beş kişiyi işgal etti.

Numarayı aldı ve hızlıca etrafta dolaşarak her odayı inceledi. Her şeyin hesabı tutulmuştu. Orada Sıra dışı bir şey yoktu. Butch kabul edilmemişti - tabii ana binadaki diğer odalardan birinde değilse. Bazen VIP olan hastalar orada kalırdı.

Marissa eteklerini topladı ve hızla arka merdivenlere yöneldi.

Butch üşümediği halde kendi içine kıvrıldı,
Dizlerini yeterince yukarı kaldırabilirse midesindeki ağrının
biraz hafifleyeceği teorisi üzerine çalışıyordu.

Evet, doğru. İçindeki kızgın demir bu plandan hiç
etkilenmemişti.

Şişkin göz kapaklarını araladı ve gözlerini kırpıştırıp derin
derin nefes aldıktan sonra şu sonuçlara vardı: Ölmemişti. Bir
hastanedeydi. Ve şüphesiz onu hayatta tutan şey koluna
pompalanıyordu.

Yavaşça yuvarlanırken bir şeyin daha farkına vardı.
Vücudu kum torbası olarak kullanılmıştı. Oh... ve
Karnında kötü bir şey vardı, sanki son yemeği kokmuş
biftekti.

Ona ne olmuştu böyle?

Aklıma sadece belli belirsiz bir dizi fotoğraf geldi: Vishous
Onu ormanda bulmak. Kardeşinin onu ölüme terk etmesi için
çığlık atan bir içgüdüyle. Sonra bir bıçak hareketi ve... V'nin
eliyle ilgili bir şey, aşağılık bir parçayı çıkarmak için kullanılan
o parlayan şey-

Butch yan yattı ve hatırladıkça öğürmeye başladı. Karnında
kötülük vardı. Saf, su katılmamış kötülük ve kara dehşet
yayılıyordu.

Titreyen elleriyle giydiği hastane paçasını tuttu ve yukarı
çekti. "Oh... Tanrım..."

Karnının derisinde, sönmüş bir ateşin yanık izi gibi bir leke
vardı. Çaresizlik içinde, nasıl olduğunu hatırlamaya çalışarak
yarım yamalak beynini karıştırdı.

Yara izinin oraya nasıl geldiğini ve ne olduğunu sordu ama
kocaman bir sıfır verdi.

Daha önce olduğu gibi bir dedektif gibi olay yerini
inceledi - bu durumda cesedi inceliyordu. Ellerinden
birini kaldırdığında tırnaklarının dağınık olduğunu gördü,
sanki

Birkaçının altına törpü ya da küçük çivi gibi bir şey çakılmıştı. Derin bir nefes ona kaburgaları kırılmıştı. Şişmiş gözlerine bakılırsa, yüzünün çok fazla yumruk yemiş olduğunu varsaymak zorundaydı.

İşkence görmüştü. Son zamanlarda.

Tekrar zihnine uzanarak anıları taradı ve en son bulunduğu yere geri dönmeye çalıştı. ZeroSum. ZeroSum ile... Tanrım, o kadın. Banyoda.

Sert, kimin umurunda seks. Sonra dışarı çıktı ve...

Küçükler. O küçüklerle savaşmak. Vurulmak ve sonra...

Hatırladıkları o noktada tren yolunun sonuna geldi. Mantiğın sınırından bir çukura fırladı, ha, ne?

Kardeşliği ispiyonlamış mıydı? Onlara ihanet mi etti? En yakınlarını ve en sevdiklerini ele mi vermişti?

Peki ya karnına ne yapılmıştı? Tanrım, orada iltihaplanmış olan şey sayesinde damarlarında çamur varmış gibi hissediyordu.

Kendini gevşek bırakarak bir süre ağzından nefes aldı. Ve hiç huzur bulamadığını fark etti.

Sanki beyni çalışmayı durdurmak istemiyormuş gibi, ya da belki

Gösteriş yaptığı için, bu şey uzak geçmişten rastgele görüntüler canlandırdı. Babasının ona ters ters baktığı, annesinin gergin olduğu ve baca gibi tüttüğü doğum günleri.

Kardeşlerinin hediye aldığı ama kendisinin alamadığı Noeller.

Hiçbir vantilatörün serinletemediği sıcak Temmuz geceleri, babasını soğuk biraya iten sıcaklık. Pabst Blue Ribbon, babasını sadece Butch için yumruk atarak uyandırmaya itiyordu.

Yıllardır aklına gelmeyen anılar geri geldi, hepsi istenmeyen ziyaretçiler. Kız ve erkek kardeşlerini gördü, mutluydular, bağıryorlardı, parlak yeşil çimlerin üzerinde oynuyorlardı. Ve hatırladı

Asla uyum sağlayamayan garip bir çocuk olarak geride durmak yerine onların arasında olmayı nasıl da dilemişti.

Ve sonra, Tanrım, hayır... Bu anı olmaz. Artık çok geçti. Kendisini on iki yaşında, cılız ve tüylü, O'Neal'ın önündeki kaldırımında dururken hayal etti

Güney Boston'da bir aile sıra eviydi. Kız kardeşi Janie'nin yan tarafında gökkuşağı çizgileri olan kırmızı bir Chevy Chevette'e binisini izlediğinde açık, güzel bir sonbahar öğleden sonrasıydı. Mükemmel bir hatırlamayla, araba uzaklaşırken arkadaki pencereden ona el salladığını görmüştü.

Artık kâbusun kapısı açıktı ve dehşet gösterisini durduramıyordu. Polisin eve geldiğini hatırladı.

O gece kapıyı çalmışlar ve konuşmaları bittiğinde annesinin dizlerinin bağı çözülmüş. Janie'yi canlı gören son kişi olduğu için polislerin onu sorguladığını hatırlıyordu. Genç halinin, polislere Janie'yi görmediğini söylediğini duydu.

Çocukları tanıdı ve kız kardeşine içeri girmemesini söylemek istedi.

En çok da annesinin gözlerinin, gözyaşı bırakmayacak kadar büyük bir acıyla yandığını gördü.

Sonra yirmi küsur yıl ileri sar. Tanrım... Anne babasından biriyle en son ne zaman konuşmuş ya da onları en son ne zaman görmüştü? Ya da erkek ve kız kardeşlerini? Beş yıl mı? Muhtemelen. Adamım, ailesi o taşınıp, yeni bir hayata başladığında çok rahatlamıştı.

Kayıp tatiller.

Evet, Noel masasının etrafında herkes O'Neal ailesinin bir parçasıydı ve o leke gibiydi.

Sonunda eve gitmeyi tamamen bıraktı ve onlara kendisine ulaşabilecekleri sadece telefon numaraları bıraktı, asla çevirmedikleri numaralar.

Yani şimdi ölse haberleri olmazdı, değil mi? Vishous şüphesiz O'Neal klanı hakkında her şeyi biliyordu, sosyal güvenlik numaralarına ve banka hesap özetlerine kadar, ama

Butch onlar hakkında hiç konuşmamıştı. Kardeşlik arayacak mıydı? Ne söyleyeceklerdi?

Butch kendine baktı ve bu odadan çıkmama ihtimalinin yüksek olduğunu anladı. Vücudu Cinayet Masası'nda gördüklerine çok benziyordu. ormanda araştırıldı. Evet, öyle. Orada bulunmuştu. Atılmış. Kullanılmış. Ölüme terk edilmiş.

Janie gibi. Tam

olarak Janie gibi.

Gözlerini kapatarak vücudundaki acının üzerinde süzüldü. Ve ıstırabın içinden bir hayal gördü. Marissa'yı onunla tanıştığı ilk geceden hatırlıyordu. Görüntü o kadar canlıydı ki, neredeyse onun okyanus kokusunu alabiliyordu ve tam olarak ne olduğunu gördü: üzerindeki sarı elbiseyi... saçlarının omuzlarına dökülmüş halini... birlikte bulundukları limon rengi oturma odasını.

Onun için unutulmaz bir kadındı, hiç sahip olmadığı ve asla sahip olamayacağı ama yine de onun özüne ulaşan bir kadın.

Adamım, çok yorulmuştu.

Gözlerini açtı ve ne yaptığını gerçekten bilmeden harekete geçti. Ön kolunun iç kısmına uzanarak serumun takılacağı yerin etrafındaki şeffaf plastik bandı soydu. İğneyi damarından çıkarmak düşündüğünden daha kolaydı, ama yine de geri kalanı o kadar çok acıyordu ki, o küçük donanım parçasıyla uğraşmak devede kulaktı.

Eğer gücü olsaydı, onu aramaya giderdi. Kendini savunmak için biraz daha güçlü bir şey. Ama zaman kullanacağı silahtı çünkü elinde olan buydu. Ve ne kadar boktan hissettiğine göre,

uzun sürmeyecekti. Organlarının yaşam kaynaklarını öksürerek çıkardığını duyabiliyordu.

Gözlerini kapatarak her şeyi bıraktı, yatağın arkasındaki makinede alarmların çaldığının sadece belli belirsiz farkındaydı. Doğası gereği bir savaşçı olduğu için bu kadar kolay pes etmesi şaşırtıcıydı ama sonra üzerine ağır bir yorgunluk dalgası çöktü. İçgüdüsel olarak bunun uykunun değil, ölümün yorgunluğu olduğunu biliyordu ve bu kadar hızlı geldiği için memnundu.

Her şeyden sıyrılarak, sonunda bir kapı olan uzun, göz kamaştırıcı bir koridorun başında olduğunu hayal etti. Marissa geçidin önünde duruyordu ve ona gülümseyerek ışıkla dolu beyaz bir yatak odasına giden yolu açtı.

Derin bir nefes alıp ilerlemeye başladığında ruhu rahatladı. Yaptığı tüm kötü şeylere rağmen cennete gideceğini düşünmek istiyordu, bu yüzden bu mantıklı geliyordu.

Onsuz cennet olmazdı.

Altıncı Bölüm

Vishous kliniğin otoparkında durdu ve Rhage ile Phury'nin siyah Mercedes'le çıkışını izledi. Butch'un telefonunu arkasındaki sokaktan alacaklardı.

Screamer's, sonra ZeroSum otoparkından Escalade'i al ve eve git.

V'nin bu gece sahaya geri dönmeyeceğini söylemeye gerek yoktu. Baş ettiği kötülüğün kalıntıları vücudunda kalmış ve onu güçsüzleştirmişti. Ama bundan da öte, Butch'un çalıştığını ve neredeyse öldüğünü görmek bir tür iç hasar yaratmıştı. İçinden bir parçanın içsel bir kaçış kapağının açık asılı duruyordu ve parçaları çekirdekten kaçıyordu.

Aslında bir süredir, imgelemleri onu terk ettiğinden beri böyle hissediyordu. Ama bu korku filmi gecesi bunu çok daha kötü hale getirmişti.

Mahremiyet. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ama Çukur'a geri dönme fikrine katlanamıyordu. Oradaki sessizlik, Butch'un her zaman oturduğu boş kanepeler, bir şeylerin eksik olduğu bilgisi dayanılmaz olacaktı.

Böylece gizli yerine gitti. Havada otuz kat yükselerek, evinin terasında tekrar cisimlendi.

Commodore'daki çatı katı. Rüzgar uğulduyordu ve iyi hissettiriyordu, giysilerini ısıtıyor, ona Göğsündeki açık delikten başka bir şey.

Terasın kenarına gitti. Kollarını korkuluklara dayayarak gökdelenin tepesinden aşağıdaki sokaklara baktı. Arabalar vardı. Lobiye giren insanlar. Biri taksiye uzanıp şoföre ödeme yapıyordu. Çok normaldi. Çok normal...

Bu arada, o burada ölüyordu.

Butch bunu başaramayacaktı. Omega onun içindeydi; ona yapılanların tek açıklaması buydu. Ve kötülük dışarı çıkarılmış olsa da, enfeksiyonu ölümcül olmanın ötesindeydi ve olan olmuştu.

V yüzünü ovuşturdu. O ukala, sert konuşan, viski emen herif olmadan ne halt edecekti? O kaba saba herif bir şekilde hayatın kenarlarını yumuşatıyordu, Muhtemelen zımpara kâğıdı gibi olduğu için, her şeyi daha düzgün bırakan çizik çizik, ısrarcı bir yanlış yol ovucuydu.

V, kaldırıma doğru üç yüz metrelik düşüşe doğru döndü. Bir kapıya doğru ilerledi, cebinden altın bir anahtar çıkardı ve kilide soktu. Çatı katı ötesi onun özel alanıydı, özel... çabaları için. Ve bir gece önce sahip olduğu dişinin kokusu karanlıkta kaldı.

Onun isteğiyle siyah mumlar parladı. Duvarlar, tavanlar ve yerler siyahtı ve kromatik boşluk ışığı emiyor, içine çekiyor, yiyordu. Tek gerçek mobilya parçası, aynı şekilde siyah saten çarşafarla kaplı kral boy bir yataktı. Ama yatağın üzerinde çok fazla zaman geçirmiyordu.

Güvendiği şey raftı. Sert masa üstü ve bağlayıcıları olan askı. Ayrıca yanında asılı olan şeyleri de kullanıyordu: deri kayışlar, uzun sopalar, ağızlıklar, tasmalar ve çiviler, kırbaçlar ve her zaman maskeler. Kadınların isimlerini gizlemek zorundaydı, vücutlarını bağlarken yüzlerini örtmek zorundaydı. O istemedi

Onları sapkın antrenmanlarının ekipmanından başka bir şey olarak tanımak için.

Kahretsin, seks konusunda ahlaksızdı ve bunu biliyordu, ama sonra

pek çok şey denedi, sonunda kendisi için neyin işe yaradığını buldu. Ve neyse ki onun yaptıklarını beğenen kadınlar vardı.

onlara yaptı, tek başına ya da çiftler halinde ustalaştığında elde ettiği rahatlamayı arzuladığı gibi arzuladı.

Ancak... bu gece ekipmanlarına bakarken, sapkınlıkları onu kirli hissettirdi. Belki de hiç Elindekini kullanmaya hazır olmadıkça buraya gelmezdi, bu yüzden kafası rahatken buraya hiç göz atmamıştı.

Cep telefonunun çalması onu ürküttü. Numaraya bakınca uyuştı. Havers. "O öldü mü?"

Havers'ın sesi tamamen profesyonel doktor hassasiyetindeydi. Bu da Butch'un bir örümcek ipliğine bağlı olduğunu gösteriyordu. "Kod verdi, efendim. Serumı çıkardı ve hayati değerleri düştü.

Onu geri getirdik ama daha ne kadar devam edebilir bilmiyorum."

"Onu zapt edebilir misin?"

"Yaptım. Ama hazırlıklı olmanı istiyorum. O sadece bir insan-"

"Hayır, değil."

"Ah... elbette efendim, ama öyle demek istemedim-"

"Kahretsin. Bakın, geri dönüyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum."

"Yapmamanızı tercih ederim. Odaya biri girdiğinde tedirgin oluyor ve bu da hiçbir şeye yardımcı olmuyor. Şu anda onu yapabildiğim kadar stabil ve mümkün olduğunca rahat."

"Onun yalnız ölmesini istemiyorum."

Bir duraklama oldu. "Efendim, hepimiz yalnız ölürüz. Onunla birlikte odada olsaydınız bile, yine de Fade'e giderdi... tek başına. Vücudunun yeniden canlanıp canlanmayacağına karar verebilmesi için sakın tutulması gerekiyor. Onun için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

V bir elini gözlerinin üzerine koydu. Tanımadığı küçük bir sesle, "Ben... Ben onu kaybetmek istemiyorum. Ben, ah..."

Evet, o olsaydı ne yapardım bilmiyorum-" V biraz öksürdü.
"Siktir."

"Ona kendi çocuğum gibi bakacağım. Dengesini bulması için ona bir gün verin."

"O zaman yarın akşam. Durumu kötüleşirse beni arayacaksınız."

V telefonu kapattı ve kendini yanan mum fitillerinden birine bakarken buldu. Siyah balmumu gövdesinin üzerinde, yakalanan küçük ışık kafası odanın akıntılarında dalgalanıyordu.

Alev onu düşündürdü. Parlak sarısı... şey, sarı saç rengine benziyordu, değil mi?

Cep telefonunu çıkardı ve Havers'ın ziyaretçi kabul etmeme konusunda yanıldığına karar verdi. Bu sadece ziyaretçinin kim olduğuna bağlıydı.

Telefonu çevirirken, elindeki tek seçeneğe içerledi. Ve yaptığı şeyin muhtemelen adil olmadığını biliyordu. Muhtemelen bir sürü soruna da yol açacaktı. Ama en iyi arkadaşın Azrail'le mezar taşında iki adım atarken pek çok şey umurumda değildi.

"Hanımefendi?"

Marissa başını kaldırıp kardeşinin masasına baktı. Princeps yemeği için oturma planı önünde duruyordu ama konsantre olamıyordu. Tüm o klinik ve ev araştırmaları ve hiçbir şey bulamadı. Bu arada, hisleri bir şeylerin yanlış gittiğini haykırıyordu.

Kapı aralığındaki köpeğe zorla gülümsedi, "Evet, Carolyn?"

Hizmetçi eğildi. "Size bir çağrı var. Birinci hatta."

"Teşekkür ederim." Marissa ahizeyi kaldırırken köpek başını eğdi ve gitti. "Alo?"

"Kardeşinin laboratuvarının yanındaki odada."

"Vishous?" Ayağa fırladı. "Ne-?"

"Kat hizmetleri yazan kapıdan geçin. Sağ tarafta iterek açacağınız bir panel var. Onu görmeye gitmeden önce tehlikeli madde giysisi giydiğinizden emin olun-"

Butch... Yüce Tanrım, Butch. "Ne-"

"Beni duyuyor musun? Elbiseyi giy ve çıkarmama izin ver." "Ne ha-"

"Araba kazası. Git hadi. Hemen. O ölüyor."

Marissa telefonu bıraktı ve Havers'ın çalışma odasından koşarak çıktı, koridorda Carolyn'i neredeyse biçiyordu.

"Hanımefendi! Ne oldu?"

Marissa yemek odasından hızla geçti, uşağın kapısını yumruklayarak açtı ve tökezleyerek mutfağa girdi. Yaptığı gibi

Arka merdivenlerin köşesinde topuklu ayakkabılarından birini kaybetti, bu yüzden diğerini tekmeledi ve çoraplı ayaklarıyla yürümeye devam etti. Merdivenlerin dibinde güvenlik odasına girdi.

Kliniğin arka girişine bir kod koydu ve acil servisin bekleme odasına daldı.

Hemşireler ona seslendi ama o onları duymazdan geldi. laboratuvarın koridoruna doğru koştu. Havers'ın laboratuvarının önünden geçerek, üzerinde temizlik yazan kapıyı buldu ve çarparak açtı.

Nefes nefese etrafına baktı... hiçbir şeye. Sadece paspaslar, boş kovalar ve önlükler. Ama Vishous demişti ki-

Bekle. Yerde belli belirsiz izler vardı, gizli bir kapının açılıp kapandığını düşündüren küçük bir aşınma deseni. Önlükleri iterek yoldan çekildi ve düz bir panel buldu.

Tırnaklarıyla tırmalayıp zorla açtı ve kaşlarını çattı.

Yüksek teknolojiye sahip, loş ışıklı bir tür izleme odasıydı.

bilgisayarların ve hayati göstergelerin kurulumu. Eğilerek ekranlardan birinin mavi ışığında bir hastane yatağı gördü. Yatağın üzerinde bir erkek yatıyordu ve bağlanmıştı, içinden tüpler ve kablolar çıkıyordu. Butch.

Kapının yanında asılı duran sarı tehlikeli madde giysilerini ve yüz maskelerini geçerek odaya girdi ve hava kilidi bir tıslamayla kırıldı.

"Virgin in the Fade..." Eli boğazına gitti.

Kesinlikle ölüyordu. Bunu hissedebiliyordu. Ama başka bir şey daha vardı - korkutucu bir şey, sanki silahlı bir saldırganla karşı karşıyaymış gibi hayatta kalma içgüdülerini harekete geçiren bir şey. Vücudu kaçması, dışarı çıkması, kendini kurtarması için çılglık atıyordu.

Ama kalbi onu yatağının yanına getirdi. "Oh... Tanrım."

Hastanede kolları ve bacakları çıplak kalmıştı ve her yeri morarmış gibiydi. Ve yüzü... Yüce Tanrım, umutsuzca hırpalanmıştı.

Adam boğazının arkasından iniltili bir ses çıkarırken, kadın elini tutmak için uzandı-oh, hayır, o da değil. Küt parmaklarının uçları şişmiş, derisi morarmış, tırnaklarının bir kısmı kaybolmuştu.

Ona dokunmak istiyordu ama dokunabileceği bir yer yoktu. "Butch?"

Kadının sesiyle vücudu sarsıldı ve gözleri açıldı. Yani, bir tanesi.

Ona odaklandığında, dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Dönmüşsün. Az önce seni kapıda gördüm." Sesi zayıftı, normalde olduğu bas sesin tiz bir yankısıydı. "Sonra seni gördüm... kaybettim... seni. Ama işte buradasın."

Yatağın kenarına usulca oturdu ve onun hangi hemşire olduğunu düşündüğünü merak etti. "Butch-"

"Sarı elbise... nereye gitti?" Kelimeleri karmakarışık, ağzı pek hareket etmiyordu, sanki çenesi kırılmış gibiydi. "O sarı elbisenin içinde... çok güzeldin..."

Kesinlikle bir hemşire. Kapının yanında asılı olan takım elbiseler yello-shoot'tu. Bir tane giymemişti, değil mi? Lanet olsun, eğer bağışıklık sistemi tehlikedeyse, onu koruması gerekiyordu.

"Butch, ben dışarı çıkıp bir-"

"Hayır, beni bırakma... Gitme..." Elleri bağların içinde dönmeye başladı, deri bağlar gıcırdıyordu.

"Lütfen... Yüce Tanrım... Beni bırakma..."

"Sorun değil, hemen döneceğim."

"Hayır... sevdiğim kadın... sarı elbise... beni bırakma. , ."

Başka ne yapacağını bilemediğinden eğildi ve avucunu usulca onun yüzüne koydu. "Seni terk etmeyeceğim."

Çürük yanağını onun dokunuşuna doğru sürükledi, çatlak dudakları tenini okşarken "Söz ver bana" diye fısıldadı.

Hava kilidi bir tıslamayla kırıldı ve Marissa omzunun üzerinden baktı.

Havers sanki torpillenmiş gibi odaya daldı. Taktığı sarı maske sayesinde bakışlarındaki dehşet bir çığlık kadar belirgindi.

"Marissa!" Üzerindeki koruyucu giysinin içinde sallanıyordu, sesi boğuk ve çılgıncaydı. "Fade'deki Tatlı Bakire, nesin sen, üzerinde bir hazmat olmalıydı!"

Butch yatakta debelenmeye başladı ve kadın hafifçe onun kolunu okşadı. "Şşş... Ben buradayım." Biraz sakinleştiğinde, "Şimdi bir tane takacağım-" dedi.

"Hiçbir fikrin yok-oh, Tanrım!" Havers'ın tüm vücudu sarsıldı. "Artık tehlikedesin. Sana da bulaşmış olabilir."

"Kirlenmiş mi?" Butch'a baktı.

"İçeri girdiğinizde bunu hissetmişsinizdir!" Havers bir sürü laf etti ama hiçbirini duymadı.

Kardeşi devam ettikçe öncelikleri yeniden sıralandı, çelik çeliğe kilitlendi. Butch'un bir şey yapmamış olması önemli değildi.

kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer bu yanlış kimlik onu hayatta tutuyor ve savaşmasını sağlıyorsa, önemli olan tek şey buydu.

"Marissa, beni duyuyor musun? Kirletiyorsun-"

Omzunun üzerinden baktı. "Eğer kirlendiysem, o zaman onunla kalıyorum gibi görünüyor, değil mi?"

Yedinci Bölüm

John Matthew hedefine doğru yöneldi ve silahını sıktı. kılıcını tutuyordu. Spor salonunun uzak tarafında, mavi minderlerle dolu bir denizin karşısında üç kum torbası asılı duruyordu.

tribün bölümünün alt dudağı. Konsantre oldukça, ortadaki kişi zihninde daha küçük bir hale geldi. Beyaz saçlarını, soluk gözlerini ve solgun tenini hayal etti.

Rüyalarına musallat oldu ve çıplak ayakları kalın plastik deriye çarparak koşmaya başladı.

Küçük bedeninin ne hızı ne de gücü vardı ama iradesi muazzamdı. Ve önümüzdeki bir yıl içinde, geri kalanı nefretinin gücüne yetişecekti.

O. Yapamadı. Lanet olsun. Bekleyemedi. Geçişinin vurması için.

Kılıcını başının üzerine kaldırarak bir savaş çığlığı atmak için ağzını açtı. Dilsiz olduğu için hiçbir şey çıkmadı ama çok fazla gürültü çıkardığını hayal etti.

Ona kalırsa, ailesini Lesser'lar öldürmüştü. Tohr ve Wellsie onu yanlarına almış, ona gerçekte ne olduğunu anlatmış ve bildiği tek sevgiyi göstermişlerdi. Ne zaman

O piç avcılar onu öldürmüş ve Tohr ortadan kaybolmuştu, John'un elinde onların ve Ocak ayında kaybedilen diğer masum hayatların intikamından başka bir şey kalmamıştı.

John çantaya doğru koşarak yaklaştı.

Omzunun üstünden. Son anda bir topun içine eğildi, minderlerin üzerinde yuvarlandı, sonra bıçakla yerden fırladı ve çantaya alttan vurdu. Gerçek bir dövüş senaryosu olsaydı, bıçak daha küçük olanın bağıracağına girerdi. Derin.

Kabzayı büktü.

Sonra ayağa fırladı ve etrafında döndü, zombinin dizlerinin üzerine ktğn ve karnındaki deliğe tutunduğunu hayal etti. Çantayı yukarıdan sapladı, bıçağı boynunun arkasına gömdüğünü gördü-

"John?"

Nefes nefese dönüyordu.

Yaklaşan dişi onu titretti ve sadece onu şaşırttığı için değil. Bu Beth Randall'dı, melez kraliçe, aynı zamanda kız kardeşi olan dişi ydi ya da kan testleri bunu kanıtlıyordu. Garip bir şekilde, ne zaman o etrafta olsa, kafası küçük bir tatile çıkıyor, beyni Kriz geçiriyordu ama en azından artık bayılmıyordu. Onunla tanıştığında ilk tepkisi de bu olmuştu.

Beth minderlerin üzerinden geldi; kot pantolon ve beyaz balıkçı yaka giymiş, uzun, zayıf bir kadındı, koyu renk saçları tam olarak onunkinin rengineydi. Kadın yaklařtıķa, John ondaki Wrath'ın bağlayıcı kokusunu, cehennemliklere özgü koyu bir parfümün kokusunu alabiliyordu. John işaretlemenin seks yoluyla gerçekleştiğinden şüpheleniliyordu, çünkü baharat her zaman İlk ğn'de yatak odalarından indiklerinde en güçlüydü.

"John, gecenin son yemeği için bize evde katılır mısınız?"

Kalmalı ve pratik yapmalıyım, diye Amerikan işaret Dili ile işaret etti. Evdeki herkes ASL öğrenmişti ve zayıflığına, sesindeki eksikliğe verilen bu taviz onu kızdırmıştı. Onun için herhangi bir ayrıcalık yapmalarına gerek olmamasını diledi. Normal olmayı diledi.

"Sizi görmek isteriz. Burada çok fazla zaman geçiriyorsunuz."

Pratik yapmak önemlidir.

Adamın elindeki bıçağa baktı. "Başka şeyler de yle."

Adam ona bakmaya devam ederken, lacivert gözleri sanki çekici bir argüman bulmaya çalışıyormuş gibi spor salonunun etrafına baktı.

"Lütfen John, biz... Senin için endişeleniyorum."

Bir zamanlar, üç ay önce, bu sözleri ondan duymayı çok isterdi. Herhangi birinden. Ama artık değil. Onun endişelenmesini istemiyordu. Onun kendi hayatından çıkmasını istiyordu.
yol.

Adam başını sallayınca derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Ofise biraz daha yiyecek bırakacağım, tamam mı? Lütfen... ye."

Adam başını bir kez eğdi ve kadın elini uzatmak istercesine kaldırdığında adam geri çekildi. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve mavi minderlerin üzerinden geri yürüdü.

Kapı arkasından kapandığında, John koşarak spor salonunun uzak tarafına geri döndü ve koşmaya başlamak için çömeldi. Bir kez daha havalanırken kılıcını havaya kaldırdı ve nefretini sıraladı
kollarına ve bacaklarına güç veriyor.

Bay X öğlen vakti harekete geçti ve Şarj olduğu evin garajında, Caldwell'in insan trafiği arasında kendisini gizleyen beni fark etme minibüsüne bindi.

Göreviyle hiçbir ilgisi yoktu ama efendi bir emir verdiğinde harekete geçtiniz ve siz de Ön-
Daha az. Ya bu olacaktı ya da kovulacaktınız ki bu Bay X'in daha önce bir kez yaşadığı ve hiç hoşlanmadığı bir şeydi: Omega'nın size işten çıkarma cezası vermesi
dikenli tel salatası yiyor.

Bay X'in yeniden bu gezegende ve bu rolde olması onu hâlâ şaşırtıyordu. Ama görünüşe göre efendisi bu döner kapıdan sıkılmıştı.

Fore-lessers ve bir sopa yapmak istedim. Bay X'in son elli ya da altmış yıl içinde en iyisi olduğu anlaşıldığından, bir tur için daha göreve çağrılmıştı.

Cehennemden yeniden çıkarıldı.

Ve bugün işe de öyle gidecekti. Anahtarı kontağa soktuğunda ve Town & Country'nin kansız motoru öksürerek çalıştığında, artık eskisi gibi bir lider değildi. Ama bu ortamda motive olmak zordu.

Bu tür bir kaybet/kaybet durumu. Omega yine sinirlenecek ve hincını bir numarasından çıkaracaktı. Bu kaçınılmazdı.

Parlak öğle güneşi altında Bay X, 1990'ların sonlarında inşa edilmiş Monopoly evlerinin önünden geçerek taze ve canlı alt bölgeden dışarı çıktı. Hepsi ortak bir mimari paylaşıyordu, özelliklerin gen havuzu evleri sevimli ördek ve tavşanın ucuz varyasyonlarına kilitliyordu. Asılsız pervazlı bir sürü ön sundurma. Bir sürü plastik panjur. Bir sürü mevsimlik dekorasyon, bu kez Paskalya temalı.

Daha azı için mükemmel bir saklanma yeri, yıpranmış futbol anneleri ve zor durumdaki orta düzey yönetici babalar.

Bay X, Lily Lane'den Route 22'ye çıktı ve büyük yola giden dur işaretinde durdu. GPS takip cihazını kullanarak, Omega'nın ziyaret etmesini istediği ormandaki yerin yaklaşık yerini tespit etti. Varış noktasına seyahat süresi on iki dakikaydı ve bu iyiydi. Efendi sabırsızlanıyordu, Truvalı insanla yaptığı planın işe yarayıp yaramadığını görmek istiyordu, Kardeşliğin küçük dostlarını geri alıp almadığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Bay X adamı düşündü, ikisinin daha önce tanıştığından emindi. Ama nerede ve ne zaman olduğunu merak etse bile, bugün bunların hiçbirinin önemi yoktu. Ve daha önce

Bay X'in sert piç üzerinde çalıştığı zaman da önemli değildi.

Tanrım, çok sert biriydi. Kendisine ne yapılırsa yapılsın, Kardeşlik hakkında tek bir kelime bile etmemişti. Bay X etkilenmişti. Eğer onu dnştrebilirlerse, böyle bir adam oldukça değerli olabilirdi.

Ya da belki bu çoktan olmuştu. Belki de o insan artık onlardan biriydi.

Biraz sonra Bay X, Town & Country'yi 22. Yol'un kenarına park etti ve ormana doğru yola koyuldu. Dün gece garip bir Mart fırtınasında kar yağmış ve ağaçlar birbirleriyle futbol oynamaya hazırlanmış gibi am dallarını doldurmuştu. Aslında çok güzeldi. Eğer doğadan hoşlanıyorsanız. Ormanda ilerledikçe iz sürücüye daha az ihtiyaç duyuyordu çünkü ustanın özünü hissedebiliyordu, Omega'nın ileride olduğundan emindi. Belki de insan Kardeşler tarafından yakalanmamıştı-

Peki, ne biliyorsun.

Bay X bir açıklığa çıktığında yerde yanmış bir daire gördü. Orada patlayan ısı bir süre için karı eritip toprağı amurlaştıracak kadar büyüktü ve şimdi yeniden donmuş olan toprak patlamanın hatlarını gösteriyordu. Etrafta, Omega'nın varlığının kalıntıları, çöpler toplandıktan uzun süre sonra yaz çöplerinin kokusu gibi kalmıştı.

Burnundan nefes aldı. Evet, karışımın içinde insani bir şey de vardı.

Lanet olsun, adamı öldürmüşlerdi. Kardeşlik o insanı yok etmişti. İlginç. Ama... Omega neden adamın öldüğünü bilmiyordu? Belki de içinde, onu eve çağırmak için yeterince şey yoktu.

Usta?

Omega bu rapordan hoşlanmayacaktı. Başarısızlığa karşı alerjisi vardı: onu kaşındırıyordu. Ve kaşıntı Fore-lesser'lar için kötü şeylere yol açıyordu.

Bay X solmuş toprağa diz çöktü ve insana imrendi. Şanslı piç. Daha küçük biri onu ısırduğında, diğer tarafta onu bekleyen şey sonsuz bir sıvı sefalet, her Hristiyan'ın cehennem tasavvurunun bin katı olan bir korku banyosuydu: Katiller öldürüldükten sonra Omega'nın bedeninin damarlarına geri dönüyor, diğer ölü lesser'ların şeytani karışımında dönüp dolaşıyor, Cemiyet'e kabul edildiğinizde efendinizin içinize koyduğu kanın ta kendisi oluyorlardı. Ve yeniden oluşan bu katiller için yakıcı soğuşun, açlığın ya da ezici baskının sonu yoktu çünkü bilinciniz yerindeydi. Sonsuza kadar.

Bay X ürperdi. Hayattayken bir ateist olan Bay X, ölümü toprak uykusundan başka bir şey olarak düşünmemişti. Şimdi, bir alt sınıf olarak, efendisi sabrını kaybedip onu tekrar "kovduğunda" kendisini neyin beklediğini çok iyi biliyordu.

Yine de umut vardı. Bay X, parçaların doğru bir şekilde bir araya geldiğini varsayarsak, küçük bir boşluk bulmuştu.

Şans eseri, Omega'nın dünyasından bir çıkış yolu bulmuş olabilir.

Sekizinci Bölüm

Butch'un uyanması üç uzun, trippy gün sürdü ve Bir şamandıra gibi komadan çıktı, hiçliğin derinliklerinden fırladı ve gerçekliğin görüntü ve ses gölünün üzerinde sallanmaya başladı. Sonunda, bir şeye baktığını anlayacak kadar her şeyi bir araya getirdi. önünde beyaz bir duvar vardı ve arka planda yumuşak bir bip sesi duyuyordu.

Hastane odası. Doğru. Kollarındaki ve bacaklarındaki bağlar artık yoktu.

Sırf eğlenmek ve kıkırdamak için sırt üstü döndü ve başını ve omuzlarını yatağın dışına itti. Kendini dik tuttu çünkü odanın etrafında dönme hissi hoşuna gidiyordu. Bu onu Whitman'ın Sampler'ının ağrı ve sızılarından uzaklaştırdı.

Adamım, tuhaf, harika rüyalar görmüştü. Marissa onun başucunda onunla ilgileniyordu. Kolunu, saçını, yüzünü okşuyor. Onunla kalmasını fısıldıyordu. Onu bedeninde tutan, Poltergeist'i izleyen her aptalın bildiği beyaz ışıktan uzak tutan şey onun sesiydi.

öbür dünyaydı. Onun için bir şekilde hayata tutunmuştu ve kalbinin sabit, güçlü atışına bakılırsa başaracak.

Tabii rüyaların hepsinin bir aldatmaca olması dışında. O burada değildi ve şimdi bir sonraki belalı şey onu alaşağı edene kadar bu deri torbanın içinde sıkışıp kalmıştı.

Lanet olsun, nefes almaya devam ettiği için çok şanslıydı. Serum askısına baktı. Kateter torbasına baktı.

Sonra banyoya benzeyen bir yere baktı. Duş. Tanrım, bir duş için sol taşağını bile verirdi.

Bacaklarını oynatırken, yapmak üzere olduğu şeyin muhtemelen çok kötü bir karar olduğunun farkındaydı. Ama kateter torbasını serum ilaçlarının yanına asarken kendi kendine, en azından odanın dönmesinin büyük ölçüde durduğunu söyledi.

Birkaç derin nefes aldı ve baston olarak kullanmak üzere serum askısını eline aldı.

Ayakları soğuk zemine çarptı. Ağırlık bacaklarına yüklendi. Dizleri tereddüt etmeden büküldü.

Yatağa sırt üstü uzandığında, banyoya kadar gidemeyeceğini biliyordu. Sıcak su bulma umudu kalmayınca başını çevirdi ve çıplak bir şehvetle duşa baktı

Butch kafasının arkasına vurulmuş gibi nefes aldı.

Marissa odanın köşesinde, yerde yan yatmış bir şekilde uyuyordu. Başı bir yastığa yaslanmıştı ve soluk mavi şifondan güzel bir elbise bacaklarının üzerine dökülmüştü. Saçları, o inanılmaz soluk sarı şelale, o ortaçağ aşk romanı dalgaları, her yerindeydi.

Vay anasını. Onunla birlikte olmuştu. Onu gerçekten kurtarmıştı.

Ayağa kalkıp muşambanın üzerinde sıçrarken vücudunda yeni bir güç vardı. Diz çökmek istedi ama muhtemelen yere yapışacağını biliyordu, bu yüzden onun üzerinde duruyordu.

Neden buradaydı? Bildiği son şey, onun burada olmak istemediğiydi.

onunla bir şey yapmak. Kahretsin, Eylül ayında her şey için ona geldiğinde onu görmeyi reddetmişti.

"Marissa?" Sesi boka batmıştı ve boğazını temizledi.

"Marissa, uyan."

Kirpikleri titreyerek açıldı ve doğruldu. Gözleri, o soluk mavi, deniz camı rengindeki gözleri, onunkilere dikildi. "Düşeceksin!"

Tam vücudu geriye doğru sallanıp topuklarının üzerinden düşecekken, kadın ayağa fırladı ve onu yakaladı. Söğüt gibi vücuduna rağmen, adamın tüm ağırlığını kolayca kaldırarak ona insan olmadığını ve muhtemelen ondan daha güçlü olduğunu hatırlattı.

Yatağa geri dönmesine yardım edip çarşafları üzerine çekerken, bir çocuk kadar zayıf olduğu ve ona zorunluluktan öyleymiş gibi davrandığı gerçeği gururunu incitti.

"Neden buradasın?" diye sordu, sesi utancı kadar keskindi.

Gözleri onunkilerle buluşmadığında, onun da durumlarından rahatsızdı. "Vishous bana yaralandığını söyledi."

Ah, demek V onu bu Florence Nightingale numarasına ikna etmişti. O piç kurusu Butch'un onun için bir aptal olduğunu ve sesinin tam olarak yaptığı şeyi yapıp onu kendine getireceğini biliyordu. Ama içinde bulunduğu durum, meşhur cankurtaran sandalının isteksiz bir halatı olmak gibi berbat bir durumdu.

Butch kendini yeniden düzenlerken homurdandı. Ve ayrıca gururunun aldığı darbeden dolayı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyi." Karşılaştırmalı olarak. Sonra tekrar, o olabilirdi bir otobüsün altına sürüklendi ve yine de ona daha az şey yapmıştı. "Yani kalmak zorunda değilsin."

Elini çarşaftan çekti ve yavaş bir nefes aldı, göğüsleri elbisesinin pahalı korsajının altında yükseliyordu. Kollarını kendine doladığında vücudu zarif bir s-eğrisine dönüştü.

Gözlerini kaçırdı, utanmıştı çünkü bir yanı onun acıma duygusundan faydalanmak ve onu yanında tutmak istiyordu. "Marissa, artık gidebilirsin, biliyorsun."

"Aslında, yapamam."

Kaşlarını çattı ve tekrar ona baktı. "Neden olmasın."

Solgunlaştı ama sonra çenesini kaldırdı. "Sen-"

Bir tıslama sesi duyuldu ve bir uzaylı odaya girdi, figür sarı bir takım elbise giymiş ve solunum maskesi takmıştı. Uzaylı Kalıplanmış plastiğin arkasındaki yüz kadındı ama hatları belirsizdi.

Butch dehşetle Marissa'ya baktı. "Neden o kıyafetlerden birini giymiyorsun?" Ne tür bir enfeksiyonu olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama sağlık personelinin Silkwood'u çekıştirmesine neden olacak kadar kötüyse, ölümcül olduğunu hayal etmek zorundaydı.

Marissa kendini tam bir haydut gibi hissederek yüzünü buruşturdu. "Ben... Ben sadece değilim."

"Efendim?" diye nazikçe araya girdi hemşire. "Sakıncası yoksa kan örneği almak istiyorum."

Hâlâ Marissa'ya bakarken bir ön kolunu savurdu. "İçeri girdiğinde bunlardan birini giyiyor olman gerekiyordu, değil mi? Değil miydin?"

"Evet."

"Lanet olsun," diye tersledi. "Neden yapmadın-"

Hemşire onu dirseğinin kıvrımına iyice çivilediğinde, Butch'un gücü, sanki hemşire elindeki iğneyle enerjisinin balonunu patlatmış gibi tükendi.

Baş dönmesi ona çarptı ve başı yastığa düştü. Ama hâlâ kızgındı. "Bunlardan birini takmalısın."

Marissa cevap vermedi, sadece etrafta volta attı.

Sessizlik içinde, elindeki küçük şişeye baktı. damarına takıldı. Hemşire bunu boş bir tanesiyle değiştirirken, kanının normalden daha koyu göründüğünü fark etmekten kendini alamadı. Çok daha koyu.

"Aman Tanrım... İçimden ne çıkıyor böyle?"

"Eskisinden daha iyi. Hem de çok." Hemşire maskenin arkasından gülümsedi.

"O zaman daha önce ne renkti?" diye mırıldandı, bokun kahverengi çamura benzediğini düşünüyordu.

Hemşire işini bitirdiğinde dilinin altına bir termometre soktu ve yatağın arkasındaki makineleri kontrol etti. "Ben Sana biraz yiyecek getireyim."

"Yemek yedi mi?" diye mırıldandı.

"Ağzını kapalı tut." Bir bip sesi duyuldu ve Hemşire plastik kaplı çubuğu dudaklarından aldı. "Çok daha iyi. Şimdi, istediğiniz bir şey var mı?"

Marissa'nın suçluluk duygusu yüzünden hayatını riske attığını düşündü. "Evet, onun buradan gitmesini istiyorum."

Marissa sözleri duydu ve etrafta dolaşmayı bıraktı. Duvara yaslanıp kendine baktı ve elbisesinin hâlâ üzerine aynı şekilde oturduğunu görünce şaşırdı. Kendini her zamanki bedeninin yarısı kadar hissediyordu. Küçük. Dayanıksız.

Hemşire giderken Butch'un ela gözleri yandı. "Ne kadar kalman gerekiyor?"

"Havers gidebileceğimi söyleyene kadar." "Hasta mısın?"

Başını iki yana salladı.

"Beni ne için tedavi ediyorlar?"

"Araba kazasındaki yaralarınız. Çok büyüktü."

"Araba kazası mı?" Kafası karışmış görünüyordu, sonra konuyu değiştirmek istercesine serumu başıyla onayladı. "İçinde ne var?"

Kollarını göğsünde birleştirdi ve antibiyotikleri, besinleri, ağrı kesicileri ve pıhtılaşmayı önleyici ilaçları saydı. "Ve Vishous da yardım etmek için geliyor."

Kardeşi ve onun büyüleyici elmas gözlerini ve şakağındaki dövmeleri düşündü... ve ondan açıkça hoşlanmadığını. Odaya koruyucu kıyafet giymeden gelen tek kişi oydu ve günde iki kez, gecenin başında ve sonunda uğrardı.

"V buraya ziyarete mi geldi?"

"Elini karnının üstüne koyuyor. Seni rahatlatır." İlk Savaşçı Butch'un bedeninden çarşafı sıyrıp hastane tuvaletini çıkardığında, hem bu mahrem görüntü hem de Kardeş'in otoritesi karşısında nutku tutulmuştu. Ama sonra başka bir nedenden dolayı dilsizleşti. Butch'un karnı Yara korkutucuydu ve sonra Vishous da onu korkutmuştu. Her zaman giydiğini gördüğü eldiveni çıkarmış, önden arkaya dövmeli, parlayan bir eli ortaya çıkarmıştı.

Bundan sonra ne olacağı konusunda dehşete düşmüştü ama Vishous avucunu Butch'un karnının yaklaşık on santim üzerinde gezdirdi. Butch komadayken bile iç çekmişti. rahatlama içinde.

Daha sonra Vishous hastane tuvaletini ve yatak çarşaflarını yeniden düzenlemiş ve ona dönmüştü. Ona gözlerini kapatmasını söylemişti ve ondan korkmasına rağmen kapattı. Neredeyse O anda sanki beyaz, sakinleştirici bir ışıkla yıkanmış gibi derin bir huzur kapladı içini. Bunu ona her seferinde yapardı.

ve onun kendisini koruduğunu biliyordu. Yine de, onu açıkça hor gördüğü göz önüne alındığında, nedenini düşünemiyordu.

Yeniden Butch'a odaklandı ve onun yaralarını düşündü. "Araba kazası geçirmedi, değil mi?"

Gözlerini kapattı. "Çok yorgunum."

Havers onu dışarıda bırakınca çıplak zemine oturdu ve kollarını dizlerine doladı. Havers bir karyola ya da rahat bir sandalye gibi şeyler getirmek istemişti ama Butch'un hayati değerleri tekrar düşerse, tıbbi personelin gerekli ekipmanı yeterince hızlı bir şekilde yatağın yanına getiremeyeceğinden endişe ediyordu. Kardeşi de aynı fikirde değildi.

Tanrı bilir kaç gün sonra sırtı tutulmuş, göz kapakları zımpara kâğıdı gibi olmuştu ama Butch'u hayatta tutmak için savaşıırken hiç yorgunluk hissetmemişti. Zamanın nasıl geçtiğini bile fark etmemişti.

Yemek getirildiğinde, hemşireler ya da Havers geldiğinde şaşırdı. Ya da Vishous geldiğinde.

Şimdiye kadar hasta değildi. Vishous ilk kez uğramadan önce kendini hasta hissetmişti. Ama o başladığından beri o eliyle ne yaparsa yapsın, iyi olacaktı.

Marissa başını kaldırıp hastane yatağına baktı. Vishous'un onu neden bu odaya çağırdığını hâlâ merak ediyordu. Şüphesiz o savaşçının eli ondan daha çok işe yarıyordu.

Makineler usulca öterken ve tavandaki hava üfleyici çalışırken, gözleri Butch'un hareketsiz bedeninin üzerinde gezindi. Yorganın altında ne olduğunu düşününce yüzü kızardı.

Artık onun her santimetresinin neye benzediğini biliyordu.

Cildi tüm kaslarının üzerinde pürüzsüzdü ve sırtının küçük bir bölümünde siyah mürekkeple bir dizi çizgi dövmesi vardı. dörderli olarak gruplandırılmış ve her bir demet üzerinde

bir açıyla. Doğru saydıysa yirmi beş taneydi, bazıları yıllar önce yapılmış gibi solmuştu. Neyin anısına yapıldıklarını merak etti.

Ön tarafına gelince, insanların kendi türü gibi çıplak tenli olmadıklarını bilmediği için göğüs kafesindeki koyu renkli kıllar onu şaşırtmıştı. Yine de göğsünde çok fazla kıl yoktu ve hızla daraldı, göbek deliğinin altında ince bir çizgi haline geliyor.

Ve sonra... Kendinden utanıyordu ama onun erkeklik organına bakmıştı. Bacaklarının birleştiği yerdeki kıllar koyu renkti.

ve çok yoğundu ve ortasından neredeyse bileği genişliğinde kalın bir et sapı vardı. Altındaki ise ağır ve güçlü bir çuvaldı.

Hayatında çıplak gördüğü ilk erkekti ve Sanat Tarihi'ndeki çıplak resimler gerçeğiyle aynı değildi. Çok güzel yapılmıştı. Büyüleyiciydi.

Başını geriye yasladı ve tavana baktı. Nasıl Onun mahremiyetini ihlal etmiş olması ne kadar iticiydi? Ve vücudunun hatırladıkça kıpırdanması ne kadar iticiydi?

Tanrım, buradan çıkmasına daha ne kadar vardı?

Dalgın bir şekilde elbisesinin ince kumaşını parmakladı ve soluk mavi şifonun düşüşüne bakabilmek için başını eğdi. Narciso Rodriguez'in bu güzel kreasyonu son derece rahat olmalıydı, ama her zaman uygun olduğu için giydiği korsesi onu gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı. Yine de Butch'a güzel görünmek istiyordu, her ne kadar umurunda olmasa da ve hasta olduğu için değil.

Artık onu çekici bulmuyordu. Onu etrafında da istemiyordu.

Yine de, yeni kıyafetler getirildiğinde iyi giyinmeye devam edecekti.

Ne yazık ki burada giydikleri yakma fırınına gitmek zorunda kaldı. Bütün o elbiseleri yakmak ne utanç verici.

Dokuzuncu Bölüm

O soluk saçlı herif geri döndü, diye düşündü Van Dean kalın tel örgülerin arasından bakarken.

Adam üst üste üçüncü hafta Caldwell'in yeraltı dövüşüne gelmişti. Dövüş kafesinin etrafındaki tezahürat yapan kalabalığın arasında bir neon tabela gibi göze çarpıyordu, ancak Van nedenini tam olarak bilmiyordu.

Bir diz yan tarafına temas ettiğinde, ne yaptığına yeniden odaklandı. Çıplak yumruğunu geri çekerek kolunu savurdu ve rakibinin yüzüne indirdi. Kan Adamın burnundan patladı, kırmızı bir yıldız patlaması adamın vücudundan hemen önce mindere indi.

Van ayaklarını dikti ve rakibine baktı, ter damlaları adamın karın kaslarına düşüyordu. Van'ın daha fazla kafa yumruğu atmasını engelleyecek bir hakem yoktu. Böbreklerine tekme atmasını engelleyecek hiçbir kural yoktu.

O piçin hayatının geri kalanında diyalize girmesi gerekiyordu. Ve eğer o insan halısından tek bir kıpırtı bile gelirse, Van kendini kaybedecekti.

Çıplak elleriyle ölüm getirmek onun özel bir parçasının yapmak istediği şeydi, onun özel bir parçasının yapmak için can atıyordu. Van her zaman farklıydı, sadece rakiplerinden değil, tanıştığı herkesten farklıydı: ruhunun merkezi sadece bir dövüşçünün değil, Roma türünden bir savaşçının ruhuydu. Rakibiniz önünüze düştüğünde içini boşalttığınız... sonra evini bulup karısına tecavüz ettiğiniz ve çocuklarını katlettiğiniz zamanlarda yaşamayı diliyordu. Eşyalarını yağmaladıktan sonra da geriye ne kaldıysa yakıp yıkıyordunuz.

Ama o Şimdi ve burada yaşıyordu. Ve son zamanlarda başka bir komplikasyon daha vardı. Bu özel parçayı tutan bedeni yaşlanmaya başlamıştı. Omzu onu öldürüyordu ve dizleri de öyle, ancak dövüş kafesinin içinde veya dışında kimsenin bunu bilmediğinden emin oluyordu.

Kolunu yana doğru uzatırken bir patlama sesi duydu ve yüzünü buruşturdu. Bu sırada, elli kişilik kalabalık kükreyerek üç metre yüksekliğindeki tel örgüleri salladı. Tanrım, hayranları onu seviyordu.

Ona adıyla seslendi. Onu daha çok görmek istedim.

Yine de bunlar onun özel bölümüyle büyük ölçüde alakasızdı.

Fıstık galerisinin ortasında, soluk saçlı adamın bakışlarıyla karşılaştı. Adamım, bunlar acayip gözlerdi. Düz. İçlerinde hayat ışığı yoktu. Ve adam da tezahürat yapmıyordu.

Her neyse.

Van çıplak ayağıyla rakibini dürttü. Adam inledi ama gözlerini açmadı. Oyun bitti.

Kafesin etrafındaki elli kadar adam onaylayarak çılgına döndü.

Van çitin kenarına fırladı ve iki yüz kiloluk vücudunu tepeden aşağı salladı. Yere indiğinde kalabalık daha yüksek sesle kükredi ama yolundan çekildi. Geçen hafta onlardan biri yoluna çıktığında, Flyboy'un sonu şöyle olmuştu bir diş tükürmek.

Dövüş "arenası", terk edilmiş bir yeraltı otoparkındaydı ve beton arazinin sahibi maçlara aracılık ediyordu. Her şey Van ve rakipleri, dövüş horozlarının insan eşdeğerinden başka bir şey değildi. Yine de ücreti iyiydi ve şimdiye kadar hiç baskın olmamıştı - gerçi bu her zaman bir sorundu. Kan ve bahis arasında, CPD rozetleri Bu yüzden özel bir kulüp üyeliğı gibi bir şeydi.

ve eğer ispiyonlarsan atılırdın. Gerçekten. Sahibinin her şeyi hizaya sokan altılı bir haydut grubu vardı.

Van bankamatiğe gitti, beş yüz dolarını ve ceketini aldı, sonra kamyonetine yöneldi. Hanes atleti kan lekesi içindeydi ama umurunda değildi. Endişelendiği şey ağrıyan eklemleri idi. Ve sol omzuydu.

Hay sikeyim. Her hafta, özel rolünü yerine getirmek ve adamları yere sermek ondan daha fazla şey götürüyor gibiydi. Sonra tekrar, oraya doğru yükseliyordu. Otuz dokuz, dövüş dünyasında takma diş zamanıydı.

"Neden durdun?"

Kamyonetinin yanına geldiğinde Van şoför tarafındaki ön cama baktı. Soluk saçlı adamın peşinden gelmesine şaşırmamıştı. "Hayranlara cevap vermem, dostum."

"Hayranı değilim."

Gözleri camın düz yüzeyinde birbirine kilitli kaldı. "O zaman neden kavgalarım bu kadar çok geliyor?"

"Çünkü sana bir teklifim var." "Menajer istemiyorum."

"Ben de onlardan biri değilim."

Van omzunun üzerinden baktı. Adam iriydi ve kendini bir dövüşçü gibi taşıyordu, omuzları dik, kolları gevşekti. Bu adamın elleri demirden, bowling topu kadar büyük bir yumruğa dönüşebilecek türdendi.

Demek anlaşma buydu. "Benimle ringe çıkmak istiyorsan, şurada ayarla." Paralı adamı işaret etti.

"Ondan sonra da olmaz."

Van yirmi soru olayının saçmalık olduğunu düşünerek arkasını döndü. "Peki ne istiyorsun?"

"Önce neden durduğunuzu bilmem gerek." "Düşmüştü."

Adamın yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Yani."

"Biliyor musun? Beni kızdırmaya başlıyorsun."

"Güzel. Tarifinize uyan bir adam arıyorum."

Oh, bu alanı daralttı. Asker tıraşlı sıradan bir adamın burnu kırılmış. Snooze. "Bir sürü adam bana benziyor."

Sağ eli hariç.

"Söylesene," diye sordu adam, "apandisitini aldırдың mı?"

Van gözlerini kıstı ve kamyonetinin anahtarlarını cebine geri koydu. "İki şeyden biri olmak üzere ve sen seçeceksin. Sen çekip gidersin ve ben de arabama binerim. Ya da sen devam edersin.

konuşmak ve bok aşağı gider. Seçim sizin."

Solgun adam yaklaştı. Tanrım, garip kokuyordu. Bebek pudrası gibi mi?

"Beni tehdit etme, evlat." Ses alçaktı ve kelimeleri destekleyen vücut harekete geçmek için kıvrılmıştı.

Vay, vay, vay... Ne biliyorsun. Gerçek bir yarışmacı.

Van yüzünü daha da yaklaştırdı. "O zaman sadede gel."

"Ek?" "Artık

değil."

Adam gülümsedi. Geri çekildi. "Bir işe ne dersin?" "Bir işim var. Ve bu."

"İnşaat. Para için yabancılara kapısını çalmak."

"İkisi de dürüst işler. Ne zamandır işime burnunu sokuyorsun?"

"Yeterince uzun." Adam elini uzattı. "Joseph Xavier."

Van avucunun orada asılı kalmasına izin verdi. "Seninle tanışmakla ilgilenmiyorum Joe."

"İşte sana Bay Xavier, evlat. Ve eminim ki bir teklifi dinlemekten çekinmezsin."

Van başını yana eğdi. "Biliyor musun, ben bir fahişeye çok benziyorum. Pisliklerden para almayı severim. Bana bir benji avuçlamaya ne dersin Joe, sonra senin önerisi."

Adam öylece bakarken, Van beklenmedik bir korku hissetti. Bu adamda doğru olmayan bir şeyler vardı.

Piçin sesi konuşurken daha da alçaktı. "Önce adımı düzgün söyle evlat."

Her neyse. Yüz dolar için, böyle bir ucube için bile dişlerini sıkabilirdi. "Xavier."

"Bu Bay Xavier." Adam yırtıcı bir hayvan gibi gülümsedi, dişleri vardı ama neşesi yoktu. "Söyle evlat."

Bilinmeyen bir dürtü Van'ın ağzını açmasına neden oldu.

Sözcükleri uçurmadan hemen önce, on altı yaşındayken Hudson Nehri'ne dalış yaptığı zamanlara dair canlı bir anısı vardı. Havadayken, çarpacağı devasa su altı taşını görmüş ve rotasında hiçbir değişiklik olmayacağını anlamıştı. Elbette, sanki çarpışma önceden belirlenmiş gibi, sanki boynunda görünmez bir ip varmış gibi kafası kayaya temas etmişti onu eve çekmişti. Ama bu kötü bir şey değildi, en azından hemen değil. Çarpma sesinden hemen sonra, bir dalgalanma olmuştu, tatlı, tatmin edici bir sakinlik, sanki

kaderi gerçekleşmişti. Ve içgüdüsel olarak bu hissin ölümün habercisi olduğunu biliyordu.

Tuhaf, şimdi de aynı tuhaf yönelim bozukluğunu yaşıyordu. Kâğıt beyazı tenli bu adamın ölüm gibi kaçınılmaz ve kaderinde olan bir şey olduğunu ve özellikle onun için geldiğini hissediyordu.

"Bay Xavier," diye fısıldadı Van.

Yüz dolarlık banknot önünde belirlediğinde, dört parmaklı eliyle öne uzandı ve banknotu aldı.

Ama para olmadan da dinleyeceğini biliyordu.

Saatler sonra, Butch yuvarlandı ve yaptığı ilk şey Marissa'yı aramak oldu.

Onu odanın köşesinde otururken buldu, yanında açık bir kitap vardı. Ama gözleri sayfalarda değildi. Soluk muşamba karolara bakıyor, uzun, mükemmel bir parmağıyla beneklerin izini sürüyordu.

Acı verecek kadar üzgün ve gözlerini yakacak kadar güzel görünüyordu. Tanrım, ona hastalık bulaştırabileceği ya da onu herhangi bir şekilde tehlikeye atabileceği düşüncesi kendi boğazını kesmek istemesine neden oldu.

"Keşke buraya gelmeseydin," diye mırıldandı. Kadın yüzünü buruştururken, adam seçtiği kelimeler hakkında düşündü. "Demek istediğim-"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Sesi sertleşti. "Aç mısın?"

"Evet." Kendini yukarı itmek için mücadele etti. "Ama gerçekten duş almak istiyorum."

Ayağa kalktı, sis gibi yükseldi, çok zarıftı ve ona doğru yürürken nefesi kesildi. Soluk mavi elbisesi tam da gözlerinin rengindeydi.

"Banyoya girmene yardım edeyim." "Hayır, ben yaparım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tuvalete kendi başına gitmeye çalışırsan düşer ve kendini yaralarsın."

"O zaman bir hemşire çağır. Bana dokunmanı istemiyorum."

Bir süre ona baktı. Sonra gözlerini bir kez kırptırdı. İki kez.

"Bana biraz müsaade eder misiniz?" dedi sakın bir ses tonuyla. "Lavaboyu kullanmam gerekiyor. Hemşireyi şu numaradan arayabilirsiniz kumandadaki kırmızı düğmeye basarak."

Banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Su akmaya başladı.

Butch küçük düğmeye uzandı ama lavabonun sesi kapıdan içeri sızmaya devam edince durdu. Ses kesintisizdi, sanki biri elini yüzünü yıkıyormuş ya da bir bardak dolduruyormuş gibi değildi.

Ve devam etti, devam etti.

Homurdanarak yataktan kalktı ve ayağa kalktı, serum askısına asıldı, ta ki serum askısı onu dik tutma çabasından sarsılana kadar. Banyo kapısına varana kadar bir ayağını diğerinin önüne attı. Kulağını tahtaya dayadı. Tek duyabildiği su sesiydi.

Nedense kapıyı usulca çaldı. Sonra tekrar çaldı. Bir kez daha vurdu, sonra kapının tokmağını çevirdi.

eğer tesisleri kullanıyorsa ikisini de utandırırđı-

Anlaşıldığı üzere Marissa tuvaletteymiş. Ama oturak aşığıdaydı.

Ve ağılıyordu. Titriyor ve ağılıyordu.

"Oh... Tanrım, Marissa."

Sanki gezegende görmek istediği son şey oymuş gibi bir çığlık attı. "ık dışarı!"

İçeri girdi ve kızın önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Marissa..."

Yüzünü ellerinin arasına gömerek, "Sakıncası yoksa biraz yalnız kalmak istiyorum," diye tersledi.

Uzanıp suyu kapattı. Leğen gibi

Küçük bir fokurtu ile boşaldı, boğuk nefesi musluk sesinin bıraktığı yerden devam etti.

"Her şey yolunda," dedi. "Yakında ayrılacaksın. ıkacaksın-"

"Kapa eneni!" Ellerini ona ters ters bakacak kadar indirdi. "Yatağına dön ve henüz yapmadıysan hemşireyi ağır."

Sersemlemiş ama kararlı bir şekilde topuklarının üzerine oturdu. "Benimle kapana kısıldığın için üzgünüm."

"Eminim öylesindir."

Kaşlarını attı. "Marissa-"

Hava kilidinin kırılma sesi onu durdurdu. "Polis mi?"

V'nin sesi koruyucu giysiler tarafından

bastırılmamıştı.

"Dur bakalım," diye seslendi Butch. Marissa'nın daha fazla seyirciye ihtiyacı yoktu.

"Neredesin, polis? Bir sorun mu var?"

Butch ayağa kalkmak istedi. Gerçekten istiyordu. Ama ne zaman

Serum askısına tutundu ve çekti, vücudu pes etti, sadece üzerine lastik takıldı. Marissa onu tutmaya çalıştı ama adam elinden kaydı, banyo fayansının üzerine yığıldı, yanağı tuvalet tabanının etrafındaki contanın yanındaydı. Kısık sesle,

Marissa'nın acele acele konuştuğunu duydu. Sonra V'nin keçi sakalı görüş alanına girdi.

Butch oda arkadaşına baktı... ve kahretsin, görüşü bulanıklaştı, piçi gördüğü için çok mutluydu. Vishous'un yüzü aynıydı, ağzının etrafındaki koyu renkli sakal olması gerektiği yerdeydi, şakağındaki dövmeler değişmemiştir, o elmas parlaklığındaki gözleri hala parlıyor. Tanıdık, çok tanıdık. Ev ve aile bir vampir paketine sarılmış.

Butch yine de gözyaşlarının dökülmesine izin vermedi. Tanrı aşkına, zaten bir tuvaletin yanında umutsuzca aciz durumdaydı.

Sıyrılmak, giydiği bu utanç elbisesinin kapağı olacaktı.

Gözlerini şiddetle kırptırarak, "Lanet olası teçhizatın nerede, dostum? Bilirsin, sarı takım elbise."

V gülümsedi, gözleri sanki o da tıkanmış gibi biraz parlıyordu. "Merak etme, ben hallederim. Sanırım geri döndün, doğru mu?"

"Ve rock'n roll yapmaya hazır."

"Gerçekten."

"Kesinlikle. Mütteahhitlikte bir gelecek düşünüyorum. Bu banyonun nasıl bir araya getirildiğini görmek istedim. Mükemmel fayans işçiliği. Bir bakmalısın."

"Seni yatağına kadar taşımama ne dersin?" "Daha sonra lavabo

borularına bakmak istiyorum."

Saygı ve sevgi, V'nin soğuk gülümsemesini açıkça yönlendiriyordu. "En azından kalkmana yardım etmeme izin ver."

"Hayır, yapabilirim." Butch bir iniltiyle dikey olarak bir hamle yaptı, ama sonra fayansın üzerine geri yattı. Başını kaldırmanın biraz zor olduğu ortaya çıktı. Ama onu burada yeterince uzun bırakırlarsa -bir hafta, belki on gün?

"Hadi, polis. Burada amca diye ağla da yardım edeyim."

Butch birden önünü göremeyecek kadar yorulmuştu. Tamamen gevşediğinde, Marissa'nın kendisine baktığını fark etti ve daha zayıf görünebilir mi diye düşündü. Kahretsin, tek kurtarıcı kışında soğuk bir esinti olmamasıydı.

Bu da hastane önlüğünün kapalı kaldığını gösteriyordu. Teşekkürler Tanrım.

V'nin kalın kolları altında tünel açtı ve sonra onu kaldırdı. Kolayca. İlerlerken, başını arkadaşının omzuna yaslamayı reddetti, her ne kadar bu şeyi dik tutmak onu terletse de. Yatağa geri döndüğünde tüm vücudu ürperdi ve oda döndü.

V doğrulmadan önce Butch erkeğin kolunu tuttu ve fısıldadı, "Seninle konuşmam gerek. Yalnız olarak."

"Ne oluyor?" V aynı sessizlikle konuştu.

Butch köşede duran Marissa'ya baktı.

Sifonu çekerek banyoya baktı, sonra iki büyük kâğıt torba aldı. "Sanırım bir duş alacağım. Bana izin verir misiniz?" Yanıt beklemedi, tuvalette kayboldu.

Kapı kapandığında V yatağın kenarına oturdu. "Konuş benimle." "Ne tür bir tehlike içinde?"

"Ona baktım ve üç gündür iyi görünüyor. Muhtemelen yakında ayrılabilir. Şimdiye kadar hepimiz çapraz enfeksiyon olmadığına ikna olmuş durumdayız."

"Neye maruz kaldı? Ben neye maruz kaldım?" "Küçüklerle birlikte olduğunu biliyorsun, doğru mu?"

Butch kırık dökük ellerinden birini kaldırdı. "Ben de Elizabeth Arden'a gittiğimi sanıyordum."

"Ukala. Yaklaşık bir gündür oradaydın-"

Aniden V'nin kolunu tuttu. "Çatlamadım. Bana ne yaparlarsa yapsınlar, Kardeşlik hakkında tek bir şey söylemedim. Yemin ederim."

V elini Butch'un elinin üzerine koydu ve sıktı. "Yapmadığını biliyorum dostum. Yapmayacağını biliyorum."

"Güzel."

İkisi de bırakırken, V'nin gözleri Butch'un parmak uçlarına gitti, sanki onlara ne yapıldığını hayal ediyormuş gibiydi. "Ne hatırlıyorsun?"

"Sadece hisler. Acı ve korku. Korku. Gurur... Gurur sayesinde ötmediğimi, beni kırmadıklarını biliyorum."

V başını salladı ve cebinden elle sarılmış bir sigara çıkardı. Yakmadan hemen önce oksijen beslemesine baktı, küfretti ve sigarayı yerine koydu. "Dinle dostum, sormak zorundayım... aklın başında mı? Yani, böyle bir şey yaşadktan sonra-"

"Ben iyiyim. Her zaman travma sonrası stres bozukluğu falan yaşamayacak kadar aptaldım ve ayrıca olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Marissa buradan sağ salim çıkabildiği sürece, evet, ben

İyi." Sakallarının kaşındığını hissederek yüzünü ovaladı ve kolunu indirdi. Eli karnına indiğinde siyah yarayı düşündü.

"Bana ne yaptıkları hakkında bir fikrin var mı?"

V başını salladığında Butch lanet okudu. Adam yürüyen bir Google bağlantısı gibiydi, bu yüzden bilmemesi kötü bir şeydi.

"Ama ben ilgileniyorum, polis. Senin için bir cevap bulacağım, söz veriyorum." Kardeşi Butch'un karnına başını salladı. "Peki nasıl görünüyor?"

"Bilmiyorum. Karın kaslarım hakkında endişelenmek için komada olmakla çok meşguldüm."

"Sakıncası var mı?"

Butch omuz silkti ve yorganı aşığı itti. V hastane paçasını kaldırırken ikisi de karnına baktı. Yaranın etrafındaki deri düzgün değildi, gri ve buruşuktu.

"Acıyor mu?" V sordu.

"Bir anne gibi. Soğuk hissettiriyor. Sanki içimde kuru buz varmış gibi." "Bir şey yapmama izin verecek misin?"

"Ne?"

"Sadece seni iyileştirmek için yaptığım küçük bir şey."

"Elbette." V'nin iş elini getirmesi dışında ve o eldivenle konuşmaya başlayınca Butch geri çekildi.

"Nedir bu

O şeyle ne yapacaksın?" "Güven

bana, doğru mu?"

Butch bir kahkaha attı. "Bunu son söylediğinde kendimi bir vampir kokteyli ile bulmuştum, hatırladın mı?"

"Kıçını kurtardım. Seni böyle buldum."

Demek her şeyin nedeni buydu. "Peki, o zaman, o elden biraz da bana uçar."

Yine de V parlayan şeyi yaklaştıınca Butch irkildi. "Sakin ol, polis. Bu acıtmayacak."

"Seni o piçle bir evde kadeh kaldırırken gördüm."

"Anlaşıldı. Ama Firestarter rutini buraya inmiyor."

V dövmele, parlayan elini yaranın üzerinde gezdirdi ve Butch rahatlamış bir şekilde inledi. Sanki ılık, taze su yaranın içine akıyor, sonra da üzerinden, içinden akıyordu. Onu temizliyordu.

Butch'un gözleri yuvalarından fırladı. "Oh... Tanrım... Bu iyi hissettiriyor."

Gevşedi ve sonra acıdan kurtulmuş bir şekilde havada süzülüyordu,
Bir tür rüya durumuna kayıyordu. Bedenini bıraktı, kendini bıraktı.

İyileşmeyi gerçekten hissedebiliyordu, sanki vücudunun Yenilenme süreçleri yüksek vitesle geçmişti. Saniyeler geçtikçe, dakikalar ilerledikçe, zaman sonsuzluğa doğru sürüklendikçe, dinlendiği, iyi beslendiği ve huzurlu olduğu günlerin gelip geçtiğini, onu içinde bulunduğu hırpalanmış durumdan mucizevi sağlık armağanına sıçrattığını hissetti.

Marissa başını arkaya eğdi ve duş başlığının altında durarak suyun vücudundan aşağı düşmesine izin verdi. Özellikle de Vishous'un Butch'u yatağa taşımasını izledikten sonra kendini sarsılmış ve zayıflamış hissetti. İkisi birbirine o kadar yakındı ki, karşılıklı bağları gözlerinin buluşmasından ve birbirlerine sarılmalarından anlaşıyordu.

Uzun bir süre sonra dışarı çıktı, kendini kabaca kuruladı, sonra saçlarını kuruttu. Yeni bir iç çamaşırı almak için uzandığında korseye baktı ve bunu nasıl giydiğini düşündü. Korseyi çantasına geri itti, şu anda göğüs kafesinin etrafındaki o demir tutuşa dayanamıyordu.

Şeftali rengi elbisesini çıplak göğüslerinin üzerine geçirdiğinde garip hissetti ama rahatsız olmaktan bıkmıştı. En azından kısa bir süre için. Ayrıca, kim bilebilirdi ki?

Soluk mavi Rodriguez'i katladı ve eski iç çamaşırlarıyla birlikte biyolojik tehlike torbasına koydu. Sonra kendini toparladı ve hasta odasının kapısını açtı.

Butch yatağa yayılmıştı, hastane önlüğü göğsüne kadar çekilmiş, çarşaf kalçalarına kadar inmişti. Vishous'un parlayan eli kararmış yaranın yaklaşık beş santim üzerinde duruyordu.

İki erkek arasındaki sessizlikte, o bir davetsiz misafirdi. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Uyuyor," diye homurdandı V.

Boğazını temizledi ama söyleyecek bir şey bulamadı. Uzun bir sessizlikten sonra nihayet mırıldandı: "Söyle bana... ailesi neler olduğunu biliyor mu?"

"Evet. Kardeşliğin hepsi biliyor."

"Hayır, demek istediğim... insan

ailesi." "Onların konuyla ilgisi

yok."

"Ama onlar-"

V sabırsızlıkla başını kaldırdı, elmas gözleri sert ve biraz kaba. Nedense şimdi adamın kalın göğsünü kesen siyah hançerleriyle ne kadar silahlı olduğunu fark etmişti.

Sonra tekrar, keskin ifadesi silahla birlikte gitti.

"Butch'un 'ailesi' onu istemiyor." V'nin sesi sertti, sanki açıklama onu hiç ilgilendirmiyormuş ve sırf onu susturmak için detaylandırıyormuş gibiydi. "Yani onların konuyla ilgisi yok. Şimdi buraya gel. Ona yakın olmana ihtiyacı var."

Kardeşin yüzü ile kendi yüzü arasındaki çelişki Daha yakına gelme emri onu şaşırttı. O elin en büyük yardımcısı olduğu gerçeği de öyle.

"Kesinlikle bana ihtiyacı yok ya da beni burada istemiyor," diye mırıldandı. Ve bir kez daha ne halt ettiğini merak etti. Üç gece önce onu aradı.

"Senin için endişeleniyor. Bu yüzden gitmeni istiyor."

Kızardı. "Yanlış, savaşçı."

"Ben asla yanılmam." Hızlı bir parıltıyla, lacivert çerçeveli beyaz gözbebekleri yüzüne doğru döndü. O kadar soğuktular ki

geri adım attı ama Vishous başını salladı. "Hadi, dokun ona. Seni hissetmesine izin ver. Burada olduğunu bilmeye ihtiyacı var."

Kardeşinin deli olduğunu düşünerek kaşlarını çattı. Ama yatağın uzak tarafına doğru yürüdü ve Butch'un saçlarını okşamak için uzandı. Temas ettiği anda Butch yüzünü ona doğru çevirdi.

"Gördün mü?" Vishous yaraya bakmaya devam etti. "Seni arzuluyor."

Keşke öyle olsaydı, diye düşündü. "Gerçekten mi?"

Sertleştı. "Lütfen aklımı okuma. Bu çok kaba."

"Okumadım. Yüksek sesle konuştun."

Eli Butch'un saçında duraksadı. "Ah. Özür dilerim."

Sessizleştıler, ikisi de Butch'a odaklanmıştı. Sonra Vishous sert bir ses tonuyla, "Onu neden geri çevirdin Marissa? Sonbaharda seni görmeye geldiğinde, neden onu geri çevirdin? uzakta?"

Kaşlarını çattı. "Beni görmeye hiç gelmedi."

"Evet, geldi."

"Pardon?" "Ne dediğimi duydunuz."

Göz göze geldiklerinde Vishous'un her ne kadar korkutucu olsa da yalancı olmadığını fark etti. "Ne zaman? Bana ne zaman geldi?"

"Wrath vurulduktan sonra birkaç hafta bekledi. Sonra senin evine gitti. Geri döndüğünde, şahsen bile gelmeyeceğini söyledi. Dostum, bu soğuk bir hareketti, kadın. Seni hissettiğini biliyordun ama bir hizmetçi aracılığıyla onu geri çevirdin. Güzel."

"Hayır... Bunu asla yapmadım... O gelmedi, o... Kimse bana onun-"

"Oh, lütfen."

"Benimle bu tonda konuşma savaşı." Vishous'un gözleri yüzüne dikildiğinde, onun kim ya da ne olduğunu umursamayacak kadar kızgındı. "Geçen yazın sonunda, Gazap'ı çok fazla beslediğim için gripten sırtüstü yatıyordum ve sonra klinikte çalışıyordu. Butch'tan haber alamayınca Bizim hakkımızda ikinci kez düşündüğünü sanıyordum. Erkeklerle şansım pek yaver gitmedi. ona yaklaşmaya cesaret edemedim. Üç ay önce burada, klinikte yanına gittiğimde beni görmek istemediğini açıkça belirtti. Bu yüzden yapmadığım bir şey için beni suçlamayın."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Vishous onu şaşırttı.

Aslında ona biraz gülümsedi. "Peki, ne biliyorsun."

Telaşla Butch'a baktı ve saçlarını okşamaya devam etti. "Yemin ederim, o olduğunu bilseydim, kapıyı kendim açmak için kendimi yataktan dışarı sürüklerdim."

Vishous alçak bir sesle mırıldandı, "İyi anlaşma, dişi. İyi... anlaşma."

Bunu takip eden sessizlikte, bir önceki yaz yaşananları düşündü. Aldığı nekahat dönemi sadece griple ilgili değildi. Kardeşinin Wrath'ın hayatına kastetmesi onu çok etkilemişti; her zaman sakin ve yumuşak huylu bir şifacı olan Havers'ın kralın yerini bir başkasına söyleyecek kadar ileri gitmesi de. Elbette, Havers bunu onu intikam almak için yapmıştı çünkü Kraliçe için bir kenara çekildi, ama bu hiçbir şekilde eylemleri mazur göstermez.

Sevgili Virgin the Fade, Butch onu görmeye çalışmıştı ama neden ona haber verilmemişti?

"Geldiğini hiç bilmiyordum," diye mırıldanarak saçlarını geriye doğru düzeltti.

Vishous elini çekti ve çarşafı yukarı çekti. "Gözlerini kapat, Marissa. Sıra sende."

Yukarı baktı. "Bilmiyordum."

"Sana inanıyorum. Şimdi kapat."

Onu iyileştirdikten sonra V kapıya doğru yürüdü, büyük omuzları yürüyüşüyle birlikte yuvarlanıyordu.

Hava kilidinde omzunun üzerinden geriye baktı. "İyileşmesinin tek sebebinin ben olduğumu sanma. Sen onun ışığıydın, Marissa. Bunu asla unutma." Kardeş'in gözleri kısıldı. "Ama aklında tutman gereken bir şey var. Onu bilerek incitirsen seni düşmanım olarak görürüm."

John Matthew, Caldwell Lisesi'nden fırlamış gibi duran bir sınıfta oturuyordu. Tahtaya bakan yedi uzun masa vardı ve biri hariç hepsinde bir çift stajyer vardı. onlara takılı.

John arkada yalnızdı. Bu da CHS'de olduğu gibiydi.

Bu dersle okulda aldığı dersler arasındaki fark, şimdi dikkatli notlar alması ve kara tahtaya Die Hard maratonu yapıyormuş gibi bakmasıydı.

Öte yandan, geometri buralarda hiçbir zaman güverte konusu olmadı.

Bu öğleden sonra, Zsadist sınıfın başındaydı, ileri geri volta atıyor, C4 plastik patlayıcıların kimyasal bileşimi hakkında konuşuyordu. Ağabey de onunkilerden birini giyiyordu.

siyah boğazlı kazak ve bir çift bol naylon eşofman altı. Yüzündeki yara iziyle, tam da insanların söylediği şeyi yapmış gibi görünüyordu: kadınları öldürmüştü, Küçüklere saygısızlık etti, Kardeşlerine bile tahrik olmadan saldırdı.

Ama garip olan şey, onun çok iyi bir öğretmen olmasıydı.

"Şimdi patlatıcılara gelelim," dedi. "Şahsen ben uzaktan kumandalı olanları tercih ederim."

John defterinde yeni bir sayfa çevirirken, Z Tahta üzerine 3 boyutlu bir mekanizma, kablo devreleri olan bir tür kutu çizdi. Kardeş ne zaman çizse, ortaya koyduğu şey o kadar ayrıntılı ve gerçekçiydi ki neredeyse uzanıp o şeye dokunabilirdiniz.

Bir sessizlik olduğunda John saatini kontrol etti. On beş dakika sonra hafif bir yemek yeme ve spor salonuna gitme vakti gelecekti. Bekleyemedi.

Burada okula başladığında karma dövüş sanatları eğitiminden nefret etmişti. Şimdi ise bayılıyordu. Teknik beceriler açısından hâlâ sınıfın sonuncusuydu ama son zamanlarda bunu öfkeyle fazlasıyla telafi ediyordu. Ve saldırganlığı sosyal dinamiklerin yeniden düzenlenmesine neden olmuştu.

Başlangıçta, üç ay önce, sınıf arkadaşları onunla alay etmişti. Onu Kardeşler'e yalakalık yapmakla suçlamışlardı. Doğum lekesi yüzünden onunla alay etmişlerdi.

Kardeşliğin göğüs yıldızı izi gibi. Şimdi diğer çocuklar onun etrafında onu izliyordu. Lash hariç herkes. Lash hâlâ ona biniyor, onu seçiyor, kesip biçiyordu.

John'un umurunda değildi. Diğer stajyerlerle birlikte bu sınıfta olabilirdi, teknik olarak bu okulda yaşıyor olabilirdi. Kardeşler'e babasının kanıyla bağlı olduğu düşünülebilirdi, ama o zamandan beri

Tohr ve Wellsie'yi kaybetmişti, artık özgür bir ajandı. Kimseye bağlı değildi.

Yani bu odadaki diğer insanlar onun için bir hiçti.

Bakışlarını Lash'in başının arkasına kaydırđı. Adamın Uzun sarı saçları at kuyruğu şeklindeydi ve şık bir tasarımcının elinden çıkma ceketinin altında düzgün bir şekilde duruyordu. Peki John tasarımcı olayını nereden biliyordu? Çünkü Lash her zaman Derse girdiğinde ne giydiğini herkes bilir.

Bu gece yeni saatinin Kuyumcu Jacob tarafından buzlandığını da söylemişti.

John gözlerini kıstı, sadece ikisinin spor salonunda yapacakları antrenmanları düşünmek bile onu heyecanlandırıyordu. Sanki adam sıcaklığı hissetmiş gibi Lash döndü, elmas küpesi parlıyordu. Dudakları çirkin bir gülümsemeye kalktı, sonra John'a bir öpücük kondururken büzüldü.

"John?" Zsadist'in sesi bir çekiç kadar sertti. "Bana biraz saygı gösterebilir misin?"

John kızarıp önüne bakarken Zsadist devam etti, uzun işaret parmağıyla tahtaya vuruyor. "Bunun gibi bir mekanik aktive edildiğinde çeşitli şeyler tarafından tetiklenir, ses frekansı en yaygın olanıdır. Cep telefonundan, bilgisayardan ya da radyo sinyali kullanarak çağrı yapabilirsiniz."

Zsadist tekrar çizmeye başladı, tebeşirin çizikleri odada yüksek sesle duyuluyordu.

"İşte başka bir tür patlayıcı." Zsadist geri adım attı. "Bu tipik bir araba bombası. Eylem kutusunu arabanın elektrik sistemine bağlıyorsunuz. Bomba hazır olduğunda, araba her çalıştırıldığında, tik, tik, bum."

John'un eli aniden kalemini kavradı ve başının döndüğünü hissederek hızla göz kırpmaya başladı.

Blaylock adındaki kızıl saçlı stajyer, "Ateşlemeden hemen sonra patlıyor mu?" diye sordu.

"Birkaç saniyelik bir gecikme var. Ayrıca, aracın kablo tesisatı yeniden yönlendirildiği için motorun çalışmayacağını da belirtmek isterim. Sürücü anahtarı çevirecek ve bir dizi klik sesinden başka bir şey duymayacaktır."

John'un beyni hızlı, titrek bir sırayla ateşlenmeye başladı.

Yağmur... Bir arabanın ön camındaki siyah yağmur, içinde anahtar olan bir el, direksiyon koluna doğru uzanıyor.

Bir motor dönüyor ama çalışmıyor. Birinin kaybolduğuna dair bir korku hissi. Sonra parlak bir ışık-

John sandalyesinden fırlayıp yere düştü ama nöbet geçirdiğinin farkında değildi: Kafasının içinde çığlık atmakla o kadar meşguldü ki, fiziksel olarak hiçbir şey hissetmiyordu.

Birisi kayboldu! Birisi... geride kalmıştı. Birini geride bırakmıştı...

Onuncu Bölüm

Şafak söküp de çelik panjurlar konağın bilardo salonunun etrafına indiğinde, Vishous Arby'nin biftekli sandviçi. Tadı telefon rehberi gibiydi, malzemelerin hiçbir suçu yoktu.

Bilardo toplarının yumuşak vuruşuyla başını kaldırıp baktı. Beth, kraliçe, keçeden yeni doğruluyordu.

"İyi atış," dedi Rhage ipek bir duvara yaslanırken.

"Dikkatli antrenman." Bir sonraki vuruşunu ölçmek için masanın etrafında yürüdü. Tekrar aşağı eğildiğinde ve ıstakayı sol eline aldığı anda, kraliçenin Satürn yakutu orta parmağında parladı.

V ağzını kâğıt peçeteyle sildi. "Seni yine dövecek, Hollywood."

"Muhtemelen."

Ama buna fırsatı olmadı. Wrath kapıdan içeri daldı, belli ki keyfi yerindeydi. Neredeyse deri kaplı kışına kadar inen uzun siyah saçları arkasında dalgalandı, sonra kalın sırtının üzerinde durdu.

Beth ıstakasını yere bıraktı. "John nasıl?"

"Kim bilir." Gazap yanına gidip onu dudaklarından, sonra da boynunun iki yanından, damarlarının üzerinden öptü. "Havers'ı görmeye gitmeyecek. Yakınına bile yaklaşmayı reddediyor.

Klinikte. Çocuk şu anda Tohr'un ofisinde uyuyor, çok yorgun."

"Bu seferki nöbeti tetikleyen neydi?"

"Z patlayıcılar üzerine bir ders veriyordu. Çocuk kendini kaybetti ve yere düştü. Seni gördüğü zamanki gibi."

Beth kollarını Wrath'ın beline doladı ve eğildi cehennem arkadaşının vücuduna. Siyah saçları birbirine karışmıştı; onunki düz, onunki dalgalı. Tanrım, Wrath'ınki artık çok uzundu.

Ama Beth'in bu şeyi sevdiği söyleniyordu, bu yüzden onun için yetiştirdi.

V ağzını tekrar sildi. Erkeklerin böyle şeyler yapması çok garip.

Beth başını salladı. "Keşke John gelip evde kalsa. bizimle birlikte. O sandalyede uyumak, ofiste kalmak... Tek başına çok fazla zaman geçiriyor ve artık yeterince yemek yemiyor. Ayrıca Mary, ne hakkında konuşmayacağını söylüyor.

Tohr ve Wellsie arasında hiçbir şey olmadı. Sadece açılmayı reddediyor."

"Lanet olası doktora gittiği sürece ne konuştuğu umurumda değil." Wrath'ın güneş gözlükleri V'ye doğru kaydı, "Peki diğer hastamız nasıl? Tanrım, sanki burada bir kurum doktoruna ihtiyacımız var."

V, Arby's poşetine uzandı ve iki numaralı sandviçi çıkardı. "Polis iyileşiyor. Sanırım bir iki gün içinde çıkar."

"Ona ne yapıldığını bilmek istiyorum. Kâtip Bakire bu konuda bana hiçbir şey söylemiyor. O kadar sessiz ki taş."

"Araştırmaya dün başladım. Chronicles ile başladım." Eski dilde on sekiz ciltlik vampir tarihi. Tanrım, şu senin wallbangers. Bu lanet şeyler bir nalburun envanter listesini okumak kadar eğlenceliydi. "Eğer bir şey bulamazsam, kontrol edebileceğim başka yerler de var. Yazılı hale getirilmiş sözlü gelenek derlemeleri, bu tür şeyler. Bizim yirmi yılımızda Bin yıldır gezegende yer kaplayan böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Bugünü bunun üzerinde çalışarak geçireceğim."

Çünkü her zamanki gibi ona uyku yoktu. REM'den çıkmalı bir haftadan fazla olmuştu ve bu öğleden sonra işlerin farklı olacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Lanet olsun... Sekiz gün boyunca aralıksız ayakta kalmak beyin dalgaları aktivitesi için iyi değildi. Düzenli olarak rüya durumuna geçmezse, psikoz kolayca kök salabilir ve devrenizi yeniden düzenleyebilirdi. Şimdiye kadar kaybetmemiş olması bir mucizeydi.

"V?" dedi Wrath.

"Pardon? Ne?"

"İyi misin?"

Vishous bifteğini ısırdı ve çiğnedi. "Evet, güzel. Gayet iyi."

Yaklaşık on iki saat sonra gece çöktüğünde, Van Dean kamyonetini güzel, düzenli küçük bir sokakta bir akçaağacın altında durdurdu.

Bu durum hiç hoşuna gitmedi.

Sığ çimenliğin diğer tarafındaki ev
Görünürde sorun yoktu, bilmem ne mahallesindeki bilmem ne sömürgesinden biriydi. Sorun, garaj yoluna park edilmiş arabaların sayısıydı. Dört tane.

Xavier'le bire bir görüşeceği söylenmişti.

Van kamyonetinin içinden etrafı kolaçan etti. Perdelerin hepsi kapalı. İçeride sadece iki ışık yanıyordu. Sundurma ışığı kapalıydı.

Ama tehlikede olan çok şey vardı. Bu işe evet demek, inşaat işlerini bir kenara bırakıp vücudundaki yıpranma ve aşınmayı azaltabileceği anlamına geliyordu. Ve şu anda kazandığından iki kat daha fazla kazanabilirdi, böylece artık dövüşemediğinde hayatta kalmak için bir şeyler biriktirebilirdi.

Dışarı çıktı ve ön sahanlığa doğru yürüdü. Botlarını üzerine koyduğu sarmaşık temalı karşılama paspası çok ürkütücüydü.

O zile basmadan kapı açıldı. Xavier diğer taraftaydı, iri yarı ve ağarmış görünüyordu. "Sen geç."

"Ve sen yalnız buluşacağımızı söylemiştin."

"Misafirlerle başa çıkamayacağından mı endişeleniyorsun?" "Ne tür olduğuna bağlı."

Xavier sağa doğru adım attı. "Neden buraya girip öğrenmiyorsun?"

Van minderde kaldı. "Bil diye söylüyorum, kardeşime buraya geleceğimi söyledim. Adresi ve her şeyi."

"Hangi kardeş, büyük olan mı küçük olan mı?" Van gözlerini kısarken Xavier gülümsedi. "Evet, onlar hakkında bilgimiz var. Dediğiniz gibi, adreslerini ve her şeyi."

Van elini parkasının cebine soktu. Çantasındaki dokuz milimetrelik tabanca, sanki evini bulmuş gibi avucunun içine kaydı.

Para, parayı düşün.

Bir süre sonra, "Konuya girecek miyiz yoksa bu taslakta çene çalmaya devam mı edeceğiz?" dedi.

"Kapının yanlış tarafında olan ben değilim, evlat."

Van Xavier'e göz kulak olarak içeri girdi. İçerisi soğuktu, sanki kaloriferler kısıktı ya da belki de ev terk edilmişti. Eşya eksikliği ikincisini düşündürüyordu.

Xavier elini arka cebine attığında Van gerildi.

Ve ortaya çıkan şey bir tür silahtı: on tane mükemmel yüz dolarlık banknot.

"Peki anlaştık mı?" Xavier sordu.

Van etrafına bakındı. Sonra parayı aldı ve sakladı. "Evet."

"Güzel. Bu gece başlıyorsun." Xavier döndü ve evin arka tarafına doğru yürüdü.

Van tetikte kalarak onları takip etti. Özellikle de bodruma indiklerinde ve Xavier'den altı tane daha gördüğünde merdivenlerin dibinde dikiliyorlardı. Adamların hepsi uzun boylu, soluk saçlı ve yaşlı kadın gibi kokuyordu.

"Görünüşe göre senin de birkaç kardeşin var," dedi Van kayıtsızca.

"Onlar kardeş değil. Ve o kelimeyi burada kullanmayın." Xavier sert çocuklara baktı. "Bunlar sizin stajyerleriniz olacak."

Kendi gücüyle hareket eden ama tehlikeli madde kıyafeti giymiş bir hemşire tarafından izlenen Butch, ilk duşunu alıp tıraş olduktan sonra yatağına geri döndü. Kateter ve serum dışarıdaydı.

ve iyi bir yemeği mideye indirmeyi başarmıştı. Ayrıca son on iki saatin on birinde mışıl mışıl uyumuştı.

Adamım... kendini yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştı ve toparlanma hızı ona göre Tanrı'nın bir lütfuydu.

Hemşire, "İyi iş çıkardınız efendim," dedi.

"Bir sonraki durak, Olimpiyatlar." Çarşafı kendisi yukarı çekti.

Hemşire gittikten sonra Marissa'ya baktı. Kendisi için getirilmesinde ısrar ettiği karyolada oturuyordu ve başını yaptığı oya işine eğmişti. Hiç Yaklaşık bir saat önce uyandığından beri biraz garip davranıyordu, sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi Dışarı çıkarmayı tam olarak başaramadığı bir şey.

Gözleri kızın başındaki parlak taçtan, narin ellerine, üzerinden taşan şeftali rengi elbisesine kaydı. derme çatma bir yatak... ve sonra bakışlarını elbisenin bedenine doğru kaydırđı. Önden aşağıya doğru inen zarif düğmeler vardı. Yüzlerce vardı.

Butch huzursuz hissederek bacaklarının yerini değıştirdi. Ve kendini o incilerin her birini çıkarmanın ne kadar süreceğini merak ederken buldu.

Vücudu kıpırdadı, bacaklarının arasında biriken kan onu sertçe şişirdi.

Peki, ne biliyorsun. O gerçekten daha iyiydi.

Ve adamım, o bir orospu çocuğuydu.

Ondan uzaklaştı ve gözlerini kapattı.

Sorun şu ki, göz kapakları kapalıyken tek gördüğü, geçen yaz Darius'un ikinci kattaki verandasında onu öptüğü andı. Kahretsin, bir fotoğraf kadar net hatırlıyordu. Adam oturuyordu, kız adamın bacaklarının arasındaydı ve adamın dili kızın ağzındaydı. Sandalyeyi kırdığında kendilerini yerde bulmuşlardı-

"Butch?"

Gözlerini açtı ve geri çekildi. Marissa tam önündeydi, yüzü onun hizasındaydı. Panik içinde, çarşafların kalçalarının arasında ne olduğunu gizlediğinden emin olmak için aşağıya baktı.

"Öyle mi?" dedi o kadar çakıllı bir sesle ki kendini tekrar etmek zorunda kaldı. Tanrım, ses kutusunun kenarları her zaman pürüzlüydü, kelimeleri sürekli biraz kısıktı ama bunu daha da kötüleştiren kesin bir şey varsa o da soyunmayı düşünmekti. Özellikle de onunla.

Gözleri yüzünü tararken, onun özüne kadar her şeyi gördüğünden korktu. Nerede onun

ona olan saplantısı en güçlü olanıydı.

"Marissa, sanırım artık uyumalıyım. Bilirsin işte, dinlenmek falan."

"Vishous beni görmeye geldiğini söyledi. Wrath vurulduktan sonra."

Butch göz kapaklarını tekrar sıkarak kapattı. Aklına gelen ilk şey, zavallı kışını yataktan sürükleyerek çıkarmak, oda arkadaşını bulmak ve adamı dövmek oldu. Lanet olsun, V-

"Bana söylenmedi," dedi. Adam ona bakıp kaşlarını çatınca, kadın başını salladı. "Dün gece Vishous bana söyleyene kadar buraya geldiğini bilmiyordum. Oraya gittiğinde kimi gördün? geldi mi? Ne oldu?"

Bilmiyor muydu? "Ben, ah, bir köpek kapıyı açtı. Yukarı çıktıktan sonra, evde olmadığını ve arayacağını söyledi. Aramadığında... Seni takip etmeyecektim ya da bir şey."

Şey, tamam... Onu biraz takip etmişti. Tanrı'ya şükür, bundan hiç haberi olmamıştı. Tabii V, o gevşek dudaklı aptal, onu bu konuda da bilgilendirmediyse. Piç kurusu.

"Butch, hastalandım ve toparlanmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ama seni görmek istedim. Bu yüzden Aralık ayında sana rastladığımda beni aramanı istemiştim. Hayır dediğinde, ilgini kaybettiğini düşünmüştüm."

Onu görmek istemiş miydi? Bunu söylemiş miydi?

"Butch, seni görmek istedim."

Evet, vardı. İki kez.

Şimdi, bu bir adamı canlandırmadı mı?

"Kahretsin," diye nefes aldı, onun gözlerine bakarak.

"Evinin önünden kaç kez geçtiğimi biliyor musun?"

"Sen mi yaptın?"

"Neredeyse her gece. Acınacak haldeydim." Hâlâ öyleydi.

"Ama sen bu odadan çıkmamı istedin. Beni burada gördüğün için kızgındın."

"Takım elbise giymediğin için kızmıştım. Ve buraya gelmen için seni kandırdıklarını düşündüm." Titrek bir el ile saçının bir tutamına uzandı. Tanrım, çok yumuşaktı. "Vishous çok ikna edici olabiliyor. Merhametinin ya da acıma duygunun seni istemediğin bir yere sürüklemesini istemedim."

"Burada olmak istedim. Ben de burada olmak istiyorum." Onun elini tuttu ve sıktı.

Bunu takip eden Noel sessizliğinde, son altı ayı yeniden düzenlemeye, bir şekilde gözden kaçırdıkları bu gerçekliği yakalamaya çabaladı. O

onu istiyordu. O da onu istiyordu. Bu doğru muydu? Doğru gibiydi. İyi

hissettirdi. Hissettim...

Tedbirsiz, çaresiz sözcüklerin uçuşmasına izin verdi. "Sana karşı acınacak haldeyim, Marissa. Evet, tamamen acınası... gerçekten acınası. Senin için."

Soluk mavi gözleri yaşardı. "Ben de... ben de. Senin için."

Butch büyük hamleyi yaptığının farkında bile değildi. Ama bir an havayla ayrılmışlardı. Sonra, o Ağzını onunkinin üzerine koydu. Kızın nefesi kesilince, adam geri çekildi.

"Özür dilerim-"

"Hayır, sadece şaşırdım," dedi, gözleri onun dudaklarındaydı. "Senden..."

"Tamam." Başını yana eğdi ve kızın ağzını okşadı. "Bana yaklaş."

Kolundan çekiştirerek onu yatağa yatırdı ve sonra onu üzerine çekti, böylece onun üzerinde yatıyordu. Onun ağırlığı sıcak havadan biraz daha fazlaydı ve bu hoşuna gitti, özellikle de onun sarı saçlarıyla evriliyken. İki elini yüzüne götürerek ona baktı.

Dudakları sadece onun için nazik bir gülümsemeyle ayrılırken, dişlerinin uçlarını gördü. Oh, Tanrım, onun içine girmeliydi, yapmalıydı Bu yüzden eğildi ve diliyle onu yönlendirdi. Adam kadının ağzını yalarken kadın inledi ve sonra derin öpüşmeye başladılar, adamın elleri kadının saçlarına dolandı ve başının arkasını kavradı. Bacaklarını açtı ve vücudu ikisinin arasında gevşedi, adamın sert, kalın ve sıcak olduğu yerdeki baskıyı artırdı.

Birdenbire aklına bir soru geldi, sormaya hakkı olmayan bir soru, onu tkezleten ve ritmini kaybediyordu. Ondan geri çekildi.

"Butch, ne oldu?"

Başparmağıyla kızın ağzını okşadı. bir erkeği vardı. Onu daha önce ptğnden beri geçen dokuz ay içinde bir sevgili edinmiş miydi? Belki birden fazla?

"Butch?"

"Hiçbir şey," dedi, şiddetli bir sahiplenme duygusu göğsünü penelerken bile.

Ağzını tekrar aldı ve şimdi onu hakkı olmayan bir sahiplenmeyle öptü, bir eli sırtının küçük kısmına inerek onu uyarılmışlığına doğru bastırdı. Onun üzerinde hak iddia etmek için bu acil ihtiyaı hissetti, böylece herhangi bir şey erkek onun kimin kadını olduğunu bilirdi. Ki bu delilikti.

Aniden geri çekildi. Havayı koklarken kafası karışmış gibiydi. "İnsan erkekleri bağ kurar mı?"

"Ah... duygusallaşıyoruz, elbette."

"Hayır... bağ." Yüzünü adamın boynuna gömdü, içine çekti, sonra burnunu adamın tenine sürtmeye başladı.

Kadının kalçalarını kavradı, işlerin ne kadar ileri gideceğini merak ediyordu. Tamamen erekte olmasına rağmen seks için yeterli gücü olduğundan emin değildi. Ve hiçbir şeyi varsaymak istemiyordu. Ama Tanrı aşkına, bunu ondan istiyordu.

"Kokuna bayılıyorum Butch."

"Muhtemelen az önce kullandığım sabundandır." Dişlerini boynuna geçirdiğinde, "Kahretsin... yapma... dur..." diye inledi.

On Birinci Bölüm

Vishous kliniğe girdi ve doğruca karantina odasına yöneldi. Bakım istasyonundaki hiç kimse onun içeri dalma hakkını sorgulamadı ve koridorda ilerlerken sağlık personeli yolundan çekilmek için kendi ayaklarına takıldı.

Zekiydi. Ağır silahlıydı ve çok sinirliydi.

Gün tam bir çorak araziydi. Günlüklerde Butch'a yapılanlara yaklaşan hiçbir şey bulamamıştı. Sözlü Tarihlerde de bir şey bulamamıştı. Ve daha da kötüsü, gelecekte bir şeyler hissediyordu, insanların kaderlerinin bir kısmı yeniden düzenleniyordu, ama içgüdülerine dair hiçbir şey göremiyordu

olduğunu söyledi. Perdesi kapalı bir tiyatro izlemek gibiydi: Arada bir kadifenin hareket ettiğini, bir bedenın uzak tarafa sürtündüğünü görüyor, belli belirsiz sesler duyuyor ya da püsküllü eteğin altındaki ışık kayıyordu. Ama hiçbir ayrıntı bilmiyordu, gri hücreleri

Kurusıkı atış.

Havers'ın laboratuvarının önünden geçip temizlik odasına girdi. Gizli kapıdan içeri adımını attığında antrenin boş olduğunu, bilgisayarların ve monitörlerin nöbet görevlerini tek başlarına

sürdürüyorlardı. V durdu.

Kendisine en yakın parlayan ekranda, Marissa'nın yatakta Butch'un üzerinde yattığını gördü. Polisin kolları Marissa'nın etrafındaydı, çıplak dizleri Marissa'nın vücudunu sarmak için iki yana açılmıştı.

İkisi dalgalar halinde birbirlerine doğru hareket ettiler. V yüzlerini göremiyordu ama ağızlarının kaynaştığı ve dillerinin birbirine dolandığı belliydi.

V çenesini ovuşturdu, silahlarının ve derisinin altında teninin ısındığının belli belirsiz farkındaydı. Tanrım... kahretsin... Butch'un avucu şimdi yavaşça Marissa'nın omurgasından yukarı kayıyor, sarı saçlarının altından geçiyor, ensesini bulup okşuyordu.

Adam tamamen seksiydi, ama ona karşı çok nazikti. Çok şefkatliydi.

V, Butch'un kaçırıldığı gece yaptığı seksi düşündü. Bunda nazik bir şey yoktu. Her iki taraf için de önemli olan buydu.

Butch kaykıldı ve Marissa'yı yuvarlayarak üzerine çıkmak için hamle yaptı. Bunu yaparken, hastane donu açıldı, bağları koptu ve güçlü sırtı ile güçlü alt bedeni ortaya çıktı. Omurgasının dibindeki dövme, kalçalarını eteklerinin arasından geçirip yuvasını bulmaya çalışırken esnedi. Ve hiç şüphesiz kaya gibi sert olan ereksiyonunu ona doğru yönlendirirken, uzun, zarif elleri yılan gibi kıvrıldı ve çıplak kığını ısırdı.

Kadın onu tırnaklarıyla çizerken, Butch'un kafası şüphesiz bir inilti çıkarmak için kalktı.

Tanrım, V sesi duyabiliyordu... Evet... duyabiliyordu. Ve birdenbire içinde garip bir özlem duygusu titreşti. Kahretsin. Bu senaryoda tam olarak ne yaptı? Ne istiyorsun?

Butch'un başı tekrar Marissa'nın boynuna düştü ve kalçaları dalgalanıp geri çekilmeye, sonra tekrar dalgalanmaya başladı. Omurgası dalgalandı ve ağır omuzları silkindi ve

V'nin gözlerini çok hızlı kırpmasına neden olan bir ritim bulduğunda serbest bırakıldı. Ve sonra hiç kırpmadı.

Marissa doğruldu, çenesi kalktı, ağzı açıldı. Tanrım, erkeğinin altında nasıl bir görüntüsü vardı, saçları yastıkların üzerine dağılmıştı, bazıları

Butch'un kalın pazusu. Tutkusu, canlı şeftali rengi elbisesi içinde bir gün doğumu, bir şafak, bir sıcaklık vaadiydi ve Butch dokunacak kadar şanslı olduğu şeyin tadını çıkarıyordu.

Antrenin kapısı açıldı ve V etrafında dönerek vücuduyla monitörü engelledi.

Havers, Butch'un tıbbi dosyasını rafa koydu ve tehlikeli madde giysisine uzandı. "İyi akşamlar efendim. Onu tekrar iyileştirmeye geldiniz, değil mi?"

"Evet..." V'nin sesi çatladı ve boğazını temizledi. "Ama şimdi iyi bir zaman değil."

Havers elinde takım elbisesiyle durakladı. "Dinleniyor mu?"

Hiç de değil. "Evet. O yüzden sen ve ben şimdi onu yalnız bırakacağız."

Doktorun kaşları boynuz çerçeveli gözlüklerinin arkasından yukarı kalktı. "Anlayamadım?"

V çizelgeyi aldı, doktora doğru itti, sonra takım elbiseyi kaptı ve geri astı. "Görüşürüz doktor."

"Bir muayene yapmam gerekiyor. Sanırım eve gitmeye hazır olabilir-"

"Harika. Ama biz gidiyoruz."

Havers tartışmak için ağzını açtı ve V konuşmadan sıkıldı. Bir elini doktorun omuzlarına koyarak erkeğin gözlerinin içine baktı ve onu ikna etmeye çalıştı.

"Evet..." Havers mırıldandı. "Daha sonra. Yarın mı?"

"Evet, yarın olur."

V, Marissa'nın kardeşini kurbağa yürüyüşüyle koridora geri götürürken tek düşünebildiği ekrandaki görüntülerdi. İzlemesi çok yanıltıcı.

İstemesi çok yanlış.

Marissa yanıyordu.

Butch... Yüce Tanrım, Butch. Üstünde ağırdı ve büyüktü, o kadar büyüktü ki bacakları ona uyum sağlamak için elbisesinin altında genişçe gerilmişti. Ve hareket etme şekli... kalçalarının ritmi onu çıldırtıyordu.

Sonunda öpüşmeyi kestiklerinde zor nefes alıyordu ve ela gözleri cinsel açlıkla doluydu, erkek açlığı. Belki de bunalmış olmalıydı

Çünkü ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Onun yerine, kendini güçlü hissetti.

Sessizlik uzayınca, "Butch?" dedi. Gerçi ne istediğinden tam olarak emin değildi.

"Oh... Tanrım, bebeğim." Hafif bir fırçayla eli kızın boynundan köprücük kemiğine doğru indi. Elbisesinin üst kısmına geldiğinde durakladı, açıkça elbisesini çıkarmak için izin istiyordu.

Bu da onu hızla soğuttu. Göğüsleri yeterince ortalama görünüyordu ama karşılaştırma yapabileceği başka bir dişi görmemişti. Ve kendi türünden erkeklerin ona bakarken duyduğu tiksintiyi duymaya dayanamıyordu. Butch'un yüzünde değil, özellikle de çıplaksa. Giyinikken ve umursamadığı erkeklerden gelen bu tiksintiye katlanmak yeterince zordu.

Butch elini çekerek, "Sorun değil," dedi. "Seni zorlamak istemiyorum."

Onu hafifçe öptü ve üzerinden yuvarlandı, sırt üstü yatarken çarşafı kalçalarının üzerinde sürükledi. Ön koluyla gözlerini kapattı, göğsü koşuyormuş gibi inip kalkıyordu.

Marissa elbisesine baktı ve kumaşı öyle sıkı tuttuğunu fark etti ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Butch?"

Kolu düştü ve başı yastığın üzerinde döndü. Yüzünün bazı yerleri hâlâ şişti, gözlerinden biri hâlâ siyah ve maviydi. Ve burnunun kırılmış olduğunu fark etti, ama yakın zamanda değil. Yine de ona göre adam çok güzeldi.

"Ne oldu bebeğim?"

"Senin... senin çok sevgilin oldu mu?"

Kaşlarını çattı. Nefes aldı. Cevap vermek istemiyormuş gibi görünüyordu. "Evet. Evet, öyle."

Marissa'nın ciğerleri, onun diğer dişileri öptüğünü, onları soyduğunu, çiftleştiğini hayal ettikçe betona dönüştü. Sevgililerinin büyük çoğunluğunun bilgisiz bakireler olmadığına bahse girmeye hazırdı.

Tanrım, kusacaktı.

"Bu da durmamızın iyi olmasının bir başka nedeni," dedi.

"Nasıl yani?"

"Bu kadar ileri giderdi demiyorum ama prezervatife ihtiyacım olurdu."

En azından bunlardan birinin ne olduğunu biliyordu. "Ama neden? Ben doğurgan değilim."

Uzun duraklama güven vermedi. Ve ne de Nefesinin altında küfredişini. "Her zaman dikkatli olmadım."

"Ne ile?"

"Seks. Ben... temiz olmayabilecek insanlarla çok fazla seks yaptım. Ve bunu korunmadan yaptım." Kendinden utanıyormuş gibi kızardı, rengi boynuna kadar çıktı ve yüzüne çarparak. "Yani evet, seninleyken prezervatife ihtiyacım var. Ne taşıdığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Neden kendine daha fazla dikkat etmedin?"

"Sadece umurumda bile değildi, evet..." Uzandı ve saçından bir parça aldı. Dudaklarına götürüp öperken nefesinin altından, "Şimdi keşke lanet olası bir bakire olsaydım," dedi.

"İnsan virüslerine yakalanamam."

"Sadece insanlarla birlikte değildim, Marissa."

Şimdi tamamen soğumuştı. Nedense, eğer kendi türünden kadınlarla birlikte olursa, bu ona farklı geliyordu. Ama başka bir vampir?

"Kim?" diye sordu sıkıca.

"Nedense onu tanıyacağını sanmıyorum." Saç telini bıraktı ve kolunu tekrar gözlerinin üzerine koydu. "Tanrım, keşke bunu geri alabilseydim. Pek çok şeyi geri alabilmeyi."

Oh... Tanrım. "Yakın zamanda oldu, değil mi?" "Evet."

"Sen... onu seviyor musun?"

Kaşlarını çattı ve ona baktı. "Tanrım, hayır. Onu tanımıyordum bile-oh, kahretsin, bu kulağa daha kötü geliyor, değil mi?"

"Onu yatağınıza aldınız mı? Daha sonra yanında uyudun mu?" Bu soruları neden soruyordu ki? Biftek bıçağıyla bir kesiği dürtmek gibiydi.

"Hayır, bir kulüpteydi." Kızın yüzünde şok ifadesi belirmiş olmalıydı, çünkü adam tekrar küfretti. "Marissa, benim hayatım güzel değil. Beni tanıdığın şekliyle, Kardeşlik'le birlikte olmak, şık kıyafetler giymek... daha önce böyle yaşamıyordum. Ve şu anda olduğum kişi de bu değil."

"Sen kimsin o zaman?"

"Senin tanıyabileceğin kimse yok. Vampir olsaydım bile yollarımız asla kesişmezdi. Ben mavi yakalı bir adamım." Kızın şaşkın bakışları karşısında, "Alt sınıf" dedi.

Ses tonu, sanki boyunu ya da kilosunu söylüyormuş gibi gerçekçiydi.

"Seni alt sınıf olarak görmüyorum, Butch."

"Dediğim gibi, beni gerçekten tanımıyorsun."

"Sana bu kadar yakın yattığımda, kokunu aldığımda, sesini duyduğumda, önemli olan her şeyi biliyorum." O boylu boyunca aşağı baktı. "Çiftleşmek istediğim erkek sensin. İşte sen busun."

Teninden koyu, baharatlı bir koku hızla yayıldı, vampir olsaydı onun bağlanma işareti olduğunu söyleyeceği türden bir şeydi. Kokuyu burnundan içeri çekerken, aldığı tepkiden güç aldı.

Titreyen parmaklarıyla korsajındaki küçük düğmelerden ilkine gitti.

Marissa'nın iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "Kendini zorlama, Marissa. Senden istediğim şeyler var ama acelem yok."

"Ama istiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum." Onu itti ve düğmelerle uğraşmaya başladı, ancak çok fazla ilerleyemedi çünkü çok kötü titriyordu. "Sanırım bunu yapmak zorunda kalacaksın."

Nefesi erotik bir tıslamaya dönüştü. "Emin misin?"

"Evet." Adam tereddüt edince, kadın başıyla bedeni işaret etti. "Lütfen. Çıkar şunu üzerimden."

Yavaş yavaş inci düğmelerin her birini çözdü, hırpalanmış parmakları emindi, o ilerledikçe elbise azar azar açılıyordu. Korsesi olmadan, oluşan sıg V'de çıplak teni ortaya çıktı.

Sonuncusuna geldiğinde, tüm vücudu titremeye başladı.

"Marissa, bu senin için iyi değil."

"Sadece... Daha önce hiçbir erkek beni görmemişti." Butch hareketsiz kaldı. "Sen hala..."

"Dokunulmamış," dedi, bu kelimedden nefret ederek.

Şimdi vücudu titriyordu ve o karanlık koku ondan daha da güçlü bir şekilde akıyordu. "Olmasaydın da fark etmezdi. Bunu bilmeni istiyorum."

Biraz gülümsedi. "Seviyorum. Şimdi sen..." Elleri yukarı kalktığında, "Sadece nazik ol, tamam mı?" diye fısıldadı.

Butch kaşlarını çattı. "Gördüğüm şeyi seveceğim çünkü o sensin." Kız onun gözlerine bakmayınca öne doğru eğildi. "Marissa, sen benim için güzelsin."

Kendine karşı sabırsızlanarak korsajı kavradı ve göğüslerini açtı. Gözlerini kapattığında nefes alamadığını fark etti.

"Marissa. Çok güzelsin."

Göz kapaklarını kaldırdı, kendini hazırladı. Ama adam onun ortaya çıkardığı şeye bakmıyordu.

"Ama henüz bana bakmadın, değil mi?"

"Bakmama gerek yok."

Gözyaşları gözlerinin kenarlarına hücum etti. "Lütfen... sadece bak."

Gözleri aşağı doğru kaydı ve dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı, tıslama sesi odayı kesti. Ah, kahretsin, bir terslik olduğunu biliyordu-

"Tanrım, mükemmelsin." Hızlı bir geçişle dili alt dudağını yaladı. "Sana dokunabilir miyim?"

Bunalmış bir halde çenesini sallayarak başını salladı ve adamın eli korsajın altından kayarak göğüs kafesini düzleştirdi ve bir nefes kadar yumuşak olan göğsünün yan tarafını okşadı. Temasla irkildi ve sonra sakinleşti. En azından adam başparmağıyla meme ucunu okşayana kadar.

Sonra istemsiz bir şekilde kamburunu çıkardı.

"Sen... çok mükemmelsin," dedi boğuk sesiyle. "Beni kör ediyorsun."

Butch'un başı aşağı indi, dudakları göğüs kafesindeki deriyi buldu, sonra göğsüne doğru öptü. Meme ucu kendi üzerinde toplanmış, evet, onun ağzı için zorlanıyordu. Oh... Tanrım, evet... onun ağzı.

Memesinin ucuna yapışıp onu dudaklarının arasına çekerken gözlerini onunkilere dikti. Serbest bırakmadan ve parlayan uca üflemeden önce bir kalp atışı boyunca onu emdi. Bacaklarının arasında sıcak bir telaş hissetti.

"İyi misin?" dedi. "Bu iyi mi?"

"Bilmiyordum... böyle hissedebileceklerini."

"Hayır mı?" Dudaklarını tekrar meme ucunun üzerinde gezdirdi. "Bu güzel yere dokunduğuna emin misin? Hayır mı? Hiç dokunmadın mı?"

Düzgün düşünemiyordu. "Benim sınıfımdaki dişiler... bize böyle şeyler yapmamamız gerektiği öğretildi. Bir eşle birlikte olmadığımız sürece ve o zaman bile..." Tanrım, neden bahsediyorlardı?

"Ah... şey, artık buradayım, değil mi?" Dili dışarı çıktı ve meme ucunu yaladı. "Evet, şimdi buradayım. O yüzden bana elini ver, Marissa." Elini verdiğinde, adam avucunu öptü. "Sana mükemmelliğin nasıl bir his olduğunu göstermeme izin ver."

İşaret parmağını ağzına aldı ve emdi, sonra serbest bıraktı ve şişmiş meme ucuna getirdi. Ucunun etrafında daireler çizerek kendi eliyle ona dokundu.

Başının geriye düşmesine izin verdi ama gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Bu çok..."

"Aynı anda hem yumuşak hem de sıkı, değil mi?" Ağzını indirdi, meme ucunu ve parmak ucunu kapladı, pürüzsüz, yalayıcı bir sıcaklık. "İyi hissettiriyor mu?"

"Evet... sevgili Silik Bakire, evet."

Eli diğer göğsüne gitti ve meme ucunu yuvarladı, sonra altındaki şişliğe masaj yaptı. Adam o kadar büyüktü ki kızın üzerinde duruyordu, hastane önlüğü bükülmüş omuzlarından kayıyordu, ağır kolları kendini tutmaktan sıkılmıştı vücudunun üzerinde. Taraf değiştirip diğer meme ucuyla ilgilenmeye başladığında, koyu renk saçları yumuşak ve ipeksi soluk tenine değdi.

Sıcağın ve artan huzursuzluğun içinde kaybolmuş, eteklerinin hareket etmeye başladığını fark etmemişti... ta ki kalçalarına kadar.

Kadın sertleşirken, göğsüne doğru sordu: "Biraz daha ilerlememe izin verir misin? İstedğin zaman duracağıma yemin edersem?"

"Um... evet."

Avuç içi çıplak dizine kaydı ve kadın sarsıldı, ama adam tekrar göğsünde çalışmaya başladığında korkuyu unuttu. Adamın eli yavaş ve tembel daireler çizerek, kadının kalçalarının arasına girene kadar gittikçe daha da yukarı çıktı.

Aniden içinden bir şeylerin döküldüğünü hissetti. Panik içinde bacaklarını birbirine kenetledi ve onu itti.

"Ne oldu bebeğim?"

Şiddetle kızarak, "Bir şeyler hissediyorum... farklı..." diye mırıldandı.

"Nerede? Buraya mı?" Adam onun kalçasını okşadı.

Kadın başını salladığında, adamın gülümsemesi yavaş ve seksiydi. "Oh, gerçekten mi?" Onu öptü, ağızları birbirine değecek şekilde oyalandı. "İstiyor musun Bana ne olduğunu söyler misin?" Kız daha da kızarıırken, adamın eli okşamaya devam etti. "Ne tür bir farklılık?"

"Ben..." Söyleyemedi.

Ağız, kızın kulağının yanına gelecek şekilde kaydı. "Islak mısın?" Kız başını salladığında, adam boğazının derinliklerinde hırladı. "Islak olmak iyidir... tam da olmanı istediğim yerde ıslaksın."

"Öyle mi? Neden-"

Yumuşak, hızlı bir hareketle bacaklarının arasındaki külotuna dokundu ve ikisi de bu temasla sıçradı.

"Ah... Tanrım," diye inledi, başı onun omzuna düştü. "Şu anda çok yanımdasın. Tam burada benimlesin."

Elini Marissa'nın göbeğinin üzerindeki sıcak, nemli satenin üzerinde tutarken Butch'un ereksiyonu şiddetlendi. Külotu kenara iterse, bir sürü balın içine dalacağını biliyordu, ama onu o andan şok etmek istemiyordu.

Parmaklarını kızın etrafında kıvrarak, avucunun topuğunu kızın yarığının üst kısmına, tam da en iyi hissedeceği yere sürttü. Nefes nefese kaldığında kalçaları öne doğru itildi, sonra da onun yavaş ritmini takip etti. Bu da doğal olarak onu çılgına çevirdi.

Kontrolü sağlamak için kalçalarını döndürdü, böylece karnı uyarılmış olduğu şeyin üzerine oturarak onu yatağa hapsetti.

"Butch, bir şeye ihtiyacım var... Ben..."

"Bebeğim, sen hiç-" Ah, kahretsin, kendini tatmin etmesine imkân yoktu. Meme ucunun nasıl hissettirdiğine şaşırmıştı.

"Ne?"

"Boş ver." Göbeğini gevşetti ve külotunu okşadı, sadece parmak uçlarını üzerinde gezdirdi. "Seninle ilgileneceğim. Güven bana, Marissa."

Onun ağzını öptü, dudaklarını emdi, kendini kaybetmesini sağladı. Sonra elini kadının göbeğindeki satenin dudaklarının altından geçirdi-

"Ah... lanet olsun," diye nefes aldı, kadının laneti duyamayacak kadar sersemlemiş olmasını umuyordu.

Geri çekilmeye çalıştı. "Neyim var benim?"

"Sakin ol, sakin ol." Kalçasını bacaklarının üzerine koyarak onu yerinde tuttu. Ve sonra orgazm olmuş olabileceğinden endişelendi... az önce şaftına binen roket fırlatma hissi göz önüne alındığında. "Bebeğim, yanlış bir şey yok. Sadece sen... oh,

Tanrım, burada çıplaksın." Elini hareket ettirdi, parmakları kıvrımlarına doğru kayıyordu... Tanrım, o kadar pürüzsüzdü ki. Çok ballıydı. Çok sıcaktı.

Kafasının karışıklığı sisin içinden fark edildiğinde tüm o kaygan etin içinde kayboluyordu. "Saçın yok," dedi.

"Bu kötü mü?"

Güldü. "Çok güzel. Benim için heyecan verici."

Heyecan verici mi? Patlamayı dene. Tek yapmak istediği eteğinin altına girip onu yalamak, yutmak ve emmekti ama tüm bunlar kesinlikle çok uzaktı.

Ve lanet olsun, o tam bir Neandertaldi, ama onun Elini olduğu yere koyan tek kişi cehennem kadar erotikti.

"Bu nasıl bir his?" diye sordu, işleri biraz ayarlayarak.

"Tanrım... Butch." Yatağın üzerinde çılgınca kamburlaştı,

başı

boyunu yukarı doğru hoş bir kavis çizecek şekilde geriye doğru tekmeledi.

Gözleri kadının boğazına kilitlendi ve içinden garip bir içgüdü geçti: Onu ısırarak istedi. Ve ağzı

tam da bunu yapmaya hazırmış gibi açıldı.

Küfrederek bu tuhaf dürtüyü omuz silkti.

"Butch... Ağrım var."

"Biliyorum bebeğim. Bunun icabına bakacağım." Ağızıyla göğsüne yapıştı ve ona ciddi bir şekilde dokunmaya başladı, okşayarak bir ritim buldu, dışarıda kalmaya dikkat etti, böylece fırlatılmadı.

Meğer savrulan kendisi imiş. Sürtünme, onu hissetme ve kokusu, kalçalarını iterek ona gölge pompaladığını fark edene kadar üzerine kartopu gibi düşmüştü.

Eliyle yatağa tempo tutuyordu. Başı daha fazla dayanamayıp kadının göğüslerinin arasına düştüğünde, kendi kendine yaptığı horoz masajını durdurması gerektiğini biliyordu. Dikkatini ona vermesi gerekiyordu.

Yukarı baktı. Gözleri genişti ve biraz da korkmuştu. Tam eşikteydi ve sarsılmaya başlamıştı.

"Tamam bebeğim, sorun yok." Bacaklarının arasında çalışmayı bırakmadı.

"Bana neler oluyor?"

Ağızını kızın kulağına dayadı. "Boşalmak üzeresin. Bırak kendini hissetsin. Ben buradayım, seni tutuyorum. Bana tutun."

Elleri kollarını ısırdı ve tırnakları kanı çekerken, bunun çok mükemmel olduğunu düşünerek gülümsedi.

Kalçaları keskin bir şekilde yukarı

kalktı. "Butch..." "İşte bu kadar.

Benim için gel."

"Yapamam... Yapamam..." Başını ileri geri salladı, Vücudunun istedikleri ile zihninin özümsemekte zorlandığı şeyler arasında sıkışıp kalıyordu. Hızlı bir şey yapmazsa momentumu kaybedecekti.

Bunun neden işe yarayacağını düşünmeden ya da bilmeden, yüzünü kadının boğazına gömdü ve onu ısırdı, tam şahdamarının üzerinden. İşe yarayan buydu. Adını haykırdı ve kasılmaya başladı, kalçaları sarsıldı, vücudu tümüyle büküldü.

omurgası boyunca. Derin bir sevinçle orgazmın nabzını tutmasına yardım etti ve tüm zaman boyunca onunla konuştu - ne söylediğini sadece Tanrı biliyordu.

Kadın aşağı indiğinde, adam başını onun boynundan kaldırdı. Dudaklarının arasında dişlerinin uçlarını gördü ve karşı koyamadığı bir dürtüyle çarpıldı. Başını dilini ağzına soktu ve keskin noktaları yaladı, Etini törpülediklerini hissetmek. Onları teninde istiyordu... Onu emmesini, karnını doldurmasını, onunla yaşamasını istiyordu.

Kendini durmaya zorladı ve geri çekilme o kadar boştu ki. Karşılanmamış ihtiyaçları yüzünden zorlanıyordu ve bunların hepsi cinsel değildi. Ondan bir şeyler istiyordu, anlamadığı şeyler.

Gözleri açıldı. "Bilmiyordum... böyle olacağını." "Hoşuna gitti mi?"

Gülümsemesi ona kendi adını unutturmaya yetmişti. "Oh, evet."

Onu nazikçe öptü, sonra eteklerini yeniden düzenledi ve bedeninin hediyesini yeniden sararak korsajının düğmelerini ilikledi. Onu kolunun altına alarak iyice rahatladı. Kız çoktan uykuya dalmıştı ve adam onun kayışını izlemekten o kadar memnundu ki. Öyle görünüyordu ki

O dinlenirken uyanık kalmak, ona göz kulak olmak yapılacak en mükemmel şeydi.

Yine de nedense bir silahı olmasını diledi. "Gözlerimi açık tutamıyorum," dedi.

"Deneme bile."

Kızın saçlarını okşadı ve on dakika içinde en kötü anları
yaşayacağı gerçeğine rağmen şöyle düşündü
İnsanlığın bildiği mavi top vakası, dünyasında her şeyin
yolunda olduğunu.

Butch O'Neal, diye düşündü, kadını bulmuşsun.

On İkinci Bölüm

"Büyükbabasına çok benziyor." Joyce O'Neal Rafferty beşiğin üzerine eğildi ve battaniyeyi üç aylık oğlunun üzerine örttü. Bu tartışma onun doğumundan beri devam ediyordu ve artık bundan bıkmıştı. Oğlu açıkça babasına çekmişti.

"Hayır, o sana benziyor."

Joyce, kocasının kollarının ortasına dolandığını hissettiğinde, geri çekilme ihtiyacıyla savaştı. Kocası bebeğin ağırlığını umursamıyor gibi görünüyordu ama bu onu çok endişelendiriyordu.

Onun başka bir yere odaklanmasını umarak, "Öyleyse Pazar günü bir seçeneğin var. Ya Sean'ı tek başına halledersin ya da annemi alırsın. Ne yapmak istersin?"

Onu tutmayı bıraktı. "Neden baban onu huzurevinden alamıyor?"

"Babamı bilirsin. Onunla pek iyi anlaşıyor, Özellikle de arabada. Kız tedirgin olacak, erkek de kıza sinirlenecek ve onlar geldiğinde vaftizhanede ortalık karışacak."

Mike'ın göğsü inip kalktı. "Bence annenle anlaşsan iyi olur. Sean ve ben iyi olacağız. Belki kız kardeşlerinden biri bizimle gelebilir?"

"Evet. Colleen, belki."

Bir süre sessiz kaldılar, sadece Sean'ın nefes alışını izlediler. Sonra Mike, "Onu davet edecek misin?" diye sordu.

Küfretmek istedi. O'Neal ailesinde sadece Bir "o". Brian. Butch. "O". Altı çocuktan Eddie

ve Odell O'Neal vardı, ikisi kaybolmuştu. Janie öldürülmüş, Butch ise liseden sonra ortadan kaybolmuştu. İkincisi bir lütuf, ilki ise bir lanetti.

"O gelmeyecek!"

"Yine de onu davet etmelisin."

"Eğer o ortaya çıkarsa, annem çözülür."

Odell'in hızla artan bunaması, bazen Butch'un öldüğünü ve bu yüzden ortalıkta olmadığını düşünmesine neden oluyordu. Kaybıyla başa çıkmak için diğer seçeneği ise onun hakkında çılgın hikayeler uyduruyorlardı. New York'ta belediye başkanlığına aday olması gibi. Ya da tıp fakültesine gideceği gibi. Ya da babasının oğlu olduğu ve Eddie'nin bu yüzden ona katlanamadığı gibi. Bunların hepsi delilikti. İlk ikisi bariz nedenlerden dolayı, üçüncüsü ise Eddie'nin Butch'tan hiç hoşlanmadığı doğru olsa da özellikle çocuklarından herhangi birini severdi.

"Yine de onu davet etmelisin Joyce. Bu onun ailesi." "Pek sayılmaz."

Kardeşiyle en son... Tanrım, beş yıl önceki düğününde mi konuşmuştu? O zamandan beri de başka kimse onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Aile içinde konuşulanlara göre babası Butch'tan Ağustos ayında bir mesaj almıştı. Evet, yaz sonu. Bir numara vermişti.

ulaşılabiliyordu ama hepsi bu kadardı. Sean

burnundan küçük bir nefes çekti. "Joyce?"

"Oh, hadi ama, ona sorarsam göstermez."

"Böylece teklifi yaptığın için itibar kazanırsın ve onunla uğraşmak zorunda kalmazsın. Ya da belki o sana sürpriz yapar."

"Mike, onu aramıyorum. Kimin daha fazla dramaya ihtiyacı var ki?

Aile mi?" Sanki annesinin deli ve Alzheimer hastası olması yeterli bir sorun değilmiş gibi?

Saatini kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Hey, CSI açık mı?"

Kararlılıkla kocasını çocuk odasından çıkardı ve onu ilgilendirmeyen şeylerden uzaklaştırdı.

Marissa uyandığında saatin kaç olduğundan emin değildi ama uzun süredir uyuduğunu biliyordu. Gözleri açıldığında gülümsedi. Butch baygındı ve onu sırtında sıkıştırıyordu, kalın kalçası bacaklarının arasındaydı, eli göğsünü avuçluyordu, başı boynundaydı.

Yavaşça dönüp yüzünü ona döndüğünde, gözleri adamın vücudunda gezindi. Daha önce kaldırdığı çarşaf üzerinden kaymıştı ve ince hastane önlüğünün altında, kalçalarında kalın bir şey duruyordu. Yüce Tanrım... bir ereksiyon. Tahrik olmuştu.

"Neye bakıyorsun, bebeğim?" Butch'un alçak sesi çoğunlukla çakıl taşıydı.

Sıçradı ve başını kaldırıp baktı. "Uyanık olduğunu bilmiyordum."

"Hiç uyumadım. Saatlerdir seni izliyorum." Çarşafı tekrar yerine çekti ve gülümsedi. "Nasılsın ne

yapıyor

sun?"

"İyi."

"Biraz ara vermemizi ister misin-"

"Butch." Bunu tam olarak nasıl ifade edecekti? "Bana yaptırdığın şeyi erkekler de yapıyor, değil mi? Yani, dün gece bana dokunduğunda."

Yüzü kızardı ve çarşafı çekiştirdi. "Evet, öyle. Ama bunun için endişelenmene gerek yok."

"Neden?"

"Yapmak zorunda değilsin."

"Sana bakmama izin verir misin?" Başıyla adamın kalçalarını işaret etti. "Aşağıya mı?"

Biraz öksürdü. "Bunu mu istiyorsun?"

"Evet. Tanrım, evet... Sana dokunmak istiyorum."

Yumuşak bir küfürle, "Olacaklar sizi şok edebilir," diye mırıldandı.

"Elin bacaklarımın arasındayken şok oldum. Böyle şok edici mi? İyi anlamda mı?"

"Evet." Kalçaları sanki omurgasının tabanında dönüyormuş gibi kaydı. "Tanrım... Marissa."

"Seni çıplak istiyorum." Dizlerinin üzerine oturdu ve onun penisine uzandı. "Ve seni soymak istiyorum."

Ellerini sert bir şekilde kavradı. "Ben, ah... Marissa, bir erkek geldiğinde ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? Çünkü Benimle ilgilenmeye başlarsan bunun olacağından eminim. Ve bu uzun sürmeyecek."

"Öğrenmek istiyorum. Seninle birlikte."

Gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı. "Cennetteki sevgili Tanrım."

Vücudunun üst kısmını yataktan kaldırarak öne doğru eğildi, böylece önlüğün iki yarısını kollarından aşağı kaydırabildi. Sonra kendini yatağa bıraktı ve vücudu ortaya çıktı: geniş omuzlarına yapışmış kalın boynu... göğüslerinin ağır yastıkları...

saçlarıyla tozlanmış... göbeğinin kaburgalı genişliği... ve...

Çarşafı geri çekti. Aman Tanrım, adamın seksi... "Çok... kocaman olmuş."

Butch bir kahkaha attı. "Çok güzel şeyler söylüyorsun." "Ben o zaman gördüm... Ben bilmiyordum..."

Adamın göbeğine yaslanmış ereksiyon halinden gözlerini alamıyordu. Sertleşmiş cinsel organı dudaklarının rengindeydi ve şok edici derecede güzeldi, başı zarif bir çıkıntıyla kütleleşmişti, Şaft mükemmel bir şekilde yuvarlak ve tabanda çok kalındı. Ve altındaki ikiz ağırlıklar ağır, utanmaz ve erkeksiydi.

Belki de insanlar onun türünden daha büyüktü? "Dokunulmaktan nasıl hoşlanırsın?"

"Eğer sensen, ne olursa olsun." "Hayır, göster bana."

Bir an için gözlerini kapadı ve göğsü genişledi. Göz kapaklarını kaldırdığında ağzı açıldı ve elini yavaşça göğüs kaslarına ve karnına doğru indirdi. Bacaklarından birini yana açarak kendini avucunun içine aldı, o koyu pembe etini yumrukladı, erkek eli o şeyi tutabilecek kadar genişti. Yavaş, yumuşak bir hareketle, uyarılmışlığını okşadı, tabandan uca, şafta bindi.

"Ya da bunun gibi bir şey," dedi kısık sesle ve devam etti. "Tanrım, şu haline bak... Şu anda boşalabilirim."

"Hayır." Kadın adamın kolunu itti ve ereksiyon adamın karnında sert bir şekilde zıpladı. "Sana bunu yaptırmak istiyorum Bu."

Kadın onu tuttuğunda, adam inledi, tüm vücudu dalgalandı.

Ateşliydi. Sertti. Yumuşaktı. O kadar kalındı ki avucunu onun etrafına tamamen kapatamıyordu.

İlk başta tereddüt etse de, onun örneğini izleyerek, saten teninin adamın taş çekirdeği üzerinde nasıl kaydığını hayretle seyrederek, elini aşağı yukarı gezdirdi.

Adam dişlerini sıktığında, kadın durdu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet... Kahretsin..." Çenesi geriye doğru eğildi, boynundaki damarlar patladı. "Daha fazla."

Diğer elini onun üzerine koydu, avuçlarını üst üste koyarak birlikte hareket ettirdi. Adamın ağzı bir karış açık kaldı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve ter içinde kaldı. Vücut.

"Bu nasıl bir his Butch?"

"Şimdiden çok yaklaştım." Çenelerini birbirine kenetledi ve hafifçe kilitlenmiş dişlerinin arasından nefes aldı. Ama sonra ellerini tutarak onları hareketsiz bıraktı. "Bekle! Henüz değil..."

Ereksiyonu nabız gibi atıyor, avuçlarının içinde tekmeleniyordu. Ucunda kristal bir damla belirdi.

Kesik kesik bir nefes aldı. "Beni dışarıda tut. Bunun için uğraşmamı sağla, Marissa. Beni ne kadar uzun süre yakarsan, sonu o kadar iyi olur."

Onun soluk alışlarını ve kaslarının kasılmalarını rehber olarak kullanarak, erotik tepkisinin zirvelerini ve vadilerini öğrendi, ne zaman yaklaştığını ve nasıl yapacağını anladı. onu cinsel bıçağın ucuna asmak.

Tanrım, sekste güç vardı ve şu anda hepsine sahipti. Savunmasızdı, korunmasızdı... tıpkı önceki gece olduğu gibi. Buna bayılmıştı.

"Lütfen... bebeğim..." O boğuk nefesi seviyordu. Boynundaki gergin telleri sevdi. Onu elinde tutarken sahip olduğu emri sevdi.

Bu da onu düşündürdü. Elini bıraktı ve çuvalına doğru ilerledi, elini çuvalın ağırlığının altına kaydırarak onu kavradı. Bir eliyle

Küfrederek, parmak eklemleri bembeyaz olana kadar çarşafı yumruk yaptı.

Adam seğirip ter içinde kalana ve titreyene kadar üzerine gitmeye devam etti. Sonra eğildi ve ağzını onunkine bastırdı. Adam onu yalayıp yuttu, boynunu kavradı ve Onu dudaklarına bastırıyor, mırıldanıyor, öpüyor, diliyle itiyordu.

"Şimdi mi?" dedi öpüşmenin ortasında. "Şimdi."

Onu avucunun içine alarak, yüzü güzel bir acı maskesine dönüşene ve vücudu bir kablo gibi gerilene kadar avucunu daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirdi.

"Marissa..." Hiçbir koordinasyon olmadan hastane önlüğünü kaptı ve kalçalarının üzerine çekerek onu gözlerinden korudu. Sonra onun sarsıldığını ve titrediğini hissetti ve içinden sıcak ve kalın bir şey nabızlar halinde çıkarak elini kapladı. İçgüdüsel olarak, her şey bitene kadar ritmini kaybetmemesi gerektiğini biliyordu.

Gözleri nihayet açıldığında bulanıktı. Doymuş. Taparcasına bir sıcaklıkla doluydu.

"Seni bırakmak istemiyorum," dedi. "O zaman bırakma. Asla."

Avucunun içinde yumuşuyordu, eskiden olduğu gibi sert bir sopadan geri çekiliyordu. Onu öptü, elini altından çekti ve içinden ne çıktığını merak ederek aşağıya baktı.

"Siyah olacağını bilmiyordum," diye mırıldandı küçük bir gülümsemeyle.

Yüzünü dehşet kapladı. "Oh, Tanrım!"

Havers koridordan karantina odasına doğru yürüdü. Yolda, ameliyat ettiği küçük dişiyi kontrol etti.

günler önce. Kız iyi iyileşiyordu ama onu ve annesini dünyaya geri gönderme konusunda endişeliydi. Bu Hellren şiddet yanlısıydı ve tekrar kliniğe dönme ihtimalleri yüksekti. Ama ne yapabilirdi ki? Burada sonsuza dek kalmalarına izin veremezdi. Yatağa ihtiyacı vardı.

Laboratuvarının önünden geçerek, çeşitli numuneler üzerinde çalışan bir hemşireye el sallayarak yoluna devam etti. Temizlik kapısına geldiğinde tereddüt etti.

Marissa'nın o insanla birlikte kilit altında tutulmasından nefret ediyordu.

Ama önemli olan ona bir şey bulaşmamış olmasıydı. Dün erken saatlerde yapılan muayeneye göre gayet iyi durumdaydı.

Belli ki hayatına mal olmayacaktı.

İnsana gelince, o eve gidiyordu. Son kan örneği normale çok yakın çıkmıştı ve şaşırtıcı bir hızla güçleniyordu, bu yüzden onu Marissa'dan uzaklaştırmanın zamanı gelmişti. Havers çoktan Kardeşliği aramış ve gelip adamı almalarını söylemişti.

Butch O'Neal tehlikeliydi ve sadece kirlilik meselesi yüzünden değil. Bu insan Marissa'yı istiyordu, onun gözlerindeydi. Ve bu kabul edilemezdi.

Havers başını salladı ve sonbaharda onları ayrı tutmaya çalıştığını düşündü. İlk başta Marissa'nın insanı tüketecekti ve bu iyi olacaktı. Ancak hastalığında ona özlem duyduğu ortaya çıkınca Havers devreye girmek zorunda kalmıştı.

Tanrım, bir noktada gerçek bir eş bulacağını ummuştu ama kesinlikle aşağı, kaba saba bir insan değil. İhtiyacı vardı. Glymera'nın onun hakkındaki düşünceleri göz önüne alındığında, bunun yakın zamanda gerçekleşmesi pek olası değildi.

Ama belki de... Rehvenge'in onu nasıl izlediğinin farkındaydı. Belki bu işe yarayabilirdi. Rehv çok iyiydi.

Her iki tarafın da soyundan. Biraz... sertti belki ama toplumun gözünde uygun biriydi.

Belki de bu eşleşme teşvik edilmeli? Ne de olsa el değmemişti, doğduğu günkü kadar temizdi. Ve Rehvenge'in parası vardı, hem de çok, ama kimse nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu. Daha da  onemlisi, glymera'nın fikirlerinden etkilenmemişti.

Evet, diye düşündü Havers. Bu iyi bir eşleşme olurdu. Umabilece inin en iyisi.

Dolabın kapısını iterek açtı ve kendini biraz daha iyi hissetti. O insan klinikten çıkmak üzereydi ve ikisinin günlerdir birlikte kilitli kaldıklarını kimsenin bilmesine gerek yoktu. Personelinin ağzı çok sıkıdır.

Tanrım, bir insan erke iyle yakın temasta olduğunu   renirlerse glymera'nın ona ne yapacağını ancak hayal edebilirdi. Marissa'nın zedelenmiş itibarı daha fazla tartışmaya dayanamazdı ve açıkçası Havers da buna katlanamazdı. Marissa'nın sosyal başarısızlıkları onu tamamen tüketmişti.

Onu seviyordu ama artık yolun sonuna gelmişti.

Marissa, Butch'un onu neden ko ar adım banyoya sürüklediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Butch! Ne yapıyorsun?"

Lavabonun d  mesine bastı, kadının ellerini suyun altına soktu ve bir kalıp sabunu kaptı. Onu yıkarken Yüzündeki panik gözlerini gerdi ve ağzını d zle tirdi.

"Burada ne haltlar dönüyor!"

Marissa ve Butch kapıya doğru döndüler. Havers tehlikeli madde giysisi olmadan kapıda duruyordu; onu hiç görmediği kadar öfkeliydi.

"Havers-"

Ağabeyi öne atılarak ve onu banyodan çekip çıkararak sözünü kesti.

"Kes şunu! Havers, bu acıtıyor!"

Sonrasında olanlar takip edemeyeceği kadar hızlıydı.

Havers aniden gitmişti. Bir dakika önce Onu çekiştiriyordu ve o da ona karşı mücadele ediyordu ve bir sonraki Butch onu yüzüstü duvara yaslamıştı.

Butch'un sesi çirkin bir tizliğe sahipti. "Kardeşi olman umurumda değil. Ona bu şekilde davranamazsın. Asla." Konuyu vurgulamak için ön kolunu Havers'ın ensesine bastırdı.

"Butch, bırak onu-"

"Anlaştık mı?" Butch onun sözleri üzerine hırladı. Kardeşi nefes nefese kalıp başını salladığında, Butch onu serbest bıraktı, yatağa doğru yürüdü ve sakın bir şekilde kalçalarına bir çarşaf sardı. Sanki az önce bir vampiri hırpalamamıştı.

Bu sırada Havers tökezledi ve kendini yatağın kenarında yakaladı, gözlüklerini yeniden düzenlerken ve ona bakarken gözleri çıldırmıştı. "Bu odayı terk etmeni istiyorum. Hemen."

"Hayır."

Havers'ın çenesi gevşedi. "Anlayamadım?"

"Butch'la kalıyorum."

"Kesinlikle değilsin!"

Eski dilde, "Eğer bana sahip olsaydı, onun yanında shellanı olarak dururdum" dedi.

Havers ona tokat atmış gibi baktı: şok olmuş ve iğrenmişti. "Ben de seni men ederdim. Hiç asaletiniz yok mu?"

Butch onun cevabını kesti. "Gerçekten gitmelisin, Marissa."

O ve Havers ona baktılar. "Butch?" dedi.

Hayran olduğu o sert yüz bir an için yumuşadı, ama sonra asık suratlı oldu. "Eğer çıkmaya izin verecekse, gitmelisin."

Ve geri gelmeyeceğini söyledi.

Kardeşine baktı, kalbi çarpmaya başlamıştı. "Bizi yalnız bırak." Havers başını salladığında, "Defolun buradan!" diye bağırdı.

Kadın histerisinin herkesin dikkatini çektiği zamanlar vardı ve bu da onlardan biriydi. Butch sessizleşti ve Havers şaşkın görünüyordu.

Sonra kardeşinin gözleri Butch'a kaydı ve yarıklara dönüştü. "Kardeşlik seni almaya geliyor, insan. Onları aradım ve gitmekte özgür olduğunu söyledim." Havers Butch'un tıbbi çizelgesini sanki tüm bu durumdan vazgeçmiş gibi yatağın üzerine fırlattı. "Bir daha buraya gelme. Asla."

Ağabeyi giderken Marissa gözlerini Butch'a dikti, ama o daha boğazına bir şey düğümlenmeden Butch konuştu.

"Bebeğim, lütfen anla. Ben iyi değilim. Hâlâ içimde bir şey var."

"Senden

korkmuyorum." "Ben

korkuyorum."

Kollarını karnının etrafında birleştirdi. "Şimdi buradan gidersem ne olacak? Seninle benim aramda?"

Sormak için kötü bir soru, diye düşündü aralarındaki sessizlikte.

"Butch-"

"Bana ne yapıldığını öğrenmem gerekiyor." Yere baktı ve karnının yanındaki büzüşmüş siyah yarayı parmakladı

düğme. "İçimde ne olduğunu bilmem gerek. Seninle olmak istiyorum ama bu şekilde değil. Şu anki halimle değil."

"Dört gündür seninleyim ve iyiyim. Neden dur-"

"Git, Marissa." Sesi perili ve acımasızdı. Gözleri de öyle. "En kısa zamanda seni bulmaya geleceğim."

Cehenneme kadar yolun var, diye düşündü.

Sevgili Silik Bakire, bu yine Gazap'tı, değil mi? Yapacak daha iyi işleri olan bir erkek dışarıdayken onun beklemesi, hep beklemesi.

Zaten dört yüz yıldır temelsiz bir beklenti içindeydi.

"Bunu yapmayacağım," diye mırıldandı. Daha büyük bir güçle, "Artık beklemeyeceğim. Senin için bile.

Hayatımın neredeyse yarısı bitti ve bunu evde oturup bir erkeğin benim için gelmesini umarak harcadım. Artık bunu yapamam... seni ne kadar önemsiyor olursam olayım."

"Ben de seni önemsiyorum. Bu yüzden sana gitmeni söylüyorum. Seni koruyorum."

"Sen... beni 'koruyorsun'." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü, Havers'ı sadece Butch'un sürpriz yapma şansı olduğu için soyabildiğini çok iyi biliyordu.

onun için çalışıyordu ve söz konusu erkek bir sivildi. Eğer kardeşi bir savaşçı olsaydı, Butch çoktan yere serilmiş olurdu. "Beni mi koruyorsun? Tanrım, seni kaldırıp Tek kolumla başımı tutuyorum Butch. Yapabileceğin hiçbir şey yok.

fiziksel olarak daha iyisini yapamam. O yüzden bana iyilik yapmayın." Elbette bu söylenecek son derece yanlış bir şeydi.

Butch'un gözleri başka yöne kaydı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak dudaklarını büzdü.

Oh, Tanrım. "Butch, zayıf olduğunu kastetmedim-"

"Bana bir şeyi hatırlattığın için çok memnunum."

Oh, Tanrım. "Neyin."

Sıkı gülümsemesi korkunçtu. "Ben iki açıdan alt sınırdayım. Sosyal olarak ve evrimsel olarak." Başıyla kapıyı işaret etti. "Yani... evet, şimdi sen devam et. Ve kesinlikle haklısın. Beni beklemeyin."

Ona doğru uzanmaya başladı ama soğuk, boş gözleri onu engelledi. Kahretsin, her şeyi berbat etmişti.

Hayır, dedi kendi kendine. Üfleyecek bir şey yoktu. Eğer onu hayatının çirkin kısımlarından uzak tutacaksa olmazdı. Onu bırakıp gidecek ve belki de belirsiz, muhtemelen hiçbir zaman geri gelmeyecek bir zamanda geri dönecekse olmazdı.

Marissa kapıya yöneldi ve bir kez daha ona dönüp bakmak zorunda kaldı. Kalçalarına çarşaf sarılmış, göğsü çıplak, her yerinde hala iyileşmekte olan morluklar olan görüntüsü... unutmak isteyeceği bir görüntüydü.

Dışarı çıktı, hava kilidi bir tıslamayla onu içeri kapattı.

** *

Lanet olsun, diye düşündü Butch yere yığılırken. Demek canlı canlı derisi yüzülmek böyle bir şeydi.

Çenesini ovuşturarak boşluğa baktı, hangi odada olduğunu tam olarak bilmesine rağmen kaybolmuştu, içindeki kötülüğün kalıntılarıyla baş başa kalmıştı.

"Butch, adamım."

Başını yukarı kaldırdı. Vishous odanın hemen içinde duruyordu ve kardeşi dövüşmek için giyinmişti, koca kıçlı, deri giyen, bıçaklayan bir makineydi. Valentino giysisi

Eldivenli elinden sarkan çanta, AK-47 taşıyan bir uşak kadar yersiz görünüyordu.

"Fuuuuck, Havers seni serbest bırakmak için deli olmalı. Bok gibi görünüyorsun."

"Kötü bir gün, hepsi bu." Ve bunlardan daha çok olacaktı, bu yüzden buna alışmalıydı.

"Marissa nerede?"

"Gitti."

"Sol mu?"

"Bana tekrar söyletme."

"Oh. Kahretsin." Vishous derin bir nefes aldı ve çantayı yatağın üzerine savurdu. "Sana birkaç iplik ve yeni bir cep telefonu aldım-"

"Hâlâ içimde, V. Hissedebiliyorum. Tadını alabiliyorum."

V'nin elmas gözleri hızlıca aşağı yukarı baktı. Sonra yanına geldi ve elini uzattı. "Geri kalanınız iyi iyileşiyor. Çabuk iyileşiyor."

Butch oda arkadaşının avucunu tuttu ve ayağa kalktı. "Belki buradan kurtulursam bunu birlikte çözebiliriz. Eğer bulmadıysanız-"

"Henüz bir şey yok. Ama umudumu kaybetmedim." "Bu ikimizden biri yapar."

Butch çantanın fermuarını açtı, çarşafı indirdi ve bir boxer giydi. Sonra bacaklarını bir çift siyah pantolonun içine soktu ve kollarını ipek bir gömleğin içine soktu.

Sokak kıyafetleri giymek ona kendini sahtekâr gibi hissettiriyordu çünkü gerçekte o bir hasta, bir ucube, bir kâbustu. Tanrım... Orgazm olurken içinden ne çıkmıştı? Ve Marissa... en azından onu yıkayabildiği kadar çabuk yıkamıştı.

"Seviyelerin iyi görünüyor," dedi V, Havers'ın attığı tabloyu okurken. "Her şey normale dönmüş görünüyor."

"Yaklaşık on dakika önce boşaldım ve madde siyahtı. Yani her şey normal değil."

Bu mutlu küçük duyuruyu sessizlik karşıladı. Adamım, eğer V'yi çekip yumruklasaydı, daha az şok tepkisi alırdı.

"Tanrım," diye mırıldandı Butch, ayaklarını Gucci makosen ayakkabılarına geçirip siyah kaşmir paltosunu kaparken.

"Hadi gidelim."

Kapıya doğru giderlerken Butch tekrar yatağa baktı. Marissa'yla birbirlerine girdikleri için çarşaflar hâlâ birbirine dolanmıştı.

Küfretti ve bir izleme odasına doğru yürüdü, ardından V temizlik malzemeleriyle dolu küçük bir dolaba doğru ilerledi. Dışarıda bir koridordan geçtiler, bir laboratuvarı geçtiler ve hasta odalarının yanından geçerek kliniğe girdiler. Giderken, kısa bir süre durana kadar her birinin içine baktı.

Kapı aralığından Marissa'yı gördü, bir hastane yatağının kenarında oturuyordu, şeftali rengi önlüğü her tarafını sarmıştı. Kadın

Küçük bir kızın elini tutup usulca konuşurken, muhtemelen küçük kızın annesi olan daha yaşlı bir kadın köşeden onu izliyordu.

Başını kaldırıp bakan anne oldu. Butch ve V'yi görünce kendi içine çekildi, püsküllü kazağını vücuduna yaklaştırdı ve gözlerini yere indirdi.

Butch zorlukla yutkundu ve devam etti.

"V?" dediğinde asansörlerin olduğu yerdeydiler ve birini bekliyorlardı.

"Öyle mi?"

"Somut bir şey olmasa da bana ne yapıldığına dair bir fikrin var, değil mi?" Oda arkadaşına bakmadı. V de ona bakmadı.

"Olabilir. Ama burada yalnız değiliz."

Elektronik bir ding sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Sessizlik içinde bindiler.

Malikaneden çıkıp gecenin karanlığına karıştıklarında Butch, "Bir süre siyah kan akıttım, biliyorsun," dedi.

"Rengin geri geldiğini dosyanıza not etmişler."

Butch, V'nin kolunu yakaladı ve erkeği etrafında döndürdü. "Artık daha küçük bir parça mıyım?"

Oradaydı. Masanın üzerindeydi. En büyük korkusu, Marissa'dan kaçma nedeni, birlikte yaşamayı öğrenmek zorunda kalacağı cehennem.

V onun gözlerinin içine baktı.

"Hayır." "Nereden biliyoruz?"

"Çünkü bu sonucu reddediyorum."

Butch elini bıraktı. "Kafanı kuma gömmek tehlikelidir, vampir. Şu anda düşmanın olabilirim."

"Bull. Bok."

"Vishous, ben-"

V onu yakasından yakaladı ve vücuduna doğru çekti. Kardeşi tepeden tırnağa titriyordu, gözleri gecenin içinde kristaller gibi parlıyordu. "Sen benim düşmanım değilsin,"

Anında sinirlenen Butch, V'nin güçlü omuzlarını kavradı, Deri ceketini yumruklarının arasına aldı. "Nasıl emin olabiliriz?"

V dişlerini gösterdi ve tısladı, siyah kaşları sertçe aşağı indi. Butch umarak saldırganlığa karşılık verdi,

dua ediyordu, birbirlerine vurmaya başlamaları için hazırdu. Vurmak ve karşılık almak için can atıyordu; her tarafının kan olmasını istiyordu. İkisini de.

Uzun anlar boyunca birbirlerine kilitli kaldılar, kasları gerildi, terleri aktı, tam sınırdaydılar.

Sonra Vishous'un sesi yüzleri arasındaki boşluğa çıktı, çatlak sesi nefes nefese, umutsuzca bir nefes alıp veriyordu. "Sen benim tek arkadaşımsın. Asla benim düşman."

Kimin kimi önce kucakladığı belli değildi ama diğerinin canına okuma dürtüsü vücutlarından akıyordu, Geriye sadece aralarındaki bağ kalmıştı. Birbirlerine sıkıca sarıldılar ve soğuk rüzgârda bir süre öylece durdular. Geri adım attıklarında, garip bir şekilde ve utançla geri çekildiler.

Her iki taraf da boğazını temizledikten sonra V bir el sarması çıkarıp yaktı. Nefesini verirken şöyle dedi: "Sen daha az değilsin, polis. Bu olduğunda kalp çıkarılır. Seninki hâlâ atıyor."

"Belki de kısmi bir işti? Yarıda kesilen bir şey mi?"

"Buna cevap veremem. Yarış kayıtlarını inceledim, Bir şey arıyorum, herhangi bir şey. İlk seferde bir bok bulamadım, bu yüzden Günlükler'i baştan okuyorum. Hatta insan dünyasına da bakıyorum, internette ne idüğü belirsiz şeyler arıyorum." V bir Türk dumanı bulutu daha üfledi. "Öğreneceğim. Bir şekilde, bir yolla, öğreneceğim."

"Gelecekte ne olacağını görmeye çalıştın mı?" "Geleceği mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Tabii ki var." V elindeki sarma sigarayı bıraktı, bok sikkesiyle ezdi, sonra eğilip izmariti aldı.

Ölüyü arka cebine koyarken, "Ama hâlâ bir şey alamıyorum. Kahretsin... Bir içkiye ihtiyacım var."

"Ben de. ZeroSum?"

"Buna hazır olduğuna emin misin?" "Zerre kadar değil."

"Pekala o zaman, ZeroSum olsun."

Escalade'e doğru yürüdüler ve Butch ön koltukta olmak üzere arabaya bindiler. Emniyet kemerini taktıktan sonra eli karnına gitti. Hareket halinde olduğu için karnı fena halde ağrıyordu ama acının bir önemi yoktu. Aslına bakarsanız, hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

Tam Hayers'in arabasından çıkıyorlardı ki V, "Bu arada, genel hattan bir telefon aldınız. Dün gece geç saatlerde. Mikey Rafferty adında bir adam."

Butch kaşlarını çattı. Neden kayınbiraderlerinden biri, özellikle de o aramıştı ki? Tüm kız ve erkek kardeşleri arasında en çok Joyce ondan hoşlanmıyordu - ki diğerlerinin hisleri düşünüldüğünde bu gerçekten önemli bir şeydi. Babası nihayet bunca yıldır pusuda bekleyen kalp krizini mi geçirmişti?

"Ne dedi?"

"Bir çocuğu vaftiz ediyorum. İstersen gösterebilirsin diye bilmeni istedim. Bu Pazar."

Butch pencereden dışarı baktı. Bir bebek daha. Joyce'un ilk bebeğiydi ama torun sayısı... kaçtı? Yedi mi? Hayır... sekiz.

Sessizce şehrin merkezine doğru ilerlerken karşıdan gelen arabaların ışıkları parlayıp sönüyordu. Evler geçildi. Sonra mağazalar. Sonra yüzyıldan kalma ofis binaları. Butch, Caldwell'de yaşayan ve nefes alan tüm insanları düşündü.

"Hiç çocuk istedin mi,

V?" "Hayır.

İlgilenmiyorum."

"Eskiden isterdim."

"Artık yok mu?"

"Benim için olmayacak, ama önemli değil. Artık bu dünyada bir sürü O'Neal var. Bir sürü."

On beş dakika sonra şehir merkezindeydiler ve ZeroSum'un arkasına park etmişlerdi, ama arabadan inmekte zorlanıyordu.

Escalade. Her şeyin tanıdık olması -araba, oda arkadaşı, içki içtiği yer- onu huzursuz etti. Çünkü her şey aynı olsa da o değişmişti.

Hayal kırıklığına uğramış, kurnazca uzandı ve torpido gözünden bir Red Sox şapkası çıkardı. Şapkayı takarken kapıyı açtı, kendi kendine melodramatik davrandığını ve bunun her zamanki gibi bir iş olduğunu söyledi.

Cipten dışarı adımını attığı anda dondu kaldı. "Butch? Ne oldu, adamım?"

Milyon dolarlık soru da bu değil miydi zaten? Vücudu bir tür akort çatalına dönüşmüş gibiydi. Enerji onun içinde titreşiyordu... onu çekiyordu...

Döndü ve hızlı adımlarla Onuncu Cadde'de yürümeye başladı. Bu mıknaşın, bu yön bulma sinyalinin ne olduğunu bulması gerekiyordu.

"Butch? Nereye gidiyorsun, polis?"

V kolunu tuttuğunda Butch kurtuldu ve kendini bir ipin ucundaymış gibi hissederek koşmaya başladı.

Bir şey onu çekiyordu.

Yanında koşan ve cep telefonu ile konuşur gibi konuşan V'nin belli belirsiz farkındaydı. "Rhage? Burada bir durum var. Onuncu Cadde. Hayır, ben Butch."

Butch düz koşmaya başladı, kaşmir paltosu çırpınıyordu. arkasına geçti. Rhage'in iri cüssesi bir anda yoluna çıkınca, erkeğin etrafından dolaşmak için bir hamle yaptı.

Rhage hemen yoluna atladı. "Butch, nereye gidiyorsun?"

Kardeşi onu yakaladığında, Butch Rhage'ı öyle sert geri itti ki adam bir tuğla binaya çarptı. "Dokunma bana!"

İki yüz metre sürükledikten sonra onu çağıran şeyi buldu: Bir ara sokaktan çıkan üç cüce.

Butch durdu. Avcılar durdu. Ve korkunç bir birleşme anı yaşandı, Butch'un gözleri yaşardı, çünkü onların içinde kendi içinde olanı fark etti.

"Yeni bir acemi misin?" diye sordu içlerinden biri.

"Tabii ki öyle," dedi bir diğeri. "Ve bu gece check-in'i kaçırdın, aptal."

Hayır... Hayır... Tanrım, hayır...

Üç avcı senkronize bir hareketle omzunun üzerinden köşeden gelen V ve Rhage'e baktı. Küçükler saldırmaya hazırlandı, dövüş duruşuna geçip ellerini kaldırdılar.

Butch üçlüye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

"Butch..." Arkasından gelen acı dolu ses Vishous'a aitti.

"Tanrım...

Hayır."

On Üçüncü Bölüm

John küçük bedenini karıştırdı ve gözlerini tekrar kapattı. Köhne, çirkin, avokado yeşili bir koltuğun koltuğuna sıkışmış, aldığı her nefeste Tohr'un kokusunu duyuyordu: Dekoratörün kâbusu, Kardeş'in en sevdiği eşyası ve Wellsie'nin "seatus non grata "sı olmuştu. Eğitim merkezindeki ofisine sürgün edilen Tohr, John ders çalışırken saatlerini burada idari işler yaparak geçiriyordu.

John cinayetlerden beri o şeyi yatak olarak kullanıyordu.

Kızgın bir şekilde kendini çevirdi, böylece bacakları bir kolunun üzerine sarktı ve başı ve omuzları sandalyenin üst yarısına geri itildi. Gözlerini daha da sıkarak kapattı ve biraz dinlenmek için dua etti. Sorun şu ki, kanı damarlarında vızıldıyor ve kafası hiçbir şey belli değil, her şey acil saçmalığıyla dönüyordu.

Tanrım, ders iki saat önce bitmişti ve diğer stajyerler gittikten sonra bile çalışmıştı. Ayrıca bir haftadır iyi uyuyamamıştı. Bir ışık gibi söneceğini düşünürdünüz.

Belki de hâlâ Lash'e kızgındı. O herif dün bütün sınıfın önünde bayıldığı için ona çok yüklenmişti. John o çocuktan nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu. O kibirli, zengin, ukala-

"Aç gözlerini evlat, uyanık olduğunu biliyorum."

John tüm vücuduyla bir sarsıntı geçirdi ve neredeyse yere düşüyordu. Kendini toparlayıp ayağa kalktığı anda Zsadist'i ofisin kapısında, dar kaplumbağa yakalı ve bol eşofmanlı üniformasıyla gördü.

Savaşçının yüzündeki ifade de en az onunki kadar sertti. vücut. "Dinleyin, çünkü bunu bir daha söylemeyeceğim."

John sandalyenin kollarını kavradı. Bunun neyle ilgili olduğunu hissediyordu.

"Havers'a gitmek istemiyorsan, tamam. Ama saçmalamayı kes. Öğün atlıyorsun, günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun ve tavırların beni çok rahatsız etmeye başladı."

Evet, bu John'un daha önce yaptığı hiçbir veli/öğretmen toplantısına benzemiyordu. Ve eleştirileri iyi karşılamıyordu: Hayal kırıklığı göğsünde dönüyordu.

Z işaret parmağını odanın diğer ucuna doğru salladı. "Lash'i işaretlemeyi bırakacaksın, anlaştık mı? Piç kurusunu rahat bırak. Ve bundan sonra yemek için eve geleceksin."

John kaşlarını çattı, sonra Z'nin ne söylemek istediğini anlayacağından emin olmak için not defterine uzandı.

"Cevap vermeyi unut, evlat. İlgilenmiyorum." John düpedüz sinirlenmeye başladığında, Z gülümseyerek canavar dişleri. "Ve benimle uğraşmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun, değil mi?"

John başka tarafa baktı, Kardeş'in onu hiç çaba harcamadan ikiye bölebileceğinden emindi. Ve bu gerçeğe çok içerlemişti.

"Lash ile bu işi bırakacaksın, beni anlıyor musun? Beni ikinize de bulaştırmayın. İkiniz de bundan hoşlanmayacaksınız. Başını salla ki anladığını bileyim."

John utanarak başını salladı. Kızgın. Bitkin.

İçindeki tüm saldırganlığı bastırarak bir nefes verdi ve gözlerini ovuşturdu. Tanrım, hayatı boyunca çok sakindi, hatta belki de çekingendi. Neden son zamanlarda her şey onu öfkeliendiriyordu?

"Değişime yaklaşıyorsunuz. Nedeni bu." John yavaşça başını kaldırdı. Bunu doğru duymuştu, değil mi? Öyle mi? İmzaladı.

"Evet. İşte bu yüzden kendinizi nasıl kontrol edeceğinizi öğrenmeniz şart. Eğer bu geçişi başarırsanız, diğer taraftan sizi yere serecek şeyler yapabilecek bir vücutla çıkacaksınız. Ham fiziksel güçten bahsediyorum. Kaba türden.

Öldürebilecek türden. Şimdi sorunların olduğunu mu sanıyorsun? Bekle de gör.

o yükü idare etmek. Şimdi kontrolünü öğrenmen gerekiyor."

Zsadist arkasını döndü ama sonra durup omzunun üzerinden baktı. Yüzünden aşağıya doğru uzanan ve üst dudağını deforme eden yara izinin üzerine ışık düştü. "Son bir şey daha. İhtiyacın var mı

Konuşacak biri? Bok hakkında?"

Evet, doğru, diye düşündü John. Cesedini çiğnemedi. Havers'a dönüp o terapisti görecekti.

Bu yüzden kontrole gitmeyi reddetti. Yarışın doktoruyla son karşılaştığında, adam

istemediği bir terapi seansı için ona şantaj yapmıştı ve Dr. Phil saatini tekrarlamaya hiç niyeti yoktu. ile

Son zamanlarda olan biten her şey yüzünden tekrar geçmişine dönmek istemiyordu, bu yüzden şu anda o kliniğe dönmesinin tek yolu kan kaybından ölmesiydi.

"John? Biriyle konuşmak ister misin?" O başını sallayınca Z'nin gözleri kısıldı. "Peki. Ama sen ve Lash hakkındaki mesajı aldın, değil mi?"

John yere baktı ve başını salladı.

"Güzel. Şimdi kıcını kaldırıp eve git. Fritz sana yemek yaptı ve ben de yemeni izleyeceğim. Ve hepsini yiyeceksin. Değişim için güçlü olmalısın."

Butch avcılara doğru yürüdü ve onlar onun tarafından hiç tehdit edilmedi. Aksine, sanki işini yapmıyormuş gibi sinirlenmişlerdi.

"Arkanda, aptal herif," dedi ortadaki. "Hedefin arkanda. İki Kardeş."

Butch küçüklerin etrafında daireler çizerek içgüdüsel olarak izlerini okudu. En uzun boylu olanın son bir yıl içinde işe alınmıştı: Butch bunu nasıl bildiğinden emin olmasa da, içinde hâlâ bir miktar insan izi vardı. Diğer ikisi Cemiyet'te çok daha yaşlıydı ve Butch bundan sadece saçları ve tenleri solduğu için emin değildi.

Üçünün arkasındayken durdu ve iri bedenlerinin arasından V ve Rhage'a baktı... kollarında iyi bir arkadaşlarının ölümünü izlemiş gibi görünüyorlardı.

Butch, lesser'ların ne zaman saldıracağını tam olarak biliyordu ve onlarla birlikte ilerledi. Tam Rhage ve V batarken

Butch ortadaki avcıyı boynundan yakaladı ve onu yere doğru çevirdi.

Küçük olan bağırdı ve Butch, dövülecek durumda olmadığını bildiği halde onun üzerine atladı. Tabii ki tekmelendi ve küçük adam sürücü koltuğuna geçerek Butch'un üzerine oturdu ve onu boğmaya başladı. Piç kurusu acımasızca güçlü ve öfkeliydi, kuduz olmuş bir sumo güreşçisinden farkı yoktu.

Butch kafasının omuzlarından kopmasını engellemek için mücadele ederken, bir ışık parlaması ve patlamanın belli belirsiz farkına vardı. Ve sonra bir tane daha. Belli ki Rhage ve V

ve Butch onları duydu. Tanrıya şükür.

Ancak tam vardıklarında ucube gösterisi başladı.

Butch ilk kez ölümsüzün gözlerinin içine baktı ve bir şeyler yerine oturdu, sadece ikisini kilitledi.

Sanki vücutlarını çevreleyen demir parmaklıklar varmış gibi sıkıca sarılmışlardı. Avcı tamamen hareketsiz kaldığında, Butch şunu hissetti Karşı konulmaz bir dürtü... şey, ne olduğunu bilmiyordu. Ama bu içgüdü nefes almak için dudaklarını açmasına neden olacak kadar güçlüydü.

Ve işte o zaman nefes almaya başladı. Ne yaptığını anlayamadan ciğerleri bir anda dolmaya başladı, Sabit çekiliş.

Avcı titreyerek, "Hayır..." diye fısıldadı.

Ağızlarının arasından bir şey geçti, siyah bir bulut daha azını terk etti ve Butch'a doğru çekildi-

Bağlantı yukarıdan gelen acımasız bir saldırıyla koptu. Vishous avcıyı yakaladı ve zombiyi serbest bırakarak onu bir binaya kafa üstü fırlattı. Piç kurusu kendini toparlayamadan V üzerine düştü, siyah bıçağı onu biçti.

Kıvılcım ve cızırtı kaybolduğunda, Butch'un kolları asfalta doğru gevşedi. Sonra yan dönüp kendi üzerine kıvrıldı, kollarını karnına doğru sıkıca bağladı. Karnı onu öldürüyordu, ama daha da önemlisi, midesi bulanıyordu, en hasta olduğu zamanlarda mücadele ettiği şeylerin iğrenç bir yankısıydı bu.

Bir çift pislik görüş alanına girdi ama başını kaldırıp kardeşlerden birini görmeye dayanamadı. Ne yaptığını ya da ne olduğunu bilmiyordu.

Tek bildiği, kendisinin ve Küçükler'in akraba olduğuydu.

V'nin sesi Butch'un derisi kadar inceydi. "İyi misin?" Butch gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı. "Sanırım en iyisi... beni buradan çıkarman. Ve sakın beni eve götürmeye cüret etme."

Vishous çatı katının kilidini açtı ve Rhage kapıyı açık tutarken Butch'u içeri soktu. Üçü de binanın arka tarafındaki yük asansörüne binmişti, ki bu çok mantıklıydı. Polis ölü bir yüktü, görüldüğünden daha ağırdu, sanki yerçekimi onu özel bir ilgi için seçmişti.

Polisi yatağa yatırdılar ve o da yan yatarak dizlerini göğsüne kadar kaldırdı.

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sırada Butch kendinden geçer gibi oldu.

Rhage sanki kaygıdan uzaklaşıyormuş gibi volta atmaya başladı ve lanet olsun, o hesaplaşmadan sonra V'nin de aklı başından gitmişti. Sigarayı yaktı ve sertçe içine çekti.

Hollywood boğazını temizledi. "Demek V... kadınlarla gittiğin yer burası, ha?" Kardeşi yanına gitti ve siyah duvara cıvatalanmış bir çift zinciri parmakladı. "Hikâyeler duyduk elbette. Sanırım hepsi doğruymuş."

"Her neyse." V bara yöneldi ve uzun bir Grey Goose doldurdu. "O küçüklerin evlerine gitmeliyiz bu gece."

Rhage yatağa doğru başını salladı. "Peki ya o?"

Mucizelerin mucizesi, polis başını kaldırdı. "Şu anda hiçbir yere gitmiyorum. Güven bana."

V gözlerini oda arkadaşına dikti. Butch'un normalde kendini zorladığında İrlandalı gibi kızaran yüzü tamamen kızarmıştı. Ve hafif tatlı bir kokusu vardı. Bebek pudrası gibi.

Yüce Tanrım. Sanki o avcılarının etrafında olmak onda başka bir şeyi, Omega'yı ortaya çıkarmıştı.

"V?" Rhage'in sesi yumuşaktı. Çok yakındı. "Burada mı kalmak istiyorsun? Ya da belki onu Havers'a geri götürmek?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Butch.

Pek çok açıdan bir yalan, diye düşündü V.

Votkasını bitirdi ve Rhage'a baktı. "Ben de seninle geliyorum. Polis, geri döneceğiz ve yiyecek getireceğim, doğru mu?"

"Hayır. Yemek yok. Ve bu gece geri gelme. Beni içeri kilitle ki dışarı çıkamayayım ve beni bırak."

Sikeyim. "Polis, eğer kendini banyoda asarsan, yemin ederim seni tekrar öldürürüm, anladın mı?"

Donuk elalar açıldı. "Bana ne yapıldığını öğrenmeyi kıcımlı kurtarmaktan daha çok istiyorum. O yüzden endişelenmeyin."

Butch göz kapaklarını tekrar sıkarak kapattı ve bir süre sonra Vishous ve Rhage balkona çıktılar. V kapıları kilitlerken, adamı korumaktan çok Butch'u içeride tutma konusunda endişelendiğini fark etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Rhage. Genelde planları yapan o olmasına rağmen.

"First Wallet'ın adresi Four five nine Wichita Street, Apartment C-four."

"Hadi gidelim."

Bölüm On Dört

Marissa yatak odasının kapısını açtığında, kendi alanında davetsiz bir misafir gibi hissetti: Bitkin, kalbi kırık, kayıp bir yabancı.

Amaçsızca etrafına bakınırken, Tanrım, ne kadar güzel bir beyaz odaydı, değil mi, diye düşündü. Büyük saçaklı yatağı, şezlongu, antika şifonyerleri ve yan masalarıyla.

Duvarlardaki sanat eserleri dışında her şey çok kadınsıydı. Albrecht Diirer gravürlerinden oluşan koleksiyonu dekorun geri kalanıyla uyuşmuyordu, o keskin çizgiler ve sert kenarlar daha

Bir erkeğin gözlerine ve bir erkeğin eşyalarına uygun. Görüntülerin onunla konuşması dışında.

Bir tanesine bakmak için yanına gittiğinde, Havers'ın bu resimleri her zaman onaylamadığını düşündü. Maxfield Parrish'in romantik, hülyalı sahneleri resmettiği tabloların kadın bir Princeps için daha uygun olduğunu düşünmüştü.

Sanat konusunda hiç anlaşılamamışlardı, değil mi? Ama yine de onun için gravürleri satın almıştı çünkü onları sevmişti.

Kendini harekete geçmeye zorlayarak kapısını kapattı ve duşa girdi. Düzenli olarak aldığı duştan önce çok az zamanı vardı.

Princeps Konseyi bu akşam toplanacaktı ve Havers her zaman erken gelmeyi severdi.

Suyun altına girdiğinde hayatın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Butch'la birlikte karantinadayken konseyi, glymera'yı ve... her şeyi unutmuştu. Ama şimdi o gitmişti ve her şey normale dönmüştü.

Dönüş onu trajik bir şekilde etkiledi.

Saçlarını kuruttuktan sonra 1960'lardan kalma deniz mavisi bir Yves St. Laurent elbisesi giydi, ardından mücevher dolabına gitti ve önemli bir elmas takımı seçti. Taşlar boynunda ağır ve soğuk, küpeler loblarında ağır, bilezik bileğinde bir kilit gibiydi. Çünkü yanıp sönen mücevherlere baktı, aristokrasideki kadınların aslında ailelerinin zenginliği için sadece vitrin mankenleri olduğunu düşündü, öyle değil mi?

Özellikle de Princeps Konsey toplantılarında.

Aşağıya indiğinde Havers'ı görmekten korkuyordu ama bu işi bitirmenin iyi olacağını düşündü. Havers çalışma odasında değildi, bu yüzden gitmeden önce bir şeyler atıştırıyor olabileceğini düşünerek mutfağa yöneldi. Tam uşağın kilerine doğru ilerlerken Karolyn'in bodruma açılan kapıdan çıktığını gördü. Köpekçik ağır bir yük taşıyordu. çökmüş karton kutularla dolu.

"Dur, sana yardım edeyim," dedi Marissa, öne doğru koşarak.

"Hayır, teşekkür ederim... hanımefendi." Hizmetçinin yüzü kızardı ve gözlerini kaçırdı ama köpekler böyledir. Nefret ederlerdi

Hizmet ettikleri kişilerden yardım kabul ediyorlardı.

Marissa nazikçe gülümsedi. "Kütüphaneyi yeni boyası için toparlıyor olmalısın. Oh! Bu da bana hatırlattı. Şu anda geç kaldım ama yarın akşamki yemek menüsü hakkında konuşmamız gerekiyor."

Karolyn çok alçak sesle eğildi. "Bağışlayın ama üstat, princeps leahdyre ile olan partinin iptal edildiğini söyledi."

"Bunu ne zaman söyledi?"

"Az önce, Konsey'e gitmeden önce."

"Şimdiden gitti mi?" Belki de onun dinlenmek isteyeceğini düşünmüştü. "O zaman acele etsem iyi olacak-Karolyn, iyi misin?

İyi görünmüyorsun."

Köpek o kadar derin eğildi ki kutular yere değdi. "Gerçekten de iyiyim, hanımefendi. Teşekkür ederim."

Marissa evden hızla çıktı ve şu anki konsey leahdyre'nin Tudor'daki evine doğru buharlaştı. Kapıyı çalarken Havers'ın sakinleştiğini umuyordu. İçeri girdiği şeyi düşününce öfkmesini anlayabiliyordu ama endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Butch onun içinde değildi. hayat ya da herhangi bir şey.

Tanrım, bunu her düşündüğünde kusacakmış gibi hissediyordu.

Bir köpek tarafından içeri alındı ve kütüphaneye götürüldü. Toplantıya girdiğinde, masadaki on dokuz kişiden hiçbirisi cilalı masa onun varlığını kabul etti. Bu alışılmadık bir durum değildi. Farklı olan, ağabeyinin gözlerini kaldırmamasıydı. Sağında onun için ayrılmış bir koltuk bile yoktu. Yanına gelip onu sandalyesine bile oturtmadı.

Havers sakinleşmemişti. En ufak bir şekilde bile.

Önemli değil, toplantıdan sonra onunla konuşacaktı. Onu sakinleştirecekti. Onu rahatlatacaktı, bu onu öldürse de, çünkü şu anda ondan biraz destek alabilirdi.

Masanın en ucunda, üç kişinin ortasında oturuyordu. boş sandalyeler. Son erkek toplantıya girdiğinde, iki yanındakiler hariç tüm koltukların dolu olduğunu görünce donup kaldı. Garip bir duraksamadan sonra, bir köpek bir başkasıyla içeri daldı ve princeps başka bir yere sıkıştı.

Büyük bir soydan gelen soluk saçlı seçkin bir erkek olan leahdyre bazı kâğıtları karıştırdı, altın bir kalemin ucuyla masaya vurdu ve boğazını temizledi. "Bu toplantıyı açıyorum ve gündemi size sunuyorum. hepsi aldı. Konsey üyelerinden biri

Kral'a hitaben etkili bir çağrı kaleme almış, bunu dikkate almamız gerektiğine inanıyorum." Krem rengi bir kâğıt parçasını kaldırdı ve içinden bir şeyler okudu. " 'Hharm'ın oğlu Kara Hançer savaşçısı Tohrment'in eşi olan Prens Wellesandra'nın vahşice öldürülmesinin ışığında Prens Relix'in kızı ve Ahgony oğlu Kara Hançer savaşçısı Zsadist'in eşi ve Prens Rempoon'un kan bağı olan kızı ve Prens Rehvenge'in kan bağı olan kız kardeşi Prens Bella'nın kaçırılması ışığında ve Küçültme Cemiyeti tarafından gençliklerinde kaçırılan glymera erkeklerinin sayısız ölümü ışığında, açık ve mevcut tehlikenin türlerin karşı karşıya olduğu durum son zamanlarda daha da vahim bir hal almıştır. Bu nedenle, bu konsey üyesi saygılı bir şekilde Aristokrasinin çiftleşmemiş tüm dişileri için zorunlu tecrit uygulaması, böylece ırkın soyu korunabilir. Ayrıca, türün tüm üyelerini korumak bu konseyin görevi olduğundan, bu konsey üyesi Bu dışlama uygulamasının tüm sınıf seviyelerine yayılmasını saygılarımla arz ederim. " Leahdyre başını kaldırdı. "Princeps Konseyi uygulamasına göre, şimdi önergeyi tartışmaya açacağız."

Odada etrafına bakınırken Marissa'nın kafasında uyarı zilleri çalmaya başladı. Orada bulunan yirmi bir konsey üyesinden altısı kadındı ama bu emrin uygulanacağı tek kişi oydu. Her ne kadar Wrath'ın shellan, onu hiç almamıştı, bu yüzden çiftleşmemiş olarak nitelendirildi.

Kütüphanede onay ve destek sesleri yükselirken Marissa gözlerini kardeşine dikti. Havers şimdi onun üzerinde tam kontrole sahipti. İyi oynadı, değil mi?

Eğer o onun ghardian'ıysa, onun izni olmadan evden ayrılamazdı. O kabul etmedikçe Konsey'de kalamazdı. Hiçbir yere gidemez ya da hiçbir şey yapamazdı çünkü o tüm niyet ve amaçlar için ona kendi mülkü olarak sahip olacaktı.

Prensler Konseyi öneriye evet oyu verirse Wrath'ın öneriyi geri çevirme umudu da yoktu. Azınlıklarla olan ilişkiler göz önüne alındığında, veto için mantıklı bir gerekçe yoktu ve kanunen kimse Wrath'ı görevden alamasa da, ona duyulan güvensizlik liderlik sivil kargaşaya yol açabilir. Bu da yarışın ihtiyacı olan son şeydi.

En azından Rehvenge odada değildi, bu yüzden bu gece bir şey yapamazlardı. Saygıdeğer prosedür yasaları Prensler Konseyi sadece altı orijinal aileden temsilcilerin oy kullanabilmesini öngörüyordu, ancak bir önerenin kabul edilmesi için Konsey'in tamamının hazır bulunması gerekiyordu. Dolayısıyla, soylar masada olsa da, Rehv katılmadığı için artık bir karar alınamayacaktı.

Konsey öneriyi heyecanla tartışırken Marissa başını salladı. Havers nasıl olur da böyle bir konuyu açabilirdi? Ve bunların hepsi boşunaydı çünkü o ve Butch O'Neal... hiçbir şeydi. Kahretsin, kardeşiyle konuşmalı ve bu saçma teklifi raydan çıkarmasını sağlamalıydı. Evet, Wellesandra öldürülmüştü ve bu trajik olmanın da ötesindeydi ama tüm kadınları yeraltına zorlamak geriye doğru atılmış bir adımdı.

Kadınların tamamen görünmez olduğu ve maldan başka bir şey olmadığı karanlık çağlara bir geri çekilme.

Buz gibi bir netlikle, klinikteki kırık bacaklı anneyi ve yavrusunu hayal etti. Evet, bu sadece baskıcı değil, yanlış cehennemlik bir hanenin başındaysa tehlikeli bir durumdu. Yasal olarak, hiç kimsenin sehcluded bir kadının ghardian'ına karşı herhangi bir başvurusu yoktu. Kendi takdirine bağlı olarak, ona ne isterse yapabilirdi.

Van Dean, Caldwell'in başka bir bölgesindeki başka bir evin bodrumunda durmuş, dudaklarının arasında bir ısıklık çalıyordu.

Gözleri önündeki soluk saçlı adamların hareketlerini takip etti. Altı "öğrenci" bir hızda, dizleri bükülmüş, yumrukları havadaydı. Önlerindeki boş havaya bulanık bir hızla vuruyor, sağa sola gidip geliyor, omuzlarını buna göre kaydırıyorlardı. Hava onların tatlı kokusuyla ağırlaşmıştı ama Van artık bunu fark etmiyordu.

Düdüğü iki kez çaldı. Altısı birden, sanki bir adamın kafasını basketbol topu gibi tutuyormuş gibi iki ellerini yukarı kaldırdı ve ardından sağ dizlerini tekrar tekrar öne doğru vurdu. Van tekrar düdük çaldı ve ayak değiştirdiler.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordu, çünkü bu onun tepeyi aştığı anlamına geliyordu, ama savaşmak için adam eğitmek, savaşa gitmekten çok daha kolaydı. ringde el ele. Ve molayı takdir etti.

Ayrıca belli ki öğretme konusunda da iyiydi. Gerçi bu çete üyeleri hızlı öğrenir ve sert vururlardı. çalışacak bir şey.

Ve bunlar kesinlikle çete üyeleri idi. Aynı giyiniyorlardı. Saçları aynı renkteydi. Aynı silahları taşıyorlardı. O kadar da belli olmayan şey, ne hakkında olduklarıydı. Bu çocuklar askerlerin odak noktasına sahipti; çoğu sokak haydutunun örtbas ettiği o özensiz saçmalıklardan hiçbirisi yoktu. kabadayılık ve kurşunlar. Daha iyi bilmeseydi onların hükümetten olduğunu düşünebilirdi: Onlardan oluşan mangalar vardı. Birinci sınıf teçhizatları vardı. Bok gibi yoğunlardı.

Ve onlardan çok vardı. Sadece bir haftadır gemideydi ve her biri farklı erkeklerle dolu günde beş ders veriyordu. Bu, bu adamlarla parkta yaptığı ikinci geziydi.

Ama federaller neden onun gibi birini öğretmen olarak kullansın ki?

Düdüğü uzun bir süre çaldı ve hepsini durdurdu. "Bu gecelik bu kadar."

Adamlar safları bozdu ve çantalarını almaya gitti. Hiçbir şey söylemediler. Birbirleriyle etkileşime girmediler. Erkeklerin genellikle grup halindeyken yaptıkları o maço, deli saçması hareketlerden hiçbirini yapmadılar.

Onlar dışarı çıkarken Van kendi çantasına gitti ve su şişesini aldı. Birazını geri emerken, şimdi şehrin öbür ucuna nasıl gitmesi gerektiğini düşündü. Bir saat içinde bir dövüşü vardı. Yemek için vakti yoktu ama zaten o kadar da aç değildi.

Rüzgârlığını giydi, bodrum merdivenlerini koşarak çıktı ve evde hızlı bir tur attı. Boştu. Mobilya yok. Yemek yok. Hiçbir şey yoktu. Ve diğer yerlerin her biri tamamen aynıydı. Evlerin kabukları.

Dışarıda her şey normal ve neşeli görünüyordu. Çok garip.

Ön kapıdan çıktı, kapıyı kilitlediğinden emin oldu ve kamyonetine yöneldi. Buluştukları yerler her gün farklıydı ve her zaman da öyle olacaklarına dair bir his vardı içinde. Her sabah saat yedide bir adresle ilgili bir telefon alıyor ve oraya vardığında yerinde kalıyordu, adamlar karma dövüş sanatları dersleri ikişer saat sürüyordu. Program saat gibi işliyordu.

Belki de paramiliter manyaklardı. "İyi akşamlar, evlat."

Van dondu ve kamyonetinin kaputunun üzerinden baktı. Caddenin karşısına bir minivan park edilmişti ve Xavier, bir anne-anne kadar rahat bir şekilde minibüse yaslanmıştı. POS'u sürüyor olmalıydı. "N'aber?"

Van söyledi.

"Adamlarla iyi geçiniyorsun." Xavier'in düz gülümsemesi onun düz, soluk gözleriyle eşleşti.

"Teşekkürler. Ben şimdi gidiyorum."

"Henüz değil." Adam arabadan inip caddenin karşısına geçerken Van'ın tüyleri diken diken oldu. "Evlat, bizimle daha yakından ilgilenmek isteyebileceğini düşünüyordum."

Daha yakından ilgileniyorsun ha? "Suçla ilgilenmiyorum. Üzgünüm."

"Yaptığımız şeyin suç olduğunu size düşündüren nedir?"

"Hadi, Xavier." Adam, elindekini düşürmesinden nefret ederdi. Bu yüzden sık sık yaptı. "Bir kere yaptım. Sıkıcıydı."

"Evet, şu içine düştüğün araba hırsızlığı çetesi. Eminim kardeşinin bu konuda söyleyecek çok şeyi vardır, değil mi? Hırsızlığı birlikte yaptığınızdan bahsetmiyorum. Ailedeki kanunlara uyan kişiden bahsediyorum. Temiz olandan. Richard, değil mi?"

Van kaşlarını çattı. "Bak ne diyeceğim. Ailemi bu işe bulaştırmazsan, bir kuruş bile vermem ve kullandığın bu evleri CPD'ye ihbar etmem. Yani, polisler Pazar akşamı yemeğine gelmek isterler, bundan eminim. Onlara sormaya gerek yok. iki kez."

Xavier'in yüz ifadesi değişince Van, "Yakaladım seni" diye düşündü.

Ama sonra adam gülümsedi. "Ve sana ne diyeceğim. Sana kimsenin veremeyeceği bir şey verebilirim."

"Oh, öyle mi?"

"Kuşkusuz."

Van etkilenmemiş bir şekilde başını salladı. "Beni içeri davet etmek için biraz erken değil mi? Ya güvenilir değilsem?"

"Olacaksın."

"Bana olan inancın çok tatlı. Ama cevabım hayır. Üzgünüm."

Tartışma bekliyordu. Tek aldığı başını sallamak oldu.

"Nasıl isterseniz." Xavier arkasını döndü ve minibüse doğru yürüdü.

Van kamyonetine binerken, "Tuhaf," diye düşündü. Bu çocuklar kesinlikle tuhaftı.

Ama en azından zamanında ödediler. Ve iyi.

Şehrin öbür ucunda, Vishous güzelce korunmuş bir apartmanın yan bahçesinde şekil aldı. Rhage hemen arkasındaydı, Gölgelelerin içinde ete kemiğe bürünüyor.

Kahretsin, diye düşündü V. Buraya gelmeden önce bir sigara daha içmek için biraz zaman ayırmış olmayı diledi. Bir sigaraya ihtiyacı vardı. Bir şeye ihtiyacı vardı.

"V, kardeşim, iyi misin?" "Evet.

Mükemmelim. Hadi yapalım şu işi."

Kilit sistemiyle biraz oynadıktan sonra ön kapıdan içeri girdiler. İçerisi oda spreyi gibi kokuyordu, burun deliklerini boya gibi kaplayan sahte bir portakal kokusu.

Kullanımda olduğu için asansörü atladılar ve merdiven boşluğuna yöneldiler. İkinci kata çıktıklarında C1, C2 ve C3 dairelerinin önünden geçtiler. V elini ceketinin altından ve Glock'undan ayırmıyordu ama başlarına gelebilecek en kötü şeyin bir koridor monitörü olacağını hissediyordu. Burası iğne gibi derli toplu ve QVC şirinliğindeydi: Kapılara sahte çiçek buketleri asılmıştı. Üzerinde kalpler ya da sarmaşıklar olan hoş geldin paspasları her dairenin dışında yerdeydi. Pembe ve şeftali rengi gün batımlarının çerçevesi ilham verici resimleri, tüylü köpek yavruları ve cahil kediciklerle dönüşümlü olarak yer alıyordu.

"Dostum," diye mırıldandı Rhage, "biri buraya Hallmark sopasıyla vurmuş."

"Kırılana kadar."

V, üzerinde C4 yazan kapının önünde durdu ve kilitlerin değişmesini diledi.

"Ne yapıyorsun?"

O ve Rhage etraflarında döndüler.

Kahretsin, Altın Kızlar'dan biriydi: Bir metre boyunda, başında bembeyaz bir ta olan yaşlı kadın, kapitone bir bornoz giymişti. yatağını giyiyor.

Sorun, bir pitbullun gözlerine sahip olmasıydı. "Siz gençlere bir soru sordum."

Rhage devraldı, ki bu iyiydi. Cazibesi daha iyiydi.

"Hanımefendi, biz sadece bir arkadaşımızı ziyarete geldik."

"Dottie'nin torununu tanıyor

musun?" "Ah, evet,

hanımefendi. Tanıyoruz."

"Öyle görünüyorsun." Belli ki bu bir iltifat değildi. "Bu arada bence taşınmalı. Dottie dört ay önce öldü ve buraya uyum sağlayamıyor."

Ve sen de öyle, o gözler takma.

"Oh, taşınıyor." Rhage hoş bir şekilde gülümserken dudaklarını bir arada tutarak. "Taşındı, gerçekten. Evet, bu gece." V araya girdi, "İzninizle, hemen döneceğim."

Rhage ona "beni bu sıcak patatesle bırakmaya cesaret edemezsin" der gibi bakınca V içeri girdi ve kapıyı kardeşinin suratına kapattı. Rhage bu kızla başa çıkamazsa, anılarını silip süpürebilirdi ama bu son çare olurdu. Yaşlı insanlar bazen silme işlemiyle iyi başa çıkamıyorlardı, beyinleri artık istilaya dayanacak kadar dirençli değildi.

Yani, evet, Hollywood ve Dottie'nin komşusu, V evi araştırırken sıkı fıkı olacaktı.

Alaycı bir ifadeyle etrafına bakındı. Dostum, her şey daha az kokuyordu. İğrenç tatlı. Butch gibi.

Kahretsin. Bunu düşünme.

Kendini daireye odaklanmaya zorladı. Çoğu küçük dairenin aksine, bu daire eski sakini tarafından döşenmişti. Dottie'nin zevki çiçek desenleri, kareli örtüler ve kedi heykelciklerinden yanaydı. Bu binaya tam uyuyordu.

Büyük ihtimalle lesser'lar onun ölüm haberini gazetede okumuş ve kimliğini ele geçirmişlerdi. Hatta belki de torunu, onun ölümünden sonra burada kamp kurmuştu. Topluluğa kabul edildi.

V mutfaktan geçip tekrar dışarı çıktı, dolaplarda ya da buzdolabında yiyecek olmamasına şaşırmadı. Dairenin diğer yarısına doğru ilerlerken, avcıların düştükleri yerde saklanmamalarının çok ilginç olduğunu düşündü. Kahretsin, çoğu üzerlerinde doğru kimlikle ölmüştü. Sonra tekrar, çatışmaları teşvik etmek istediler-

Merhaba.

V, Dell Inspiron 8600'ün açık ve çalışır durumda olduğu pembe beyaz bir masaya gitti. Parmağını farenin üzerinde kaydırды ve hızlıca bir göz gezdirdi. Şifrelenmiş dosyalar. Her şey parolayla korunuyordu. Vesaire, vesaire, vesaire...

Her ne kadar küçükler beşiklerine hoş geldin paspası koymuş olsalar da,

donanımları konusunda çok titizdiler. Çoğu avcının evinde bir bilgisayar vardı ve Lessening Society, V'nin yaptığı koruma ve kodlama manevralarının çoğunu yerleşke. Yani temelde bokları aşılmazdı. Geçilmez anlamını bilmemesi iyi olmuş.

Dell'in kapağını kapattı ve güç hattını üniteden ve duvardan çıkardı. Elektrik kablosunu cebine soktu, ceketinin fermuarını çekti ve dizüstü bilgisayarını göğsüne yaklaştırdı. Sonra dairenin derinliklerine gitti.

Yatak odası, yatağı ve pencereleri kaplayan çiçek ve fırfır şarapnelleriyle basma bir bomba patlamış gibi görünüyordu ve duvarlar.

Ve işte oradaydı. Yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde, Bir telefonun, Reader's Digest'in dört aylık bir sayısının ve turuncu hap şişelerinden oluşan bir koloninin yanında oturuyordu: yaklaşık bir litre süt büyüklüğünde seramik bir kavanoz.

Telefonunu çevirip açtı ve Rhage'i aradı. Kardeşi açtığı anda V, "Ben dışarıdayım. Bir dizüstü bilgisayarım ve kavanozum var."

Telefonu kapattı, seramik kabı avuçladı ve dizüstü bilgisayarın sert gövdesine sıkıca tuttu. Sonra da insanların duvarlarını çelikle kaplamamasının ne kadar kullanışlı olduğunu düşünerek Çukura ışınlandı.

On Beşinci Bölüm

Bay X, Van'ın uzaklaşmasını izlerken, teklifin çok erken geldiğini biliyordu. Adam avcılarını eğitirken çıktığı güç yolculuğuna biraz daha bağımlı hale gelene kadar beklemeliydi.

Ama zaman geçiyordu.

Boşluğun kapanmasından endişe ettiğinden değil. Kehanet bu tür şeyler hakkında hiçbir şey söylememişti. Ama Omega, Bay X onu en son terk ettiğinde çok sinirlenmişti. Bay X'in onu terk ettiği haberini Kirlenmiş insan ormandaki o açıklıkta Kardeşler tarafından öldürülmüştü. Yani riskler artıyordu ve bu X'in lehine değildi.

Bir anda göğsünün ortası ısınmaya başladı ve sonra bir zamanlar kalbinin olduğu yerde bir atış hissetti. Ritmik nabız onu lanetledi. Şeytanı an, efendi onu çağırıyordu.

Bay X minibüse bindi, arabayı çalıştırdı ve şehrin öbür ucundaki boktan bir çiftlik evine yedi dakika sürdü. Kötü bir mahallede köhne bir arsa. Burası, eski sahibi profesyonel bir iş ortağı tarafından vurulana kadar olduğu gibi hala metamfetamin laboratuvarı gibi kokuyordu. Kalan zehirli madde sayesinde Dernek burayı indirimli olarak satın almıştı.

Bay X garaja park etti ve dışarı çıkmadan önce kapı gıcırdayarak kapanana kadar bekledi. Kurduğu güvenlik alarmını susturduktan sonra arka yatak odasına yöneldi.

İlerledikçe cildi tahriş oldu ve kaşınmaya başladı, sanki vücudunun her yerinde isilik varmış gibi. Ne kadar uzun süre

efendisine cevap vermeyi erteledikçe daha da kötüleşecekti. Ta ki kendini tırmalama ihtiyacından çılgına dönene kadar.

Dizlerinin üzerine çöküp başını öne eğerek Omega'ya yaklaşmak istemedi. Efendinin radar içgüdüleri vardı ve Bay X'in hedefleri artık Cemiyet'in değil, kendi hedefleriydi. Sorun şu ki, Önsöz çağrıldığında, çağrıldığı gibi geliyordu. Anlaşma buydu.

Vishous Çukura girer girmez sessizliği duydu ve bundan nefret etti. Neyse ki, on beş dakika içinde masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarını açarken kapıya vurulduğunu fark etti. Bir monitöre baktı, sonra zihniyle kilitleri açtı.

Rhage bir şeyler atıştırarak içeri girdi, eli bir Ziploc poşetinin içindeydi. "Bay Dell'in iyi ürün?"

"Ne yiyorsun?"

"Bayan Woolly'nin son muzlu fındıklı ekmeği. Müthiş bir şey. Biraz ister misin?"

V gözlerini devirdi ve dizüstü bilgisayarına geri döndü. "Hayır, ama bana bir şişe Goose ve bir bardak getirebilirsin. mutfak."

"Sorun değil." Rhage teslimatı yaptı, sonra duvara yaslandı. "Orada bir şey bulabildin mi?"

"Henüz değil."

Sessizlik çukurdaki havayı bastırana kadar genişlediğinde, V ziyaretin Dell'i kontrol etmekten daha fazlası olduğunu anladı.

Rhage, "Dinle kardeşim," dedi, "şu anda bana eşlik edecek pek kimse yok."

"Biliyorum. Bu yüzden gelmemi istediler."

V bilgisayarın üstünden baktı. "Peki 'onlar' kim?" Bildiği halde.

"Kardeşlik senin için endişeleniyor. Gittikçe geriliyorsun, V. Bok gibi seğiriyorsun ve bunu inkar etme. Herkes fark ettim."

"Yani Wrath senden gelip bana Rorschach'çılık oynamanı mı istedi?" "Doğrudan emir. Ama ben de zaten buraya geliyordum."

V gözlerini ovuşturdu. "Ben iyiyim." "Değilseniz de sorun değil."

Hayır, gerçekten değildi. "Sakıncası yoksa, bu bilgisayarı incelemek istiyorum."

"Last Meal'de görüşecek miyiz?"

"Evet. Tabii." Doğru.

V fareyle oynadı ve bilgisayarın dosya sistemlerini taramaya devam etti. Ekranı bakarken

Dalgın bir şekilde sağ gözünün, yan tarafında dövmeler olan gözünün, kapağı kısa devre yapıyormuş gibi titremeye başladığını fark etti.

İki iri yumruğunu masanın üzerine indirdi ve Rhage iyice eğildi. "Ya gelirsin ya da ben senin için gelirim."

Vishous kardeşine dik dik bakarken, Rhage'in deniz mavisi bakışları onun devasa boyu ve akıllara durgunluk veren güzelliği karşısında öylece kalakaldı.

Demek gözbebekleriyle tavuk oyunu oynayacaklardı, ha? Siktirin gidin, diye düşündü V.

Kaybedenin Vishous olması dışında. Dakikalar sonra dizüstü bilgisayarına baktı, sadece bir şey yapıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Bir şeyi kontrol ediyordum. "Geri çekilmelisin, tamam mı?"

Butch

oda arkadaşım, yani tabii ki onun için kanıyor olacağım. Ama bu büyük bir şey değil-"

"Phury bize söyledi. İmgelemlerinizin kurumması hakkında."

"Tanrım." V sandalyesinden fırladı, Rhage'i yolundan itti ve etrafta dolaşmaya başladı. "O sakız çiğneyen orospu çocuğu-"

"Eğer teselli olacaksa, Wrath ona başka bir seçenek bırakmadı."

"Yani kral onu muştayla mı öldürdü?"

"Hadi ama V. Ne zaman kafayı bulsam yanımda oldun. Bu da farklı değil."

"Evet, öyle."

"Çünkü o sensin."

"Bingo." Dostum, V bu konu hakkında konuşamıyordu. On altı dil bilen V'nin aklı için söyleyecek sözü yoktu-

Gelecekte duyduğu korkuyu büküyordu: Butch'un.

Kendisinin. Tüm ırkın. Gelecekle ilgili öngörülerini her zaman onu kızdırıyordu ama aynı zamanda garip bir rahatlık da sağlıyordu. Etrafında olanlardan hoşlanmasa bile, en azından hiç şaşırmamıştı.

Rhage'in eli omzuna indi ve o da sıçradı. "Son Yemek, Vishous. Ya gösterirsin ya da seni posta gibi alırım, kazmak?"

"Evet. Güzel. Şimdi siktir git buradan."

Rhage gider gitmez V dizüstü bilgisayarına geri döndü ve oturdu. Ancak bilişim dünyasına dönmek yerine Butch'un yeni telefonunu aradı.

Polisin sesi çakıltaşı gibiydi. "Hey, V."

"Selam." V telefonunu kulağıyla omzu arasında tuttu ve kendine biraz votka doldurdu. Meyve suyu bardağa çarptığında,

Butch yatakta yuvarlanıyormuş ya da ceketini çıkarıyormuş gibi bir ses duyuldu.

Uzun bir süre sessiz kaldılar, açık bir hücrel bağlantı dışında hiçbir şey yoktu.

Ve sonra V sormak zorunda kaldı, "Onlarla birlikte olmak istedin mi? Küçüklerle birlikte olman gerektiğini hissediyorsun!"

"Bilmiyorum." Derin nefes al. Uzun, yavaş nefes. "Öne çıkmayacağım. O piçleri tanıdım. Onları hissettim. Ama o avcının gözlerinin içine baktığımda, onları yok etmek istedim. onu."

V kadehini kaldırdı. Yutkunurken votka boğazını olabilecek en güzel şekilde yaktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Pek sıcak değil. Sıraya girdim. Sanki biraz zemin kaybetmişim gibi." Biraz daha sessizlik. "Hayal ettiğin şey bu muydu? Başlangıçta, Kardeşlik'le birlikte gelmem gerektiğini söylediğinde... beni ve Omega'yı mı hayal ettin?"

"Hayır, ben başka bir şey gördüm."

Her ne kadar olan biten her şeye rağmen, kendisine gösterilen şey için bir yol göremiyordu, pek çok düzeyde göremiyordu: İmgelemde çıplaktı ve Butch ona sarılmıştı, ikisi gökyüzünde, soğuk bir rüzgârın ortasında sarmaş dolaştı.

Tanrım, adam dengesizdi. Dengesiz ve sapık. "Bak, gün batımında gelip sana küçük bir el hareketiyle vuracağım."

"Güzel. Bu her zaman yardımcı olur." Butch boğazını temizledi. "Ama V, burada oturup bu işin bitmesini bekleyemem. Saldırıya geçmek istiyorum. Ne dersin, birkaç azınlık toplayalım ve onları çalıştıralım, değişiklik olsun diye biraz konuşmalarını sağlayalım."

"Sıkı polis."

"Bana ne yaptıklarına baktın mı? Cenevre Sözleşmesi hakkında endişelendiğimi mi sanıyorsun?"

"Önce Wrath'la konuşayım."

"Hemen yap."

"Bugün."

"İyi anlaşma." Uzun bir sessizlik daha oldu. "Yani... bu yerde tüpünüz var mı?"

"Düz ekran yatağın solundaki duvarda. Kumanda... Nerede olduğunu bilmiyorum. Genelde... evet, oradayken televizyon aklımda olmaz."

"V, dostum, bu düzenek de ne?"

"Oldukça açıklayıcı, sence de öyle değil mi?"

Küçük bir kıkırdama oldu. "Sanırım Phury'nin bahsettiği şey buydu, ha?"

"Ne dediğinde?"

"Bazı sapıkça şeylerle ilgilendiğini."

V aniden Butch'un Marissa'nın üstünde olduğunu, güzel elleriyle onun kıcını kavrarken erkeğin vücudunun kabardığını hayal etti.

Sonra Butch'un başını kaldırdığını gördü ve oda arkadaşının dudaklarından çıkan boğuk, erotik iniltiyi zihninde duydu.

Vishous kendini küçümseyerek bir kadeh votka çaktı ve hemen bir tane daha doldurdu. "Benim seks hayatım özeldir, Butch. Alışılmadık ilgi alanlarım da öyle."

"Seni anlıyorum. Seninkinden başka kimsenin değil. Yine de bir sorum var." "Ne?"

"Kadınlar sizi bağladığında, ayak tırnaklarınızı falan boyuyorlar mı? Yoksa sadece makyaj mı yapıyorlar?" V'nin güldüğü gibi

Polis yüksek sesle, "Bekle... çukurlarını tüyle gıdıklıyorlar, değil mi?" dedi.

"Ukala."

"Hey, sadece merak ettim." Butch'un kendi kahkahası soldu. "Yine de onlara zarar veriyor musun? Yani..."

Votka ile daha fazla. "Her şey rıza ile ilgili. Ve ben çizgiyi aşmam."

"Güzel. Katolik kığım için biraz garip, kabul... hey, seni ne tatmin ederse o."

V bardağındaki kazı döndürdü. "Polis, sana bir şey sormamın sakıncası var mı?"

"Adil olan adildir."

"Onu seviyor musun?"

Bir süre sonra Butch mırıldandı, "Evet. Siktir et beni, ama evet."

Dizüstü bilgisayarın ekran koruyucusu açıldığında, V parmağının ucunu fare karesinin üzerine koydu ve metastaz yapan boruları kesti. "Bu nasıl bir his?"

Butch sanki kendini yeniden düzenliyormuş ve kaskatı kesilmiş gibi bir homurtu duyuldu. "Kahretsin, tam şu anda."

V ekrandaki okla oynayarak onu kırbaçladı masaüstünün etrafında. "Biliyorsun... Onu seninle seviyorum. İkiniz bana anlamlı geliyorsunuz."

"Mavi yakalı bir insan olmam ve bir parça daha az güçlü olmam dışında, sana katıldığımı söyleyebilirim."

"Sen bir-"

"Bu gece içime o avcıdan biraz aldım. İçime çektiğimde. Sanırım bu yüzden sonradan avcı gibi kottum. Bu yüzden değil.

Kavga ediyorduk, ama kötülüğün bir kısmı yine benim içimdeydi."

V lanet okudu, durumun böyle olmamasını umuyordu. "Bunu çözeceğiz, polis. Seni bu işin içinde bırakmayacağım. karanlık."

Bir süre sonra telefonu kapattılar ve V dizüstü bilgisayara bakarken

Okun etrafında dönüyordu. Harcadığı zamandan iyice sıkılana kadar işaret parmağıyla çalışmaya devam etti.

Kollarını başının üzerine doğru uzatırken imlecin geri dönüşüm kutusunun üzerine geldiğini fark etti. Geri dönüşüm... Geri dönüşüm... tekrar kullanmak için yeniden işlemek.

Butch'la bu nefes alma meselesi de neydi? Şimdi V düşününce, polisten daha azını çektiğinde, aralarındaki bir tür bağı kopardığının farkındaydı.

Huzursuz bir şekilde kazını ve bardağını alıp koltukların yanına gitti. Oturup biraz daha yutkunurken sehpanın üzerindeki Lag bardağına baktı.

V öne doğru eğildi ve viskiyi aldı. Kapağını açarak dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Sonra Lag'ı votka bardağının ağzına yaklaştırdı ve doldurdu. Kısık gözlerle dönen karışımı izledi, ikisinin karıştığını gördü, votka ve viski saflıklarından arındırılmıştı özü ve yine de birlikte daha güçlü.

V komboyu dudaklarına götürdü, başını geriye eğdi ve hepsini yuttu. Sonra koltuğa geri yaslandı.

Yorulmuştu... çok yorulmuştu... ti-

Uyku ona o kadar hızlı geldi ki, sanki kafasına darbe almış gibiydi. Ama gözlerini kapaması uzun sürmedi. Rüya, aklına geldiği gibi, dakikalar sonra onu karakteristik şiddetiyle uyandırdı: Bir çığlıkla kendine geldi.

Sanki biri kaburga kemiği kullanıyormuş gibi göğsünde bir yarılma hissi vardı.

üzerine yayıcı. Kalbi önce hızla, sonra hızla çarparken, her yerinden ter fışkırıyordu.

Gömleğini yırtarak açtı ve vücuduna baktı.

Her şey olması gerektiği yerdeydi, açık bir yara görünmüyordu. Geriye kalan duygular dışında, vurulmanın korkunç baskısı, ölümün üzerine çöktüğü ezici kıyamet.

Kesik kesik nefes aldı. Ve gözlerini kapamak için bu kadar yeter diye düşündü.

Votkayı geride bıraktı ve masasına doğru koştu, dizüstü bilgisayarla iyice yakınlaşmaya kararlıydı.

Prensler Konseyi dağıldığında Marissa tamamen bitkin düşmüştü. Şafak sökmek üzere olduğu için bu anlamlıydı. Dışlama önergesi hakkında çok fazla tartışma olmuştu, konuşmaların hiçbirisi olumsuz değildi, hepsi daha az tehdit etrafında toplanmıştı. Açıkça görülüyordu ki, oylama yapıldığında sadece kabul edilmekle kalmayacak, eğer Wrath bir bildiri yayınlamazsa, Konsey bunu kralın ırka bağlılığının olmadığını bir kanıtı olarak görecekti.

Bu da Wrath'ın aleyhtarlarının ön plana çıkmak için can attığı bir şeydi. Tahtta geçirdiği üç yüz yıl bazı aristokratların ağızında acı bir tat bırakmıştı ve onlar da onun peşindeydi.

Ayrılmak isteyen Marissa kütüphanenin kapısında bekleyip durdu ama Havers diğerleriyle konuşmaya devam etti. Sonunda dışarı çıktı ve eve geri döndü, onunla konuşmak için gerekirse yatak odasında kamp kurabileceğini düşündü.

Malikânelerinin ön kapısından içeri girdiğinde, her zaman yaptığı gibi Karolyn'e seslenmedi, doğruca üst kattaki yatak odasına çıktı. Kapıyı iterek açtı, o-

"Oh... Tanrım." Odası hayalet bir kasabaydı.

Gömme dolabı açık ve boştu, tek bir askı bile kalmamıştı. Yatağı soyulmuş, çarşafı ve battaniyeleriyle birlikte yastıkları da gitmişti. Bütün resimler indirilmişti. Ve karton kutular evin uzak köşesine yığılmıştı.

Louis Vuitton bavullarının yanında duruyordu.

"Ne..." Banyoya girdiğinde sesi kurumuştı. Dolapların hepsi çoraktı.

Banyodan tökezleyerek çıktığında Havers yatağın yanında duruyordu.

"Bu da ne?" Kolunu iki yana salladı. "Bu evi terk etmen gerekiyor."

İlk başta tek yapabildiği ona göz kırpmak oldu. "Ama ben burada yaşıyorum!"

Cüzdanını çıkardı, kalın bir tomar banknot çıkardı ve masanın üzerine yaydı. "Al bunu. Ve git."

"Hepsi Butch yüzünden mi?" diye sordu. "Peki bu nasıl Konseye sunduğunuz dışlama önerisi işe yarayacak mı? Ghardianlar onların etrafında olmalı-"

"Önergeyi ben vermedim. Ve o insana gelince..." Başını iki yana salladı. "Senin hayatın sana ait. Ve seni az önce cinsel ilişkiye girmiş çıplak bir erkekle görmek-" Havers'ın sesi çatladı ve boğazını temizledi. "Şimdi git.

Dilediğin gibi yaşa. Ama ben arkama yaslanıp kendini yok etmeni izlemeyeceğim."

"Havers, bu çok saçma-"

"Seni kendinden koruyamam."

"Havers, Butch değil-"

"Onurunuzu kurtarmak için kralın hayatını tehdit ettim!" Kral Sesi duvarlarda yankılandı. "Ve sonra seni bir insan erkekle bulmak! Artık yanımda olmana izin veremem. İçimde ortaya çıkardığın bu öfkeye güvenmiyorum. Bu

bu tür şiddet eylemlerini tetikler. Bu-" Ürperdi ve arkasını döndü. "Doggen'e sizi nereye gitmek isterseniz oraya bırakmalarını söyledim, ancak bundan sonra bu eve geri dönecekler. Kendi evinizi bulmanız gerekecek."

Vücudu tamamen hissizleşti. "Ben hâlâ Princeps Konseyi. Beni orada görmemiz gerekecek."

"Hayır, çünkü sizi gözlerim yapmak zorunda değilim. Ve konseyde kalacağınızı varsayıyorsunuz ki bu da şüpheli. Gazap'ın, konsey üyeliğini reddetmek için bir sebebi olmayacak.

Hareket. Bir eşin olmayacak ve ben de senin ghardian'ın olarak işlev görmeyeceğim, bu yüzden varlığının açıkta olması için izin vereceğin kimse olmayacak. Senin bile kan bağı yasayı geçersiz kılabilir."

Marissa'nın çenesi çözüldü. Kutsal cennet... tamamen toplumdan dışlanmış olacaktı. Gerçek bir hiç... hiç kimse. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Kendimden yoruldum. Seni yaptığın seçimlerden koruma dürtüsüyle savaşmaktan yoruldum-"

"Seçenekler! Aristokraside bir kadın olarak yaşarken hiçbir seçeneğim yok!"

"Doğru değil. Wrath için uygun bir eş olabilirdin." "O beni istemedi! Bunu biliyordun, kendi gözlerinle gördün. kendi gözlerinle gördün! Bu yüzden onu öldürtmek istedin!"

"Ama şimdi düşündüğümde, merak ediyorum... neden Senin için hiçbir şey mi? Belki de onun ilgisini çekecek kadar çok çalışmadınız."

Marissa çığ bir öfke hissetti. Ağabeyi, "Ve seçimlere gelince, o insanın hastane odasından uzak durabilirdin. Sen oraya girmeyi seçtin. Ve sen seçtin... sen... onunla yatmayabilirdin."

"Konu bu mu? Tanrı aşkına, ben hâlâ bakireyim."

"Şimdi yalan söylüyorsun."

Bu üç kelime onu duygularından kopardı. Ateşi söndükçe berraklık geldi ve ilk kez kardeşini tam olarak gördü: parlak zekâlı, hastalarına bağlı, ölü Shellan'ını seven... ve tamamen katı. A

Kurallardan ve öngörülebilirlikten hoşlanan ve hayata dair kesin bir vizyona sahip olan bilim ve düzen adamı.

Ve açıkça bu dünya görüşünü onun geleceği... mutluluğu... benliği pahasına korumaya istekliydi.

"Kesinlikle haklısın," dedi garip bir sakinlikle. "Gitmek zorundayım."

Giydiği kıyafetler ve satın aldığı eşyalarla dolu kutulara bir göz attı. Sonra gözleri onu tekrar buldu. O da aynısını yapıyor, sanki yaşadığı hayatı ölçüyormuş gibi onlara bakıyordu.

"Diirer'lerin sende kalmasına izin vereceğim elbette," dedi. "Elbette," diye fısıldadı. "Güle güle, kardeşim."

"Artık senin için Havers'ım. Kardeş değil. Ve bir daha asla." Başını eğdi ve odadan çıktı.

Bunu izleyen sessizlikte, çıplak yatağın üzerine çöküp ağlamak geldi içimden. Ama buna zaman yoktu. Kadın Gün ışımasına belki bir saat

vardı. Sevgili Bakire, nereye gidecekti?

On Altıncı Bölüm

Bay X diğer taraftaki Omega'yla buluştuktan sonra geri döndüğünde midesi ekşimiş gibi hissetti. Kendi kıcını yedirdiği için bu mantıklı görünüyordu.

Usta birçok şeyle uğraşıyordu. Daha fazla lesser, daha fazla vampir kanaması, daha fazla ilerleme, daha fazla... daha fazla... Ama mesele şu ki, ona ne verilirse verilsin, her zaman tatmin olmayacaktı. Belki de bu onun lanetiydi.

Her neyse. Bay X'in başarısızlığının hesabı kara tahtaya yazılmış, yıkımının matematiksel denklemi tebeşirle çizilmişti. Cebirdeki bilinmeyen zamandı.

Omega'nın kırılması ve Bay X'in sonsuza dek geri çağırılması ne kadar sürer?

Van'la işlerin daha hızlı ilerlemesi gerekiyordu. O adam bir an önce gemiye binmeli ve yerine oturmalıydı.

Bay X dizüstü bilgisayarına gitti ve Dell'i çalıştırdı. Kan gölünün kurumuş kahverengi lekesinin yanına oturarak Parşömenleri aradı ve ilgili bölümü buldu. Satırları kehanet onu sakinleştirdi:

Sonu efendinin önüne getirecek biri olacaktır, modern zamanın savaşçısı, yedinci

Yirmi birinci,

Ve taşıdığı sayılarla tanınır: Algıladığı pusuladan bir fazla, Sağında sadece dört nokta olsa da, Üç canı var,

Önünde iki sayı var,

ve tek bir siyah gözle, tek bir kuyuda doğacak ve ölecek.

Bay X duvara yaslandı, boynunu kırdı ve etrafına bakındı. Metamfetamin laboratuvarının kokuşmuş kalıntıları, mekandaki pislik, pişmanlık duymadan yapılan kötü işlerin havası, içinde olmak istemediği ama ayrılamadığı bir parti gibiydi. Tıpkı Lessening Society gibi.

Ama her şey yoluna girecekti. En azından daha az çıkış.

Tanrım, Van Dean'i bulması çok garip olmuştu. X yeni elemanlar bulmak için nihai dövüş dövüşlerine gitmişti ve Van hemen diğerlerinin arasından sıyrılmıştı. Onda özel bir şeyler vardı, öyle bir şey ki onu rakiplerinin üstüne çıkarmıştı. Ve o ilk gece adamın hareketlerini izleyen Bay X, Topluluğa önemli bir katılım olduğunu düşünmüştü... ta ki kayıp parmağı fark edene kadar.

Fiziksel bir kusuru olan birini getirmeyi sevmezdi.

Ama Van'ı dövüşürken gördükçe, serçe parmağının olmamasının hiçbir sorumluluk getirmediğini daha iyi anlıyordu. Birkaç gece sonra da dövmeyi gördü. Van her zaman üzerinde bir tişörtle dövüşürdü ama bir noktada o şey göğüs kaslarının etrafına dolanmıştı. Sırtında, siyah mürekkeple yazılmış bir göz, kürek kemiklerinin arasından dışarı bakıyordu.

Bay X'i Parşömenlere gönderen şey buydu. Kehanet Lessening'in metninin derinliklerine gömülmüştü. Cemiyetin el kitabı, kabul kurallarının ortasında unutulmuş bir paragraf. Neyse ki, Bay X ilk kez Fore-lesser olduğunda, o lanet şeyin orada olduğunu hatırlayacak kadar pasajları iyice okumuştur.

Çevrilmiş olan diğer Parşömenlerde olduğu gibi 1930'larda İngilizceye çevrildiğinde, kehanetin ifadesi

Özet. Ancak sağ elinizde bir parmağınız eksikse, o zaman sadece dört noktaya değinmek zorundaydınız. "Üç hayat" çocukluk, yetişkinlik ve ardından Cemiyet'teki hayattı. Ve dövüş kalabalığına göre Van, Kuyu olarak da bilinen Caldwell şehrinde doğmuştu.

Ama dahası da vardı. Adamın içgüdüleri cehennem gibi seğiriyordu. Tek yapmanız gereken onu o tavuk telinin içinde izlemektir.

Kuzey, güney, doğu ve batının algıladıklarının sadece bir kısmı olduğunu bilecek kadar iyi bir halka. Rakibinin nasıl hareket edeceğini tahmin etme konusunda nadir bir yeteneği vardı. Bu yetenek onu diğerlerinden ayırıyordu.

Ancak asıl önemli olan apandisin alınmasıydı. Kelime Skor çeşitli şekillerde yorumlanabilir, ancak büyük olasılıkla yara izine atıfta bulunuyordu. Ve herkesin bir göbek deliği vardı, yani apandisitini de aldırması olsaydınız, "önünüzde" iki yara izi olurdu, değil mi? Ayrıca onu bulmak için doğru yıldır.

Bay X cep telefonuna uzandı ve astlarından birini aradı.

Hat çaldığında, Van Dean'e, o modern savaşçıya, o dört parmaklı piç kurusuna hayatında tanıştığı herkesten daha çok ihtiyacı olduğunu farkındaydı. Ya da ölümünden sonra.

Marissa kasvetli gri malikanenin önünde belirdiğinde elini boğazına götürdü ve başını öne eğdi.

Başını geri çek. Tanrım, topraktan o kadar çok taş yükseliyor ki, bütün taş ocakları yükü toplamak için soyulmuş. Ve bir sürü kurşunlu cam pencere, parmaklık gibi görünen elmas camlar. Bir de yirmi ayak yüksekliğindeki istinat duvarı vardı.

avlunun ve arazinin etrafını sarmış. Ve güvenlik kameraları. Ve kapılar.

Çok güvenli, çok soğuk.

Burası tam da beklediği gibiydi, bir ev değil bir kale. Ve Eski Ülke'de mhis adı verilen bir tamponla çevriliydi, böylece burada olmanız gerekmedikçe, beyniniz etrafta yolunuzu bulmanız için konumu yeterince iyi işleyemezdi. Kardeşlik'e gelmesinin tek nedeni

Çünkü Wrath onun içindeydi. Üç yüz yıl boyunca onun saf kanıyla yaşadıktan sonra, içinde ondan o kadar çok şey vardı ki onu her yerde bulabilirdi. Mhis'in içinden bile.

Önündeki dağa bakarken, ensesi takip ediliyormuş gibi karıncalandı ve omzunun üzerinden baktı. Doğuda gün ışığı hız kazanıyordu ve parlaklık gözlerini yakıyordu. Neredeyse zamanı tükenmek üzereydi.

Elleri hâlâ boğazında, bir çift büyük piring kapıya doğru yürüdü. Kapı zili ya da tokmağı yoktu, o yüzden bir tarafı denedi. Kapı açıldı, bu da şok etkisi yarattı - en azından girişte durana kadar. Ah, işte burada izleniyordunuz.

Yüzünü bir kameranın önüne koydu ve bekledi. İlk kapıyı aştığında bir alarmin çalmış olduğuna şüphe yoktu, yani ya biri gelip onu içeri alacaktı... ya da onu reddedecekti. Bu durumda ikinci seçeneğine geçecekti. Bir ölü koşu.

Rehvenge başvurabileceği diğer tek kişiydi ama o da karmaşık biriydi. Mahmen'i glymera için bir tür ruhani danışmandı ve hiç şüphesiz Marissa'nın varlığından oldukça rahatsız oldu.

Kâtip Bakire'ye dua ederek avucuyla saçlarını düzeltti. Belki yanlış kumar oynamıştı ama Wrath'ın şafağa bu kadar yakınken onu geri çevirmeyeceğini düşündü. Onunla birlikte katlandığı onca şeye rağmen

onu bir gün çatısının altında bıraktı. Ve o onurlu bir erkekti.

En azından Butch bildiği kadarıyla Kardeşlik'le birlikte yaşamıyordu. Başka bir yerde, başka bir yerde kalıyordu. ve hala onda olduğunu tahmin etti. Öyle olmasını umuyordu.

Önündeki ağır ahşap kapılar açıldı ve Fritz, Kâhya onu gördüğüne çok şaşırmış görünüyordu. "Hanımefendi?" Yaşlı doggen eğilerek selam verdi. "Siz... bekleniyor musunuz?"

"Hayır, değilim." Beklenenden olabildiğince uzaktı. "Ben, ah-"

"Fritz, kim o?" diye bir kadın sesi geldi.

Ayak sesleri yaklaştıkça Marissa ellerini birbirine kenetledi ve başını öne eğdi.

Oh, Tanrım. Beth, kraliçe. Önce Gazap'ı görmek çok daha iyi olurdu. Ve şimdi sadece bunun işe yaramayacağını varsayabilirdi.

Majesteleri Rehvenge'i aramak için telefonu kullanmasına izin verir miydi? Tanrım, çevirecek zamanı var mıydı ki?

Kapılar gıcırdayarak daha da geniş bir şekilde açıldı. "Kim... Marissa!"

Marissa gözlerini yerden ayırmadı ve âdet olduğu üzere reverans yaptı. "Kraliçem."

"Fritz, bize izin verir misin?" Bir süre sonra Beth, "İçeri gelmek ister misiniz?" diye sordu.

Marissa tereddüt etti, sonra kapıdan içeri adımını attı. Çevresinde inanılmaz bir renk ve sıcaklık hissi vardı ama hepsini içine almak için başını kaldıramadı.

"Bizi nasıl buldun?" Beth sordu.

"Senin... Hellren'in kanı içimde dolaşıyor. Ben... Ben ona bir iyilik için geldim. Gazap'la konuşacaktım, eğer kırmak mı?"

Marissa elini tuttuğunda şok oldu. "Ne oldu?"

Gözlerini kraliçeye çevirdiğinde neredeyse nefesi kesiliyordu. Beth gerçekten çok endişeliydi, çok kaygılıydı. Herhangi bir sıcaklıkla karşılaşmak, özellikle de onu kapı dışarı etmek isteyebilecek bu dişi tarafından karşılaşmak çok etkileyiciydi.

"Marissa, konuş benimle."

Nereden başlamalı? "Ben... ah, kalacak bir yere ihtiyacım var. Gidecek hiçbir yerim yok. Dışlandım. Ben-"

"Bekle, yavaşla. Sadece yavaşla. Ne oldu?"

Marissa derin bir nefes aldı ve hikâyenin Butch'tan hiç söz etmeyen kısa bir versiyonunu anlattı. Kelimeler kirli bir su gibi akıp gitti, parlak mozaik zemine döküldü ve ayaklarının altındaki güzelliği lekeledi. Anlattıklarından duyduğu utanç boğazını yaktı.

"Demek bizimle kalacaksın," dedi Beth konuşma bittiğinde.

"Sadece bir gece."

"Ne kadar istersen." Beth, Marissa'nın elini sıktı. "Ancak. Uzun."

Marissa gözlerini kapatıp yıkılmamaya çalışırken, halı kaplı merdivenlerden inen ağır botların çıkardığı vurma sesini belli belirsiz fark etti.

Sonra Wrath'ın derin sesi üç katlı kavernöz fuayeyi doldurdu. "Ne haltlar dönüyor?"

"Marissa bize taşıyor."

Marissa bir kez daha reverans yaparken, gururundan tamamen sıyrılmış, çırılçıplakmış gibi savunmasızdı. İçin hiçbir şeye sahip olmamak ve kendini başkalarının merhametine bırakmak garip bir tür dehşetti.

"Marissa, bana bak."

Gazap'ın sert tonu son derece tanıdıktı, ona karşı her zaman kullandığı, üç yüzyıldır onu ürperten ses tonuydu bu.

Çaresizlik içinde, açık kapıya baktı

Artık resmen zamanının dolmuş olmasına rağmen.

Ahşap paneller sanki kral öyle istemiş gibi çarparak kapandı.

"Marissa, konuş."

"Geri çekil, Gazap," diye tersledi kraliçe. "Bu gece zaten çok şey yaşadı. Havers onu dışarı attı."

"Ne? Neden?"

Beth hikâyeyi çabucak bitirdi ve üçüncü bir şahıstan duymak Marissa'nın aşağılanmasını daha da artırdı. Görüşü bulanıklaştıkça, onu kaybetmemek için mücadele etti.

Ve Wrath, "Tanrım, şu aptal." dediğinde savaş kaybedilmişti. Tabii ki burada kalacak."

Titreyen eliyle iki gözünün altını da fırçaladı, gözyaşlarını yakaladı ve parmak uçlarının arasında hızla sildi.

"Marissa? Bana bak."

Başını kaldırdı. Tanrım, Gazap da aynıydı, yüzü gerçekten yakışıklı olamayacak kadar acımasızdı, etrafını saran güneş gözlükleri onu daha da korkutucu gösteriyordu.

Dalgınca, adamın saçlarının onu tanıdığı zamankinden çok daha uzun olduğunu, neredeyse sırtının alt kısmına kadar indiğini fark etti.

"Bize gelmenize sevindim."

Boğazını temizledi. "Burada kısa bir görev süresi için minnettar olurum."

"Eşyaların nerede?"

"Hepsi benim evimde, daha doğrusu kardeşimin, yani Havers'ın evinde toplanmış durumda. Princeps Konseyi'nden döndüğümde sahip olduğum her şey kutulardaydı. Ama ben bir çözüm bulana kadar orada kalabilirler-"

"Fritz!" Köpek koşarak içeri girdiğinde, Wrath, "Havers'a git ve eşyalarını al. Minibüsü alsan iyi olur. ve fazladan bir çift kol."

Fritz selam verdi ve yaşlı bir köpeğin yapabileceğini düşündüğünüzden daha hızlı hareket ederek havalandı.

Marissa kelimeleri bulmaya çalıştı. "BEN-BEN-"

"Sana odanı göstereceğim," dedi Beth. "Yere yığılacak gibi görünüyorsun."

Kraliçe Marissa'yı büyük merdivene götürdü ve onlar giderken Marissa omzunun üzerinden baktı. Gazap'ın yüzünde son derece acımasız bir ifade vardı, çenesi beton gibi sertleşmişti.

Durmak zorunda kaldı. "Emin misin?" diye sordu ona.

Öfkesi daha da arttı. "Şu kardeşin beni kızdırmakta çok mahir."

"Sizi rahatsız etmek istemem-"

Öfke sözlerinin üzerinden geçti. "Bu Butch'la ilgiliydi, değil mi? V bana polise gittiğini ve onu kurtardığını söyledi. Dur tahmin edeyim, Havers seni takdir etmedi. insanımızla çok sıkı fıkı oluyorsun, değil mi?"

Marissa sadece başını sallayabildi.

"Dediğim gibi, kardeşin beni gerçekten kızdırıyor. Kardeşlik'te olmasa bile Butch bizim adamımız ve Onunla ilgilenen bizimle de ilgilenir. Yani bana kalırsa lanet olası doğal hayatının geri kalanında burada ikamet edeceksin." Gazap merdivenlerin dibine yöneldi. "Siktiğimin Havers'ı. Siktiğimin salağı. Gidip V'yi bulacağım ve

burada olduğunu biliyor. Butch buralarda değil ama V onu nerede bulacağını bilir."

"Oh-hayır, zorunda değilsin-"

Gazap durmadı, tereddüt bile etmedi, ona krala bir şey yapmasını söylemediğini hatırlattı. Bir şey için endişelenmemesi gerekse bile.

"Eh," diye mırıldandı Beth, "en azından şu anda silahlı değil." "Bu kadar umursamasına şaşırdım."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Bu korkunç bir şey. Şafaktan hemen önce seni kapı dışarı etmek mi? Her neyse, hadi seni yerleştirelim."

Marissa kadının nazik çekişine direndi. "Beni çok nazikçe karşılıyorsun. Nasıl bu kadar-"

"Marissa." Beth'in lacivert gözleri aynı hizadaydı. "Sevdiğim adamı kurtardın. Vurulduğunda ve benim kanım yeterince güçlü olmadığında, bileğini vererek onu hayatta tuttun. O yüzden açık konuşalım. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Şafak söküp de çatı katına ışık sızmaya başladığında Butch tamamen uyarılmış bir halde uyandı ve kalçalarını saten çarşafıya sürtmeye başladı. Ter içindeydi, teni aşırı hassaslaşmıştı ve ereksiyonu nabız gibi atıyordu.

Sersemlemiş, neyin gerçek olduğunu ve neyin gerçek olmasını umduğunu şaşırmış bir halde aşağı doğru uzandı. Kemerini çözdü.

Pantolonunu ve boxerını delmiş.

Marissa'nın görüntüleri kafasında dönüp duruyordu; yarısı içinde kaybolduğu fantezinin, yarısı da onu hissetmenin anılarıydı. Eliyle bir ritim tutturdu, okşayanın kendisi olup olmadığından emin değildi... Belki de oydu... Tanrım, o olmasını istiyordu.

Gözlerini kapadı ve sırtını dikleştirdi. Oh, evet. Çok güzeldi.

Ama sonra uyandı.

Ne yaptığının farkına vardığında hırçınlaştı. Kendisine ve olup bitenlerin çoğuna kızgın bir şekilde, bir küfür savurup boşalana kadar cinsel organını hoyratça kullandı. Buna orgazm bile diyemezdi. Daha çok siki yüksek sesle küfretti.

Mide bulandırıcı bir korkuyla kendini destekledi ve eline baktı.

Sonra da rahatlayarak sarktı. En azından bir şeyler normale dönmüştü.

Pantolonunu çıkarıp boxer'ını sildikten sonra banyoya girdi ve duşu açtı. Spreyin altında tek düşünebildiği Marissa'ydı. Onu yakıcı bir açlıkla özlüyordu, bir tür Bu ona bir yıl önce sigarayı bıraktığı zamanı hatırlatan bir özlem acısıydı.

Ve lanet olsun, bunun için Nicoderm yok.

Havluyu kalçalarına dolayarak banyodan çıktığında, yeni cep telefonu çalıyordu. Yastıkları karıştırdı ve sonunda o şeyi buldu.

"Evet, V?" diye homurdandı. Sabahları sesi hep berbat olurdu ve bugün de farklı değildi. Sesi dönmeyen bir araba motoru gibiydi.

Tamam, bu onun lehine iki normaldi.

"Marissa taşındı."

"Ne?" Yatağın üzerine çöktü. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Havers onu kovdu." "Benim yüzümden mi?"

"Evet."

"O piç-"

"O burada, yerleşkede, bu yüzden onun güvenliği konusunda endişelenmenize gerek yok. Ama çok sarsılmış durumda." Uzun bir sessizlik oldu. "Polis mi? Orada mısın, adamım?"

"Evet." Butch yatağa geri düştü. Uyluk kaslarının ona ulaşma ihtiyacıyla seğirdiğini fark etti.

"Dediğim gibi, o iyi. Bu gece onu sana getirmemi ister misin?"

Butch elini gözlerine götürdü. Birinin onu herhangi bir şekilde incittiği düşüncesi onu tam anlamıyla çıldırtmıştı. Şiddet noktasına kadar.

"Butch? Alo?"

Marissa tenteli yatağa yerleşirken yorganı boynuna kadar çekti ve çıplak olmamayı diledi. Sorun şuydu ki, hiç giysisi yoktu.

Tanrım, burada kimse onu rahatsız etmeyecek olsa da, çıplak olmak... yanlış hissettiriyordu. Kimse bilmeyecek olsa da skandaldı.

Etrafına göz gezdirdi. Kendisine verilen oda çok güzeldi; duvarlarda, perdelerde, yatak örtülerinde ve sandalyede tekrarlanan bir hanımefendi ve diz çökmüş bir talibin pastoral sahnesi ile delphinium mavisi bir kumaşla kaplanmıştı.

Tam olarak bakmak istediği şey bu değildi. İki Fransız sevgili etrafını sarmış, görsel değil ama işitsel olarak ona çarpıyordu, Butch'la sahip olmadığı şeylerin kaotik bir kesikliği.

Butch'la asla olmazdı.

Sorunu çözmek için ışığı kapattı ve gözlerini kapattı. Ve kulak tıkaçlarının göz versiyonu bir cazibe gibi çalıştı.

Sevgili Bakire, ne karmaşıa ama. Ve işlerin ne şekilde daha da kötüye gideceğini merak ediyordu. Fritz ve diğer iki köpek kardeşinin evine, Havers'ın evine gitmişti.

Yarı yarıya hiçbir şey bulamadan dönmelerini bekliyordu. Belki Havers bu arada onun eşyalarından kurtulmaya karar verirdi. Ona yaptığı gibi.

Karanlıkta öylece yatarken, bir yandan da Hayatının enkazını karıştırıyor, nelerin hala kullanılabilir olduğunu ve neleri kurtarılamaz olarak terk etmesi gerektiğini görmeye çalışıyordu. Bulduğu tek şey iç karartıcı bir çöp yığını, ona hiçbir yön vermeyen mutsuz anılardan oluşan bir yığındı. Ne yapmak istediği ya da nereye gitmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ve bu mantıklı değil miydi? O üç yüzyıl geçirdi Bir erkeğin onu fark etmesini bekliyor ve umuyordu. Üç yüzyıl boyunca Glymera'ya uyum sağlamaya çalıştı. Üç yüzyıl boyunca Çaresizce birinin kız kardeşi, birinin kızı, birinin eşi olmak istiyordu. Tüm bu beklentiler hayatını yöneten fizik kanunlarıydı, yerçekiminden daha yaygın ve topraklayıcıydı.

Ama onlarla tanışmaya çalışmak onu nereye getirmişti? Yetim, çiftleşmemiş ve dışlanmış.

Pekâlâ, o zaman geri kalan günleri için ilk kuralı: artık tanımlar için dışarıya bakmak yok. Kim olduğuna dair hiçbir fikri olmayabilirdi, ama kaybolmak ve aramak daha iyiydi. bir başkası tarafından sosyal bir kutuya itildi.

Yatağın yanındaki telefon çalınca yerinden sıçradı. Beş tur çaldıktan sonra, sadece çalmayı kesmeyi reddettiği için cevap verdi. "Alo?"

"Hanımefendi?" Bir köpek. "Efendimiz Butch'tan bir telefonunuz var. Duyuyor musunuz?"

Oh, harika. Demek duymuş.

"Hanımefendi?"

"Ah... evet, öyleyim."

"Pekâlâ. Ve ona direkt numaranızı verdim. Lütfen bekleyin."

Bir klik sesi duyuldu ve ardından o bildik çakıl sesi geldi.

"Marissa? İyi misin?"

Pek sayılmaz, diye düşündü, ama bu onu ilgilendirmezdi.

"Evet, teşekkür ederim. Beth ve Wrath bana karşı çok hayırsever davrandılar."

"Dinle, seni görmek istiyorum."

"Öyle mi? O zaman tüm sorunlarınızın sihirli bir şekilde ortadan kalktığını varsayabilir miyim? Normale döndüğünüz için çok heyecanlı olmalısınız. Tebrikler."

Küfür etti. "Senin için

endişeleniyorum." "Çok naziksin,

ama-"

"Marissa-"

"-Beni tehlikeye atmak istemeyiz, değil mi?" "Dinle,

ben sadece-"

"Bu yüzden uzak dursan iyi olur, böylece

incinmem-" "Lanet olsun sana, Marissa. Lanet

olsun her şeye!"

Gözlerini kapadı, dünyaya, ona, kardeşine ve kendisine kızgındı. Butch da sinirlenmeye başlayınca, bu konuşma patlamak üzere olan bir el bombasına dönüştü.

Kısık bir sesle, "Beni kontrol ettiğin için minnettarım ama ben iyiyim," dedi.

"Kahretsin..."

"Evet, sanırım bu durumu gayet iyi açıklıyor. Güle güle, Butch."

Telefonu kapattığında her tarafının titrediğini fark etti.

Zil sesi hemen tekrar çaldı ve yatağının başucundaki masaya baktı. Hızlı bir eğilip kalkmayla uzandı ve kabloyu duvardan çekip çıkardı.

Vücudunu çarşafların arasından aşağı doğru iterek yan tarafına kıvrıldı. Uyumasına imkân yoktu ama yine de gözlerini kapattı.

Karanlıkta hayıflanırken bir sonuca vardı. Butch'un güzel özetlemesiyle her şey... yani boktan olsa da... en azından şunu söyleyebilirdi: Kızgın olmak panik atak geçirmekten daha iyiydi.

Yirmi dakika sonra, Sox şapkasını aşağıya doğru çekmiş ve güneş gözlüklerini takmış olan Butch, koyu yeşil '03 Honda Accord'a doğru yürüdü. Sağına soluna baktı. Sokakta kimse yoktu. Binalarda hiç pencere yoktu. Dokuzuncu Sokak'tan geçen araba da yoktu.

Eğilerek yerden bir taş parçası aldı ve sürücü tarafındaki camda bir delik açtı. Alarm çalmaya başlayınca sedandan uzaklaştı ve gölgelerin arasında eridi. Kimse koşarak gelmedi. Gürültü kesildi.

On altı yaşından ve Güney Boston'da bir çocuk suçlusu olduğundan beri araba çalmamıştı ama artık eski havasına geri dönmüştü. Sakince yürüdü, kapıyı açtı ve içeri girdi. Bundan sonraki süreç hızlı ve etkiliydi, Southie aksanı gibi suçun da asla tam olarak kaybetmediği bir şey olduğunu kanıtlıyordu: Altındaki paneli söktü Gösterge paneli. Kabloları buldum. Doğru ikisini bir araya getirdim ve...
vroom.

Butch kırılan camın geri kalanını dirseğiyle kırdı ve yavaşça yuvarlanmaya başladı. Dizlerinin üzerinde Neredeyse göğsüne kadar gelen koltuğa uzandı, serbest bırakma düğmesine bastı ve koltuğu gidebildiği kadar geriye itti. Kolunu destekleyerek

Pencerenin önünde, sanki ilkbahar havasını içine çekiyormuş gibi, rahat bir tavırla arkasına yaslandı.

Sokağın sonundaki dur işaretine geldiğinde, yön sinyaline bastı ve tam tekerlek durdu: Çalıntı bir aracın içindeyken ve üzerinizde kimliğiniz yokken trafik kurallarına uymak kritik bir görevdi.

Bir Louie asıp Dokuzuncu Cadde'ye doğru ilerlerken, az önce fena halde sıçıp batırdığı Joe için kendini kötü hissediyordu. Tekerleğini kaybetmek hiç eğlenceli değildi ve ilk kırmızı ışıkta torpido gözünü açtı. Araba Sally Forrester adına kayıtlıydı. 1247 Barnstable Caddesi.

Honda'yı en kısa zamanda ona geri vereceğine ve verdiği rahatsızlığı ve kırılan camı karşılamak için ona birkaç bin dolar bırakacağına söz verdi.

Bozuk şeylerden bahsetmişken... dikiz aynasını kendine doğru eğdi. Tanrım, tam bir tren enkazıydı. Tıraş olması gerekiyordu ve yüzü yediği dayaklardan dolayı hâlâ berbat durumdaydı.

Lanet okuyarak camın yerini değiştirdi, böylece çirkin yol haritasına bakmak zorunda kalmayacaktı.

Ne yazık ki, ne yaptığına dair hâlâ oldukça net bir fikri vardı.

Sally Forrester'ın Accord'uyla, kum torbası gibi bir suratla şehir dışına çıkarken, hiç de hoşuna gitmeyen bir öz farkındalık darbesi yedi. O her zaman iyi ve kötü arasındaki çizgide, amaçlarına uyması için kuralları esnetmeye her zaman istekli olmuştu. Kahretsin, şüphelileri kırılana kadar kırdı. Bir dava hakkında bilgi edinmesini sağlayacaksa bazen görmezden gelmişti. Teşkilata katıldıktan sonra bile uyuşturucu kullanmıştı - en azından kokain alışkanlığını bırakana kadar.

Hayır denen tek şey görev sırasında rüşvet almak ve cinsel yardımda bulunmaktı.

Evet, sanırım bu ikisi onu bir kahraman yaptı.

Peki şimdi ne yapıyordu? Bir kadının peşinden gidiyordu. Hayat zaten berbattı. Sırf onun üzerinde yürüyen boktan geçit törenine katılabilsin diye.

Ama kendini durduramıyordu. Marissa'yı telefonla tekrar tekrar aradıktan sonra, kendini bu yolculuktan alıkoyamamıştı. Önceden saplantılıydı, şimdi ise onun tarafından ele geçirilmişti. Sadece onun iyi olup olmadığını görmesi gerekiyordu ve... şey, belki de kendini biraz daha iyi açıklayabileceğini düşünüyordu.

Yine de iyi bir şey vardı. İç dünyası gerçekten normale dönmüş gibiydi. V'nin inine döndüğünde, koluna bıçakla yeni bir kesik atmıştı çünkü el işi sonuçlarına rağmen kanını kontrol etmesi gerekiyordu. Tanrı'ya şükür kan kırmızı çıkmıştı.

Derin bir nefes aldı ve sonra kaşlarını çattı. Burnunu pazusuna dayayıp tekrar içine çekti. Bu da neydi böyle? Arabanın içinde rüzgâr eserken ve hatta kıyafetlerinin arasından bile bir şeyin kokusunu alabiliyordu ve hayır, bir şeyin değil. Neyse ki bebek pudrası saçmalığı solmuştu. Şimdi içinden başka bir şey çıkıyordu.

Tanrım. Son zamanlarda, vücudu karar veremeyen bir Glade PlugIn gibiydi. Ama en azından bu baharatlı kokuyu seviyordu-

Vay be. Olamaz... Hayır, değildi. Sadece değildi. Değil mi?

Kesinlikle olmaz. Cep telefonunu çıkardı ve hızlı aramayı tuşladı.

V'nin "merhaba" dediğini duyar duymaz, "Dikkat edin, geliyorum" dedi.

Sanki Vishous yanıyormuş gibi bir tıslama ve nefes alma sesi duyuldu. "Şaşırmadım. Ama buraya nasıl geliyorsun?"

"Sally Forrester'ın Honda'sı."

"Kimin?"

"Hiçbir fikrim yok, onu çaldım. Bak, garip bir şey yapmıyorum." Evet, doğru. "Şey, daha az garip bir şey. Sadece Marissa'yı görmem gerek."

Uzun bir sessizlik oldu. "Sizi kapıdan içeri alacağım. Lanet olsun, mhis o avcılar bu mülkten uzak tuttu. Yetmiş yıl, yani sizi burada izleyemezler. Ve peşimizden geleceğinizi sanmıyorum. Eğer benim kafası sıkışmış?"

"Kesinlikle değilim."

Butch Sox şapkasının yerini değiştirdi ve bileği burnunun yanından geçerken bir kez daha kendi kokusunu aldı. "Ah, V... dinle, bende garip bir şeyler oluyor."

"Ne?"

"Erkek kolonyası gibi kokuyorum."

"Aferin sana. Dişiler bu tür şeylerden hoşlanır."

"Vishous, Erkekler için Saplantı gibi kokuyorum, sadece ben hiç giymiyorsun, beni anlıyor musun?"

Hatta bir sessizlik oldu. Sonra, "İnsanlar bağ kurmaz."

"Oh, gerçekten mi? Bunu merkezi sinir sistemime ve ter bezlerime söylemek ister misin? Eminim bu flaş haberi takdir edeceklerdir."

"İkiniz birlikte o hasta odasına girdikten sonra mı fark ettiniz?"

"O zamandan beri daha kötüydü ama bir kez daha buna benzer bir koku aldığımı düşünmüştüm."

"Ne zaman?"

"Onu bir erkekle arabaya binerken gördüm."

"Ne kadar zaman önce?"

"Üç ay kadar. Olayı gördüğümde elime bir Glock aldım."

Sessizlik. "Butch, insanlar bizim gibi bağlanmıyor."

"Biliyorum."

Biraz daha sessizlik. Sonra, "Evlatlık olma ihtimalin var mı?"

"Hayır. Eğer düşündüğün buysa, ailede diş yok. V, dostum, senden biraz içtim. Olmadığıma emin misin-"

"Genetik tek yoldur. Bu ısırma/dönme olayı sadece saçma bir folklor. Bak, kapıdan geçmene izin vereceğim ve onu gördükten sonra konuşacağız. Şunu da kontrol et. Wrath'in sana ne olduğunu bulmak için lesserlar üzerinde çalışmakta bir sorunu yok. Ama senin bu işe karışmanı istemiyor."

Butch'un eli direksiyonu sertçe çevirdi. "Siktir. Bu. İntikam alma hakkını kazanmak için saatlerimi harcadım, V. O pislikleri dövüp kendi cevaplarımı alma hakkı için kanımı akıttım."

"Gazap-"

"İyi bir adam ama benim kralım değil. O yüzden bunu bırakabilir."

"O sadece seni korumak istiyor." "Ona iyiliğe ihtiyacım olmadığını söyle."

V, Eski Dilde kulağa kötü gelen bir iki cümle söyledi ve ardından "Peki" diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim."

"Son bir deet, polis. Marissa Kardeşlik'in misafiri. Eğer seni görmek istemezse, kışına tekmeyi basarız, doğru mu?"

"Eğer beni görmek istemezse, kendim giderim. Yemin ederim."

On Yedinci Bölüm

Marissa kapının çalındığını duyunca gözlerini araladı ve saate baktı. Sabahın onuydu ve hiç uyumamıştı. Tanrım, çok yorulmuştu.

Ama belki de Fritz'di ve onun eşyaları hakkında bir rapor getirmişti. "Evet?"

Kapı açıldığında beyzbol şapkalı, büyük, karanlık bir gölge belirdi.

Yorganı çıplak göğüslerine doğru tutarak doğrulup oturdu. "Butch?"

"Merhaba." Başındaki şapkayı çıkardı, bir eliyle ezdi, diğer eliyle saçlarını ovuşturdu.

Bir mumun yanmasını diledi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ah... İyi olduğundan bizzat emin olmak istedim. Ayrıca telefonun..." Sanki kızın duvardan söktüğü kordonu görmüş gibi kaşlarını kaldırdı. "Um, evet... senin telefon çalışmıyor. Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

Derin bir nefes aldığı anda burnuna gelen ve tüm vücuduna yayılan kokudan başka bir şey duymadı.

Piç, diye düşündü. Dayanılmaz piç.

"Marissa, seni sıkıştırmayacağım, söz veriyorum. Kızgın olduğunu da biliyorum. Ama sadece konuşabilir miyiz?"

"Peki," dedi başını sallayarak. "Ama hiçbir şeyi çözeceğimizi sanmayın."

Adam bir adım öne çıkınca, bunun kötü bir fikir olduğu kafasına dank etti. Eğer konuşmak istiyorsa, onunla aşağıda buluşmalıydı.

Ne de olsa çok erkekti. Ve kadın çok çıplaktı. Ve şimdi... evet, birlikte bir yatak odasına kapanmışlardı.

İyi planlama. Mükemmel iş. Belki de bir dahaki sefere pencereden atlamalı.

Butch kapattığı kapıya yaslandı. "Öncelikle, burada iyi misiniz?"

"Evet, öyleyim." Tanrım, bu çok garipti. "Butch-"

"Sana Humphrey Bogart gibi davrandığım için özür dilerim, koca adam." Onun morarmış yüzü bir irkilmeyi varsaydı. "Kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmediğimden değil. Kendimden ölesiye korkuyorum ve senin zarar görmen fikrine katlanamıyorum."

Marissa ona baktı. Bu tek kelimeyle korkunçtu. Bu Eğer böyle devam ederse, özür dileme numaraları onu etkileyebilirdi. "Butch-"

"Bekle, lütfen- sadece beni dinle. Beni dinle ve sonra Git." Yavaşça nefes aldı, ince siyah paltosunun altında büyük göğsü genişliyordu. "Seni benden uzak tutmak, güvende olduğundan emin olmanın tek yolu gibi görünüyor. Ama bu benimle ilgili tehlikeli olman, zayıf olman değil. Korunmaya ya da bir bakıcıya ihtiyaç duymadığını biliyorum."

Bunu takip eden uzun sessizlikte, onu ölçtü. "Öyleyse kanıtla, Butch. Sana gerçekten ne olduğunu anlat bana. Araba kazası falan olmadı, değil mi?"

Gözlerini ovuşturdu. "Bazı küçükler tarafından becerildim." Kızın nefesi kesilince hızla, "Önemli bir şey değildi. Dürüst olmak gerekirse-"

Elini kaldırdı. "Dur. Ya hepsini ver ya da hiçbirini. Yarım gerçekler istemiyorum. Bu ikimizi de küçük düşürür."

Küfretti. Gözlerini biraz daha ovuşturdu.

"Butch, konuş ya da defol."

"Tamam... tamam." Adamın ela bakışları kadının yüzüne kaydı. "Anlayabildiğimiz kadarıyla on iki saat boyunca sorgulandım."

Çarşafı parmaklarını uyuşturacak kadar sert kavradı.
"Sorgulandı... nasıl?"

"Pek bir şey hatırlamıyorum ama hasara bakarak oldukça standart bir şey olduğunu söyleyebilirim."

"Standart... şeyler?"

"Elektroşok, çıplak yumruklar, tırnak altı bok." Adam durduğunda, listenin devam ettiğinden çok emindi. Boğazından bir safra akıntısı yükseldi. "Oh... Tanrım..."

"Bunu düşünme. Her şey bitti. Bitti." Silik Bakire, bunu nasıl söyleyebilir?

"Neden-" Boğazını temizledi. Ve düşündü ki Tüm hikâyeyi öğrenmek istiyordu, bu yüzden de ona bu işin üstesinden gelebileceğini gösterse iyi olacaktı. "O zaman neden karantinaya alındın?"

"İçime bir şey koydular." İpek düğmesini açtı ve karnındaki siyah yara izini gösterdi. "V beni ormanda ölüme terk edilmiş halde buldu ve her neyse onu çıkardı, ama şimdi... lesser'lara bağlı gibiyim." Kadın sertleşince, adam gömleği düşürdü. "Evet, avcılar, Marissa. Senin türünü yok etmeye çalışanlar. O yüzden inan bana, bana ne yapıldığını bilmeye olan ihtiyacım bir tür kumbaya, içimdeki beni bulma saçmalığı değil. Düşmanlarınız bedenimi kurcaladı. İçime bir şey koydular."

"Sen... onlardan biri misin?"

"Olmak istemiyorum. Seni ya da bir başkasını incitmek de istemiyorum. Ama işte sorun da bu. Bilmediğim çok fazla şey var."

"Butch, sana yardım etmeme izin ver." Küfür etti. "Ya-"

"Ya olursa'lar kesmiyor." Derin bir nefes aldı. "Yalan

söylemeyeceğim. Korkuyorum. Ama sana sırtımı dönmek istemiyorum ve

"Beni ikna etmeye çalışmakla aptallık ediyorsun."

Başını salladı, gözlerinde saygı vardı. "Hep böyle cesur muydun?"

"Hayır. Ama sizin için öyle görünüyor, sanırım öyleyim. Beni içeri alacak mısın?"

"İstiyorum. Buna ihtiyacım varmış gibi hissediyorum." Ama odayı geçene kadar epey zaman geçti. "Yanına oturmamın bir sakıncası var mı?"

Kadın başını sallayıp yanına gittiğinde, adam kendini yatağa bıraktı, yatak onun ağırlığından aşağıya doğru eğildi, kadın vücudu onunkinin içine kayıyordu. Elini uzatmadan önce uzun süre ona baktı. Tanrım, avucu çok sıcak ve büyüktü.

Eğildi ve dudaklarını kızın parmak eklemlerine değdirdi, sonra ağzını ileri geri ovuşturdu. "Senin yanına uzanmak istiyorum. Seks için değil. Öyle bir şey için değil. Sadece-"

"Evet."

Adam ayağa kalkarken, kadın çarşafı kaldırdı ama adam başını salladı. "Ben üstte kalırım."

Paltosunu çıkardı ve onun yanına uzandı. Onu kendine çekti. Başının üstünü öptü.

"Gerçekten yorgun görünüyorsun," dedi mum

ışığında. "Gerçekten yorgun hissediyorum."

"Uyu ve seni izlememe izin ver."

Kendini onun iri bedenine daha da sıkıca yasladı ve nefes verdi. Başını onun göğsüne yaslamak, sıcaklığını hissetmek ve onu yakından koklamak çok güzeldi. Adam kadının sırtını yavaşça okşadı ve kadın o kadar hızlı uykuya daldı ki yatağın hareket ettiğini hissedip uyanana kadar bayıldığını fark etmemiş.

"Butch?"

"Gidip Vishous'la konuşmam gerek." Elinin tersini öptü. "Sen dinlenmeye devam et. Bu kadar solgun olman hoşuma gitmiyor."

Biraz gülümsedi. "Bakıcılık yok."

"Bu sadece bir öneriydi." Dudaklarının bir tarafı kalktı. "İlk Yemek'ten önce buluşmaya ne dersin? Seni aşağıda kütüphanede bekleyeceğim."

Kız başını sallayınca öne eğildi ve parmak ucunu kızın yanağında gezdirdi. Sonra dudaklarına baktı ve yaydığı koku aniden güçlendi.

Gözleri kilitlendi.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde damarlarında bir arzu alevlendi, bir tür yakıcı, sıkıcı bir ihtiyaç. Kendiliğinden, gözleri adamın yüzünden boğazına kaydı ve gerçekliği içgüdüden başka bir şeye dönüşmediği için dişleri zonklamaya başladı: Kalın damarını delmek istiyordu. Ondan beslenmek istiyordu. Ve onunla seks yapmasını istiyordu.

O yaparken vücudunu.

Kan tutkusu.

Oh, Tanrım. Bu yüzden bu kadar yorgundu. Geçen gece Rehvenge'den beslenememişti ve Butch'un hastalanması, ardından da çekip gitmesinin yarattığı stres vardı. Artı Havers'la olan şey.

Şu anda nedenlerin bir önemi yoktu. Tek bildiği açlıktı.

Dudakları aralandı ve ona doğru uzanmaya

başladı- Ama ondan içerse ne olurdu?

Bu kolaydı. İnsan kanı çok zayıf olduğu için kendini tatmin etmeye çalışırken onu kurutacaktı. Onu öldürecekti.

Ama Tanrım, tadı çok güzel olurdu.

Kana susamışlığın sesini kesti ve demir gibi bir iradeyle kollarını çarşafın altına soktu. "Bu gece görüşürüz."

Butch doğrulurken gözleri donuklaştı ve ereksiyonunu saklıyormuş gibi ellerini kalçalarının önüne koydu. Bu da doğal olarak onu yakalama dürtüsünü daha da güçlendirdi.

"Kendine iyi bak Marissa," dedi alçak ve üzgün bir ses tonuyla.

"Butch?" dediğinde kapıdaydı. "Evet?"

"Seni zayıf olarak görmüyorum."

Bunun nereden geldiğini merak ediyormuş gibi kaşlarını çattı. "Ben de öyle. İyi uykular güzelim. Yakında görüşürüz."

Yalnız kaldığında açlığının geçmesini bekledi ve geçti de. Bu da ona biraz umut verdi. Şu anda olan biten her şeyle birlikte, beslenmeyi bir süreliğine ertelemeyi çok isterdi. kısa bir süre. Rehvenge'e bu kadar yaklaşmak yanlış görünüyordu.

On Sekizinci Bölüm

Gece Caldwell'in üzerine çökerken Van şehir merkezine doğru yola çıktı. Otoyoldan çıktıktan sonra nehre giden yarım yamalak bir bağlantı yoluna saptı ve kamyonetini çukurlarla dolu bir yolda ilerletti.

şehrin büyük köprüsünün altından geçen şerit. Turuncu spreyle boyanmış F-8 olarak işaretlenmiş bir pilonun altında durdu, indi ve etrafına bakındı.

Tepemizdeki trafik hızla akıyor, kamyonlar birbirlerine çarparak ilerliyordu.

Gök gürültüsü yankılanıyor, arabalar ara sıra korna çalıyordu. Burada, nehir seviyesinde, Hudson neredeyse yukarıdan gelen gürültü kadar gürültülüydü. İlkbaharın ilk sıcaklığını taşıyan gündü ve eriyen karların akıntısıyla su hızla akıyordu.

Koyu gri akıntı sıvı asfalta benziyordu. Toprak gibi kokuyordu.

Bölgeyi taradı, içgüdüleri harekete geçti. Köprü'nün altı tek başına olmak için hiç de iyi bir yer değildi. Özellikle de gün ışığı azalırken.

Siktir et, gelmemeliydi. Kamyonetine geri döndü.

Xavier gölgelerin arasından çıktı. "Gelebildiğine sevindim evlat."

Van şaşkınlığını içine attı. Kahretsin, adam bir tür hayalet gibiydi. "Bunu neden telefonda yapamadık?" Kulağa zayıf gelmiyor muydu? "Yapmam gereken işler var."

"Bana bir konuda yardım etmeni istiyorum." "Sana ilgilenmediğimi söylemiştim."

Xavier biraz gülümsedi. "Evet, öyle yaptın, değil mi?"

Gevşek çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi Van'ın kulaklarına doldu ve soluna baktı. Chrysler Town & Country, o altın tonlu, tamamen unutulmaya yüz tutmuş minivan, hemen yanına yanaşıyordu.

Gözlerini Xavier'den ayırmayan Van elini cebine soktu ve parmağını dokuzlu silahının tetiğine yerleştirdi. Eğer onu vurmaya çalışacaklarsa, kurşun savaşı yapacaklardı.

"Arkada senin için bir şey var evlat. Aç hadi. Aç onu." Bir duraklama oldu. "Korkuyor musun, Van?"

"Siktir et." Ateşini çıkarmaya hazır bir şekilde yürüdü. Ama kapıyı geri kaydırduğında tek yapabildiği geri tepmek oldu. Kardeşi Richard naylon ipe bağlanmış, ağzı ve gözleri koli bandıyla kapatılmıştı.

"Tanrım, Rich..." Öne doğru uzandığında bir silahın çekildiğini duydu ve minibüsün şoförüne baktı.

Direksiyondaki soluk saçlı piç kurusu, Smith & Wesson kırklığa benzeyen bir silahı Van'ın suratına doğrultmuştu.

Xavier, "Davetimi bir kez daha düşünmenizi istiyorum," dedi.

Sally Forrester'ın Honda'sının direksiyonuna geçen Butch, kırmızı ışıktaki sola dönerken Caldwell Polisi'ne ait bir devriye arabasının Stewart's'ın köşesine park ettiğini görünce küfretti. Framingham ve Hollis. Vay anasını. Çalıntı bir arabada iki bin nakitle dolaşmak bir adamı rahatlatmaz.

İyi ki desteği vardı. V, Escalade'de kışının üstündeydi.

Barnstable Yolu

Adres.

Dokuz buçuk dakika sonra Butch, Sally'nin küçük Cape Cod'unu buldu. Farları söndürdükten sonra Accord'u

motoru durdurmak için kablo bağlantısını kopardı.
Ev karanlıktı, bu yüzden ön kapıya doğru yürüdü ve içinde para olan zarfı posta deliğinden içeri soktu,
ve sonra Escalade'e gitmek için caddeyi hızlı adımlarla geçti. Bu sessiz sokakta yakalanmaktan endişe etmiyordu. Biri soru sorarsa, V onlara zihinsel bir Windex yapacaktı.

Aracına binmek üzereyken dondu kaldı, içinde garip bir his vardı.

Görünürde hiçbir neden yokken, vücudu çınlamaya başladı - bunu ancak bu şekilde tarif edebilirdi. Sanki bir hücre varmış gibi

Telefon göğsünün tam ortasına çarptı.

Sokağın aşağısına... Sokağın aşağısına. Sokağın aşağısına gitmesi gerekiyordu.

Oh, Tanrısızlar oradaydı. "Ne oldu, polis?"

"Onları hissediyorum. Çok yakındalar."

"Oyun başlasın o zaman." Vishous direksiyonun arkasından kaydı ve ikisi de kapılarını kapattı. V alarma bastığında Escalade'in ışıkları bir kez yanıp söndü. "Devam et, polis. Bakalım bu bizi nereye götürecektir."

Butch yürümeye başladı. Sonra koşuya başladı.

Birlikte, verandalar ve sokak lambaları tarafından atılan ışık havuzlarından uzak durarak, huzurlu alt bölümün gölgeleri arasında koştular. Birinin arka bahçesinden geçtiler. Yer üstündeki bir havuzun etrafından dolandılar. Bir garajın yanından geçtiler.

Mahalle daha da boktanlaştı. Köpekler uyarı için havladı. Farları yanmayan ve rap sesi çıkaran bir araba geçti. Ve sonra terk edilmiş bir ev. Ardından boş bir arsa. Ta ki Sonunda iki katlı köhne bir binanın önüne geldiler.

Yetmişli yıllarda, dokuz ayak yüksekliğinde ahşap bir çitle çevriliydi.

"Burada," dedi Butch, etrafta bir kapı ararken.

"Bana bacağını ver, polis."

Butch çitin tepesine tutunup dizini kırdığında, V onu sabah gazetesiymiş gibi fırlattı. Çömelerek yere indi.

İşte oradaydılar. Üç küçük. İkisi bir erkeği kollarından tutmuş evden dışarı sürüklüyordu.

Butch bir anda aşırı kaynadı. Radyoaktif oldu. Kendisine yapılanlar yüzünden öfkeliydi, Marissa için duyduğu korkular yüzünden hüsrana uğramıştı, insan doğası yüzünden kapana kısılmıştı ve bu avcılar onun saldırganlığının odak noktası haline gelmişti.

Ancak V onun yanında cisimlendi ve omzunu tuttu. Butch kardeşine defolup gitmesini söylemek için döndüğünde, Vishous tısladı, "Onlara sahip olabilirsin. Sadece sessiz ol. Her yerde gözümüz var ve Rhage olmadan tüm gücümle savaşmalıyım, doğru mu? Bu yüzden hiçbir şey yapamam. Bunu maskeleyemeyeceğim."

Butch oda arkadaşına baktı ve ilk kez kavga etmek için serbest bırakıldığını fark etti. "Neden şimdi beni içeri alıyorsun?"

"Kimin tarafında olduğunuzdan emin olmalıyız," dedi V, bir hançeri kınından çıkarıyor. "İşte böyle anlayacağız. Ben sivil olan ikisini alacağım, sen de diğerini vuracaksın."

Butch bir kez başını salladı, sonra kulaklarının arasında ve vücudunun içinde büyük bir kükreme duyarak ileri atıldı. Eve doğru ilerlemek üzere olan daha küçük olana doğru ateş ettiğinde, o şey yaklaştığını duymuş gibi döndü.

Butch ona doğru koşarken piç kurusu sadece sinirli görünüyordu. "Yedeklerinizin ortaya çıkma zamanı gelmişti." Avcı dönerek uzaklaştı.

"Burada iki kadın var. Sarışın olan gerçekten hızlı, bu yüzden onu istiyorum-"

Butch adamı arkadan yakaladı ve bir mengene gibi herifin kafasına ve omuzlarına yapıştı. Bir rodeo atına binmek gibiydi. Avcı çılgına döndü ve döndü

Butch'un bacaklarını ve kollarını yakaladı. Bu işe yaramayınca, o şey ikisini de alüminyum dış cephe kaplamasını çökertecek kadar sert bir şekilde eve çarptı.

Butch kilitli kaldı, ön kolu daha küçük olanın yemek borusuna sıkıca dayanmıştı, diğer eli ise zorlanan bileğindeydi ve geri çekiliyordu. Daha iyi tutunabilmek için bacaklarını birleştirdi.

Avcının kalçalarına sarıldı, ayak bileklerini çaprazladı ve kalçalarıyla sıktı.

Biraz zaman aldı ama boğulma ve efor sonunda ölümsüzleri yavaşlattı.

Ama daha küçükün dizleri titremeye başladığında Butch langırtın nasıl bir his olduğunu anlamıştı. Önce evin dış cephesine, sonra ön kapı pervazına çarpmıştı ve şimdi de salondaydılar ve dar alanda ileri geri çarpıyordu. Beyni kafatasının içinde zonkluyordu ve iç organları çırpılmış yumurta gibiydi ama lanet olsun ki bırakıyordu. Daha azını ne kadar uzun süre meşgul ederse, dişilerin kaçma şansı o kadar artardı-

Kahretsin, Dönme Dolap zamanı gelmişti. Dünya döndü ve Butch önce yere çarptı, daha küçük olan onun üzerine devrildi.

Olmak için kötü bir yer. Şimdi nefes alamayan oydu.

Bir bacağını fırlattı, duvara tekme attı ve altından kayarak daha küçük olanın gövdesini burktu. Ne yazık ki, piç de bir bükülme hareketi yaptı ve ikisi

pis turuncu halının üzerinde yuvarlanmaya başladı.

Sonunda Butch'un gücü tükendi.

Avcı çok az bir çabayla onu ters çevirerek yüz yüze gelmelerini sağladı, sonra da Butch'u hareketsiz hale getirerek boyun eğdirdi.

Tamam... şimdi V'nin ortaya çıkması için harika bir zaman.

Ancak o zaman daha küçük olan aşağı baktı ve Butch'un gözleriyle karşılaştı ve dünya yavaşladı. Durma noktasına geldi. Durdu. Öldü.

Başka bir tür mengene hareketi onları birbirine kenetledi ama bu bakışların kilitlenmesiydi ve ceset yığınının en altında olmasına rağmen kontrol Butch'taydı. Aşağıdakiler şaşkına döndü ve Butch içgüdülerini takip etti.

Bu da ağzını açıp yavaşça nefes almaya başladığı anlamına geliyordu.

Ama hava almıyordu. Avcıyı içine çekiyordu.

Onu emiyor. Onu tüketiyor. Daha önce ara sokakta olduğu gibiydi ama şimdi kimse süreci durdurmuyordu. Butch sadece devam etti

Sonsuz bir çekişle emiyor, akan siyah bir gölge küçüğün gözlerinden, burnundan ve ağzından geçip Butch'un içine giriyor.

Kendini dumanla dolan bir balon gibi hissedenden. Düşman kılığına girmiş gibi hissedenden.

Bittiğinde, avcının bedeni küle dönüştü, gri parçacıklardan oluşan ince sis Butch'un yüzüne, göğsüne ve bacaklarına düştü.

"Vay anasını."

Butch çaresizlik içinde gözlerini etrafta gezdirdi. V

Ön kapıdan eğilerek içeri girdi, sanki onu ayakta tutan tek şey evmiş gibi çerçeveye tutundu.

"Oh, Tanrım." Butch yan tarafına yuvarlandı, çirkin halı yanağını çiziyordu. Midesi fena halde bulanıyordu ve boğazı çekişle dövülmüş gibi yanıyordu.

Saatlerce viski içti. Ama en kötüsü, şeytan tekrar içine girmiş, damarlarında dolaşmaya başlamıştı.

Burnundan nefes alırken bebek pudrası kokusu aldı. Ve bunun o olduğunu, daha azının kalıntıları olmadığını biliyordu. "V..." dedi çaresizlikle, "ben az önce ne yaptım?"

"Bilmiyorum, polis. Hiçbir fikrim yok."

Yirmi dakika sonra, Vishous kendini ve Escalade'deki oda arkadaşı ve tüm kilitlere vurdu. Cep telefonunu çevirip kulağına götürürken Butch'a baktı. Butch'a baktı.

Polis yolcu koltuğunda çok faktörlü bir şekilde hasta görünüyordu, sanki deniz tutmuş, jet-lag olmuş ve aynı anda grip olmuş gibiydi. Ve bebek pudrası kokuyordu, sanki her bir gözeneginden bu kokuyu terleyerek dışarı atıyordu.

Telefon çalarken Vishous SUV'u çalıştırdı, vites taktı ve Butch'un o daha küçük olana bir tür büyü yaptığını düşündü. Polisten bir cümle çalmak gerekirse, Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi.

Adamım... bu berbat iş silahın cehennemiydi. Ama komplikasyonlar çok fazlaydı.

V tekrar baktı. Ve bunun, Butch'un kendisini daha aşağı seviyedeki biri gibi izlemediğinden emin olmak için olduğunu fark etti.

Sikeyim.

"Wrath?" V, çağrısı yanıtlandığında şöyle dedi. "Dinle, kahretsin... bizim oğlan az önce bir zayıfı tüketti. Hayır... Rhage değil.

Butch. Evet, Butch. Ne gördün? Hayır, onu gördüm... o şeyi tüketti. Nasıl oldu bilmiyorum ama o şey toz olup gitti. Hayır, bıçak yoktu. O lanet şeyi içine çekti. Bak, ihtiyatlı olmak için, onu evime götüreceğim ve uyumasına izin vereceğim. Sonra eve geleceğim, doğru mu?

Doğru... Hayır, bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok, ama yerleşkeye gittiğimde size her şeyi anlatacağım.

Tamam. Tamam. Uh-

huh. Tanrı aşkına, evet, ben iyiyim ve bana bunu sormayı bırak. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıp ön konsola fırlattığında Butch'un sesi zayıf ve boğuk bir şekilde duyuldu. "Beni eve götürmediğine sevindim."

"Keşke yapabilseydim." V bir el sarması sigara çıkarıp yaktı ve sertçe çekti. Dumanı üflerken camlardan birini kırdı. "Tanrı aşkına, polis, bunu yapabileceğini nereden biliyordun?"

"Ben yapmadım." Butch boğazından rahatsız olmuş gibi biraz öksürdü. "Hançerlerinden birini bana ver."

V kaşlarını çatı ve oda arkadaşına baktı. "Neden?"

"Sadece bana ver." V tereddüt edince Butch üzüntüyle başını salladı. "Onunla senin peşine düşmeyeceğim. Annemin üzerine yemin ederim."

Kırmızı ışıkta durdular ve V emniyet kemerini çekerek bıçaklarından birini göğüs kılıfından çıkardı. Silahı önce Butch'a verdi, sonra önündeki yolu kontrol etti. Arkasına dönüp baktığında Butch kolunu yukarı çekmiş ve kendini kesiyordu.

ön kolunun içinde. İkisi de dışarı çıkan şeye baktı. "Yine siyah kan akıyor."

"Şey... sürpriz değil."

"Ben de öyle kokuyorum."

"Evet." V, polisin o hançere saplanıp kalmasından hiç hoşlanmamıştı. "Bıçağımı geri vermeye ne dersin dostum?"

Butch silahı uzattı ve V silahı yeniden kınına sokmadan önce siyah çeliği derisine sildi.

Butch kollarını ortasına doladı. "Ben bu haldeyken Marissa'nın etrafında olmak istemiyorum, tamam mı?"

"Sorun değil. Her Şeyle ben ilgilenirim."

"V?"

"Ne?"

"Sana zarar vermektense lrm."

V'nin gözleri aralarındaki boŐlukta gezindi. Polisin Yüzü asıktı ve ela gözleri son derece ciddiye, sözleri sadece bir düşünce ifadesi değil, bir yemin niteliğindeydi: Butch O'Neal işler kritikleiŐirse kendini oyundan çıkarmaya hazırды. Ve bu işi yapabilecek kapasitedeydi.

V elindeki sarma sigarayı tekrar içine çekti ve insana daha fazla bağlanmamaya çalıştı. "Umarım bu noktaya gelmez Bu."

Lütfen Tanrım, iş o noktaya gelmesin.

On Dokuzuncu Bölüm

Marissa, Kardeşliğin etrafında bir daire daha çizdi. kütüphaneye ve terasa ve havuza bakan pencerelere geri döndü.

Gün sıcak geçmiş olmalı, diye düşündü. Karda erimiş lekeler vardı, terasta siyah arduvaz ya da çimlerin üzerinde kahverengi zemin ortaya çıkar-

Lanet olası manzara kimin umurundaydı ki?

Butch İlk Yemek'ten sonra hızlı bir işi olduğunu söyleyerek ayrılmıştı. Ki bu iyiydi. Dandy. Tamam. Ama bu İki saat önce.

Biri odaya girince arkasını döndü. "Butch-oh... bu... sensin."

Vishous kemerli geçitte duruyordu, etrafındaki abartılı altın varaklı süslemelerle çerçevelenmiş tam kanlı bir savaşçıydı.

Sevgili Silik Bakire... Yüz ifadesi tamamen boştu, kötü bir haber vereceğiniz zaman yüzünüze koyduğunuz türden bir şeydi.

"Bana hayatta olduğunu söyle," dedi. "Hemen burada hayatımı kurtarın ve bana onun hayatta olduğunu söyleyin."

"Öyle."

Dizleri büküldü ve duvardan duvara kitap raflarından birine tutundu. "Ama o gelmiyor, değil mi?"

"Hayır."

Birbirlerine bakarlarken, dalgınlıkla adamın siyah derisiyle birlikte ince beyaz bir gömlek giydiğini fark etti: bir

Turn-bull ve Asser düğmeli. Kesimi tanıdı. Butch da bunu giyiyordu.

Marissa bir kolunu beline doladı, odanın ta öbür ucunda olmasına rağmen Vishous'tan etkilenmişti. Tehlikeli bir erkek gibi görünüyordu ve bunun nedeni Şakağındaki dövmeler, siyah keçi sakalı ya da o korkunç vücut. Ağabey son derece soğuk biriydi ve bu şekilde ortadan kaldırılan biri her şeyi yapabilirdi.

"Nerede o?" diye sordu. "O iyi."

"O zaman neden burada değil?" "Sadece hızlı bir kavgaydı."

Hızlı bir dövüş. Butch'un yatağının başucundaki anıları üzerine çökerken dizleri yeniden gevşedi. Onu görmüştü. O Johnny'de hastane çarşaflarında yatarken, dövülmüş, neredeyse ölüyordu. Kötü bir şey tarafından kirletilmiş.

"Onu görmek istiyorum." "O burada değil."

"Kardeşimde mi?" "Hayır."

"Ve bana nerede olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Birazdan seni arayacak."

"Küçüklerle miydi?" Vishous'un tek yaptığı ona bakmaya devam etmek olunca, kalbi hızla çarpmaya başladı. Butch'un bu savaşa dahil olmasına dayanamıyordu. Bak ne oldu

ona çoktan yapılmıştı. "Lanet olsun, avcılarla olup olmadığını söyle bana, seni kendini beğenmiş piç."

Sadece sessizlik. Bu da tabii ki soruyu cevaplıyordu. Ve aynı zamanda Vishous'un, kızın

ona kızgındı.

Marissa eteklerini topladı ve savaşçının yanına yürüdü. Adamın yüzüne yakından bakabilmek için boynunu eğmek zorunda kaldı. Tanrım, o gözler, irislerinin etrafında gece mavisi çizgiler olan o elmas beyazı gözler. Soğuktu. Hem de çok soğuk.

Titremesini gizlemek için elinden geleni yaptı ama adam onu yakaladı. Omuzlarında izini sürdü.

"Benden korkuyor musun, Marissa?" dedi. "Sana tam olarak ne yapacağımı düşünüyorsun?"

Bunu görmezden geldi. "Butch'un kavga etmesini istemiyorum." Siyah bir kaşını kaldırdı. "Senin kararın değil." "Bu onun için çok tehlikeli."

"Bu geceden sonra bundan pek emin değilim."

Kardeş'in sert gülümsemesi bir adım geri atmasına neden oldu ama öfke onu tamamen geri çekilmekten kurtardı. "O hastane yatağını hatırlıyor musun? Geçen sefer ona ne yaptıklarını gördün. Onu önemseydiğini sanıyordum."

"Eğer bir değer olduğu ortaya çıkarsa ve o da istekliyse, kullanılacaktır."

"Şu anda Kardeşlik'ten hoşlanmıyorum," diye ağzından kaçırdı. "Ya da senden."

Kadın adamın yanından geçmeye başladı, ama adam elini uzattı, kadının kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. onu incitiyordu. Gözleri kızın yüzünde, boynunda gezindi, sonra da vücudunu taradı.

Ve işte o zaman onun içindeki ateşi gördü. Volkanik ısıyı. İçindeki cehennem, tüm o buzul özdenetim tarafından kafeslenmişti.

"Bırak beni," diye fısıldadı, kalbi hızla çarpıyordu.

"Hiç şaşırmadım." Cevabı sessizdi... masanın üzerine bırakılmış keskin bir bıçak kadar sessiz.

"Ne hakkında?"

"Sen değerli bir kadınsın. Bu yüzden benden hoşlanmamalısın." O ısıltılı gözler onun yüzünde daraldı. "Biliyor musun, sen gerçekten de türünün en büyük güzelisin, değil mi?"

"Hayır... hayır, ben-"

"Evet, öylesin." Vishous'un sesi gittikçe alçaldı, yumuşadı, ta ki kadın duyduğundan mı yoksa Vishous'un zihninde olduğundan mı emin olamayınca kadar. "Butch senin için akıllıca bir seçim, dişi.

Eğer izin verirsen sana iyi bakacaktır. Yapacak mısın, Marissa? Sana bakmasına izin verecek misin?"

Elmas gözleri onu hipnotize ederken, başparmağının bileğinin üzerinde ileri geri hareket ettiğini hissetti. Kalp atışları yavaş yavaş tembel bir ritme dönüştü.

"Soruma cevap ver, Marissa."

Sarsıldı. "Ne... ne sordun?"

"Seni almasına izin verecek misin?" Vishous eğildi ve ağzını onun kulağına dayadı. "Onu içine alacak mısın?"

"Evet..." diye nefes aldı, seksten bahsettiklerinin farkındaydı ama o anda cevap veremeyecek kadar baştan çıkmıştı.

"Onu içime alacağım."

O sert el gevşedi, sonra kolunu okşadı, teninin üzerinde sıcak ve güçlü bir şekilde gezindi. Ona dokunduğu yere baktı, yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesi vardı, "Güzel. Bu çok iyi. İkiniz birlikte çok güzelsiniz. Tam bir ilham kaynağı."

Erkek topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı.

Şaşkınlık ve şok içinde kütüphanenin kapısına doğru tökezledi ve Vishous'un merdivenlerden yukarı çıktığını gördü.

Uylukların mesafeyi hiç çaba harcamadan yiyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan durdu ve başını ona doğru çevirdi. Eli boğazına doğru gitti.

Vishous'un gülümsemesi gözlerinin solgunluğu kadar karanlıktı. "Hadi ama Marissa. Gerçekten seni öpeceğimi mi sandın?"

Nefes nefese kaldı. İçinden geçen tam olarak buydu-

Vishous başını salladı. "Sen Butch'un dışisisin ve onunla birlikte olsan da olmasan da benim için hep öyle kalacaksın." O

yeniden başladı. "Ayrıca, sen benim tipim değilsin. Tenin çok yumuşak."

V, Wrath'ın çalışma odasına girdi ve çift kapıyı kapattı, Marissa'yla yaptığı o küçük sohbetin birçok açıdan çok rahatsız edici olduğunu düşünüyordu. Tanrım, haftalardır kimsenin düşüncelerine girmemişti ama onunkileri gün gibi açık bir şekilde okumuştı. Ya da belki sadece bir tahminde bulunmuştu. Büyük ihtimalle ikincisiydi. Tabak genişliğindeki gözlerine bakılırsa, Belli ki adamın ağzını ona dayayacağına ikna olmuştu.

Yanlış. Ona bakmasının sebebi onu büyülemişti, cezbetmemişti. Butch'un onunla böylesine sıcak ve sevgiyle yatmasını sağlayan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordu. Teninde bir şey mi vardı? Kemiklerinde mi? Güzelliğinde mi? Bunu nasıl yapıyordu?

Butch'u seksin ayin olduğu bir yere nasıl götürdü?

V göğsünün ortasını ovuşturdu, delici bir yalnızlığın farkındaydı.

"Alo? Kardeşim mi?" Wrath ağır kolları ve büyük elleriyle narin masasına yaslandı. "Buraya rapor vermeye mi yoksa heykel gibi yapmaya mı geldin?"

"Evet... üzgünüm. Dikkatim dağıldı."

Vishous'un gözleri parladı ve dövüşü, özellikle de oda arkadaşı sayesinde bir küçüğün havada kayboluşunu izlediği son kısmı tekrar oynattı.

"Allah kahretsin..." Gazap nefes aldı.

V şömineye gitti ve elinin kış tarafını alevlerin içine fırlattı.
"Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"O iyi mi?"

"Bilmiyorum. Onu kontrol için Havers'a götürürdüm ama polisle kliniğe geri dönmek yok. Şu anda cep telefonuyla benim evimde. İşler sarpa sararsa beni arayacak, ben de bir şeyler düşüneceğim."

Wrath'ın kaşları aynalı sargılarının ardında kayboldu.
"Küçüklerin onun izini süremeyeceğinden ne kadar eminsin?"

"Kendinden çok emin. İki olayda da peşlerinden giden oydu. Sanki onların kokusunu almış gibi. Yaklaştığında, onu tanıyor gibi görünüyorlar, ama her zaman o önce meşgul olmak."

Wrath masasının üzerindeki kâğıt yığınlarına baktı. "Onun orada tek başına olmasından hoşlanmıyorum. Hiç hoşuma gitmiyor."

Uzun bir duraklama oldu ve sonra V dedi ki, "Gidip onu getirebilirim. Onu eve getirebilirim."

Wrath güneş gözlüklerini çıkardı. Gözlerini ovuştururken, kralın yüzüğü, o devasa siyah elmas, orta parmağında parıldıyordu. "Burada dişilerimiz var. Bir tanesi Hamile."

"Onu izleyebilirim. Çukurda kalmasını sağlayabilirim. Tünel girişini kapatabilirim."

"Cehennem." Güneş gözlükleri tekrar takıldı. "Git getir onu. Oğlumuzu eve getir."

* * *

Van için Küçülme Topluluğu'na katılmasının en korkutucu yanı fiziksel dönüşüm ya da Omega veya Her şeyin istemsiz doğası. Korkunç olmadığından değil. Korkutucuydu. Tanrım... kötülüğün gerçekten de var olup etrafta dolaşıp insanlara bir şeyler mi yaptı? Evet, kötü anlamda büyük bir uyanış çağrısı.

Ama en korkutucu kısmı değil.

Van homurdanarak, kim bilir ne kadar zamandır üzerinde durduğu çıplak şiltenin üzerine çıktı. Aşağı bakarak Vücudunu, kolunu omuz çukurundan dışarı uzattı ve sonra sıkıca kıvırdı.

Hayır, en korkutucu kısmı, sonunda kusmayı bırakıp nefesini tutmayı başardığında, en başta neden katılmak istemediğini tam olarak hatırlayamıyordu. Çünkü güç bedenine geri dönmüştü; yirmili yaşlarındaki kükreme bir kez daha garajına park etmişti. Omega sayesinde kendine dönmüştü, artık bir zamanlar olduğu şeyin solmuş, yıkanmış bir gölgesi değildi. Elbette, araçlar dehşet ve inançsızlıkla dolu bir zihin bükücüydü. Ama sonuç... muhteşemdi.

Pazusunu tekrar esnetti, sadece kasları ve kemikleri hissediyor, onları seviyordu.

Xavier odaya girerken, "Gülümsüyorsun," dedi. Van başını kaldırıp baktı. "Harika hissediyorum. Gerçekten... lanet olsun... harika."

Xavier'in gözleri mesafeliydi. "Bunun aklını başından almasına izin verme. Ve beni iyi dinle. Bana yakın kalmanı istiyorum. Bensiz hiçbir yere gitmeyeceksin. Anlaştık mı?"

"Evet. Elbette." Van bacaklarını yataktan kaldırdı. Koşmak ve bunun nasıl bir his olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Ayağa kalktığında Xavier'in yüz ifadesi tuhaftı. Hayal kırıklığı mı? "Sorun ne?" Van sordu.

"İndüksiyonunuz çok... vasattı."

Ortalama mı? Kalbin çıkarılıyor ve kanın Katrana benzeyen bir şey için yapılan takas onun için ortalama sayılmazdı. Ve Tanrı aşkına, Van bu vızıltı-öldürme rutiniyle ilgilenmiyordu. Ona göre dünya yeniden taze ve yeniydi. Yeniden doğmuştu.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye mırıldandı.

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Henüz." Xavier saatini kontrol etti. "Giyin. Beş dakikaya çıkıyoruz."

Van banyoya girdi ve tuvaletin başında durdu, ancak gitmesi gerekmediğini fark etti. Ve susamamıştı ya da Aç da değilim.

Tamam, bu garipti. Sabah rutinini takip etmemek doğal görünmüyordu.

Öne doğru eğilerek lavabonun üzerindeki aynadaki yansımasına baktı. Yüz hatları aynıydı ama gözleri farklıydı.

İçini kaplayan huzursuzlukla, hâlâ etten kemikten olduğuna emin olmak için avucuyla yüzünü ovuşturdu. İnce derisinin arasından kafatasının kemiklerini hissederken Richard'ı düşündü.

Karısı ve iki çocuğuyla evdeydi. Şimdi güvende.

Van artık ailesiyle görüşmeyecekti. Asla. Ama kardeşinin hayatı adil bir takas gibi görünüyordu. Babalar önemlidir.

Ayrıca, bu fedakarlık karşılığında kazandığı şeylere bir bakın. Özel parçası işe geri dönmüştü.

"Gitmeye hazır mısın?" Xavier koridorun sonundan seslendi.

Van sertçe yutkundu. Dostum, içine düştüğü şey bir suç hayatından çok daha karanlık ve derindi. O artık bir kötülük ajanıydı, değil mi?

Ve bu onu daha çok rahatsız etmeliydi.

Bunun yerine, gücünden keyif alıyordu ve onu kullanmaya hazırdı. "Evet. Öyleyim."

Van yansımasına bakarak gülümsedi, sanki özel kaderi gerçekleşmiş gibi hissediyordu. Ve o tam olarak olması gereken kişiydi.

Yirminci Bölüm

Ertesi akşam Marissa duştan çıkarken kepenklerin gece için kalktığını duydu. Ne yazık ki tek yapmak istediği yatağa geri dönmekti.

Tanrım, yorgundu ama yoğun bir gün geçirmişti. Çok yoğun.

Yine de iyi olan şey en azından sahip olduğu her şeydi. Butch'a kafayı takmasını engellemişti. Çoğunlukla onu meşgul etti. Tamam, bazen onu Onu düşünüyordum.

Yine kendisinden daha küçük biri tarafından incitilmiş olması kafasını meşgul eden tek şeydi. Nerede olduğunu ve onunla kimin ilgilendiğini merak ediyordu. Kardeşi olmadığı açıktı. Ama Butch'un başka biri var mıydı?

Günü başka bir dişiyle geçirmiş, onun tarafından emzirilmiş miydi?

Elbette, Marissa dün gece onunla konuşmuştu ve her şeyi söylemişti.

Doğru şeyleri: Ona iyi olduğuna dair güvence vermişti. Biriyle kavga ettiği konusunda yalan söylememişti. İyi olmadığı konusunda

Kendini daha dengeli hissedene kadar onu görmeye gelmek istemişti. Ve ona bu gece İlk Yemek'te görüşeceklerini söylemişti. Eğer o biraz durgunsa, bunun sarsılmış olmasından kaynaklandığını düşündü ve onu suçlamadı.

Ancak telefonu kapattıktan sonra ona sormayı ihmal ettiği her şeyi fark etti.

Kendine olan güvensizliğinden öğrenerek Çamaşır oluğuna girdi ve havlusunu oluğun ağzından aşağı itti. Doğrulurken başı o kadar döndü ki

çıplak ayakla çömelmek zorunda kaldı. Ya bu olacaktı ya da bayılacaktı.

Lütfen bu beslenme ihtiyacının geçmesine izin verin. Lütfen.

Başı dönene kadar derin nefes aldı, sonra yavaşça ayağa kalktı ve lavaboya yöneldi. Ellerini soğuk suyun altına sokup yüzünü yıkarken Rehvenge'e gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama bu gece değil. Bu gece Butch'la birlikte olmaya ihtiyacı vardı. Onu görmeye ihtiyacı vardı.

ve iyi olduğuna dair kendine güvence verdi. Ve onunla konuşmak zorundaydı. Önemli olan oydu, vücudu değil.

Kendini yeterince sağlam hissettiğinde, deniz mavisi YSL elbisesini giydi. Tanrım, şimdi o şeyi giymekten gerçekten nefret ediyordu. Sanki kardeşiyle yaşadığı olay elbisenin kumaşına sinmiş kötü bir kokuymuş gibi, ona çok kötü çağrışımlar yapıyordu.

Beklediği kapı tam saat altıda çaldı. Fritz yatak odasının kapısının diğer tarafındaydı, yaşlı adam başıyla selam verirken gülümsüyordu.

"İyi akşamlar, hanımefendi."

"İyi akşamlar. Belgeler sizde mi?"

"İstediğiniz gibi."

Adamın uzattığı dosyayı aldı ve bir büroya giderek belgeleri karıştırdı ve birkaç satır imzaladı. Dosyanın üstünü kapatırken elini dosyanın üzerine koydu. "Bu iş çok çabuk bitti."

"İyi avukatlarımız var, değil mi?"

Derin bir nefes aldı ve vekâletname ile kira belgelerini ona geri verdi. Sonra yatağının başucundaki masaya gitti ve eve geldiğinde hâlâ takılı olan pırlanta takımından bileziği aldı.

Kardeşlik'in yerleşkesi. Parıldayan uzunluğu tutarken

doggen'e giderken, babasının bu seti ona yüz yıldan uzun bir süre önce verdiğini düşündü.

Nasıl kullanılacağını asla tahmin edemezdi. Kâtip Bakire'ye şükürler olsun.

Uşak kaşlarını çattı. "Efendi onaylamıyor."

"Biliyorum, ama Gazap bana zaten çok nazik davrandı." Elmaslar parmak uçlarından sarkarken parıltıyordu. "Fritz? Bileziği al."

"Usta gerçekten onaylamıyor."

"O benim Ghardian'ım değil. Yani bu onun kararı değil."

"O kraldır. Her şeye o karar verir." Ama Fritz mücevher parçasını aldı.

Adam arkasını döndüğünde, doggen çok üzgün görünüyordu, "Bana iç çamaşırlarımdan bazılarını getirdiğiniz ve bu elbiseyi kuru temizlemeye verdiğiniz için teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz."

İyi yapılmış bir iş için biraz neşelendi. "Belki de sen "Sandıklarınızdan birkaç elbisenizi almamı ister misiniz?"

Laurent'a baktı ve başını salladı. "Burada uzun süre kalmayacağım. En iyisi onları paketlenmiş halde bırakmak."

"Nasıl isterseniz,

hanımefendi." "Teşekkür ederim, Fritz."

Durakladı. "Şunu bilmelisin ki, taze gülleri Bu akşam efendimiz Butch'la randevunuz için kütüphaneye. Zevkiniz için biraz getirmemi istedi. Saçlarınız kadar güzel ve soluk altın rengi olmalarını sağlamamı istedi."

Gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim, Fritz."

Butch tıraş bıçağını duruladı, lavabonun kenarına vurdu ve suyu kapattı. Aynaya bakılırsa tıraşın pek faydası olmamıştı; hatta artık sararmaya başlamış olan morluklarını daha da belirginleştirmişti. Lanet olsun. Marissa'ya güzel görünmek istiyordu, özellikle de dün gece böyle bir karmaşaya dönüştüğünden beri.

Yansımasına bakarken, küçük bir çentiği olan ön dişini dürttü. Kahretsin... eğer bakmak isteseydi estetik ameliyata, detoksa ve tam bir kep setine ihtiyacı olacaktı.

Her neyse. Endişelenmesi gereken başka şeyler vardı. on dakika içinde onu görmeye gideceğim. Dün gece telefonda sesi cehennem gibi geliyordu ve görünüşe göre Aralarında mesafe vardı. Ama en azından onun kıcını görmeye istekliydi.

Bu da onun büyük endişesine yol açtı. Uzandı ve beyaz lavabonun kenarından bir soyma bıçağı aldı. Ön kolunu uzatarak, o-

"Polis, böyle devam edersen delik deşik olacaksın."

Butch aynaya baktı. Arkasında, V kapı pervazına yaslanmış, elinde bir bardak kaz ve bir sigara tutuyordu. Türk tütününü havayı keskin ve erkeksi bir şekilde kokluyordu.

"Hadi ama V. Emin olmam gerek. Elinin harikalar yarattığını biliyorum ama..." Bıçağı derisinin üzerinde gezdirdi, sonra ortaya çıkacak şeyden korkarak gözlerini kapattı.

"Bu kırmızı, Butch. Bir şeyin yok."

Islak kıpkırmızı çizgiye baktı. "Yine de nasıl emin olabilirim?"

"Artık daha az kokmuyorsun ve dün gece de öyleydin." V banyoya girdi. "Ve ikinci olarak..."

Butch ne yaptığını anlamadan V kolunu tuttu, eğildi ve kesiğı yalayarak hızla kapattı.

Butch oda arkadaşının elinden kurtuldu. "Tanrım, V! Ya o kan kirliyse!"

"Sorun değil. Sadece f-" Vishous kemiksiz bir yalpalamayla soluk soluğa kaldı ve duvara yığıldı, gözleri yuvalarından fırladı, vücut seğirmesi.

"Tanrım... Ben" Butch dehşet içinde uzandı-

Ancak V'nin nöbeti kesmesi ve sakince bardağından bir yudum alması için. "İyisin, polis. Tadı gayet iyi. Bir insan için gayet iyi, ki bu benim tercihim değil, anlıyor musun?"

Butch geri çekildi ve oda arkadaşının koluna yumruğunu indirdi. Kardeşi küfrederken, Butch ona bir yumruk daha attı.

V ters ters baktı ve kendini ovuşturdu.

"Tanrım, polis." "Al bakalım, bunu hak ediyorsun."

Butch kardeşini itti ve dolabına yöneldi. Ne giyeceğini bulmaya çalışırken kıyafetlerine sert davranıyor, onları askılarında itip kakıyordu.

Durdu. Gözlerini kapattı. "Ne oluyor V. Dün gece kanım simsiyahtı. Şimdi kanamıyorum. Vücudum bir çeşit daha az işleyen bir bitki mi?"

V yatağa uzandı, başlığa yaslandı ve bardağını deri kaplı kalçasına dayadı. "Belki. Bilmiyorum."

Kaybolmuş hissetmekten çok yorulmuştu. "Her şeyi bildiğini sanıyordum."

"Hiç adil değil, Butch."

"Kahretsin... Haklısın. Özür dilerim."

"'Özür dilerim' kısmını boş verip onun yerine sana vurmama izin verebilir miyiz?"

İkisi de gülerken, Butch kendini bir takım elbise seçmeye zorladı.

ve sonunda mavi/siyah bir Zegna'yı yatağın yanına fırlattım. V. Sonra kravatlarını parmakladı. "Omega'yı gördüm, değil mi? İçimdeki o şey onun bir parçasıydı. Kendisinin bir parçasını içime koydu."

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum."

Butch aniden kiliseye gitme ve kurtuluşu için dua etme ihtiyacı hissetti. "Benim için normale dönmek yok, değil mi?"

"Muhtemelen hayır."

Butch kravat koleksiyonuna baktı, renkler ve seçenekler arasında boğulmuştu. Kararsızlık içinde donup kalırken, nedense Güney Boston'daki ailesini düşündü.

Normalden bahsediyoruz... ve onlar da değişmezdi, yani acımasızca aynıydı. O'Neal klanı için çok önemli bir olay yaşanmış ve bu trajedi ailenin satranç tahtasını havaya fırlatmıştı. Taşlar düştüğünde tutkalla yapıştırılmıştı: Jane on beş yaşındayken tecavüze uğrayıp öldürüldükten sonra herkes yerinde kalmıştı. Ve o affedilmeyen yabancıydı.

Butch onun düşünce zincirini kesmek için raftan kan kırmızısı bir Ferragamo çıkardı. "Peki bu gece senin için ne var, vampir?"

"Çıkmam gerekiyordu."

"Güzel."

"Hayır, kötü. Dövüşmemekten nefret ettiğimi biliyorsun, değil mi?" "Çok gerginsin."

"Hah."

Butch omzunun üzerinden baktı. "Sana bu öğleden sonrayı hatırlatmama gerek var mı?"

V'nin gözleri bardağına kaydı. "Bir şey yapmıyorum."

"Öyle bir çığlık atarak uyandın ki vurulduğunu sandım. Rüyanda ne görüyordun?"

"Hiçbir şey."

"Beni soldurmaya çalışma, çok sinir bozucu."

V votkayı bardağında döndürdü. Yuttu. "Sadece bir rüya."

"Saçmalık. Dokuz aydır seninle yaşıyorum dostum. Eğer uyuyabilirsen çok sessizsin."

"Her neyse."

Butch havlusunu bıraktı, bir çift siyah boxer giydi ve dolaptan kolalı beyaz bir düğmeli bluz çıkardı. "Wrath'a ne yaptığını haber vermelisin."

"Oraya gitmesek nasıl olur?"

Butch gömleği giydi, düğmelerini ilikledi ve ince çizgili pantolonu askısından indirdi. "Tek söylediğim-"

"Yapabilirsin, polis."

"Tanrım, ağzı sıkı bir piçsin. Bak, konuşmak istersen ben buradayım, tamam mı?"

"Nefesini tutma. Ama... 'ondan önce." V boğazını temizledi. "Bu arada, geçen gün gömleklerinden birini ödünç aldım. Gece."

"Sorun değil. Beni kızdıran şey çoraplarımla oynaman."

"Kızını dövüş kıyafetleri içinde görmek istemedim. Elimdeki tek şey bu."

"Onunla konuştuğunu söyledi. Sanırım onu sinirlendiriyorsun."

V, "Yapmalıyım" gibi bir şey söyledi. Butch baktı. "Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey." V yataktan fırladı ve kapıya doğru yöneldi.

"Dinle, bu gece diğer evimde takılacağım.

Herkes iş başındayken burada tek başıma olmak beni deli ediyor. Bana ihtiyacın olursa, gel beni çatı katında bul."

"V." Oda arkadaşı durup arkasına baktığında Butch, "Teşekkürler" dedi.

"Ne için?"

Butch ön kolunu kaldırdı. "Biliyorsun."

V omuz silkti. "Bu şekilde onun yanında daha iyi hissedeceğini düşündüm."

* * *

John yeraltı tüneline yürürken ayak sesleri yankılanan bir davul sesi gibi ona ne kadar yalnız olduğunu başka hiçbir şeyin hissettiremeyeceği kadar hissettiriyordu.

Öfkesi dışında yalnızdı. O da artık hep yanındaydı, kendi derisi kadar yakındı, onu da derisi gibi kaplıyordu.

Adamım, bu gece dersin başlamasını bekleyemedi, böylece birazını dışarı çıkarabilirdi. Seğiriyordu, aşırı aktifti, huzursuzdu.

Ama belki de bunun bir nedeni, ana eve doğru ilerlerken, ilk seferini hatırlamasına engel olamamasıydı

Tohr'la birlikte buraya gelmişti. O zamanlar çok gergindi ve yanında bir erkek olması ona güven vermişti.

Mutlu yıldönümleri, diye düşündü John.

Üç ay önce bu gece her şey mahvolmuştu. Üç ay önce bu gece, Wellsie'nin cinayeti, Sarelle'in cinayeti ve Tohr'un ortadan kaybolması kötü haber Tarot kartları gibi dağıtılmıştı. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Sonrası ise cehennemin özel bir türü olmuştu. Biri için Trajedileri takip eden birkaç hafta boyunca John, Tohr'un geri döneceğini düşünmüştü. Bekledi, umut etti, dua etti. Ama hiçbir şey olmadı. İletişim yok, telefon yok, hiçbir şey yok.

Tohr ölmüştü. Ölmüş olmalıydı.

John malikaneye çıkan sığ merdivenlere geldiğinde, gizli kapıdan geçmeye dayanamadı giriş salonuna. Yemek yemekle ilgilenmiyordu. Kimseyi görmek istemiyordu. Masaya oturmak istemiyordu. Ama Zsadist'in peşinden geleceğinden emindi. Kardeş son birkaç gündür onu yemek için büyük eve sürüklüyordu. Bu utanç vericiydi ve ikisini de kızdırmıştı.

John kendini merdivenleri çıkmaya ve malikâneye girmeye zorladı. Ona göre fuayenin göz kamaştırıcı renk cümbüşü duyulara hakaretti, artık gözler için bir şölen değildi ve bakışları yere kilitlenmiş bir halde yemek odasına yöneldi. Büyük kemerin altından geçtiğinde masanın hazır olduğunu ama henüz oturulmadığını gördü. Ve kızarmış kuzu kokusu aldı - Wrath'ın en sevdiği yemek.

John'un midesi açlıktan gurulduyordu, ama o düşüyordu. Son zamanlarda ne kadar aç olursa olsun, bağırsaklarına yemek koyduğu anda, hatta trans öncesi için özel olarak yapılmış olanları bile, kramplar giriyordu. Değişim için daha fazla yemesi mi gerekiyordu? Evet, doğru.

Hafif, aceleci ayak sesleri duyunca başını çevirdi. Birisi ikinci katın balkonunda hızla ilerliyordu.

Sonra kahkahalar yukarıdan aşağıya süzüldü. Görkemli kadın kahkahaları.

Kemerli kapıdan dışarı eğildi ve büyük merdivene baktı.

Bella nefes nefese, gülümseyerek, elinde siyah saten bir bornozla yukarıdaki sahanlıkta belirdi. Yavaşladığında

Merdivenlerin başında omzunun üzerinden baktı, gür siyah saçları bir yele gibi sallanıyordu.

Ardından gelen yumruk sesi ağır ve uzaktı, Yere çarpan kayalar gibi olana kadar daha yüksek sesle büyüyordu. Belli ki beklediği şey buydu. Bir kahkaha attı, bornozunu daha da yukarı çekti ve aşağı inmeye başladı çıplak ayaklarıyla sanki havada süzülüyormuş gibi basamakları tırmanıyordu. En altta, fuayenin mozaik zeminine çarptı ve tam Zsadist ikinci kat koridorunda görüldüğü sırada etrafında döndü.

Kardeş onu fark etti ve doğruca balkona gitti, ellerini parmaklıklara sıkıştırdı, bacaklarını yukarı salladı ve kendini ince havaya doğru itti. Dışarıya doğru uçtu, vücudu mükemmel bir kuğu dalışındaydı -ancak suyun üzerinde değildi, iki kat yukarıda sert bir taşın üzerindeydi.

John'un yardım çığlığı sessiz, sürekli bir hava akımı olarak çıktı.

-

Bu da Zsadist'in dalışın yüksekliğinde maddeleşmesiyle kesildi. Bella'nın yirmi metre önünde şekil aldı. gösteriyi parlayan bir mutlulukla izledi.

Bu sırada John'un kalbi şoktan çarpıyordu... sonra farklı bir nedenden dolayı hızla pompalandı.

Bella eşine gülümsedi, nefesi hâlâ sertti, elleri hâlâ bornozu kavramıştı, gözleri davetle doluydu. Ve Zsadist onun çağrısına cevap vermek için öne çıktı, ona doğru yürürken daha da büyümüş gibi görünüyordu. Kardeş'in bağ kuran kokusu tıpkı alçak, aslansı hırıltısı gibi fuayeyi doldurdu. Erkek şu anda tamamen hayvandı... çok seksi bir hayvan.

"Kovalanmayı seviyorsun, nalla," dedi Z, sesi bozulacak kadar derin bir sesle.

Bella bir köşeye çekilirken gülümsemesi daha da genişledi. "Belki de."

"Öyleyse biraz daha koş, neden yapmıyorsun?" Kelimeler karanlıktı ve John bile içlerindeki erotik tehdidi yakalamıştı.

Bella eşinin etrafından dolanarak bilardo salonuna doğru koşmaya başladı. Z onu bir av gibi takip etti, etrafında dönerek gözlerini dışının uçuşan saçlarına ve zarif vücuduna dikti. Dudakları dişlerini sıyrırken, beyaz köpek dişleri uzamış, ağzından çıkmıştı. Ve Shellan'a verdiği tek tepki bunlar değildi.

Kalçalarında, derisinin ön tarafına doğru bastıran, ağaç gövdesi büyüklüğünde bir ereksiyon vardı.

Z, John'a hızlıca bir bakış attı ve sonra avına geri döndü, odanın içinde kayboldu, o pompalama hırıltısı daha da yükseldi. Açık kapılardan hoş bir ciyaklama, bir koşuşturma, bir dışının nefesi ve sonra... hiçbir şey gelmedi.

Onu yakalamıştı.

John elini duvara koydu, içine düştüğünü fark etmediği bir yalpalamayı dengeledi. Ne yaptıklarını düşündükçe vücudu tuhaf bir şekilde gevşedi ve biraz karıncalandı. Sanki bir şeyler uyanıyormuş gibiydi.

Zsadist bir dakika sonra dışarı çıktığında Bella'yı kollarına almıştı, siyah saçları omzundan aşağı dökülüyordu. Onu tutan gücün içinde uzandı. O nereye gittiğine bakarken gözleri Z'nin yüzüne kilitlenmişti, eli göğsünü okşuyor, dudakları özel bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

Boynunda bir ısırık izi vardı.

ve Bella'nın cehennem arkadaşının yüzündeki açlığa bakarken duyduğu memnuniyet son derece etkileyiciydi. John içgüdüsel olarak Zsadist'in yukarıda iki şeyi bitireceğini biliyordu: çiftleşme ve beslenme. Kardeşi hem boğazında hem de bacaklarının arasında olacaktı. Muhtemelen aynı anda.

Tanrım, John böyle bir bağlantı istiyordu.

Peki ya geçmişi? Geçiş sürecini atlatsa bile, nasıl bu kadar rahat olacaktı?

ve bir dişiye güvenmek? Gerçek erkekler onun yaşadıklarını yaşamamış, bıçak zoruyla iğrenç bir teslimiyete zorlanmamıştı.

Zsadist'e baksana. Çok güçlü, çok kuvvetli. Dişiler bu tür şeyleri severdi, John gibi zayıfları değil. Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. John'un vücudu ne kadar büyürse büyüsün, o her zaman böyle olacaktı: kendisine yapılanlarla sonsuza dek damgalanmış bir zayıf.

Arkasını dönüp yemek masasına gitti ve tüm porselen, gümüş, kristal ve mumların ortasında tek başına oturdu.

Ama yalnızlığın iyi olduğuna

karar verdi. Yalnızlık güvenliydi.

Yirmi Birinci Bölüm

Fritz Marissa'yı almak için yukarı çıkarken, Butch kütüphanede bekledi ve köpeğin ne kadar iyi bir adam olduğunu düşündü.

Butch bir iyilik istediğinde, yaşlı adam istekle ilgilenmekten heyecan duydu. İstemesi garip bir şey olsa da.

Okyanus esintisinin kokusu odaya dolduğunda, Butch'un vücudu anlık ve çok şiddetli bir Dikkat çekici bir tepki. Arkasını döndüğünde takım elbisesinin ceketinin yerinde olduğundan emin oldu.

Tanrım, o deniz mavisi elbisenin içinde çok güzeldi. "Hey, bebeğim."

"Merhaba Butch." Marissa'nın sesi sessizdi, saçlarını düzeltirken eli emin değildi. "İyi görünüyorsun."

"Evet, ben iyiyim." V'nin iyileştirici avucu sayesinde.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Sizi düzgün bir şekilde selamlamamın sakıncası var mı?" dedi.

Kadın başını salladığında, adam yanına gitti ve elini tuttu. Eğilip onu öperken avucu buz gibi soğuktu. Gergin miydi? Yoksa hasta mıydı?

Kaşlarını çattı. "Marissa, yemeğe geçmeden önce biraz oturmak ister misin?"

"Lütfen."

Onu ipek kaplı bir kanepeye götürdü ve elbisesinin eteklerini toplayıp onunla birlikte otururken dengesiz olduğunu fark etti.

Kızın başını yana yatırdı. "Konuş benimle." Kız hemen konuşmayınca, zorladı. "Marissa... sende Aklında bir şey var, değil mi?"

Garip bir duraklama oldu. "Kardeşlik ile savaşmanı istemiyorum."

Demek öyle oldu. "Marissa, dün gece beklenmedikti. Ben kavga etmem. Gerçekten."

"Ama V, eğer istekliysen seni kullanacaklarını söyledi."

Vay be. Onun için yeni bir haber. Bildiği kadarıyla, önceki gece yaptığı şey onun sadakatini test etmek içindi, onu düzenli bir iş olarak sahaya çıkarmak için değil. "Dinle, kardeşler son dokuz ay boyunca beni kavgaların dışında tuttular. Küçüklere bulaşmayacağım. Bu benim anlaşılmam değil."

Gerginliği azaldı. "Eskisi gibi incineceğin düşüncesine katlanamıyorum."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Kardeşlik kendi işini yapar, bunun benimle pek ilgisi yok." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Konuşmak istediğin başka bir şey var mı bebeğim?"

"Bir sorum var." "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Nerede yaşadığını bilmiyorum."

"Burada. Ben burada yaşıyorum." Kızın şaşkınlığı üzerine başıyla kütüphanenin açık kapılarını işaret etti. "Avlunun karşısındaki giriş kapısında. V ile birlikte yaşıyorum."

"Dün gece neredeydin?" "Tam şurada. Ama yerimden kıpırdamadım."

Kaşlarını çattı. Sonra ağzından kaçırdı, "Başka dişileriniz var mı?"

Sanki onunla boy ölçüşebilecek biri varmış gibi? "Hayır! Neden sordun?"

"Birlikte yatmadık ve sen bariz ihtiyaçları olan bir erkeksin. Şimdi bile vücudun değişti,

sertleşiyor, büyüyor."

Lanet olsun. Ereksiyonunu saklamaya çalışmıştı, gerçekten.

"Marissa

."

"Elbette düzenli olarak rahatlatılmanız gerekiyor. Vücudun phearsom."

Bu kulağa hoş gelmedi. "Ne?"

"Güçlü ve kuvvetli. Bir dişinin içine girmeye layık."

Butch gözlerini kapadı, Bay Worthy'nin şimdi gerçekten duruma ayak uydurduğunu düşünüyordu. "Marissa, senden başka kimse yok. Hiç kimse yok. Nasıl olabilir ki?"

"Benim türümün erkekleri birden fazla eş alabilir. Bilmiyorum insanlar-"

"İstemiyorum. Seninleyken olmaz. Kendimi başka bir kadınla hayal edemiyorum. Yani, sen kendini başka biriyle düşünebiliyor musun?"

Bunu takip eden tereddütte, soğuk bir patlama omurgasından yukarı fırladı ve kışından kafatasının tabanına doğru hızla ilerledi.

O çıldırırken kadın da abartılı eteğiyle oynuyordu. Kahretsin, o da kızarıyordu.

"Başka biriyle birlikte olmak istemiyorum," dedi.

"Bana söylemediğin şey ne, Marissa?"

"Etrafımda biri var..."

Butch'un beyni teklemeye başladı, sanki nöropatik yolları parçalanmış ve artık hiçbir yolu kalmamış gibiydi. gri madde. "'Etrafında' derken, nasıl?"

"Bu romantik değil, Butch. Yemin ederim. O bir arkadaş ama o bir erkek ve bu yüzden sana haber veriyorum." Elini elini yüzüne götürdü. "İstediğim kişi sensin."

Onun ciddi gözlerine bakarken, söylediklerinin doğruluğundan şüphe edemedi. Ama kahretsin, kendini iki kere dövülmüş gibi hissediyordu.

Ki bu çok saçma ve önemsizdi ve... Tanrım... onun başka biriyle birlikte olmasını kesinlikle kaldıramazdı-

Kendine gel, O'Neal. Sadece kışını gerçekliğe geri çek, dostum. Hemen şimdi.

"Güzel," dedi. "Senin için tek kişi olmak istiyorum. Tek kişi."

Tüm kıskanç erkek saçmalıklarını bir kenara iterek onun elini öptü... ve elindeki titreme onu telaşlandırdı.

Kadının soğuk parmaklarını avuçlarının arasında düzeltti. "Bu titreme olayı da neyin nesi? Üzgün müsün yoksa hasta mısın? Bir doktora ihtiyacın var mı?"

Her zamanki zarafetinden hiçbir şey kaybetmeden onun endişesini elinin tersiyle itti. "Ben halledebilirim. Merak etmeyin."

Lanet olsun, yapmazdı. Tanrım, burada tamamen güçsüzdü, gözleri büyümüştü, hareketleri koordinasyonsuzdu. Hasta, kesinlikle hasta.

"Neden seni yukarı çıkarmıyorum bebeğim? Seni görmemek beni öldürecek ama yemeğe hazır gibi görünmüyorsun. Sana yiyecek bir şeyler getirebilirim."

Omuzları çöktü. "Ben de öyle umuyordum... Evet, sanırım en iyisi bu olur."

Ayağa kalktı ve sallandı. Adam onun kolunu tutarken, kardeşine lanet okudu. Eğer tıbbi yardıma ihtiyacı olursa, onu kime götüreceklerdi?

"Hadi, bebeğim. Bana yaslan."

Ağırdan alarak onu ikinci kata çıkardı, sonra Rhage ve Mary'nin odasını, Phury'ninkini ve daha da ötesini geçerek kendisine verilen köşe süitine kadar götürdü.

Elini pirinç tokmağın üzerine koydu. "Özür dilerim Butch. I Bu gece seninle vakit geçirmek istedim. Daha güçlü olduğumu sanıyordum."

"Doktor çağırabilir miyim lütfen?"

Adamın yüzüne bakarken gözleri şaşkın ama merakla ilgisizdi. "Kendi başıma halledemeyeceğim bir şey değil. Ve yakında iyi olacağım."

"Dostum... şu anda senin okuduğun gibi sevişmek istiyorum." Gülümsedi. "Gerekli değil, hatırladın mı?"

"Sadece kendimi rahatlatmak için yaparsam sayılır mı?" "Evet."

Birbirlerine bakarlarken, bezelye beyninde çılgılık atan bir düşünce belirdi: Bu kadını seviyordu. Onu ölümüne seviyordu.

Ve onun bunu bilmesini istedi.

Başparmağıyla kızın yanağını okşadı ve bunun bir Kelimelerin yeteneğine sahip olmaması utanç vericiydi. L-bombasına iyi bir giriş yapmak için akıllıca ve şefkatli bir şeyler söylemek istedi. Ama ağzından tek kelime çıkmadı.

O da her zamanki incelikten yoksun haliyle, "Seni seviyorum," diye ağzından kaçırdı.

Marissa'nın gözleri yuvalarından fırladı.

Oh, kahretsin. Çok fazla, çok erken-

Kollarını onun boynuna doladı ve başını onun göğsüne gömerek sıkıca tutundu. Adam kollarını onun boynuna doladığında

etrafını sarmış ve her yere saldırmaya hazırlanırken, koridordan sesler gelmeye başladı. Kapıyı açarak onu odaya götürdü, biraz mahremiyete ihtiyaçları olduğunu düşündü.

Onu yatağa götürüp yatmasına yardım ederken, kafasında her türlü hanım evladı kelimeyi sıraladı, romantizm yapmaya hazırды. Ama o daha bir şey söyleyemedi, kız onun elini tuttu ve kemiklerini bükecek kadar sert sıktı.

"Ben de seni seviyorum Butch."

Kelimeler ona nasıl nefes alacağını unutturdu.

Tamamen kendinden geçmiş bir halde yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve gülümsemek zorunda kaldı.

"Şimdi, neden gidip bunu yapmak istiyorsun, bebeğim? Seni akıllı bir kadın olarak düşünmüştüm."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Nedenini

biliyorsun." "Bana acıyor musun?"

"Çünkü sen değerli bir erkeksin."

Boğazını temizledi. "Gerçekten

değilim." "Bunu nasıl söylersin?"

Bir bakalım. Bir şüphelinin burnunu kırdığı için cinayet masasından kovulmuştu. Çoğunlukla fahişeler ve serserilerle yatmış. Başka adamları vurup öldürmüştü. Sonra, evet, şu eski kokainman boku ve şu anki ve ısrarlı viski yalaması vardı. Oh, ve yıllar önce kız kardeşinin öldürülmesinden beri intihara meyilli olduğundan bahsetmiş miydi?

Evet, bir değeri vardı. Ama sadece çöplüğe bir gezi.

Butch ağzındaki baklayı çıkarmak üzere ağzını açtı ama sonra kendini durdurdu.

Kapa çeneni, O'Neal. Kadın seni sevdiğini ve hak ettiğinden daha fazlası olduğunu söylüyor. Çirkin geçmiş rutiniyle bunu mahvetme. Yeni bir başlangıç yap, şimdi ve burada, onunla.

Başparmağını kızın kusursuz yanağına sürttü. "Seni öpmek istiyorum. Bana izin vermek ister misin?"

Kadın tereddüt ederken, onu suçladığını söyleyemezdi.

Geçen sefer

Vücudunun o iğrenç şeyi dışarı atması ve kardeşinin içeri girmesiyle birlikte birlikte oldukları zaman tam bir karmaşa olmuştu. Ayrıca artık yorgun olduğu belliydi.

Geri çekildi. "Özür dilerim--"

"Seninle birlikte olmak istemediğimden değil. İstiyorum."

"Açıklamak zorunda değilsin. Ve senin yanında olmaktan mutluyum, senin içinde olamasam bile-" "Sevişmesek bile... bilirsin, sevişsek bile."

"Seni incitmekten korktuğum için kendimi tutuyorum."

Butch şiddetle gülümsedi, eğer sıkı sıkı tutunarak sırtını parçalara ayırırsa, bunun onun için tamamen iyi olacağını düşündü. "Yaralanmamın bir önemi yok."

"Benim için önemli."

Ayağa kalkmaya başladı. "Çok tatlısın. Şimdi, dinle, sana biraz getireceğim-"

"Bekle." Gözleri loşlukta parlıyordu. "Oh.. Tanrım, Butch... Öp beni."

Sustu. Sonra tekrar dizlerinin üzerine çöktü. "Sakin olacağım. Söz veriyorum."

Ona doğru eğilerek ağzını onunkinin üzerine koydu ve dudaklarını okşadı. Tanrım, kadın yumuşacıktı. Sıcaktı. Kahretsin... içine girmek istedi. Ama zorlamayacaktı.

Ancak o zaman omuzlarından tuttu ve "Daha fazla" dedi.

Kontrol için dua ederek bir kez daha ağzını okşadı, sonra geri çekilmeye çalıştı. Kadın da onu takip etti, onları birbirine bağlı tuttu... ve adam kendini durduramadan dilini kadının üzerinde gezdirdi alt dudağı. Erotik bir iç çekişle kendini açtı ve adam içeri kaymak zorunda kaldı, bu fırsatı geri çevirmesi mümkün değildi ona nüfuz etmek için.

Kız ona daha da yaklaşmaya çalıştıkça, adam gövdesini yatakta yukarı kaldırarak göğsünü kıza bastırdı. Bu pek de iyi bir fikir değildi. Göğüslerinin onun ağırlığını emme şekli, vücudunda beş alarmlı bir yangın başlattı ve ona sadece nasıl olduğunu hatırlattı.

Bir erkek, kadını yatay olduşunda çaresiz olabilir.

"Bebeğim, durmalıyım." ünkü bir dakika içinde onu, elbisesini kalçalarına kadar çekmiş bir halde altına alacaktı.

"Hayır." Ellerini adamın ceketinin altına soktu ve ceketini üzerinden kaydıldı. "Henüz değil."

"Marissa, burada hamlaşıyorum. abuk ol. Ve iyi hissetmiyorsun."
_"

"Öp beni." Tırnaklarını adamın omuzlarına batıldı, ince gömleğini kesen acı bir dizi lezzetli küçük işaret fişegi oluşturdu.

Hırladı ve kızın ağzını çok daha az nazikçe aldı.

Yine kötü bir fikirdi. Adam onu ne kadar sert öptüyse, kız da onu o kadar sert öpüyordu, ta ki dilleri düelloya tutuşana ve her içindeki kaslar ona binmek için seğiriyordu.

"Sana dokunmalıyım," diye inledi, tüm vücudunu yatağın üzerinde kaydıldı ve bacağını onunkinin üzerinde salladı. Kalçasını avuçladı ve sıktı, sonra elini göğüs kafesine, göğsünün kabarıklığının hemen altına götürdü.

Kahretsin. şu anda çok uçurumun kenarındaydı.

"Yap şunu," dedi onun ağzına. "Dokun bana."

Kadının sırtı kamburlaştığında, adam onun sunduğunu aldı, göğsünü yakaladı ve elbisenin ipek korsajının içinden okşadı. Bir nefesle elini onunkinin üzerine koydu ve onu kendine daha sıkı tuttu.

"Butch..."

"Oh, kahretsin, seni göreyim, bebeğim. Seni görebilir miyim?" Kız cevap veremedi, adam onun ağzını yakaladı ama kızın diliyle buluşma şekli ona cevabını verdi. Onu oturttu ve başladı

elbisesinin arkasındaki düğmelerden içeri girdi. Elleri beceriksizceydi ama bir mucize eseri saten ayrıldı.

Ama geçmesi gereken çok fazla katman vardı. Kahretsin, onun derisi... onun derisine ulaşmalıydı.

Sabırsız, tahrik olmuş, saplantılı bir şekilde elbisenin önünü sıyırdı, ardından slipin askılarını aşağı doğru iterek soluk ipeğin belinde toplanmasını sağladı. Ortaya çıkan beyaz korse erotik bir sürprizdi ve ellerini üzerinde gezdirerek kemiklerinin yapısını ve altındaki vücudunun sıcaklığını hissetti. Ama sonra daha fazla dayanamadı ve üzerindeki şeyi yırtıp attı.

Göğüsleri serbest kaldığında başı geriye düştü, boynunun ve omuzlarının uzun, zarif hatları ona doğru uzandı. Gözleri kızın yüzünde olan Butch ona doğru eğildi ve meme uçlarından birini ağzına alıp emmeye başladı. Tatlı cennet, boşalacaktı, kız çok iyiydi. Bir köpek gibi nefes nefese kalmıştı, seks yüzünden zaten dengesizleşmişti ve çıplak olmalarının yakınından bile geçmiyorlardı.

Ama kadın tam da onun yanındaydı, gergin, ateşli, muhtaç, bacakları eteklerinin altında makaslanıyordu. Dostum, bütün bu durum kontrolden çıkıyordu, bir yanmalı motor her saniye daha da hızlı dönüyordu. Ve onu durduracak gücü yoktu.

"Bunu çıkarabilir miyim?" Kahretsin, sesi tamamen gitmişti.

"Bu elbiseyi... hepsini mi?"

"Evet..." Kelime bir iniltiydi, çılgınca bir inilti.

Ne yazık ki, elbise bir projeydi ve lanet olsun, arkasındaki tüm o düğmelerle uğraşacak sabrı yoktu. Sonunda yere kadar uzanan eteği kalçalarında topladı ve bir çift fısıltı inceliğinde beyaz külotu uzun, pürüzsüz bacaklarından aşağı çekti. Sonra da ellerini Uyluklarının iç taraflarını ayırarak.

Kadın gerildiğinde, adam durdu. "Eğer geri çekilmemi istiyorsan, çekilirim. Bir kalp atışında. Ama sadece sana tekrar dokunmak istiyorum. Ve belki... sana bakmak." Kız kaşlarını çatığında, adam elbiseyi aşağı çekmeye başladı. "Sorun değil-"

"Hayır demiyorum. Sadece... Tanrım... Ya orada çekici değilsem?"

Tanrım, onun bu konuda neden endişelendiğini bir türlü anlayamıyordu. "Mümkün değil. Senin ne kadar mükemmel olduğunu zaten biliyorum. Seni hissettim, hatırladın mı?"

Derin bir nefes aldı.

"Marissa, seni hissetmeyi sevdim. Gerçekten sevdim. Ve aklımda senin güzel bir resmin var. Sadece gerçeği bilmek istiyorum."

Bir süre sonra başını salladı. "Pekâlâ... devam edin."

Bakışlarını kilitli tutarak elini onun kalçalarının arasında gezdirdi ve sonra... ah, evet, onun o yumuşak, gizli yeri. O kadar kaygan ve sıcaktı ki sallanarak ağzını kulağına götürdü.

"Burada çok güzelsin." Adam onu okşadıkça kalçaları kabardı, parmakları hafif ve balından kayganlaştı. "Mmm, evet... Senin içinde olmak istiyorum. Sikimi sokmak istiyorum" -siki kelimesi kesinlikle çok kabaydı ama düşündüğü şey buydu- "kendimi senin içine sokmak istiyorum bebeğim. Tam buraya. Tüm bunlarla çevrenmek, sana sımsıkı sarılmak istiyorum. Yani güzel olduğunu söylediğimde bana inanıyor musun? Marissa? Bana duymak istediğimi söyle."

"Evet..." Adam biraz daha derine sürterken kadın titredi. "Tanrım... evet."

"Bir gün içine boşalmamı ister misin?" "Evet..."

"Seni doldurmamı ister misin?"

"Evet..."

"Güzel, çünkü ben de bunu istiyorum." Kulak memesini ısırđı. "İçinde kaybolmak ve boşılırken beni de yumruklamayı istiyorum. Mmm... elime sürtün, benim için hareket ettiğini hissetmeme izin ver. Oh, kahretsin... bu çok güzel. Bu... çekirdeğini benim için çalıştır... oh, evet"

Kahretsin, konuşmayı kesmek zorundaydı. Çünkü kadın daha iyi bir yönlendirme yaparsa patlayacaktı.

Oh, siktir et. "Marissa, bacaklarını benim için biraz daha aç. Genişçe aç. Ve yaptığın şeyi bırakma."

Kadın itaat edince, adam yavaşça, ihtiyatlı bir şekilde geriye doğru kaydđ ve kadının vücuduna baktı. Metrelerce bükülmüş, deniz mavisini satenin diğer tarafında, krem si kalçaları yarılmıştı, eli aralarında kayboldu, kalçaları pantolonunun içinde sikiinin patlamasına neden olan bir ritimle yuvarlandı.

En yakın göğsüne yapışarak, bacaklarından birini hafifçe daha da genişletti. Sonra tüm o etekliğı yana kaydđrdı, başını kaldırdı ve elini çekti. Karnının düz düzleminden aşağıya, göbeğinin çukurunu geçerek düğmesi, pelvik beşiğinin mükemmel soluk derisi üzerinde, seksinin zarif küçük yarığını gördü.

Tüm vücudu titredi. "Çok mükemmel," diye fısıldadı. "Çok... enfes."

Büyülenmiş bir halde yatakta ilerledi ve kendini onun görüntüsüyle doldurdu. Pembe, parlak, narin. Ve o kokusundan yüksek bir temas yakaladı, beyni titrete bir kıvılcım dizisinde kısa devre yaptı. "Oh... Tanrım..."

"Neyin var?" Dizleri birbirine çarptı.

"Bir şey değil." Dudaklarını kızın kalçasının üst kısmına bastırdı ve bacaklarını okşayarak hafifçe ayırmaya çalıştı.

"Hiç görmedim çok güzel bir şey."

Kahretsin, güzel bile kesmedi ve ağzını yaladı, dili bu eylemden çok daha fazlası için çaresizdi. Dalgın bir sesle, "Tanrım, bebeğim, şu anda sana çok fena oral seks yapmak istiyorum," dedi.

"Aşağı inmek mi?"

Kızın şaşkınlığı karşısında yüzü kızardı. "Ben... ah, seni öpmek istiyorum."

Gülümsedi ve ayağa kalkarak adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. Ama onu kendine çekmeye çalıştığında, adam başını salladı.

"Bu sefer ağzına değil." Kız kaşlarını çatınca, adam elini tekrar kızın kalçalarının arasına soktu. "İşte."

Gözleri öyle bir parladı ki, O'Neal küfretmek istedi. Onu rahatlatmanın yolu, O'Neal.

"Neden..." Boğazını temizledi. "Bunu neden yapmak istiyorsun?"

Tanrım, hiç duymamış mıydı... tabii ki duymamıştı. Aristokratlar muhtemelen çok kibar, çok misyoner seks yaparlardı ve eğer oral seks hakkında bilgileri varsa bile, kesinlikle kızlarına bundan bahsetmezlerdi. Şok olmasına şaşmamalı.

"Neden, Butch?"

"Ah... çünkü eğer doğru yaparsam, bundan gerçekten keyif alacaksın. Ve... evet, ben de öyle."

Onun vücuduna baktı. Oh, Tanrım, bundan zevk alacaktı. Bir kadına oral seks yapmak onun için hiç daha önce yapmak zorunda kaldım. Onunla mı? Buna ihtiyacı vardı. Bunu arzuluyordu. Onunla ağzıyla sevişmeyi düşündüğünde, her santimetrekaresi sertleşiyordu.

"Sadece senin tadına bakmayı o kadar çok istiyorum ki." Kalçaları biraz gevşedi.

"Yavaş... yavaş?"

Lanet olsun, ona izin mi verecekti? Titremeye başladı. "Yapacağım, bebeğim. Ve seni iyi hissettireceğim. Söz veriyorum."

Kalabalık hissetmemesi için onun yanında kalarak şiltede daha da aşağı kaydı. Kadının göbeğine yaklaştıkça vücudu daha da sarsıldı ve tıpkı orgazm olmadan hemen önce olduğu gibi sırtının alt kısmı gerildi.

Adamım, yavaş gitmek zorunda kalacaktı. İkisi için de.

"Kokunu seviyorum, Marissa." Önce göbek deliğini, sonra kalçasını öptü, kremi bir şekilde santim santim aşağı indi. Daha aşağı... daha aşağı... sonunda kapalı ağzını onun yarığının tepesine bastırana kadar.

Bu onun için harikaydı. Sorun, kızın tamamen kaskatı kesilmesiydi. Ve adam elini onun dış kalçasına koyduğunda sışradı.

Biraz geri çekildi ve dudaklarını kızın karnında ileri geri gezdirdi. "Çok şanslıyım."

"Neden?"

"Biri size bu şekilde güvenseydi ne hissederdiniz? Böyle özel bir şey için sana güvendi mi?" Adam kadının göbek deliğine üfledi ve kadın sıcak hava gıdıklamış gibi hafifçe güldü. "Beni onurlandırırıyorsun, bunu biliyor musun? Gerçekten ediyorsun."

Her seferinde biraz daha uzun süre kalan ve biraz daha aşağıya inen sözlerle ve yavaş öpücüklerle onu yatıştırdı. Hazır olduğunda, elini bacağının iç kısmından aşağı doğru kaydırarak dizinin arkasını kavradı ve yavaşça kendisi için sadece birkaç santim ayırdı. Yarığını tekrar tekrar yumuşakça öptü. İçindeki gerginlik azalana kadar.

Sonra çenesini indirdi, ağzını açtı ve onu yaladı. Nefes nefese kaldı ve doğrulup oturdu.

"Butch... ?" Sanki ne yaptığını bildiğinden emin olmak ister gibiydi.

"Sana söylemedim mi?" Eğildi ve diliyle onun pembe teninde hafifçe gezindi. "Bu tamamen Fransız öpücüğüyle ilgili, bebeğim."

Adam yavaşça süpürme hareketlerini tekrarlarlarken, kadının başı geriye düştü ve omurgası kıvrılırken göğüslerinin uçları yükseldi. Mükemmeldi. Tam olmasını istediği yerdeydi.

Alçakgönüllülük ya da

Öyle bir şey değil, sadece birinin onu hak ettiği gibi sevmesinin tadını çıkarmak.

Gülümseyerek devam etti, yavaş yavaş daha da derine indi, ta ki kızın gerçek tadını alana kadar.

Yutkunurken gözleri yuvalarından fırladı. Daha önce boğazından aşağı çektiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Okyanus, olgun kavun ve bal bir arada, mükemmelliğinden ağlamak istemesine neden olan bir kokteyl. Daha fazlası... daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ama lanet olsun, devam edebilmek için kendini tutması gerekiyordu. Onunla ziyafet çekmek istiyordu ve kadın bu tür bir oburluğa hazır değildi.

Adam biraz nefes aldığıında, kadın başını yukarı kaldırdı. "Bitti mi?"

"Çok uzak bir ihtimal değil." Adamım, onun gözlerindeki o cam gibi, seksi bakışa bayılıyordu. "Neden arkana yaslanıp işimi yapmama izin vermiyorsun? Daha yeni başlıyoruz."

Kadın biraz gevşediğinde, adam onun sırlarına baktı, yumuşak etindeki yüksek parlaklığı gördü ve işi bittiğinde bu parlaklıktan daha fazlasının olacağını düşündü. O Onu tekrar öptü, sonra lolipop yaptı, dilini düzleştirdi ve güzelce ve tembelce gezdirdi. Sonra ağzını bir o yana bir bu yana çevirerek daha da sokuldu ve onun iniltisini duydu. Nazik bir baskıyla kalçalarını daha da açtı ve ritmik bir emişle çekirdeğini çekerek ona yapıştı.

Kadın çırpınmaya başladığında, kafasının içinde bir uğultu koptu; uygar yanından gelen, işlerin meteorik bir hal almak üzere olduğuna dair tiz bir Tehlike, Will Robinson uyarısıydı bu. Ama vazgeçemiyordu, özellikle de kadın çarşaflara tutunup her an boşalacakmış gibi kasılırken.

"İyi hissediyor musun?" Kızın yarığının üst kısmını gıdıkladı, en hassas kısmına hafifçe vurdu. "Bu hoşuna gitti mi?

Dillememi seviyorsun

Sen? Ya da belki bunu seversin..." Adam onu ağzına aldı ve kadın haykırdı. "Oh, evet... Tanrım, dudaklarım seninle kaplı... onları hisset, beni hisset..."

Elini tuttu ve ağzına götürdü, parmaklarını ileri geri hareket ettirdi, sonra yalayarak temizledi. Kadın geniş gözlerle onu izledi, nefes nefese, meme uçları gergin. Adam onu zorluyordu ve bunu biliyordu ama kadın da onunla birlikteydi.

Avucunu ısırdı. "Bana bunu istediğini söyle. Beni istediğini söyle."

"I..." Vücudu yatağın üzerinde dalgalanıyordu.

"Beni istediğini söyle." Dişleriyle ona daha sert vurdu. Kahretsin, bunu ondan duymaya neden bu kadar ihtiyacı olduğundan emin değildi ama istiyordu. "Söyle."

"Seni istiyorum," diye nefesini tuttu.

Birdenbire, tehlikeli ve açgözlü bir şehvet onu yakaladı ve kontrolü dağıldı. Karanlık bir sesle içinden gelen bir sesle ellerini kadının kalçalarının iç kısımlarına kenetledi, onu iki yana ayırdı ve kelimenin tam anlamıyla bacaklarının arasına daldı. Kadının etinin üzerine düşüp diliyle içine girerken, çenesiyle bir ritim bulurken, odadaki bir tür gürültünün, bir hırıltının belli belirsiz farkındaydı.

O mu? O olamaz. Bu bir hayvanın sesiydi.

Marissa ilk başta bu hareket karşısında şok olmuştu. Cinselliği. Günahkâr yakınlık, korkutucu savunmasızlık. Ama çok geçmeden

bunların hiçbirisi önemli değildi. Butch'un sıcak dili o kadar erotikti ki

Kaygan, kaygan hissine zorlukla dayanabiliyordu ve yaptığı şeyi durduracağı fikrine de dayanamıyordu. Sonra onu emmeye başladı, emdi ve

Yutkunuyor ve öyle şeyler söylüyordu ki, aldığı zevk acı gibi gelene kadar cinsel organı şişiyordu.

Ama bütün bunlar onun kendini bıraktığı anla kıyaslanamazdı. Bir erkek ihtiyacı dalgasıyla, ağır elleri onu tuttu, ağzı, dili, yüzü onun her yerine gitti... Tanrım, ondan çıkan o ses, o gırtlaktan gelen, pompalayan mırıltı...

Çılgınca orgazm oldu, şimdiye kadar hissettiği en sarsıcı, en güzel şeydi, vücudu zevkin sıvı parıltılarına doğru yaylanıyordu-

Tepe noktası hariç, kaynayan enerji değişti, dönüştü, patladı.

Kana susamışlık aralarındaki cinsel akım boyunca kükredi, sonra onu bir açlık sarmalının içine çekti. Açlık medeni doğasını parçaladı, boynuna gitme ihtiyacı dışında her şeyi parçaladı ve dişlerini gösterdi, onu sırt üstü çevirip şahdamarına saldırmaya ve sertçe içmeye hazırды-

Onu öldürecekti.

Haykırdı ve adamın tutuşuna karşı mücadele etti. "Oh, Tanrım...

Hayır!"

"Ne?"

Butch'un omuzlarını iterek vücudunu ondan uzaklaştırdı ve yatağın kenarından fırlayarak yere düştü. Adam şaşkınlık içinde ona doğru uzanırken, kadın halının üzerinden uzak köşeye doğru çabaladı, elbisesi arkasından sürükleniyordu, üst kısmı belinden sarkıyordu. Gidecek daha fazla yeri kalmadığında, bir top gibi kıvrıldı ve kendini yerinde tuttu. Onun gibi

Vücudu kontrolsüzce titriyor, karnındaki acı dalgalar halinde vuruyor, her geri dönüşünde iki katına çıkıyordu.

Butch panik içinde onun peşinden geldi.

"Marissa... ?" "Hayır!"

Kısa sürede toparlandı. Yüzü kaskatı kesilmiş, teninin tüm rengi uçmuştu. "Çok üzgünüm, Tanrım!"

"Gitmek zorundasın." Gözyaşları boğazına hücum ederken sesi gırtlaktan çıkıyordu.

"Yüce Tanrım, özür dilerim... Çok özür dilerim... Seni korkutmak istememiştim..."

Onu rahatlatabilmek için nefesini kontrol etmeye çalıştı ama mücadeleleri kaybetti: Nefes nefese kalmış, ağlıyordu. Azı dişleri zonkluyordu. Boğazı kurumuştur. Ve tek düşünebildiği kendini onun göğsüne atmaktır. Onu yere itmek. Dişlerini onun boynuna geçiriyordu.

Tanrım, içki. Tadı çok güzel olurdu. O kadar güzeldi ki, ona doyabileceğini hayal bile edemiyordu.

Tekrar ona yaklaşmaya çalıştı. "İşlerin bu kadar ileri gitmesini istememiştim-"

Ayağa fırladı, ağzını açtı ve adama tısladı. "Defol! Tanrı aşkına, git! Yoksa canını yakarım!"

Banyoya koştu ve kendini içeri kilitledi. Kapının çarparak kapanma sesi kaybolduğunda, kayarak mermer üzerinde durdu ve aynada kendi korkunç görüntüsünü yakaladı. Saçları birbirine karışmış, elbisesi çözülmüş, açık ağzında beyaz ve uzun dişleri görünüyordu.

Kontrolden çıktı. Onursuz. Kusurlu.

Gördüğü ilk şeyi, ağır bir cam mumluğu kaptı ve aynaya doğru çekti. Yansıması gibi

paramparça olmuş, acı gözyaşları içinde kendi parçalarının dağılışıını izlemişti.

Bölüm Yirmi İki

Butch kendini banyo kapısına attı ve avucu neredeyse yırtılana kadar tuttu. Diğer taraftan Marissa'nın ağladığını duydu. Sonra bir kırılma sesi.

Omzunu ahşap panellere sapladı. "Marissa!"

Vücuduyla kapıya tekrar vurdu ama sonra durdu ve dinledi. Sadece sessizlik olduğunda içine vahşi bir korku düştü. "Marissa?"

"Sadece git." Kadının sesindeki sessiz çaresizlik adamın gözlerinin dolmasına neden oldu. "Sadece... git."

Elini onları ayıran tahtanın üzerine koydu. "Çok özür dilerim."

"Git... sadece git. Tanrım, gitmelisin."

"Marissa-"

"Sen gidene kadar dışarı çıkmayacağım. Git!"

Kendini bir kâbusun içindeymiş gibi hissederek ceketini aldı ve yatak odasından tökezleyerek çıktı, üstü başı dağınıktı, dizlerinin bağı çözülmüştü. Koridorda sırtını duvara yasladı ve başını sıvaya çarptı.

Gözlerini sımsıkı yumduğunda tek görebildiği, köşeye sinmiş, titreyen bedeniyle savunmaya çekilmiş, çıplak göğüslerinden sökülmüş gibi sarkan elbisesiydi.

Sikeyim. Onu. Güzel bir bakireydi ve adam ona bir fahişe gibi davranmış, kendini kontrol edemediği için onu çok ileri ve çok sert itmişti. Tanrım, ne kadar ateşli yanarsa yansın, bir erkeğin seks sırasında yapmak istediklerine alışkın değildi.

Ya da bir erkeğin içgüdüleri devreye girdiğinde neler olduğunu. Ve tüm bunları bilmesine rağmen, yine de onu o yatakta kalçalarından tutmuş, diliyle becerirken onu hapsetmişti, Tanrı aşkına.

Butch kafatasının arkasını tekrar duvara çarptı. Tanrım, o kadar korkmuştu ki, sanki kendini ondan korumak zorundaymış gibi dişlerini bile göstermişti.

Kötü bir küfür savurarak merdivenlerden inmeye başladı, kendinden ne kadar nefret etse de o kadar hızlı ya da uzağa gidemeyeceğini biliyordu.

Fuayeye vardığında biri bağırdı, "Butch? Hey, Butch! İyi misin?"

Dışarı fırladı, Escalade'e atladı ve motoru çalıştırdı. Tek yapmak istediği sesi kısılana kadar ondan özür dilemekti ama gezegendeki en son kişi oydu. şu anda görmek istiyordu. Ve onu suçlamadı.

Cipi şehir merkezine doğru sürerek doğruca V'nin evine gitti.

Escalade'i durdurup yüksek binanın asansörüne bindiğinde köprüye çıkmak üzereydi, o kadar dağınıktı ki. V'nin kapısını açtı.

Kahretsin!

Siyah mumların ışığında Vishous başını eğmiş, deri kaplı kalçaları ileri geri hareket ediyor, çıplak omuzları ve devasa kolları sertçe bükülüyordu. Altında bir kadın el ve ayak bileklerinden masaya bağlanmış, göğüslerinin uçları ve V'nin göbeğine çarptığı yer dışında vücudu deriyle sarılmıştı. Yüzünde bir maske ve ağzında bir tıkaç olmasına rağmen, Butch onun orgazmın eşiğinde olduğundan oldukça emindi. Küçük miyavlama sesleri çıkarıyor, yalvarıyordu.

Gözyaşları deri kaplı yanaklarından aşağı süzülürken bile daha fazlasını istiyordu.

V'nin kafası dişinin boynundan kalktığında gözleri parlıyordu ve dişleri... yani, bu şekilde söylersek, dikiş atılması gerekebilirdi.

"Benim hatam," diye geveledi Butch ve çatı katından sıvıştı.

Sersemlemiş bir halde Escalade'e doğru geri döndü ve SUV'a vardığında gidecek bir yer bulamadı. Sürücü koltuğuna oturdu, anahtar kontakta, eli vites kolunda... Vishous'un beslendiğini hayal etti.

Parlayan gözler. Uzun dişler. Seks.

Butch, Marissa'nın hasta olduğunu ne kadar umursamadığını düşündü. Ve onun sesi aklına geldi. Ben halledebilirim. O zaman, seni incitmek istemiyorum.

Ya Marissa'nın beslenmeye ihtiyacı varsa? Ya onu bu yüzden gönderdiyse? Tanrı aşkına, o lanet olası bir vampirdi. Yoksa onun o güzel dişlerinin sadece süs için olduğunu mu düşünüyordu?

Başını direksiyonun üzerine koydu. Oh, adamım, bu çok iticiydi. Başka açıklamalar aramaya hiç hakkı yoktu. Ayrıca, kadın neden sadece ondan biraz alabilir miydi? Ona anında izin verirdi. Belki daha da hızlı.

Kahretsin, bunu düşünmek bile onun sertleşmesine neden oluyordu.

Onun boynuna yerleşip emeyeceği fikri, daha önce hiç karşılaşmadığı türden bir tahrikti. Onu çıplak, göğsüne yayılmış, yüzünü boğazına dayamış olarak hayal etti-

Dikkatli ol, O'Neal. Dikkatli ol, burada sadece bir çıkış aramıyorsun.

Ama tahrik olmuştu, değil mi? Tadını almıştı. Aslında, onun üzerinde sertleştiğinde, sanki o tatlılık daha da akmış gibi görünüyordu. Ama o zaman neden ona sorunun ne olduğunu söylememişti?

Belki de ondan içmek istemedi. Belki de insan olduğu için içemeyeceğini düşündü.

Belki de bir insan olduğu için, aslında yapamazdı.

Evet, siktir et. Başka bir adamın kadınıyla ilgilendiğini bilmektense onu beslerken ölmeyi tercih ederdi. Marissa'nın ağzının bir başkasının boynunda, göğüslerinin bir başkasının göğsünde, kokusunun bir başkasının burnunda olması fikri... bir başkasının kanını yutması...

Benimkini.

Sözcük kafasının içinden geçti. Ve elinin ceketinin içine girip Glock'unun tetiğini bulduğunu fark etti.

Gaza basarak ZeroSum'a doğru yola çıktı, bir sonraki hamlesinin sakinleşmek ve kafasını toparlamak olması gerektiğini biliyordu.

Bir erkek vampire yönelik cinayete meyilli kıskançlık onun yapılacaklar listesinde değildi.

Cep telefonu cebinde çalmaya başlayınca Razr'ı avucunun içine aldı. "Evet?"

V'nin sesi alçaktı. "Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm. Gelmeni beklemiyordum-"

"V, bir vampir beslenmezse ne olur?"

Bir duraklama oldu. "İyi bir şey değil. Yoruluyorsun, gerçekten çok yoruluyorsun. Ve açlık canını yakıyor. Gıda zehirlenmesini düşünün. Acı dalgaları bağırsaklarınızda yuvarlanır. Eğer kontrolden çıkmasına izin vererseniz, bir hayvana dönüşürsünüz. Tehlikeli bir hal alır."

"Bella'yla birlikte olmadan önce Zsadist hakkında bu hikayeleri duymuştum. İnsanlarla yaşıyordu, değil mi? Ve bir gerçeği biliyorum

o kadınlar ölmedi. Onlarla işi bittikten sonra onları tekrar kulüpte görürdüm."

"Kız arkadaşını mı düşünüyorsun?" "Evet."

"Bak, bir şeyler içmeye mi gidiyorsun?" "Birden fazla."

"Seninle buluşacağım."

Butch ZeroSum'ın otoparkına girdiğinde, V kulübün kenarında bekliyor, el sarması sigara içiyordu. Butch arabadan indi ve Escalade'in alarmını çalıştırdı.

"Polis-."

"V." Butch boğazını temizledi ve oda arkadaşının beslenirken ve seks yaparken nasıl görüldüğünü düşünmemeye çalıştı. Başaramadı. Tek gördüğü Vishous'un o dişinin üzerinde, ona hükmettiği, içine pompaladığı, vücudunun bir piston gibi hareket ettiğiydi.

Adamım, bu bakış sayesinde hardcore tanımını yeniden düzenlemek zorunda kalacaktı.

V sigarasını sertçe çekti, sonra boktan ayakkabısının topuğuna bastırarak söndürdü ve izmariti arka cebine attı. "İçeri girmeye hazır mısın?"

"Tanrım, evet."

Korumalar bekleme sırasını atlamalarına izin verdi ve ardından kulübün kıvranan, terleyen, aşırı seks düşkünü kalabalığının arasından VIP bölümüne doğru yürüdüler. Birkaç dakika içinde ve Garson kız bir double Lagavulin ve biraz Grey Goose getirdi.

V'nin telefonu çalıp konuşmaya başlayınca Butch etrafına bakındı ama bir lanetle kaskatı kesildi. Köşede, bir gölgenin loş sığınağında, o uzun boylu, kaslı kadını gördü. Rehvenge'in güvenlik şefi de onu izliyordu,

Gözleri, yaşadıkları banyo eyleminin tekrarlanmasını ister gibi yanıyordu.

Öyle bir şey olmayacak.

V telefonunu kapatırken Butch bardağına baktı. "Arayan Fritz'di. Marissa'dan sana mesaj var."

Butch'un kafası kalktı. "Ne dedi?"

"İyi olduğunu bilmenizi istiyor. Bu gece ortalıkta görünmemesi gerekiyormuş ama yarın iyi olacakmış. Endişelenmeni istemediğini ve... ah, seni sevdiğini ve her ne yaptıysan yanlış bir şey yapmadığını söyledi." Boğazını temizledi. "Peki sen ne yaptın? Yoksa bu TMI mı?"

"Fena TMI." Butch içkisini geri fırlattı ve boş bardağını havaya kaldırdı. Garson kız hemen geldi.

Kız ona içecek bir şeyler getirmeye gittiğinde, V ellerine baktı. Ve V'nin gözlerinin onu delip geçtiğini hissetti.

"Butch, senin ona verebileceğinden daha fazlasına ihtiyacı olacak." "Zsadist hayatta kaldı-"

"Z pek çok farklı insandan içti. Sen sadece bir tanesisin. Sorun şu ki, kanın çok zayıf olduğu için, bunu çok sık yapmak zorunda kalacağı için seni kısa sürede tüketecek." V derin bir nefes aldı. "Bak, istersen beni kullanabilir. Hatta orada olabilirsin, böylece ne olduğunu bilirsin. Seks yapmak zorunda değilsin dahil."

Butch başını eğdi ve oda arkadaşının şahdamarına odaklandı. Sonra Marissa'yı o kalın boyunda, ikisini birlikte hayal etti. İç içe.

"V, seni kardeşim gibi sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" "Evet."

"Onu beslersen gırtlığını koparırım."

V sıırttı, sonra tam bir gülümsemeye dönüştü. Sırtıış o kadar genişti ki eldivenli elinin tersiyle dışlarını kapatmak zorunda kaldı. "'Yeterince konuştuk, adamım. Ve çok da iyi oldu. Daha önce kimsenin damarımı almasına izin vermemiştim."

Butch kaşlarını çatıı. "Asla mı?"

"Hayır. Ben damar bakiriyim. Şahsen, bir dışının benden beslenmesi fikrinden nefret ediyorum."

"Neden?"

"Benim çantam değil." Butch ağzını açtı ve V elini kaldırdı. "Yeter. Fikrini değiştirir ve beni kullanmak istersen burada olduğumu bil."

Olmayacak, diye düşündü Butch. Asla.

Derin bir nefes alarak, Marissa'nın mesajı için Tanrı'ya şükretti. Ve haklıydı: Onu evden atmıştı. Çünkü beslenmesi gerekiyordu. Öyle olmalı. Dostum, eve dönmek için can atıyordu ama onun isteklerine saygı duymak ve bir sapık gibi davranmamak istiyordu. Ayrıca, yarın gece, bunun kanla ilgili olduğunu varsayarsak... o zaman onun için bir şeyi vardı, değil mi?

Ondan içecekti.

Garson kız biraz daha viski getirdiğinde Rehvenge de onunla birlikte masaya geldi. Erkeğin devasa vücudu kalabalığın görüşünü engelliyordu, bu da Butch'un adamın güvenlik görevlisini göremediği anlamına geliyordu. Bu da onun derin bir nefes alabilirdi.

"Adamlarım seni yeterince ıslak tutuyor mu?" Rehv sordu. Butch başını salladı. "Çok ıslak."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor." Peder kabine kaydı, ametist gözleriyle VIP bölümünü taradı. İyi görünüyordu, takım elbisesi siyah, ipek gömleği siyah, mohawk'ı koyu

Kafatasında önden arkaya doğru uzanan kırpılmış şerit. "Bu yüzden küçük bir haber paylaşmak istiyorum."

"Evleniyor musun?" Butch yeni Lag'ın yarısını geri fırlattı.

"Nereye kayıt yaptırdın? Crate and Bury 'Em?"

"Heckler ve Koch'u dene." Peder ceketini açtı ve bir kırklığın kabzasını gösterdi.

"Güzel bir kaniş atıcın var, vampir." "Bir cehennem

koy-"

V araya girdi. "Siz ikiniz tenis izliyor gibisiniz ve raket sporları beni sıkıyor. Haberler nedir?"

Rehv Butch'a baktı. "Olağanüstü insani becerileri var, değil mi?"

"Onunla yaşamayı dene."

Peder sırttı, sonra ciddileşti. Konuşurken ağzı neredeyse hiç kıpırdamıyordu ve sözleri fazla uzağa gitmiyordu. "Prensler Konseyi önceki gece toplandı. Konu, çiftleşmemiş tüm dişiler için zorunlu tecritti. Leahdyre bir tavsiyenin kabul edilmesini ve en kısa zamanda Gazap'a sunulmasını istiyor."

V nefesinin altından ısıklık çaldı. "Bir kilitlenme."

"Kesinlikle. Gerekçe olarak kız kardeşimin kaçırılmasını ve Wellesandra'nın ölümünü kullanıyorlar. Bu da olması gerektiği gibi güçlü bir şey." Rahip V. ile göz göze geldi.

"Patronuna haber ver. Glymera çok kızgın.

bu sivil kayıplar şehrin her yerinde. Bu önerge onların Wrath'ın yayına doğru attıkları bir uyarı ateşi ve bunu geçirme konusunda son derece ciddiler. Leahdyre benimle uğraşıyor çünkü

Konseyin tüm üyeleri odada olmadığı sürece oylama yapamazlar ve ben sürekli gelmeyen biriyim. Toplantıyı bir süreliğine erteleyebilirim ama sonsuza kadar değil." O anda Peder'in ceketindeki cep telefonu çaldı ve şey dışarı. "Ve ne biliyorsun, işte Bella burada.

Hey, kız kardeşim benim-" Erkeğin gözleri parladı ve vücudu değişti. "Tahlly?"

Butch kaşlarını çattı ve hattaki kişinin bir kadın olduğu ve kız kardeş türünden olmadığı izlenimine kapıldı: Rehvenge'in vücudu aniden yanan bir ateş gibi ısı yaymaya başlamıştı.

Dostum, ne tür bir kadının Peder gibi bir iş parçasıyla uğraşacağını merak etmeliydin. Öte yandan, V belli ki birileriyle yatıyordu, yani o tür kadınlar dışarıdaydı.

"Bekle, Tahlly." Rehv kaşlarını çattı ve ayağa kalktı. "Görüşürüz beyler. Bu gece içkiler benden."

"Uyarı için teşekkürler," dedi V.

"Ne kadar örnek bir vatandaşım, değil mi?" Rehv ofisine doğru yürüdü ve kendini dışarıya kapattı.

Butch başını salladı. "Demek Peder'in bir chippie'si var, ha?"

V homurdandı. "Yazık o dişiye."

"Gerçekten." Butch'un bakışları başka yöne kayınca gerildi. Erkek traşlı o sert kadın gölgelerin arasından hâlâ onu izliyordu.

"Onu sen mi yaptın, polis?" V yumuşak bir sesle sordu.

"Kim?" İçkinin ucunu tekmeledi. "Kimi sorduğumu çok iyi biliyorsun." "Seni ilgilendirmez, oda arkadaşım."

Marissa Rehvenge'in sesinin hatta geri dönmesini beklerken, onun nerede olduğunu merak etti. Bağlantıdan gelen bir gürültü vardı -müzik, sesler. Bir parti mi?

Sanki bir kapıyı kapatmış gibi ses aniden kesildi. "Tahlly, neredesin? Yoksa Havers telefonlarını gerçekten şifrelenmiş mi?"

"Evde değilim."

Sessizlik. Sonra, "Düşündüğüm yerde misin? Kardeşlik'ten misin?"

"Nereden biliyorsun?"

Bir şeyler mırıldandı, sonra da "Bu telefonun gezegende takip edemediği tek bir numara var, o da kız kardeşimin beni aradığı yer. Şimdi de kimlik için aynı şeyi yapıyorsun. Neler oluyor?"

Havers'la tartıştıklarını ve kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söyleyerek durumu geçiştirdi.

Rehv küfretti. "Önce beni aramalıydın. Seninle ilgilenmek istiyorum."

"Karışık bir durum. Annen-"

"Onun için endişelenme." Rehv'in sesi yumuşayarak mırıltıya dönüştü. "Gel benimle kal, Tahlly. Tek yapman gereken Çatı katına çıkın ve sizi aldırayım."

"Teşekkür ederim, ama hayır. Burada sadece başka bir yere yerleşecek kadar uzun süre kalacağım."

"Bir yere yerleşmek de ne demek? Kardeşinle aranızdaki bu şey kalıcı!"

"Her şey yoluna girecek. Dinle Rehvenge, sana ihtiyacım var. Tekrar denemeliyim..." Başını ellerinin arasına aldı. Onu kullanmaktan nefret ediyordu ama başka kime gidebilirdi ki? Ve Butch... Tanrım, Butch... Ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Ama alternatifi neydi?

Rehvenge homurdandı, "Ne zaman, Tahlly? Beni ne zaman istiyorsun?" "Şimdi."

"Sadece git-ah, kahretsin, Princeps leahdyre ile buluşmam gerekiyor. Sonra da işle ilgili halletmem gereken bazı meseleler var."

Telefonu kavradı. Beklemek kötü bir şeydi. "Yarın o zaman?"

"Akşam karanlığında. Tabii gelip evimde kalmak istemiyorsan. O zaman bütün gün birlikte olabiliriz."

"Yarın akşam ilk iş seni göreceğim."

"Sabırsızlanıyorum, Tahlly."

Telefonu kapattıktan sonra yatağa uzandı ve vücudu çarşaflardan, battaniyelerden ve yastıklardan ayırt edilemez hale geldi, sadece bir başka yatağın üstünde cansız bir nesne.

Kahretsin... belki de yarına kadar beklemek daha iyiydi. O dinlenip Butch'la konuşabilir ve ona neler olduğunu anlatabilirdi. Cinsel olarak suçlanmadığı sürece onun yanındayken kendini kontrol edebilmeliydi ve bu konuşmayı yüz yüze yapmak daha iyiydi: Eğer aşık olan insanlar da bağlı erkek vampirler gibiyse, Butch onun başka biriyle birlikte olması gerektiği gerçeğini pek iyi karşılamayacaktı.

İç çekerek Rehv'i düşündü. Sonra Princeps Konsey. Sonra genel olarak cinsiyeti.

Tanrım, bu dışlama hareketi bir mucize eseri yenilgiye uğratılsa bile, evde tehdit edildiklerinde kadınların gidebileceği güvenli bir yer gerçekten yoktu, değil mi? Vampir toplumunun parçalanması ve ırk için hiçbir sosyal hizmet yoktu. Güvenlik ağı yok. Kadınlara ve yavrularına yardım edecek kimse yoktu. evlerinde şiddet varsa. Ya da aile kadını geri çevirmişse.

Yüce Tanrım, Beth ve Wrath onu yanlarına almasaydı ona ne olurdu? Ya da Rehvenge olmasaydı?

Ölebilirdi.

* * *

Yerleşkenin eğitim merkezinde, sınıf içi seans bittikten sonra soyunma odasına ilk giren John oldu. Çabucak jockstrap'ini giydi ve ji'sini sabırsızlıkla dövüş antrenmanı başlayacak.

"Acelen ne John? Oh, bekle, kışının tekmelenmesini seviyorsun."

John omzunun üzerinden baktı. Lash açık bir dolabın önünde durmuş, süslü ipek gömleğini çıkarıyordu. Göğsü John'unkinden daha büyük değildi ve kolları da bir o kadar inceydi ama adam ona bakarken gözleri bir boğa büyüklüğündeymiş gibi yanıyordu.

John bu bakışı doğrudan karşıladı, vücudu ısındı. Adamım, Lash'in ağzını açıp başka bir şey söylemesi için can atıyordu. Sadece bir şey daha.

"Yine bizi bırakıp gidecek misin John? Hercai gibi mi?"

Bingo.

John kendini çocuğa doğru fırlattı ama fazla uzaklaşmadı. Kızıl saçlı Blay-lock onu yakaladı ve geri çekerek dövüşü rayından çıkarmaya çalıştı. Ama Lash'in böyle bir ağırlığı yoktu. Piç kurusu yumruğunu geri çekti ve öyle sert bir sağ kroşe savurdu ki John, Blaylock'un elinden kurtuldu ve metal bir gürültüyle dolapların kenarına çarptı.

Sersemlemiş, nefesi kesilmiş bir halde, John körü körüne uzandı.

Blaylock onu tekrar yakaladı. "Tanrım, Lash-" "Ne? Üzerime geliyordu."

"Çünkü bunun için yalvarıyordun."

Lash'in gözleri kısıldı. "Ne dedin sen?"

"Böyle bir pislik olmak zorunda değilsin."

Lash, Blaylock'u işaret ederken Jacob & Co. marka saati ışıkların altında pille çalışan bir pırıltı gibi parlıyordu.

"Dikkatli ol, Blay. Onun takımında oynamak o kadar da iyi bir fikir değil." Adam elini salladı ve pantolonunu indirdi.

"Dostum, bu iyi hissettirdi. Seninki nasıldı, John-boy?"

John bunu bıraktı ve kendini serbest bıraktı. Kalbinin atışıyla birlikte yüzü de zonklarken, aklına saçma bir nedenden ötürü bir araba flaşörü geldi.

Tanrım... hasar ne kadar kötüydü? Tökezleyerek lavabo sırasına doğru ilerledi ve duvar boyunca uzanan uzun aynada amcığına baktı. Harikaydı. Sadece harika. Çenesi ve dudağı şişmeye başlamıştı bile.

Blaylock elinde soğuk bir şişe suyla arkasında belirdi.

"Bunu üzerine koy."

John buzlu Aquafma'yı aldı ve yüzüne hafifçe sürdü. Sonra ne kendisini ne de kızıl saçlı kadını görmemek için gözlerini kapattı.

"Zsadist'e bu gece antrenman yapmayacağını söylememi ister misin?" John başını salladı.

"Emin misin?"

John soruyu duymazdan gelerek suyu geri verdi ve spor salonuna doğru yürüdü. Diğer çocuklar gergin bir grup halinde onu takip etti, mavi minderlerin üzerinde tepinerek onun yanında sıraya girdiler.

Zsadist Ekipman Odası'ndan çıktı, John'un yüzüne bir kez baktı ve iyice sinirlendi. "Herkes ellerini kaldırsın, avuç içleri aşağı baksın." Lash'in önünde durana kadar her bir stajyerin yanından geçti. "Güzel parmak eklemleri. Duvara yaslanın."

Lash, spor salonunda geziniyor, egzersiz yapmak zorunda kalmayacağı için kendinden memnun görünüyordu.

Zsadist John'un ellerinin önünde durdu. "Çevir onları."

John yaptı. Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu. Sonra Zsadist John'un çenesini kavradı ve başını yukarı kaldırmaya zorladı.

"Görmek
iki katı mı?"

John başını salladı. "Mide
bulantısı mı?"

John başını salladı.

"Acıyor mu?" Zsadist çenesini biraz dürttü.

John irkildi. Başını salladı.

"Yalancı. Ama benim duymak istediğim de bu." Z uzaklaştı ve stajyerlere hitap etti. "Turlar. Yirmi tur. Ve şuradaki sınıf arkadaşınıza her yaklaştığınızda, onun önüne geçip yirmi sınav çekeceksiniz. Denizci stili. Kımıldayın."

İnilti çok yüksekti.

"Umurumda gibi mi görünüyorum?" Zsadist dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Yürü bakalım."

John bunun gerçekten uzun bir gece olacağını düşünerek diğerleriyle birlikte yola koyuldu. Ama en azından Lash kendinden pek memnun görünmüyordu...

Dört saat sonra John'un haklı olduğu ortaya çıktı.

Seansın sonunda hepsi bitkin düşmüştü. Z onları sadece matlara gömmekle kalmadı, normalden daha uzun süre tuttu. Normalden yüzyıllarca daha uzun. Bu lanet olası antrenman o kadar yorucuydu ki, John'un bile gece paydosundan sonra çalışmaya devam edecek enerjisi yoktu. Bunun yerine doğrudan Tohr'un ofisine gitti ve duş bile almadan sandalyeye yığıldı.

Bacaklarını sıkıca kıvrırarak bir dakika dinlendikten sonra durulanmaya gideceğini düşündü.

Kapı açıldı. "İyi misin?" Zsadist sordu. John dönüp bakmadı, sadece başını salladı.

"Lash'in programdan atılmasını tavsiye ediyorum."

John irkilerek doğruldu ve başını sallamaya başladı.

"Her neyse, John. Bu senin peşinden ikinci kez gelişi. Yoksa birkaç ay önceki minçika olayını hatırlatmama gerek var mı?"

Hayır, John hatırladı. Lanet olsun.

İmzalayamayacağı ve Z'nin her şeyi yakalayamayacağı kadar çok şey söyleyerek defterine uzandı ve fazladan bir özenle yazdı: Eğer o dışarı atılırsa, diğerlerine karşı zayıf görüneceğim. Bir gün bu adamlarla dövüşmek istiyorum. Hafif sıklet olduğumu düşünürlerse bana nasıl güvenebilirler?

Defteri Zsadist'e uzattı, o da sayfaları büyük elleriyle özenle tuttu. Kardeş'in başı öne eğildi ve kaşları birbirine çarptı, çarpık ağzı sanki her kelimeyi seslendiriyormuş gibi.

Z işini bitirdiğinde defteri masanın üzerine fırlattı. "O küçük pisliğin seni dövmesine izin vermeyeceğim, John. Sadece var. Ama haklısın. Lash'e ciddi bir şartlı tahliye cezası vereceğim. Ama bu mutlu küçük olaylardan bir tane daha olursa, o zaman dışarıda kalır."

Zsadist tünel girişinin saklı olduğu dolaba doğru yürüdü, sonra omzunun üzerinden baktı. "Dinle John. Eğitim sırasında her şeyin serbest olmasını istemiyorum. Yani peşinden gitmek yok hak etse bile. Sen sadece başını eğ ve ellerini kendine sakla. Phury ve ben senin için ona göz kulak oluruz, tamam mı?"

John başka tarafa baktı, Lash'i saatlemeyi ne kadar çok istediğini düşündü. Bunu hâlâ ne kadar çok istediğini.

"John? Anlaştık mı? Kavgâ yok."

Uzun bir süre sonra John yavaşça başını salladı. Ve sözünü tutabileceğini umdu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Saatler ve saatler ve saatler sonra, Butch'un kıcı o kadar uyuşmuştu ki Yerin nerede bitip kıcının nerede başladığını anlayamıyordu. Bütün gün boyunca Marissa'nın yatak odasının kapısının önündeki koridorda oturmuştu. Tıpkı bir köpek gibi.

Zamanını boşa harcadığını söyleyemezdi. Çok düşünmüştü.

Ve yapılması gereken doğru şey olan bir telefon görüşmesi yapmıştı, her ne kadar ulaşması zor olsa da: Kurşunu ısırmış ve kız kardeşi Joyce'u aramıştı.

Evde hiçbir şey değişmemişti. Belli ki Güney Boston'daki ailesi hâlâ onunla hiçbir şey yapmakla ilgilenmiyordu. Ve bu onu gerçekten rahatsız etmiyordu çünkü statüko. Ama Marissa için kendini kötü hissetmesine neden olmuştu. Kardeşiyle araları çok iyiydi, bu yüzden onun tarafından terk edilmek gerçekten kötü bir sürpriz olmuş olmalıydı.

"Efendim?"

Butch başını kaldırdı. "Hey, Fritz."

"İstediğin şey bende." Doggen eğildi ve siyah kadife bir çanta uzattı. "Sanırım istediğiniz özelliklere uyuyor, ama uymuyorsa başka bir tane bulabilirim."

"Eminim mükemmeldir." Butch ağır çantayı aldı, ağzından ikiye böldü ve içindikileri eline boşalttı. Som altından haç üç inç uzunluğunda ve iki inç genişliğinde, bir parmak kalınlığındaydı. Uzun, altın bir zincirin ucuna asılmıştı, tam da istediği şeydi ve onu memnuniyetle boynuna taktı.

Ağırlığı tam da umduğu gibiydi, elle tutulur bir korumaydı.

"Efendim, nasılsınız?"

Butch, köpeğin buruşuk yüzüne gülümserken gömleğinin düğmelerini açtı ve kolyeyi içine bıraktı. Haçın tam kalbinin üzerine gelene kadar teninden aşağı kaydığını hissetti. "Dediğim gibi, mükemmel."

Fritz gülümsedi, selam verdi ve tam da koridorun diğer ucundaki büyükbabanın saati çalmaya başladığında havalandı. Bir kez, iki kez... altı kez.

Önündeki yatak odasının kapısı açıldı.

Marissa bir hayalet gibi önünde belirdi. Saatlerce onu düşündükten sonra, gözleri
Bir an için kar yağdı, onu gerçek olarak değil, çaresizliğinin bir ürünü olarak gördü, elbisesi kumaş değil eter, saçları görkemli bir altın aura, yüzü unutulmaz bir kuyu
Güzellik. Ona bakarken, kalbi onu Katolik çocukluğundan kalma bir ikonaya, kurtuluşun ve aşkın Madonna'sına dönüştürdü... ve kendisi de onun değersiz hizmetkârına.

Kendini yerden kaldırdı, omurgası ağırlığını taşıırken çatırdıyordu. "Marissa."

Ah, kahretsin, tüm duyguları paslanmış sesinin içindeydi, acı, üzüntü, pişmanlık.

Elini yukarı kaldırdı. "Dün gece o mesajda söylediklerimde ciddiydim. Seninle olmayı sevdim. Her anını. Bu yüzden gitmek zorunda değildin ve keşke ben de
O zaman kendimi daha iyi ifade etmiştim. Butch, konuşmamız gerek."

"Evet, biliyorum. Ama bunun için koridora çıkmamızın bir sakıncası var mı?" Çünkü dinleyici kabul etmeye hiç niyeti yoktu,

ve ne derse desin, onunla yatak odasında yalnız kalmayı tercih etmeyeceğini düşündü. Çok gergindi.

Kız başını salladığında oturma odasına gittiler. Koridorun sonunda, yolda kadının ne kadar zayıf olduğunu görünce hayrete düştü. Sanki bacaklarını hissetmiyormuş gibi yavaş hareket ediyordu ve son derece solgundu, enerji eksikliğinden neredeyse şeffaftı.

Şeftali ve sarı renkli odaya girdikten sonra pencerelerin yanına, ondan uzağa gitti.

Konuşurken kelimeleri nefes gibi inceydi. "Butch, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum..."

"Ne yaptığını biliyorum." "Biliyor musun?"

"Evet." Kollarını açarak ona doğru yürümeye başladı. "Her şeyi yapacağımı bilmiyor musun?"

"Daha fazla yaklaşma." Geri adım attı. "Benden uzak durmalısın."

Ellerini indirdi. "Beslenmen gerekiyor, değil mi?"

Kızın gözleri büyüdü. "Sen nasıl?"

"Her şey yolunda bebeğim." Biraz gülümsedi. "Her şey yolunda. V ile konuştum."

"Yani ne yapmam gerektiğini biliyorsun? Ve sen... aldırıyor musun?" Başını salladı. "Benim için sorun yok. İyiden de öte."

"Oh, Kâtip Bakire'ye şükürler olsun." Bir kanepeye doğru sıçradı ve sanki dizleri bükülmüş gibi oturdu. "Kırılacağından çok korkuyordum. Benim için de zor olacak ama tek güvenli yol bu. Ve daha fazla bekleyemem. Bu gece olmak zorunda."

Kadın kanepenin koltuğunu okşayınca, adam rahatlayarak yanına gitti ve yanına oturup ellerini ellerinin arasına aldı. Tanrım, çok üşümüştü.

"Bunun için gerçekten hazırım," dedi yoğun bir beklentiyle. Birden yatak odasına dönmek için can atmaya başladı. "Hadi gidelim."

Yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "İzlemek mi istiyorsun?"

Nefes almayı bıraktı. "İzlemek mi?"

"Ben, ah... Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Sözleri ona çarptığında, Butch bir batışın farkına vardı hissediyordu. Sanki birisi iç organlarından bazılarının tıplarını patlatmıştı. "Neden bahsediyorsun, izle?"

"Damarını almama izin veren bir erkekle birlikte olduğumda."

Marissa aniden geri çekildi ve yüzündeki ifadenin nasıl olması gerektiği konusunda ona iyi bir fikir verdi.

Evet, belki de adamın hırlamaya başlamasına tepki veriyordu.

"Diğer erkek," dedi yavaşça, her şeyi bir araya getirirken. "Bana görüştüğünü söylediğin kişi. Ondan besleniyorsun."

Yavaşça başını salladı. "Evet."

Butch ayağa kalktı. "Sık sık mı?"

"Ah... dört ya da beş kez."

"Ve tabii ki o bir aristokrat." "Şey, evet."

"Ve senin için sosyal olarak kabul edilebilir bir eş olurdu, değil mi?" POS bir insanın aksine. "Olmaz mıydı?"

"Butch, bu romantik değil. Yemin ederim."

Evet, belki onun tarafında değildi. Ama bunu yapmak çok zordu.

Bir erkeğin onunla sevişmediğini düşünsene. O piç kurusu

iktidarsız falan olmak. "Senden hoşlanıyor, değil mi? Soruya cevap ver, Marissa. Süper kahraman plazmalı uçan çocuk... seni istiyor, değil mi? Değil mi?"

Tanrım, bu vahşi kıskançlık nereden geliyordu? "Ama onun için böyle hissetmediğimi biliyor."

"Seni öptü mü?"

Kız cevap vermeyince, Butch bilmediğine çok memnun oldu. Joe'nun adını ve adresini. "Artık onu kullanmıyorsun. Ben varım."

"Butch, senden beslenemem. Ben de alacağım, nereye gidiyorsun?"

Odanın içinde sinsice ilerledi, çift kapıyı kapattı ve ikisini birlikte kilitledi. Ona doğru geri dönerken, siyah takım elbise ceketini yere fırlattı ve gömleğini yırtarak açtı, Düğmeler fırlayıp etrafa saçıldı. Kadının önünde dizlerinin üzerine çökerek başını geriye eğdi ve boğazını, kendisini ona sundu.

"Beni kullanacaksın."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra onun kokusu, o muhteşem temiz koku, odayı doldurana kadar yoğunlaştı. Vücudu titremeye başladı, ağzı açıldı.

Kızın dişleri kınından çıkarken, adam anında ereksiyon oldu.

"Ah... evet," dedi karanlık bir sesle. "Al beni. Seni beslemem gerek."

"Hayır," diye inledi, peygamber çiçeği mavisi gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Kadın ayağa kalkmak için bir hamle yaptı ama adam üzerine atladı, onu omuzlarından tutup kanepeye yatırdı. Kendini onun bacakları arasında hareket ettirdi, vücutlarını birbirine yaklaştırdı ve tamamen içine girdi. Kadın titrerken

ve onu itti, onu yakınında tuttu, burnunu soktu, kulağını ısırdı, çenesini emdi. Çok geçmeden kaçmak için mücadele etmeyi bıraktı. Ve onu daha sıkı içine çekmek için gömleğinin iki yarısını kavramaya başladı.

"Aynen öyle bebeğim," diye hırladı. "Bana tutun. O dişlerin içime girdiğini hissetmeme izin ver. Bunu istiyorum."

Başının arkasını avuçladı ve ağzını boğazına götürdü. Aralarında saf bir cinsel güç dalgası patlarken, ikisi de nefes nefese kalmaya başladı; kadının nefesi ve gözyaşları adamın teninde sıcaktı.

Ama sonra akli başına gelir gibi oldu. Sertçe debelendi ve adam onu yerinde tutmak için elinden geleni yaptı, her ikisi de çürüklerle sonuçlanacak olsa bile. Ve hatta Yine de eninde sonunda ona karşı savaşı kaybedecekti. Adam sadece bir insan olduğu için, adam ondan yüz kilodan fazla daha ağır olmasına rağmen kadın daha güçlüydü.

Ama umarım enerjisi tükenmeden önce pes eder ve onu kullanırdı.

"Marissa, lütfen, al beni," diye inledi, sesi boğuşmaktan ve şimdi de yalvarmaktan kısılmıştı.

"Hayır..."

Kız hıçkırarak hıçkırarak ağlarken kalbi kırıldı ama gitmesine izin vermedi. Bırakamazdı. "İçimde ne varsa al. Yeterince iyi olmadığımı biliyorum ama yine de al beni."

"Bana bunu yaptıрма-"

"Yapmak zorundayım." Tanrım, onunla birlikte ağlamak istiyordu.

"Butch..." Kadının vücudu erkeğin vücuduna çarpıp gerildi, çırpındıkça kıyafetleri uçtu. "Kendimi tutamıyorum... daha fazla... bırak gideyim... sana zarar vermeden önce."

"Asla."

Her şey çok hızlı oldu. İsmi bir çığlıkla ağzından çıktı ve sonra boğazının yan tarafında yakıcı bir acı hissetti.

Dişlerini adamın şahdamarına batırıyor.

"Oh...siktir...evet...!" Adam elini gevşetti ve kız boynuna yapışırken onu kucakladı. İlk erotik çekişte, damarındaki ilk sert emişte, onun için ilk yutuшта adını haykırdı. Daha iyi bir açış için yeniden pozisyon aldığıında, zevk onu sardı, sanki orgazm oluyormuş gibi tüm vücudundan kıvılcımlar aktı. Böyle olması gerekiyordu.

Yaşamak için onun kendisinden almasına ihtiyacı vardı-

Marissa teması kesti ve onun kollarının arasından çıkarak maddesizleşti.

Butch, kadının bulunduğu boş havaya kafa üstü düştü, yüz üstü koltuk minderlerine düştü. Dağınık bir çırpınışla kendini ayağa kaldırdı ve etrafında döndü. "Marissa! Marissa!"

Kendini kapıya attı ve kilidi tırmaladı ama kurtulamadı.

Sonra diğer tarafta onun kırık, çaresiz sesini duydu. "Seni öldüreceğim... Tanrı yardımcım olsun, ama seni öldüreceğim... Seni çok istiyorum."

Kapıya vurdu. "Çıkarın beni!"

"Özür dilerim-" Sesi çatladı, sonra güçlendi. Ve adam onun kararlılığından her şeyden çok korktu. "Çok özür dilerim. Daha sonra sana geleceğim. Her şey bittikten sonra."

"Marissa, bunu yapma-"

"Seni seviyorum."

Yumruklarıyla tahtaya vurdu. "Ölsem de umurumda değil! Ona gitme!"

Kilit nihayet açıldığında, koridora fırladı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Ama adam konağın ön kapısını açtığında kadın gitmişti.

Şehrin öbür ucunda, aracılı dövüşlerin yapıldığı yeraltı otoparkında, Van tel kafesin içine atladı ve ayaklarının üzerinde zıpladı. Isınırken çıkardığı davul sesi beton katlarda yankılanarak sessizliği bozdu.

Bu gece kalabalık yoktu, sadece üç kişi vardı. Ama ayakta duracak yer kalmamış gibiydi.

Bay X'e mekânı öneren Van'dı ve onlara mekâna nasıl gireceklerini göstermişti. Dövüşlerin programını bildiği için, bir şey olmayacağından emindi.

Bu akşam etrafındaki herkes ve onun büyük bir kısmı zaferini, dirilişini burada, bu ringde yaşamak istiyordu, isimsiz bir bodrum katında değil.

Birkaç tekme denedi, gücünden çok memnundu, sonra rakibine baktı. Diğeri de en az onun kadar göğüs göğüse dövüşmek için yanıp tutuşuyordu.

Kafesin diğer tarafından, Xavier havladı, "Sen bitene kadar durun. Ve Bay D, yerde kıpırdamadan durmak 'bitti' demek değildir, anlaştık mı?"

Van başını salladı, zaten soyadının baş harfiyle çağrılmaya alışmıştı.

"Güzel." Xavier'in avuçları birbirine çarptı ve dövüş başladı.

Van ve diğeri birbirlerinin etrafında dönüyordu ama Van'ın bu yavaş dans saçmalığının uzun sürmesine izin vermeye niyeti yoktu. Önce o hamle yaptı, yumruklar savurdu ve rakibini kafese doğru zorladı. Adam çıplak yumrukları yanaklarına yağan bahar yağmurundan başka bir şey değilmiş gibi karşıladı

ve sonra sert bir sağ kroŖe savurdu. Lanet Ŗey Van'ı açılı bir Ŗekilde yakaladı ve dudağını bir zarf gibi yarararak açtı.

Acıyordu ama acı iyiydi, güçlendiriciydi, onu daha da odaklayan bir Ŗeydi. Van etrafında döndü ve ayağını çelik zincirin ucuna bir vücut bombası gibi fırlattı. Adamın yere yığılmasına neden oldu. Van rakibinin üzerine atladı ve bir kolunu geriye ve etrafına doğru çekerek eklem yerlerinin omuz ve dirsekten gerilmiŖti. Biraz daha sıkırsa bu enayiye patlatacaktı.

Daha küçük olan, bir Ŗekilde diziyle Van'ı taşaklarından vurarak bir smoothie çekti. Hızla pozisyon deđiŖtirdi ve Van alttaydı. Sonra bir yuvarlanma daha ve ayağa kalktılar.

DövüŖ devam etti, mola yok, nefes almak yok,... İki de birbirlerinin canına okuyordu. Mucizevi bir Ŗeydi. Van, vücudu ne kadar hırpalanmıŖ olursa olsun saatlerce dayanabilecekmiŖ gibi hissediyordu. Sanki bir gücü varmıŖ gibiydi. İçindeki motor, itici bir güç, eski benliği gibi yorgunluktan ya da acıdan körelmemiŖ bir güç.

Sonunda aksiyona ara verildiğinde, dönüm noktası Van'ın özel hareketiydi... her ne ise. İki de aynı güce sahip olsalar da, Van bu iŖte ustaydı ve galibiyet için bir fırsat yakalamıŖtı. O

Diğer avcıyı karnından vurdu ve insan bir rakibin Ŗortuna sıçmasına neden olacak bir karaciğer darbesi indirdi. Sonra rakibini kaldırdı ve ringin zeminine çarptı. Cesedin üzerine çıkıp

Van'ın kanı gözlerinin etrafındaki kesiklerden fıŖkırdı ve adamın yüzüne gözyaŖı gibi düŖtü... siyah gözyaŖları.

Renk bir an için Van'ı korkuttu ve diğer küçük onu döndürerek odaklanmadaki hatadan yararlandı

sırtına.

Evet, bu sefer olmayacak. Van yumruğunu sıktı ve tam olarak doğru güçle adamın şakağına vurdu ve doğru yere vurarak daha küçük olanı aptallaştırdı. Van hızlı bir hamleyle rakibini tekmeledi, avcının göğsüne sarıldı ve yumruğu defalarca tekrarladı, Kemik miğfer yumuşayana kadar kafatasına vurdu. Ve devam etti, adamın yüzünün yapısı gevşeyene, kafası gevşek bir torbaya dönüşene, rakibi ölene kadar görevine sadık kaldı.

"Bitir işini!" Xavier kenardan seslendi. Van başını kaldırdı, nefes nefese kalmıştı. "Az önce yaptım."

"Hayır . . .bitir onu!"

"Nasıl?"

"Ne yapacağını biliyor olmalısın!" Xavier'in solgun gözleri ürkütücü bir çaresizlikle parlıyordu. "Yapmalısın!"

Van, adamı ne kadar öldürebileceğini tam olarak bilmiyordu ama daha küçük olanı kulaklarından yakaladı ve boynu kırılana kadar bükte. Sonra cesetten kurtuldu. Artık atan bir kalbi olmamasına rağmen ciğerleri yanıyor ve vücudu efordan dolayı lezzetli bir şekilde logy oluyordu... ancak logy uzun sürmedi.

Gülmeye başladı. Sanki günlerdir yiyip içmiş, uyumuş ve iyileşmiş gibi başka bir yerden gelen güç ona geri dönmeye başlamıştı bile.

Xavier'in botları ringe sert bir şekilde indi ve Fore-lesser öfkeli bir şekilde üzerine yürüdü. "Sana onun işini bitirmeni söyledim, lanet olsun."

"Uh-huh. Doğru." Tanrım. Xavier bu anın zaferini emmek zorundaydı. "Sence bu işten sıyrılacak mı?"

Xavier bıçağını çıkarırken öfkeyle titriyordu. "Sana onun işini bitirmeni söylemiştim."

Van gerildi ve ayağa fırladı. Ama Xavier o dağınık, kum torbası gibi olan şeyin üzerine eğildi ve onu göğsünden bıçakladı. Bir ışık parlaması oldu ve sonra... kayboldu. Ringin asfaltında siyah lekelerden başka bir şey yoktu.

Van çitlere çarpana kadar geri geri gitti. "Bu da ne..."

Xavier bıçağı tam karşıdan Van'ın göğsüne doğrulttu. "Senden beklentilerim var."

"Ne gibi?"

"Bunu kendi başına yapabilmelisin" -bıçağı parçalanma izine doğru sapladı- "kendi başına."

"Bir dahaki sefere bana bir bıçak ver."

Xavier başını iki yana salladı, yüzünde tuhaf bir panik ifadesi belirdi. "Lanet olsun!" Etrafta volta attı, sonra mırıldandı, "Bu sadece zaman alacak. Hadi gidelim."

"Peki ya kan?" Adamım, o yağlı siyah şey birden başını döndürdü.

"Sanki umurumda?" Xavier, ölü kiracının spor çantasını aldı ve oradan ayrıldı.

Van onu otoparktan çıkarken takip ederken, Bay X'in bu şekilde davranmasını gerçekten sinir bozucu buldu. İyi bir dövüş olmuştu ve Van kazanmıştı. Bu duygunun tadını çıkarmak istedi.

İkisi gergin bir sessizlik içinde, bir blok ötede park etmiş olan minivana doğru ilerlediler ve ilerlerken Van yüzünü havluyla ovdu ve küfretmemeye çalıştı. Arabaya vardıklarında Xavier direksiyonun arkasına geçti.

"Nereye gidiyoruz?" Van arabaya binerken sordu.

Xavier cevap vermeyip arabayı sürmeye başlayınca Van ön camdan dışarı baktı ve adamdan nasıl kaçabileceğini düşündü. Kolay olmayacağından şüpheleniyordu.

Yeni yükselmekte olan bir gökdelenin önünden geçerlerken, gece vardiyasında çalışan adamlara baktı. Elektrik ışıkları altında, Sendika ekipleri karınca gibi binanın her yerindeydi ve yaptıkları işi yapmaktan nefret etmesine rağmen onlara imreniyordu.

Dostum, eğer hâlâ onlardan biri olsaydı, Bay X'in saçma sapan tavırlarıyla uğraşmazdı.

Van bir hevesle sağ elini kaldırdı ve nasıl yaptığını hatırlayarak serçe parmağını kaybetti. Çok aptalcaydı. Bir şantiyede idi, masa testeresinde tahtaları kesiyordu ve makinenin korumalarını çıkarmaya karar vermişti süreci hızlandırmak için. Bir anlık dalgınlığın ardından parmağı büyük bir kolaylıkla havada uçmaya başladı. Kan kaybı muazzam görünüyordu, kan her tarafına sızıyor, testerenin düz sırtını kaplıyor ve toprağa karışıyordu. Kırmızı, siyah değil.

Van elini göğsüne götürdü ve göğüs kemiğinin arkasında hiçbir şeyin atmadığını hissetti.

Endişe, yakasının altından kayan örümcekler gibi ensesinden aşağıya doğru titredi. Sahip olduğu tek kaynak olan Xavier'e baktı. "Yaşıyor muyuz?"

"Hayır."

"Ama o adam öldürüldü, değil mi? Yani hayatta olmalıyız."

Xavier'in gözleri koltuğun üzerinde gezindi. "Biz hayatta değiliz. Güven bana."

"Ona ne oldu peki?"

Yorgunluk Xavier'in solgun, ölü bakışlarında alevlendi, göz kapaklarının sarkması onu bir milyon yaşındaymış gibi gösterdi.

"Ona ne oldu Bay X?"

Fore-lesser cevap vermedi, sadece sürmeye devam etti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Marissa, Rehvenge'in terasında belirdi. ve neredeyse yere yığılıyordu. Kadın sürgülü kapıya doğru hamle yaparken, adam kapıyı ardına kadar açtı.

"Marissa, Tanrım." Kolunu ona doladı ve onu içeri çekti.

Kana susamış bir halde adamın pazularını kavradı, içindeki susuzluk o kadar güçlüydü ki onu durduğu yerde ısırabilirdi. Boğazını parçalamamak için adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam onu yakaladı ve etrafında döndürdü.

"Hemen buraya gel!" Onu kanepeye fırlattı. "Beni şok etmek üzeresin."

Bir yığın halinde minderlere çarparken, onun haklı olduğunu biliyordu. Vücudunun dengesi çılgınca bozulmuştu, başı dönüyordu, elleri ve ayakları uyuşmuştu. Midesi boş, gıcırdayan bir çukurdu, dişleri zonkluyor, boğazı kış gibi kuru, Ağustos gibi sıcaktı.

Ama adam kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açtığında, kadın mırıldandı: "Boğazına değil. Buna katlanamam... sana değil-"

"Bilek için çok ileri gittin. Yeterince alamayacaksın ve zamanımız kalmadı."

Sanki bir işaretmiş gibi, görüşü kararmaya başladı ve kendinden geçmeye başladı. Adamın küfrettiğini duydu ve sonra onu üstüne çekti, yüzünü boynuna gömdü ve...

Biyoloji devreye girdi. Onu o kadar sert ısırды ki koca vücudunun sarsıldığını hissetti ve akılsız bir içgüdüyle onu emdi. Bir ısırıkla

Büyük bir kükreme, gücü karnına aktı ve uzuvlarına yayıldı ve vücudunun hayata dönmesini sağladı.

Çaresizlikle yutkunurken, gözyaşları adamın kanı kadar yoğun akıyordu.

Rehvenge Marissa'yı gevşekçe tutuyor, onu böylesine zorlayan açlıktan nefret ediyordu. O çok kırılgan, narin bir şeydi. Asla bu çaresiz durumda olmamalıydı ve ellerini söğüt gibi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Kadın sessizce ağlarken, adam sinirlenmişti. Tanrım, bu kadar hoşlandığı erkeğin nesi vardı? Onu bir başkasına gelmeye nasıl zorlayabilirdi?

On dakika sonra başını kaldırdı. Alt dudağında küçük bir kan izi vardı ve Rehv eğilip onu yalamamak için kanepenin koluna tutunmak zorunda kaldı.

Doygun bir zarafetle ama gözyaşlarıyla işaretlenmiş bir yüzle, Marissa

Kanepenin diğer ucundaki deri minderlere yaslandı ve ince kollarıyla kendini kucakladı. Gözlerini kapattı ve adam onun ıslak yanaklarındaki rengin yeniden süzülüşünü izledi.

Tanrım, şu saçlarına bak. Çok güzel. Çok gür. Mükemmel. Çıplak, ilaçsız ve taş gibi sert olmak istiyordu, vücudunun her yerinde o sarı dalgalarla. Ve eğer tüm bunlara sahip olamıyorsa, onu öpmek istiyordu. Hemen şimdi.

Bunun yerine, takım elbise ceketine uzandı, mendilini aldı ve ona doğru eğildi. Adam gözyaşlarını silerken kadın yerinden sıçradı ve keten mendili hızla ondan aldı.

Kanepedeki köşesine geri döndü. "Marissa, gel benimle kal. Seninle ilgilenmek istiyorum."

Bunu izleyen sessizlikte, kızın nerede kaldığını düşündü ve istediği erkeğin şu adreste olması gerektiğini anladı

Kardeşlik'in yerleşkesinde. "Hâlâ Wrath'a aşıksın, değil mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"İstediğiniz erkekten beslenemeyeceğinizi söylemiştiniz. Wrath artık çiftleşti-"

"Bu o değil."

"Phury, o zaman? Bir bekar olarak-"

"Hayır ve eğer sakıncası yoksa bu konuda konuşamam." Mendiline baktı. "Rehvenge, biraz yalnız kalmayı gerçekten çok isterim. Bir süre burada oturabilir miyim? Tek başıma?"

Her ne kadar kovulmaya alışık olmasa da, özellikle de kendi bölgesinden kovulmaya, onu biraz rahat bırakmaya çok istekliydi. "İstediğin kadar kalabilirsin, Tahllly. Sadece çıkarken sürgüyü kapat. Sen gittikten sonra alarmı uzaktan kumanda edeceğim."

Takım elbisesini giyerken kravatını gevşek ve gömleğinin yakasını açık bıraktı çünkü kadın onu çiğnemişti ve ısırık izleri kapatılamayacak kadar hassastı. Hiç de umurunda değildi.

"Bana karşı çok nazıksın," dedi, gözlerini onun mokasen ayakkabılarına dikerek. "Aslında değilim."

"Bunu nasıl söylersin? Karşılığında hiçbir şey istemiyorsun. _"

"Marissa, bana bak. Bana bak." Sevgili Silik Bakire, çok güzeldi. Özellikle de içinde onun kanı varken. "Kendini kandırma. Seni hâlâ Shellan'ım olarak istiyorum. Seni yatağımda çıplak istiyorum. Vücutunda benim gençliğimle şişmeni istiyorum. İstiyorum... evet, seninle olan her şeyi. Bunu nazik olmak için yapmıyorum, derinin altına girmek için yapıyorum. Bunu yapıyorum çünkü bir gün, bir şekilde seni istediğim yere getirebileceğimi umuyorum."

Kızın gözleri fal taşı gibi açılırken, gerisini kendine sakladı. İçindeki senfathın onun kafasının içinde gezinmek ve hissettiği her duyguya sahip olmak istediği gerçeğini açığa vurmak için bir neden yoktu. Ya da onunla seks yapmanın... karmaşık olacağı gerçeğini paylaşmaya.

Ah, onun doğasının zevkleri. Ve onun anormalliği.

"Ama bir şeye güvenmeni istiyorum, Marissa. Sen istemezsen çizgiyi asla aşmayacağım."

Ayrıca, Xhex muhtemelen haklıydı. Onun gibi melezler tek başlarına daha iyiydiler. Sempatiler ayrımcılığa uğramasa ve Normaller gibi çiftleşip yaşayabilseler bile, karanlık taraflarına karşı savunmasız olan biriyle asla birlikte olmamalıydılar.

Yere kadar uzanan samur paltosunu çekti. "Şu senin erkek... Programa uysa iyi olur. Lanet olası Senin gibi değerli bir kadını harcamak." Rehv bastonunu kaptığı gibi kapıya yöneldi. "Bana ihtiyacın olursa, beni ara."

* * *

Butch ZeroSum'a girdi, Kardeşlik'in masasına geri döndü ve Aquascutum yağmurluğunu çıkardı. O gidiyordu bir süre burada olacak. Bu bir flaş haber değildi, değil mi? Lanet olası bir çadır kurup buraya taşınmalıydı.

Garson elinde bir viskiyle geldiğinde, "Bana bir şişe getirme şansınız var mı?" diye sordu.

"Üzgünüm, yapamam."

"Tamam, buraya gel." Parmağını ona doğru uzattı. Kız eğildiğinde, adam tepsisine yüz dolarlık bir banknot koydu. "Bu sadece senin için. Beni güzelce doldurmanı istiyorum."

"Kesinlikle."

Masada yalnız kalan Butch boynuna uzandı, parmak uçları delik yaralarının üzerinde gezindi. Hissettiği gibi

Isırıldığı yerde, Marissa'nın şu anda başka birine ne yaptığını hayal etmemeye çalıştı. Bir başkasına. aristokrat. Ondan daha iyi olan iyi yetiştirilmiş bir piç için, beş sentine platin. Oh, Tanrım.

Bir mantra gibi, V'nin söylediklerini tekrarladı. Cinsel olmak zorunda değildi. Bunun biyolojik bir zorunluluk olduğunu. Başka seçenek yoktu. Bu... cinsel olmak zorunda değildi. Bu ayeti kafasında yeterince sık tekrarlarsa, duygularının sakinleşeceğini ve böylece bunu kabul edebileceğini umuyordu.

Yapmak zorunda olduğu şeyin gerekliliğini. Ne de olsa Marissa zalimce davranmıyordu. O da onun kadar perişan olmuştu-

Bir anda kızın çıplak vücudunu gördü ve başka bir adamın ellerinin kızın göğüslerini yumuşattığını hayal etmekten kendini alamadı.

Başka bir adamın dudakları teninde geziniyordu. Başka bir adam onu beslerken bekaretini alıyor, sert vücudu onun üstünde, onun içinde hareket ediyor.

Ve tüm bu süre boyunca içiyordu... doyana kadar, doyana kadar içiyordu.

İcabına bakıldı. Başka biri tarafından.

Butch çifte Lag'ına vurdu.

Vay anasını. İkiye bölünecekti. Parçalanacaktı, tam burada, şu anda, çiğ iç organları yere dökülecek, hayati organları yabancıların ayakları altında, düşen kokteyl peçeteleri ve kredi kartı fişleri ile birlikte ezilecekti.

Garson kız, sağ olsun, biraz daha viski getirdi. İkinci bardağı alırken, kendi kendine ders verdi:

O'Neal, çuvalını topla ve biraz gururlu ol. Ona da biraz güven. O asla başka bir adamla yatmaz. Yatmaz işte.

Ama seks bunun sadece bir parçasıydı.

Viskiyi yudumlarken, kâbusun başka bir boyutu daha olduğunu fark etti. Düzenli olarak beslenmek zorunda kalacaktı, değil mi? Bunu tekrar tekrar yapmak zorunda kalacaklardı.

Hay sikeyim. Bütün bunlarla başa çıkabilecek kadar büyük, kendine güvenen bir adam olduğunu düşünmek istiyordu, ama öyleydi

sahiplenici ve bencil. Ve bir dahaki sefere beslendiğinde şimdi oldukları yere geri döneceklerdi, kadın başka bir adamın kollarında, adam kendini asmanın eşiğinde tek başına bir kulüpte içiyor olacaktı. Sadece daha kötü olacaktı. Ve ondan sonraki zaman daha da kötü olacaktı. Onu o kadar çok, o kadar derinden seviyordu ki ikisini de yok edecekti ve bu uzun sürmeyecekti.

Ayrıca, nasıl bir gelecekleri olabilirdi ki? Son zamanlarda viskiyi bu kadar fazla kaçırdığına göre, muhtemelen karaciğerinde sadece on yıl daha kalmıştı ve onun türü yüzyıllarca yaşıyordu. Adam onun uzun hayatında sadece bir dipnot olacaktı, sonunda onun için doğru olan, ona ihtiyacı olanı verebilecek bir eş bulmasına giden yolda bir çukur.

Garson kız ona üçüncü bir double getirdiğinde Butch işaret parmağını kaldırarak onu yanında tuttu. İçti. beklerken bardağı ona verdi ve barmene geri döndü.

Dört numarayla geri döndüğünde, o sıska sarışın Avrupalı serseri, üç kalın enseli koruma tipiyle birlikte iki masa öteden ona el sallamaya başladı.

Tanrım, sanki çocuk her lanet gece buradaymış gibi görünüyordu. Ya da belki de sadece biraz aptal uzun bir yol kat etti.

"Hey!" diye seslendi çocuk. "Burada servise ihtiyacımız var. Kurşunu çıkarın."

"Hemen geliyorum," dedi garson kız.

"Şimdi," diye tersledi eşek. "Sonra değil."

"Uzun sürmez," diye mırıldandı Butch'a.

Serserinin yanına gittiğinde, Butch onu izledi. büyük tacize uğradım. Hepsi de lanet olası koca ağızlı gösteriş budalalarıydı. Ve gece ilerledikçe de düzelmeyeceklerdi.

Ama yine de Butch da değildi.

"Biraz agresif görünüyorsun, Butch O'Neal."

Gözlerini sıkıca kapattı. Tekrar açtığında, Erkeğin saçlarına sahip olan kadın ve erkeğin bedeni hâlâ önündeydi.

"Bu gece seninle sorun mu yaşayacağız, Butch O'Neal?"

Onun adını söylemeyi kesmesini diledi. "Yok, ben iyiyim."

Gözleri erotik bir ışıkla parladı. "Oh, bunu biliyorum. Ama gerçekçi olalım. Bu gece sorun çıkaracak mısın?"

"Hayır."

Ona uzun uzun ve sertçe baktı. Sonra biraz gülümsedi.

"Şey... Seni izliyor olacağım. Bunu aklında tut."

Yirmi Beşinci Bölüm

Joyce O'Neal Rafferty kocasını kapıda, kucağında bebeği ve yüzünde ters bir ifadeyle karşıladı. Mike ayakta dururken Hoş geldin paspasının soğuk tarafındaydı, T'de çift vardiya çalışmaktan yorgun düştüğü belliydi ama kızın umurunda bile değildi. "Bugün kardeşimden bir telefon aldım. Butch. Ona vaftizden bahsettin, değil mi?"

Kocasını Sean'ı öptü ama bunu onunla denemedi. "Hadi, tatlım-"

"Bu seni ilgilendirmez!"

Mike kapıyı kapattı. "Neden hepiniz ondan bu kadar nefret ediyorsunuz?" "Sizinle oraya gelmeyeceğim."

Tekerlekli sandalyeyle uzaklaşırken, "Kız kardeşini o öldürmedi, Jo.

On iki yaşındaydı. Ne yapmış olabilir ki?"

Oğlunu kucağına aldı ve arkasını dönmeydi. "Bu Janie'yle ilgili değil. Butch yıllar önce ailesine sırtını döndü. Bu onun seçimi, olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Belki de hepiniz ona sırtınızı döndünüz."

Omzunun üzerinden ters ters baktı. "Neden onu savunuyorsun?" "O benim arkadaşım. Seninle tanışıp evlenmeden önce Arkadaşım."

"Bir arkadaş. Ondan en son ne zaman haber aldınız?" "Fark etmez. Onu tanıdığımda bana karşı iyiydi."

"Ne kadar kanayan bir kalbin var." Merdivenlere doğru yöneldi. "Sean'ı besleyeceğim. Sana biraz yemek bıraktım. buzdolabı."

Joyce ikinci kata çıktı ve en üst sahanlığa vardığında duvarda asılı duran haça ters ters baktı. Haça sırtını dönerek Sean'ın odasına gitti ve beşiğinin yanındaki sallanan koltuğa oturdu. Göğsünü açarak oğlunu yukarı kaldırdı ve o da elini sıkarak Yüzünün yanındaki ete. Karnını doyururken küçük bedeni sıcacık ve tombuldu, kirpikleri pembe yanaklarına düşmüştü.

Joyce birkaç kez derin nefes aldı.

Lanet olsun. Şimdi bağırdığı için kendini kötü hissediyordu. Ve Kurtarıcı'nın haçını terk ettiği için. Meryem Ana'ya dua etti ve sonra Sean'ın mükemmel ayak parmaklarını sayarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Tanrım... eğer ona bir şey olursa ölecekti, kalbi bir daha asla aynı şekilde atmayacaktı. Annesi bunu nasıl başarmıştı? Bir evladını kaybederek nasıl yaşamıştı? Çocuk mu?

Odell iki kayıp vermişti, değil mi? Önce Janie. Sonra Butch. Tanrı'ya şükür kadının zihni yumuşuyordu. Kötü anılardan kurtulmak bir lütuf olmalı.

Joyce, Sean'ın ince siyah saçlarını okşadı ve annesinin Janie'ye veda bile edemediğini fark etti. Ceset açık bir tabut için tamir edilemeyecek kadar harap olmuştu ve Baba rolündeki Eddie O'Neal morgda kimlik tespiti yapmıştı.

Tanrım, o korkunç sonbahar öğleden sonrasında, keşke Butch

takip edip eve koştu ve bir yetiškine Janie'nin az önce gittiğini söyledi... belki onu kurtarabilirlerdi. Janie'nin erkeklerle arabaya binmesine izin verilmiyordu ve herkes kuralları biliyordu. Butch kuralları biliyordu. Keşke...

Ah, lanet olsun. Kocası haklıydı. Bütün aile Butch'tan nefret ediyordu. Ortadan kaybolmasına şaşmamalı.

Bir nefesle Sean'ın ağzı gevşedi ve küçük eli gevşedi. Ama sonra tekrar sarsılarak uyandı ve

Program.

Ortadan kaybolmaktan bahsetmişken... Tanrım, annesi de Butch'la vedalaşamayacaktı, değil mi? Onun Akli başında olduğu anlar o kadar azdı ki. Butch bu Pazar kiliseye gelse bile, onu tanımayabilirdi bile.

Joyce kocasının merdivenlerden çıktığını duydu, ayak sesleri yavaştı.

"Mike?" diye seslendi.

Sevdiği ve evlendiğı adam kapı eşiğinde. Orta yaşlı bir göbeğı vardı ve henüz otuz yedi yaşında olmasına rağmen başının tepesindeki saçlar dökülüyordu. Ama şimdi ona bakarken genç halini görüyordu: Lise sporcusu. Ağabeyi Butch'un arkadaşı. Yıllardır aşık olduğı başarılı futbolcu.

"Öyle mi?" dedi.

"Özür dilerim. Bu kadar sinirlendiğim için."

Biraz gülümsedi. "Bu zor bir şey. Anlıyorum."

"Ve haklısın. Butch muhtemelen davet edilmeliydi. Ben sadece vaftiz gününün saf olmasını istiyorum, anlıyor musun? Sadece saf. Bu Sean'ın başlangıcı ve gölge istemiyorum. Butch... o gölgeyi etrafında taşıyor ve Herkes gerginleşir ve annem bu kadar hastayken uğraşmak istemiyorum."

"Geleceğini söyledi mi?"

"Hayır. O..." Konuşma hakkında düşündü. Komik, sesi aynı çıkmıştı. Ağabeyinin sesi her zaman çok garipti, boğuk ve kısıktı. Sanki ya gırtlacağı deforme olmuştu ya da söylemediğı çok şey vardı.

"Bizim adımıza mutlu olduğunu söyledi. Aradığın için teşekkür etti. Annemle babamın iyi olduğunu umduğunu söyledi."

Kocası yeniden uykuya dalan Sean'a baktı. "Butch annenin hasta olduğunu bilmiyor, değil mi?"

"Hayır." Başlangıçta, Odell'in sadece unutkan olduğu zamanlarda, Joyce ve kız kardeşi Butch'a söylemek için sorunun ne olduğunu anlayana kadar beklemeye karar vermişlerdi. Ama bu iki yıl önceydi, değil mi? Ve sorunun ne olduğunu biliyorlardı, değil mi? Alzheimer.

Annemin daha ne kadar yaşayacağını sadece Tanrı biliyordu. Hastalık acımasızca ilerliyordu.

"Butch'a söylemeyecek kadar hırsızım," dedi usulca.

"Öyle değil miyim?" "Seni seviyorum," diye mırıldandı Mike.

Oğlunun yüzünden babasının yüzüne bakarken gözleri yaşardı. Michael Rafferty iyi bir adamdı. Sağlam bir adamdı. Hiçbir zaman Hugh Jackman kadar yakışıklı, Bill Gates kadar zengin ya da İngiltere Kralı kadar güçlü olamayacaktı. Ama o hem onun hem de Sean'ındı ve bu fazlasıyla yeterliydi. Özellikle de bu geceki gibi gecelerde, böyle konuşmalar sırasında. "Ben de seni seviyorum," dedi.

Vishous ZeroSum'ın arkasında cisimlendi ve ara sokaktan kulübün önüne doğru yürüdü. Escalade'i gördüğünde Onuncu Cadde'de kaldırırma çıktığında rahatlamıştı. Phury, Butch'un mutlu bir adam olduğu için değil, Jeff Gordon gibi malikaneden ayrıldığını söylemişti.

V kulübe girdi ve doğruca VIP bölümüne yöneldi. Ama başaramadı.

Güvenlik şefi kadın onun önüne çıktı, kaslı vücudu yolunu kapatıyordu. Ona hızlıca bir göz atarken, onu bağlamanın nasıl bir şey olacağını merak etti.

Bu süreçte muhtemelen yara izleri bırakacaktı ve bu bir iki saat öldürmek için eğlenceli bir yol olmaz mıydı?

"Oğlunun gitmesi gerekiyor," dedi.

"Bizim masada mı?"

"Evet ve onu buradan çıkarsan iyi edersin. Şimdi."

"Hasar nedir?"

"Henüz yok." İkisi de VIP alanına doğru yola çıktı. "Ama işlerin o kadar ileri gitmesini istemiyorum ve tam sınırdayız."

Onlar kalabalığın arasına girip çıkarken V onun kaslı kollarına baktı ve kulüpte yaptığı işi düşündü. Herkes için zor bir işti ama özellikle de bir kadın için. Bunu neden yaptığını merak ediyordu.

"Erkekleri kırmaktan zevk alıyor musun?" dedi.

"Bazen, ama O'Neal ile seksi tercih ederim." V durdu.

Kadın omzunun üzerinden baktı. "Bir sorun mu var?"

"Onu ne zaman yaptın?" Yine de bir şekilde yakın zamanda olduğunu biliyordu.

"Asıl soru, onunla tekrar ne zaman birlikte olacağım." VIP kontrol noktasına doğru başını salladı. "Ama bu gece olmayacak. Şimdi gidip onu alın ve buradan götürün."

V gözlerini kıstı. "Eski kafalı olduğum için kusura bakmayın ama Butch OPP'dir."

"Oh, gerçekten mi? Bu yüzden mi neredeyse her gece burada yüzleşiyor? Arkadaşı gerçek bir sevgili olmalı."

"Bir daha onun yanına gitme."

Kadının ifadesi sertleşti. "Kardeşim ya da değil, sen Bana bir şey yapmamı söyleme."

V yaklaştı ve dişlerini gösterdi. "Dediğim gibi, ondan uzak dur."

Bir an için kapişacaklarını sandı, gerçekten sandı. Daha önce hiç bir dişiyle yumruk yumruğa gelmemişti ama bu seferki... pek de dişi gibi görünmüyordu. Özellikle de aparkatının menzilini lyormuş gibi çenesine bakarken.

"Siz ikiniz bir oda mı yoksa boks ringi mi istiyorsunuz?"

Vishous döndüğünde Rehvenge'in üç adım ötede durduğunu gördü; erkeğin ametist gözleri loşlukta parlıyordu. Projektrlerin altında mohawk, giydiği yere kadar uzanan samur ceket kadar karanlıktı.

"Bir sorunumuz mu var?" Rehvenge kürkünü çıkarıp bir fedaiye uzatırken bir ileri bir geri baktı.

"Hiç de değil," dedi V. Dişiye bir bakış attı. "Bir şey yapmıyorsun, değil mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak "Evet," dedi. "Hiçbir şey."

V, kadife ipin önündeki fedailerin yanından geçip doğruca Kardeşlik'in masasına gitti-oh... adamım.

Butch sadece sarhoş olduğu için değil, tamamen bitkin görünüyordu. Yüzü acımasız çizgilerle çizilmişti, gözleri yarı kapalıydı. Kravatının ayarı bozulmuştu, gömleğinin düğmeleri kısmen açıktı... ve boynunda yakasına biraz kanamış bir ısırik izi vardı.

Ve evet, bir kavga için şımarıyordu, kabadayıya bakıyordu iki banket aşağıda. Kahretsin, polisin üzerlerine atlamasına ramak kalmıştı, her şey hazır ve nazırdı. bahara kadar.

"Hey, adamım." V yavaşça oturdu, ani hareketler yapmamanın iyi bir plan olduğunu düşünüyordu. "N'aber?"

Butch yandaki A sınıfı kıçlara bakmadan viskisini yudumladı. "Nasılsın, V?"

"Güzel, güzel. Peki o LAG'lerden kaç tane var sende?" "Yeterli değil. Hâlâ dikey durumdayım."

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" "Pek sayılmaz."

"Isırıldın, dostum."

Garson kız gelip polisin boşunu alırken Butch boğazındaki ısırik yaralarına dokundu. "Sadece onu zorladığım için. O da durdu. Beni kabul etmiyor, gerçekten. O yüzden başka biriyle birlikte. Şu anda."

"Kahretsin."

"İşin özü bu. Biz burada otururken, kadının başka bir adamla birlikte. Bu arada o bir aristokrat. Bundan bahsetmiş miydin? Süslü bir erkek dokunuyor... evet, her neyse... Her kimse, benden daha güçlü. O

Ona ihtiyacı olanı veriyor. Onu besliyor. O-" Butch sözünü kesti. "Gecen nasıl geçiyor?"

"Sana söyledim, içki içmek cinsel olmak zorunda değil."

"Oh, bunu biliyorum." Bir sonraki içkisi geldiğinde polis arkasına yaslandı. "Biraz Goose ister misin? Hayır mı? Tamam... İkimiz için de tutacağım." Garson kız daha arkasını dönmeden viskinin yarısını devirdi. "Mesele sadece seks değil. Ben yapamam

Başka birinin kanının onda olması fikrine katlanamıyorum. Onu beslemek istiyorum. Onu hayatta tutmak istiyorum."

"Bu hiç mantıklı değil, dostum."

"Mantığın canı cehenneme." Scotch'a baktı. "Tanrım... Bunu daha yeni yapmamış mıydık?"

"Pardon?"

"Yani... Daha dün gece buradaydık. Aynı içki. Aynı masa. Aynı... her şey. Sanki bu kalıba kilitlenmiş gibiyim ve bundan bıktım. Kendimden bıktım."

"Seni eve götürmeme ne dersin?"

"Buna geri dönmek istemiyorum-" Butch'un sesi kesildi ve oturduğu yerde kaskatı kesildi, kadehi yavaşça masaya düştü.

V kırmızı alarma geçti. Polis en son o sabitlenmiş ifadeyi takındığında, lanet olası çalıllıklarda daha küçükler vardı.

Ancak Vishous etrafına baktığında özel birini görmedi, sadece Rahip VIP alanına girip ofisine doğru yürüyordu.

"Butch? Benim adamım mı?"

Butch masadan kalktı.

Sonra o kadar hızlı hareket etti ki, V'nin onu yakalayacak zamanı olmadı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Butch'un vücudu kontrolünden çıkmıştı ve Rehvenge'deki VIP bölümünü bağımsız bir şekilde geçerken. Tek bildiği Marissa'nın kokusunu aldığı ve mohawk giyen erkeğe kadar takip ettiğiydi. Sonraki Sanki bir suçluymuş gibi adama ateş ediyordu.

Peder'i sertçe yere serdi, sürpriz onun lehine işledi. Yere düştüklerinde, erkeğin "Bu ne lan!" sesi duyuldu ve fedailer her yönden gelmeye başladı. Butch çekilmeden hemen önce Rehvenge'in gömleğinin yakasını açtı.

İşte oradaydılar. Adamın boğazında delinme izleri vardı.

"Hayır... kahretsin, hayır..." Butch kendisini yakalayan sert ellere karşı mücadele etti, dövüştü ve tekmeledi, ta ki biri önüne geçip yumruğunu kaldırana ve suratının ortasına bir yumruk indirene kadar. Sol gözünde bir acı bombası patladığında, kendisine vuranın kadın güvenlik görevlisi olduğunu fark etti.

Rehvenge bastonunu yere vurdu ve ayağa kalktı, gözleri şiddetli bir mordurdu. "Ofisime. Şimdi."

O sırada bazı konuşmalar oluyordu ama Butch pek takip etmiyordu. Odaklanabildiği tek şey Önündeki erkeği ve beslenmenin kanıtlarını. Adamın iri bedeninin Marissa'nınkinin altında kaldığını, yüzünün boynuna doğru indiğini, dişlerinin derisini deldiğini hayal etti.

Rehvenge'in onu tatmin ettiğine şüphe yoktu. Hayır. Şüphe.

"Neden sen olmak zorundaydın?" Butch kavgaya doğru bağırdı. "Senden hoşlanıyorum. Neden sen olmak zorundaydın?"

"Gitme zamanı." V, Butch'un kafasına kilit vurdu. "Seni eve götürüyorum."

"Şu anda değilsin," diye hırladı Rehvenge. "Beni evimde alaşağı etti. Aklından neler geçtiğini bilmek istiyorum. Sonra da bana neden onun iki dizini de kırmamam gerektiğine dair iyi bir neden söylemek isteyeceksin."

Butch güzel ve yüksek sesle konuştu. "Onu sen besledin."

Rehvenge gözlerini kırıştırdı. Elini boynuna götürdü. "Affedersiniz?"

Butch ısırik izlerine bakarak hırladı, bedeni tekrar kurtulmaya çalışıyordu. Tanrım, sanki iki yarısı varmış gibiydi. Biri biraz mantıklıydı. Ve tamamen yoldan çıkmış olan. Tahmin et hangi taraf kazanıyordu.

"Marissa," diye tükürdü. "Onu sen besledin."

Rehv'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen misin? Aşık olduğun kişi sen misin?"

"Evet."

Rehv şok olmuş bir nefes çekti. Sonra yüzünü ovuşturdu ve yaralarını gizlemek için yakasını birbirine sürttü. "Oh... cehennem. Oh... lanet olsun." Arkasını döndü. "Vishous, onu götür ve ayılt. Tanrım, dünya bu gece çok küçük, gerçekten öyle."

Bu sırada Butch'un dizleri lastik gibi olmuş ve kulüp topağı gibi dönmeye başlamıştı. Adamım, düşündüğünden çok daha fazla sarhoştun ve amına aldığı darbe de yardımcı olmamıştı.

Bayılmadan hemen önce inledi, "Ben olmalıydım. Beni kullanmalıydı..."

Bay X minibüsü bir ara sokağına park etti.

Ticaret Caddesi

ve dışarı çıktı. Şehir geceye hazırlanıyordu, barlar müziklerini açıyor ve yakında sarhoş ve uyuşturulmuş olacaklarla doluyordu.

Kardeşleri avlama zamanı.

Bay X kapıyı kapatıp silahlarını ayarlarken Town & Country'nin kaputunun üzerinden Van'a baktı.

Adamın ringdeki performansı onu hâlâ hayal kırıklığına uğratmıştı. Ürkmüştü de. Ama yine de gücün birleşmesi biraz zaman alacaktı. Hayır.

Lesser inisiyasyonundan tam güçle çıkmıştı ve Van'ın sırf kehanet edilen kişi olduğu için farklı olduğunu düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Kahretsin.

"Kimin vampir olduğunu nasıl anlayacağım?" Van sordu.

Ah, evet. Elimizdeki iş. X boğazını temizledi. "Siviller seni tanıyacak çünkü kokunu alabilirler ve sen de Korktuklarında onları fark edin. Kardeşler'e gelince, onları yanlış tanımak mümkün değil. Şimdiye kadar gördüğünüz her şeyden daha büyük ve daha saldırganlar ve ilk saldıranlar onlar. Sizi görürlerse peşinizden gelirler."

Ticaret'e doğru yürüdüler. Gece bir tokat kadar keskindi, soğuk ve nemin birleşimi her zaman X'e daha önce savaşması için enerji vermişti. Şimdi ise odak noktası farklıydı. Fore-lesser olduğu için sahada olması gerekiyordu, ama tek önemsendiği şey, adam olgunlaşana kadar onu ve Van'ı gerçekliğin bu tarafında tutmaktı.

Bay X durduğunda bir ara sokağa girmek üzereydiler. Başını çevirerek arkalarına baktı. Sonra caddenin karşısına.

"Ne var-"

"Kapa çeneni." Bay X gözlerini kapadı ve içgüdülerinin çalışmasına izin verdi. Sakinleşerek, dikkatini dağıtarak, zihinsel sezgilerini gecenin içine doğru uzattı.

Omega yakınlardaydı.

Yine de bunun bir saçmalık olduğunu düşünerek göz kapaklarını açtı. Efendi, Fore-lesser olmadan bu tarafa gelemezdi.

Yine de Şeytan yakındı.

Bay X savaş botunun üzerinde döndü. Trade'den bir araba geçerken, arabanın tavanından ZeroSum'a, o tekno kulübe baktı. Usta oradaydı. Kesinlikle oradaydı.

Kahretsin, Fore-lesser'da bir değişiklik mi oldu?

Hayır, bu durumda Bay X eve çağrılırdı. Yani belki de Omega karşıya geçmek için başka birini kullanmıştır? Böyle bir şey olabilir mi?

Bay X caddeyi koşarak geçip kulübe doğru ilerlerken Van da onun arkasındaydı, hiçbir şeyden haberi yoktu ama her şeye hazırdı.

ZeroSum'ın bekleme sırası gösterişli kıyafetler giymiş, titreyen, sigara içen ve cep telefonu ile konuşan insanlarla doluydu. Durakladı. Arka tarafta... Usta arka taraftaydı.

Vishous kalçasıyla ZeroSum'un yangın kapısını iterek açtı ve Butch'u Escalade'e doğru itti. Polisi ağır bir kilim rulosu gibi arka koltuğa tıktırırken, piçin yumruk atarak uyanmaması için dua etti.

V bir şeyin yaklaştığını hissettiğinde direksiyona geçiyordu, içgüdüleri alevlendi, çın-çın-çın sesleri adrenal bezini harekete geçirdi. Kardeşlik doğası ya da eğitimi gereği çatışmadan kaçmasa da, altıncı hissi ona Butch'u kulüpten uzaklaştırmasını söylüyordu. Şimdi.

Motoru çalıştırdı ve yola ıktı. Tam yanına geldiğinde Sokağın ağızında, biri soluk saçlı olan bir çift adamın cipe doğru geldiğini gördü. Lessers. Ama bu ikisi buraya geri döneceklerini nereden biliyorlardı?

V gaza bastı. Onu ve Butch'u iyi ve hayalet gibi yakaladı. Takip edilmediklerinden emin olur olmaz polise baktı. Dışarı. Soğuk. Adamım, o kadın Güvenlik şefi müthiş bir yumruk attı. Sonra tekrar, tüm o Lagavulin de vardı.

Butch yerleşkeye olan tüm yolculuk boyunca hareket etmedi. Aslında, V adamı çukura taşıyıp yatağına yatırana kadar polis gözlerini açmadı.

"Oda dönüyor."

"Bahse girerim."

"Yüzüm acıyor."

"Görene kadar bekle, nedenini anlayacaksın."

Butch göz kapaklarını kapattı. "Beni eve getirdiğın için teşekkürler."

Vishous adamın takım elbisesini çıkarmasına yardım etmek üzereydi ki kapı çaldı.

Lanet okuyarak giriş kapısının önüne gitti ve masasındaki güvenlik monitörlerini kontrol etti. O değildi Kim olduğuna şaşırdı, ama kahretsin, Butch şu anda prime-time izlemeye hazır değildi.

V antreye adım attı ve dış kapıyı açmadan önce kapıyı arkasından kapattı. Marissa ona bakarken, ondan yayılan üzüntü ve endişenin kokusunu alabiliyordu, kurutulmuş gül gibi kokuyor.

Sesi alçaktı. "Escalade'in geldiğini gördüm, yani şu anda evde olduğunu biliyorum. Onu görmem gerek."

"Bu gece değil. Yarın tekrar gel."

Yüzü, güzelliğinin mermerden bir tasviri gibi olana kadar sertleşti. "O gitmemi söyleyene kadar gitmiyorum."

"Marissa-"

Gözleri parladı. "Bana kendisi söyleyene kadar olmaz, savaşçı."

V onun kararlılığını ölçtü ve çok güçlü olduğunu gördü. Hiçbir eksiği yok. Kulüpteki kaslı güvenlik şefi gibi, sadece muştaları yok.

Bu gece sert kadınların gecesi değil miydi?

V başını salladı. "En azından onu temizlememe izin ver, tamam mı?"

Gözleri panikle parladı. "Neden yapmak zorundasın ki?"

"Tanrım, Marissa. Rehvenge'den beslendiğinde ne olacağını sanıyordun?"

Ağzı açık kaldı. "Nereden bildin-" "Butch kulüpte onun peşinden gitti."

"Ne? O... oh, Tanrım." Aniden gözleri kısıldı. "Beni içeri alsan iyi olur. Hemen şimdi."

V ellerini havaya kaldırdı ve kapıyı açarken "Siktir," diye mırıldandı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Marissa Vishous'un yanından geçti ve Kardeş onun yolundan çekildi. Bu da onun şöhreti kadar zeki olduğunu kanıtlıyordu.

Butch'un odasının kapısına geldiğinde durdu. Koridordaki ışığın parıltısından onun yatakta sırt üstü yattığını gördü. Takım elbisesi tamamen dağılmıştı ve gömleğinde kan vardı. Yüzünde de kan vardı.

Yanına gitti ve eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. "Sevgili Silik Bakire..."

Gözlerinden biri şişmiş ve tekrar morarmaya başlamıştı; burnunun kenarında da bir kesik vardı. kanı açıklıyordu. Ve taze viski gibi kokuyordu.

Kapı aralığından Vishous'un sesi alışılmadık derecede nazikti. "Yarın gerçekten geri gelmelisin. Onu bu halde gördüğün için çok kızacak."

"Bunu ona tam olarak kim yaptı? Ve Tanrı yardımcım olsun, eğer bunun sadece hızlı bir kavga olduğunu söylerseniz, çığlık atacağım."

"Dediğim gibi, Rehvenge'in peşinden gitti. Rehv'in de çok sayıda koruması var."

"Bunlar büyük erkekler olmalı," dedi uyuşuk bir sesle.

"Aslında onu çivileyen bir dişiydi."

"Bir kadın mı?" Ayrıntıların ne önemi vardı ki? "Bana birkaç havlu ve biraz sıcak sabunlu su getirebilir misin?" Butch'un ayaklarına gitti ve ayakkabılarını çıkardı. "Onu yıkamak istiyorum."

V koridorda yürüdükten sonra Butch'u boxer'ına kadar soydu ve yanına oturdu. Ağır altın haç

göğsündeki şey bir sürprizdi. Oturma odasındaki önceki telaşta bu şeye pek dikkat etmemişti ama şimdi nereden aldığını merak ediyordu.

Daha aşağıya, adamın karnındaki siyah yara izine baktı. Ne daha iyi ne de daha kötü görünüyordu.

V bir kase köpük ve bir yığın havlu kumaşla geldiğinde, "Hepsini şu masanın üzerine, ulaşabileceğim bir yere koyun ve sonra bizi yalnız bırakın lütfen. Ve kapıyı arkadan kapat. sen."

Bir duraklama oldu. Bu da mantıklı. Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesine herhangi bir yerde, hele kendi evinde. Ama sinirleri bozulmuştu, kalbi kırılıyordu ve kimsenin onun hakkında ne düşündüğü gerçekten umurunda değildi.

Bu onun bir numaralı kuralıydı.

Sessiz bir esnemeden sonra, eşyalar onun yerine yerleştirildi. istedi ve sonra kapı kapandı. Derin bir nefes alarak el bezlerinden birini ıslattı. Onunla Butch'un yüzüne dokunduğunda, Butch irkildi ve bir şeyler mırıldandı.

"Çok üzgünüm, Butch... ama artık bitti." El bezini kâseye geri koydu, suya daldırdı ve sonra fazla suyu sıkarak çıkardı. Damlayan su çok gürültülü görünüyordu. "Ve Yemin ederim ki beslenmeden başka bir şey olmadı."

Yüzündeki kanı temizledikten sonra, kalın dalgaları yıkandığı için nemli olan saçlarını okşadı. Buna karşılık adam kıpırdandı ve yüzünü onun eline çevirdi ama belli ki körkütük sarhoştı ve gelmiyordu.

"Bana inanacak mısın?" diye fısıldadı.

Her halükarda, kanıtı vardı. Ona yeni bir yavru olarak geldiğinde, başka hiçbir erkeğin-

"Kokusunu alabiliyorum."

Adamın sert sesiyle irkildi.

Butch'un gözleri yavaşça açıldı ve ela değil siyah görünüyordu. "Onun kokusunu her yerinden alabiliyorum. Çünkü bilekten gelmiyordu."

Nasıl cevap vereceğini bilemedi. Özellikle de adam onun ağzına odaklanıp, "Boğazındaki izleri gördüm. Ve senin kokun da her yerindeydi."

Butch elini uzattığında, kız irkildi. Ama Butch'un tek yaptığı işaret parmağıyla yanağını okşamak oldu, bir iç çekiş kadar hafifti.

"Ne kadar sürdü?" diye sordu.

Sessiz kaldı, içgüdüleri ona ne kadar az bilirse o kadar iyi olacağını söylüyordu.

Elini geri çektiğinde yüzü sert ve yorgundu. Duygusuzdu. "Sana inanıyorum. Seks konusunda."

"İstiyormuş gibi görünmüyorsun."

"Üzgünüm, biraz dikkatim dağınık. Kendimi bu gece için iyi olduğuma ikna etmeye çalışıyorum."

Ellerine baktı. "Bana da çok yanlış geldi. Bütün zaman boyunca ağladım."

Butch keskin bir nefes aldı, sonra aralarındaki tüm gerginlik kayboldu. Ayağa kalktı ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Oh, Tanrım... bebeğim, böyle bir baş belası olduğum için özür dilerim-"

"Hayır, üzgünüm ama-"

"Şşş, bu senin hatan değil. Marissa, bu senin hatan değil-" "Öyle hissediyorum-"

"Benim eksikliğim, senin değil." Kolları, bu harika, Ağır kolları onun etrafına dolandı ve onu çıplak göğsüne yaklaştırdı. Karşılığında, kız da can havliyle ona asıldı.

Şakağını öperken mırıldandı, "Senin hatan değil. Asla. Keşke daha iyi idare edebilseydim, gerçekten. Neden bu kadar zor zamanlar geçirdiğimi bilmiyorum."

Aniden geri çekildi, sorgulamadığı bir aciliyet tarafından ele geçirildi. "Butch, benimle yat. Benimle çiftleş. Şimdi."

"Oh... Marissa... Çok isterdim, gerçekten isterdim." O saçlarını nazikçe düzeltti. "Ama bu şekilde değil. Ben sarhoşum ve senin ilk seferin-"

Ağzıyla onun sözünü kesti, viskinin ve içindeki erkeğin tadına bakarken onu yatağın üzerine itti. Kadın elini adamın bacaklarının arasına kaydırduğunda adam inledi ve avucunun içinde sertleşti.

"Sana içimde ihtiyacım var," dedi kabaca. "Kanına değilse bile, seksine. İçimde. Şimdi."

Onu tekrar öptü ve dili ağzına girdiğinde ona sahip olduğunu anladı. Ve oh, o çok iyiydi. Onu ters çevirdi ve elini boynundan göğüslerine doğru götürdü, ardından dudaklarıyla yolu takip etti. Göğüslerine ulaştığında Durdu ve yüzü tekrar sertleşti. Vahşi bir hareketle ipeği kavradı ve elbisenin önünü tamamen parçaladı. Ve belinde durmadı. Devam etti, iri elleri ve damarlı kolları sateni tam ortasından, etek ucuna kadar yırtarken çalışıyordu.

"Çıkar şunu," dedi.

Kalıntıları omuzlarından sıyırdı ve Kadın kalçalarını kaldırınca, adam elbiseyi kadının altından çekip aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

Gözleri öfkeyle parlayarak ona doğru geri geldi, elbisesini yukarı itti ve kalçalarını araladı. Vücudunun üzerinden ona bakarak, çiğ sesiyle, "O şeyi bir daha asla giyme," dedi.

Kadın başını sallayınca, adam külotunu kenara itti ve ağzını kadının tam göbeğine dayadı. Ona yaşattığı orgazm bir hak iddiasıydı, bir eşin işaretiydi ve onu gevşeyip titreyene kadar sürmesini sağladı.

Sonra şefkatle bacaklarını tekrar birleştirdi. Serbest kalan kadın olmasına rağmen, adam kadının vücudunda gezinirken çok daha rahatlamıştı. Ona yaptıklarından dolayı sersemlemiş olan kadın, adam onu çırılçıplak soyduktan sonra ayağa kalkıp boxer'ını çıkarırken zayıf ve dirençsizdi.

Onun büyüklüğüne baktığında ve ne olduğunu anladığında korku bilincinin kenarlarını gıdıklıyordu. Ama çok da umursamayacak kadar kendinden geçmişti.

Yatağa geri döndüğünde tam bir erkek hayvandı, seksi sert ve kalındı, içine girmeye hazırdı. Bacaklarını onun için açtı, ancak adam onun üstüne değil yanına uzandı.

Şimdi yavaşça gitti. Onu yavaş ve tatlı bir şekilde öptü. Geniş eli göğüslerine gitti, ona özenle dokundu. Nefes nefese, ellerini adamın omuzlarına koydu ve adam kalçalarını, uyluklarını okşarken sıcak ve esnek teninin altındaki kasların gerildiğini hissetti.

Bacaklarının arasına dokunduğunda şefkatli ve telaşsızdı ve parmaklarından birinin içine girmesi biraz zaman aldı. Garip bir iç çekişme kaşlarını çatmasına ve kalçalarını geriye doğru hareket ettirmesine neden olduğunda durdu.

"Ne bekleyeceğini biliyor musun?" diye sordu göğsüne doğru, sesi yumuşak ve alçaktı.

"Um... evet. Sanırım." Ama onun ereksiyonunun büyüklüğünü düşündü. Tanrı aşkına, nasıl sığacaktı?

"Elimden geldiğince nazik olacağım ama bu... canını yakacak. Belki-"

"Bunun da bir parçası olduğunu biliyorum." Hafif bir sancı olduğunu duymuştu ama sonra harikulade bir coşkuya dönüşüyordu. "Ben

hazır."

Elini geri çekti ve onun üzerine yuvarlandı, vücudu bacaklarının arasına girdi.

Birden her şey netleşti: sıcak teninin hissi, ağırlığının baskısı ve kaslarındaki güç... ve başının altındaki yastık, üzerinde bulunduğu şilte ve kalçalarının tam olarak ne kadar açılmış olduğu. Tavana baktı. Bir ışık salınımı sanki avluda bir araba durmuş gibi üstlerinde hareket ediyordu.

Gerginleşti; elinde değildi. Butch olmasına ve onu sevmesine rağmen, bu deneyimin tehdidi, ezici doğası onu sardı. Üç yüz yıl sonra birdenbire buraya ve şimdiye gelmişti.

Aptalca bir nedenden dolayı gözlerim doldu.

"Bebeğim, bunu gerçekten yapmak zorunda değiliz." Başparmakları kızın yanaklarını sildi ve kalçaları sanki inecekmiş gibi geri çekildi.

"Durmak istemiyorum." Onun sırtının küçük kısmına tutundu. "Hayır-Butch, bekle. Ben bunu istiyorum. Gerçekten istiyorum."

Gözlerini kapattı. Sonra başını kızın boynuna gömdü ve kollarını kızın boynuna doladı. Yana doğru dönerek onu sert vücuduna sardı ve uzun bir süre öyle kaldılar, ağırlığı Böylece nefes alabiliyordu, adamın uyarılması kalçasında sıcak, damgalayıcı bir uzunluk oluşturuyordu. Kadın, adamın ona ne yapacağını merak etmeye başladı. hiçbir şey.

Tam soracakken, adam değişti ve kalçaları yeniden bacaklarının arasına sertçe girdi.

Onu öptü, derin, uyuşturucu bir ağız dolusu baştan çıkarma, onun altında dalgalanana, kalçalarına karşı soyulana, ona yaklaşmaya çalışana kadar onu yaktı.

Ve sonra her şey oldu. Adam biraz sola doğru hareket etti ve kadın onun ereksiyonunu sert ve pürüzsüz bir şekilde göbeğinde hissetti. Geniş, saten bir vuruş ve ardından biraz baskı vardı. Kıpırdamadan durdu, tam olarak neyin onu ittiğini ve nereye gitmek istediğini düşünüyordu.

Butch onun duyabileceği kadar sert bir şekilde yutkundu ve omuzlarından başlayıp omurgasına kadar inen terler döküldü. Bacaklarının arasındaki baskı arttıkça, nefes alış veriş Her nefes verişinde inleyene kadar derinleşti. Kadın ciddi bir şekilde irkildiğinde, adam aniden geri çekildi.

"Sorun ne?" diye sordu. "Çok gerginsin."

"Sen çok büyüksün."

Bir kahkaha patlattı. "Çok güzel şeyler... çok güzel şeyler söylüyorsun."

"Duruyor musun?"

"Sen istemedikçe olmaz."

Kadından herhangi bir "hayır" sesi gelmeyince, vücudu gerildi ve başı kadının girişini bir kez buldu tekrar. Eli kızın yüzünün yanına geldi ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Eğer yapabilirsen, rahatlamaya çalış, Marissa. Senin için daha kolay olacaktır." Sallanma hareketine başladı, kalçaları onunkilere hafifçe girip geri çekiliyordu, nazikçe gidip geliyordu. Ancak her seferinde bir parça daha sokmaya çalıştığında, vücudu direndi.

"İyi misin?" dedi dişlerini sıkarak.

Titremesine rağmen başını salladı. Her şey çok garip geliyordu, özellikle de gerçek bir ilerleme kaydetmedikleri için-

Ani bir kaymayla içeri girdi, parmağının oluşturduğu bariyere gelene kadar dış kasları aştı.

bulundu. Kadın sertleşirken Butch inledi ve yüzünü başının yanındaki yastığa gömdü.

Tedirgin bir şekilde gülümsedi, içinde beklenmedik bir dolgunluk vardı. "İyi olup olmadığınızı sormam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Sanırım patlamak üzereyim." O Tekrar yutkundu, umutsuz bir yutkunmaydı. "Ama seni incitme fikrinden nefret ediyorum."

"O yüzden bu kısmı geride bırakalım."

Onun başını salladığını görmek yerine hissetti. "Seni seviyorum."

Hızlı bir sarsıntıyla kalçalarını geriye çekti ve ileri atıldı.

Acı çığ ve tazeydi ve nefesi kesildi, daha fazla ilerlemesini engellemek için adamın omuzlarını itti. İçgüdüsel olarak vücudu adamın altında çırpınıyor, bir çıkış yolu bulmaya ya da en azından biraz mesafe almaya çalışıyordu.

Butch gövdesini onun üzerinden kaldırdı ve ikisi de sertçe nefes alırken karınları birbirine değdi. Adamın ağır haçı aralarında sallanırken, kadın çığ bir küfür savurdu. Daha önceki baskı sadece rahatsızlık vermişti. Ama bu değildi. Bu acıtıyordu.

Ve onun tarafından istila edildiğini, ele geçirildiğini hissetti. Tanrım, her şeyin ne kadar harika olduğuna, ilk seferin ne kadar sihirli olduğuna, her şeyin ne kadar kolay olduğuna dair kulak misafiri olduğu kadın konuşmalarının hiçbirisi onun için doğru değildi.

Panik kabardı. Ya gerçekten içten içe kırıldıysa? Glymera erkeklerinin hissettiği kusur bu muydu? Ya-

"Marissa?"

-Hiç atlatamaz mıydı? Ya her seferinde böyle canı yanarsa? Oh, Tanrım... Butch çok erkekti ve çok seksiydi. Ya başkalarını aramaya gittiyse-

"Marissa, bana bak."

Gözlerini adamın yüzüne dikti ama tek dikkat edebildiği kafasının içindeki sestti. Tanrım, bu kadar acımaması gerekiyordu, değil mi? Tanrım... O kusurluydu...

"Nasılsın?" dedi kabaca. "Konuş benimle. İçinde tutma."

"Ya buna dayanamazsam?" diye ağzından kaçırdı.

Yüz ifadesi tamamen donuklaştı ve kasıtlı bir sakinlik maskesine dönüştü. "Pek çok kadının ilk seferinden hoşlandığını sanmıyorum. Bekaretini kaybetmenin o romantik versiyonu bir yalan."

Belki de değildi. Belki de sorun oydu.

Kusur kelimesi kafasının içinde daha da hızlı, daha da yüksek sesle dolaştı.

"Marissa?"

"Güzel olmasını istedim," dedi çaresizlikle.

Korkunç bir sessizlik oldu... bu sırada bildiği tek şey ereksiyonun vücudundaki gerginliği idi. Sonra Butch dedi ki, "Hayal kırıklığına uğradığın için üzgünüm. Ama o kadar da şaşırmadım."

Çekmeye başladı ve işte o zaman bir şeyler değişti. O hareket ettikçe, sürüklenme hissi kadının içinden bir karıncalanmaya neden oldu.

"Bekle." Onun kalçalarına tutundu. "Hepsi bu kadar değil, değil mi?"

"Hemen hemen. Sadece daha istilacı oluyor."

"Oh... ama henüz bitirmedin-"

"Artık ihtiyacım yok."

Adamın ereksiyonu ondan kurtulduğunda, kadın merakla Boş. Sonra adam kadının bedeninden uzaklaştı ve kadın anında üşüdü. Adam yorganı üzerine örttüğünde, kadın onun tahrik olduğunu hissetti.

bir an için kalçasına sürtündü. Ŗaft ıslaktı ve yumuŖamıŖtı.
Kadının yanına sırt üstü uzandı ve iki kolunu yüzüne dayadı.

Tanrım... ne karmaŖa. Ve Ŗimdi nefesini tutmuŖken, ondan devam etmesini istemek istedi ama ne diyeceğini biliyordu. "Hayır" vücudunun sertliğindeydi.

Yan yana yatarlarken, bir Ŗey söylemesi gerektiğini hissetti. "Butch-"

"ok yorgunum ve aklım baŖımda değil, hadi uyuyalım, tamam mı?" Yuvarlandı, bir yastığı yumrukladı ve uzun, düzensiz bir nefes verdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Marissa daha sonra uyandı, uyuduğuna bile şaşırmıştı. Ama bu senin için beslenmeydi. Ne olursa olsun, her zaman sonrasında dinlenmek zorundaydı.

Loşlukta çalar saatin kırmızı ışıltısını kontrol etti. Şafağa dört saat vardı ve geceyi geçirmek için yapması gereken şeyler vardı.

Omzunun üzerinden baktı. Butch sırt üstü yatıyordu. Elini çıplak göğsüne koymuş, derin bir uykuya dalarken gözleri kapaklarının altında bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Sakalları uzamış, saçları dağılmıştı ve çok daha genç görünüyordu. Yakışıklı da, uykusunda.

Neden onlar için daha iyi sonuçlanmadı diye merak etti. Keşke biraz daha dayanabilseydi, biraz daha şans tanıyabilseydi. Ve şimdi gitmek zorundaydı.

Yorganın altından sıyrıldı ve hava tenini serinletti. Sessizce hareket ederek slipini, korsesini topladı... külotu, külotu neredeydi-

Kısa bir süre durdu ve şaşkınlıkla aşağı baktı. Uyluklarından birinin iç kısmında damlayan bir sıcaklık-kan vardı. Onu kaçırdığı zamandan beri.

"Buraya gel," dedi Butch.

Neredeyse kıyafetlerini düşürüyordu. "Uyanık olduğumu bilmiyordum."

Adam elini uzattı ve kadın ona doğru gitti. Kız yatağa yaklaştığında, adam kolunu kızın bacağının arkasına geçirdi ve onu yatağın üzerine çekti, böylece ağırlığı bir dizinin üzerinde duruyordu.

Sonra adam ona doğru eğildi ve kadın adamın elini hissettiğinde nefesi kesildi.

dilini onun iç uyluğuna değdirdi. Sıcak bir vuruşla kızın göbeğine kadar gitti ve bekâretinin kalıntılarını öptü.

Onun bu geleneği nereden öğrendiğini merak etti. İnsan erkeklerinin bunu ilk kez aldıkları dişiler üzerinde uyguladıklarını düşünemiyordu.

Oysa onun türü için bu, eşler arasındaki kutsal bir andı.

Kahretsin, yine ağlamak istedi.

Butch onu bıraktı ve tekrar uzandı, hiçbir şey belli etmeyen gözlerle onu izledi. Bir nedenden ötürü onun karşısında kendini çok çıplak hissediyordu, slipi göğüslerine yapışmış olsa bile.

"Bornozumu al," dedi. "Giy onu."

"Nerede o?"

"Dolap. Kapıda asılı."

Arkasını döndü. Cüppesi koyu kırmızıydı ve kokusuyla damgalanmıştı; beceriksizce üzerine geçirdi. Ağır ipek yere kadar sarkıyor ve ayaklarını örtüyordu, kravat o kadar uzundu ki, onunla belini dört kez sarabilirdi.

Yerdeki harap elbiseye baktı. "Bırak

onu," dedi. "Ben atarım."

Başıyla onayladı. Kapıya doğru gitti. Kolu tuttu.

Bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilirdi? Her şeyi berbat etmiş gibi hissediyordu: önce biyolojik gerçekliğini aralarını açtı, sonra da cinsel yetersizliği ortaya çıktı.

"Sorun yok, Marissa. Gidebilirsin. Bir şey söylemene gerek yok."

Başını öne eğdi. "İlk Yemek'te görüşür müyüz?"

"Evet... tabii."

Uyuşmuş bir sersemlik içinde kapıdan konağa doğru yürüdü. Bir köpek giriş kapısını açtığı anda Butch'un bornozunun altını kaldırdı, böylece ayağı takılmayacaktı... ve hatırladı ki değişir.

Fritz'le konuşma zamanı.

Mutfakta uşağı bulduktan sonra ona garajın yolunu sordu.

"Kıyafetlerinizi mi arıyorsunuz, hanımefendi? Neden sizin için biraz getirmiyorum?"

"Gidip kendim birkaç şey seçmeyi tercih ederim." O da Endişeyle sağ taraftaki kapıya baktı ve o yöne doğru yürüdü. "Sana ihtiyacım olursa arayacağıma söz veriyorum."

Köpek başını salladı, hiç memnun olmamıştı.

Garaja adımını attığında durdu ve nasıl bir cehennemin içine girdiğini merak etti. Altı bölmeli alanın içinde hiç araba yoktu. Onlar için yer yoktu. Tanrım... kasalar, kasalar ve kasalar. Hayır... kasalar değil.

Tabutlar mı? Bu da neydi?

"Hanımefendi, eşyalarınız burada." Arkasından gelen Fritz'in sesi saygılıydı ama çok sertti, sanki tüm o çam kutular onu ilgilendirmemiş gibi. "Lütfen beni takip eder misiniz?"

Onu dört gardırop sandığının, bavullarının ve kutularının yanına götürdü. "Sana elbise getiremeyeceğime emin misin?"

"Evet." Vuitton'larından birinin piring kilidine dokundu.

"Beni... bırakır mısın?"

"Elbette, hanımefendi."

Kapının kapandığını duyana kadar bekledi ve sonra önündeki gardırop sandığının mandalını çözdü. İki parçayı birbirinden ayırdığında etekler serbest kaldı, rengârenk, bereketli, güzel. Balolarda, Prensler Konseyi toplantılarında ve ağabeyinin yemeklerinde bu elbiseleri giydiğini hatırladı.

Tüyleri diken diken oldu.

Bir sonraki sandığa gitti. Ve bir sonrakine. Ve sonuncusuna. Sonra tekrar ilkinden başladı ve her birini tekrar gözden geçirdi. Ve sonra tekrar.

Bu çok saçmaydı. Ne giydiğinin ne önemi vardı ki? Sadece bir şey seç.

Uzandı ve yakaladı... Hayır, bunu ilk seferinde Rehvenge'den beslenirken almıştı. Peki ya bu? Hayır... Bu kardeşinin doğum gününde giydiği elbiseydi. Parti. Peki ya.

Marissa öfkesinin bir yangın gibi üzerine geldiğini hissetti. Öfke içine üfledi, onu aşırı ısıttı, kanını alevlendirdi. O Önlükleri rastgele kaptı ve yastıklı askılarından çekerek, bir alarmı tetiklemeyen bir tane aradı. Boyunduruk altına alınmanın, kafese kapatılmanın, ince kumaşlar içinde kırılğan hale getirilmenin anısı. Başka bir sandığa geçti ve daha fazla elbise uçtu, elleri burkuldu, kumaşlar yırtıldı.

Gözyaşları akmaya başladı ve onları sabırsızlıkla sildi - ta ki hiçbir şey göremeyip durmak zorunda kalana kadar. Elleriyle yüzünü ovaladı, sonra kollarını indirdi, gökkuşağı karmaşasının ortasında öylece duruyordu.

O sırada uzak köşede bir kapı gördü.

Ve onun ötesinde, cam bölmelerden arka bahçeyi gördü.

Marissa dışarıda lapa lapa yağan kara baktı. Sonra sol tarafa, kapının yanına park etmiş çim biçme makinesine ve onun yanında yerde duran kırmızı tenekeye baktı. Gözleri sürekli

ot biçme makinelerinin ve gübreye benzeyen şeylerin üzerinden geçerek bir gaz ızgarasının üzerine geldiler. kapağının üzerinde duran küçük bir kutu.

Yüzlerce ve yüz binlerce dolar değerindeki haute couture ürünlere baktı.

Elbiselerinin her birini arka bahçeye çıkarması yirmi dakikasını aldı. Korseleri ve şalları da yığına dahil etmeye dikkat etti. İşini bitirdiğinde, giysileri ay ışığında hayalet gibi görünüyordu; bir daha asla geri dönmeyeceği bir hayatın, ayrıcalıklarla dolu bir hayatın... kısıtlamaların... ve yaldızlı aşğılamaların sessiz gölgeleri.

Karmaşadan bir kuşak, soluk pembe bir saten şerit çıkardı ve garaja geri döndü. Benzin bidonunu aldı, kibrit kutusunu kaptı ve hiç tereddüt etmedi. Satenlerin ve ipeklerin paha biçilmez girdabına doğru yürüdü, onları o berrak, tatlı hızlandırıcıyla ıslattı ve bir kibrit çıkarırken kendini rüzgârın yukarısında konumlandırdı.

Kuşağı yaktı. Sonra da fırlattı.

Patlama beklediğinden de fazlaydı, onu geriye savurdu, yüzünü yaktı ve büyük bir alev topuna dönüştü.

Turuncu alevler ve siyah duman yükselirken, cehenneme doğru çığlık attı.

Alarmlar çalmaya başladığında Butch sırt üstü yatmış tavana bakıyordu. Kendini yataktan dışarı attı, boxer'ını çekti ve kardeşi yatak odasından çıkıp koridora fırlarken Vishous'a çarptı.

Birlikte bilgisayarlara doğru koşuşturdular.

"Yüce İsa!" V havladı. "Arka bahçede yangın var!" Altıncı his

Butch'u hemen kapıdan dışarı gönderdi.

Avluda yalınayak koşarken, avlunun sıcaklığını bile hissetmiyordu.

Soğuk hava ya da ayaklarının altındaki çakıl taşları.

evin önünden garaja koştu. Oh, kahretsin! Uzak taraftaki pencerelerden, arka bahçede büyük turuncu bir öfke görebiliyordu.

Ve sonra çığlıkları duydu.

Arka kapıdan içeri girdiğinde, Butch benzin ve yanan kumaş kokularının etkisinde kaldı. Ve o cehennemin hemen önündeki figürün yarısı kadar bile yakın değildi.

"Marissa!"

Vücudu ateşe doğru eğilmişti, ağzı sonuna kadar açıldı, tiz çığlığı geceyi alevler kadar kesin bir şekilde kesiyordu. Çılgına dönmüştü, etrafta dolaşıyordu... şimdi de koşuyordu.

Hayır! Bornoz! Tökezleyecekti-

Dehşetle bunun olduğunu gördü. Uzun, kan kırmızısı cübbesi bacaklarından birine dolanmış ve ayaklarına dolanmıştı.

Öne doğru yalpalayarak, yüzüstü ateşin içine düşmeye başladı.

Marissa'nın yüzündeki panik ifadesi ve kollarının havaya kalkmasıyla her şey ağır çekime geçti: Butch sertçe koştu, ama hiç hareket etmiyor gibiydi.

"Hayır!" diye bağırdı.

Alevler arasında kaybolmadan hemen önce, Wrath arkasında belirdi ve onu kollarının arasına aldı. Onu kurtarıyordu.

Butch kayarak durdu, felçli bir zayıflık bacaklarını jöle gibi yaptı. Ciğerlerinde hava kalmayınca yere düştü... öylece yığıldı.

Dizlerinin üzerine çökmüş, Wrath Marissa'yı kollarının arasında tutarken ve Marissa onun üzerine yığılırken yukarı bakıyordu.

"Tanrı'ya şükür kardeşim zamanında yetişti," diye

mırıldandı V yakınlardan bir yerden.

Butch kendini ayağa kaldırdı, sanki kayalık bir zemindeymiş gibi yalpalyordu.

"İyi misin?" V uzanarak sordu.

"Evet. Tamam." Butch tökezleyerek garaja geri döndü ve rastgele kapılara takılarak, duvarlara çarparak yürümeye devam etti. Neredeydi? Mutfağın içinde. Körü körüne etrafına bakındı... ve uşağın kilerini gördü. İçeri doğru ilerledi. Küçük odada sırtını raflara yasladı ve kendini konserveler, un ve şekerle birlikte odaya kapattı.

Tüm vücudu titremeye başladı, dişleri takırdadı ve kolları kuş kanatları gibi çırpındı. Tanrım, tek düşünebildiği Marissa'nın yanmasıydı. Yanıyordu. Çaresizdi. Acı içinde.

Eğer ona doğru giden sadece o olsaydı, eğer Wrath bir şekilde neler olduğunu görüp ona doğru maddeleşmeseydi, şimdi ölmüş olurdu.

Butch onu kurtaramazdı.

Bu düşünce doğal olarak onu geçmişe geri götürdü. Kız kardeşinin yirmi beş yıl önce o arabaya bindiği anın görüntüleri korkunç bir hassasiyetle kafatasının içinde dolaşmaya başladı. Kahretsin, Janie'yi de kurtaramamıştı. Onu Chevy Chevette'in içinden zamanında çıkaramamıştı.

Kahretsin, belki de Wrath o zamanlar buralarda olsaydı, kral kız kardeşini de kurtarabilirdi.

Butch gözlerini ovuşturarak bulanıklığın sadece dumanın etkisinden kaynaklandığını söyledi.

Yarım saat sonra, Marissa mavi kareli odasındaki yatağın üzerinde oturmuş, bir utanç sisi tarafından sarılmıştı. Kahretsin, bir numaralı kuralını çok ileri götürmüştü.

"Çok utandım."

Kapı aralığında duran Wrath başını salladı. "Olmamalısın."

"Evet, öyleyim." Ona gülümsemeye çalıştı ve hedefi fersah fersah ıskaladı. Tanrım, yüzü kaskatı kesilmişti, o kadar sıcağa yakın olduğu için derisi gerilmişti. Saçları da gaz ve duman gibi kokuyordu. Bornoz da öyle.

Gözlerini Butch'a doğru kaydırды. Koridorda sırtını duvara yaslamıştı. Birkaç dakika önce orada görüldüğünden beri hiçbir şey söylememişti ve odaya girecek gibi de görünmüyordu. Muhtemelen onun deli olduğunu düşünüyordu. Kahretsin, o da kendisinin deli olduğunu düşünüyordu.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

"Çok fazla stres altındasın," dedi Wrath, her ne kadar baktığı kişi o olmasa da.

"Bu bir mazeret değil."

"Marissa, yanlış anlama ama kimsenin umurunda değil. Senin güvende ve iyi olmanı istiyoruz. Çimler umurumuzda bile değil."

Kız Wrath'ın yanından geçip Butch'a baktığında, kral omzunun üzerinden baktı. "Evet, sanırım ikinizi yalnız bırakacağım. Biraz uyumaya çalışın, tamam mı?"

Wrath arkasını döndüğünde, Butch anlamsız bir şey söyledi. Bunun üzerine kral bir elini adamın ensesine vurdu. Daha sessiz sözcükler paylaşıldı.

Wrath gittikten sonra Butch öne çıktı ama sadece kapı aralığına kadar. "İyi olacak mısın?"

"Ah, evet. Duş aldıktan sonra." Ve bir lobotomi.

"Tamam. Ben çukura geri dönüyorum."

"Butch... Yaptığım şey için özür dilerim. Sadece... Anılarla kirlenmemiş bir elbise bulamadım."

"Bunu anlayabilirim." Ama onun anlamadığı açıktı. Tamamen uyuşmuş görünüyordu, sanki kendini her şeyden soyutlamış gibiydi. Özellikle de ondan. "Yani... kendine iyi bak, Marissa."

Adam geri çekilirken kadın ayağa fırladı. "Butch?"

"Sen hiçbir şey için endişelenme."

Bu da ne demek oluyor?

Onun peşinden gitmeye başladı, ama Beth önlerinde belirdi. elinde bir bohçayla kapıdan girdi. "Merhaba çocuklar... Marissa, bir dakikan var mı?"

"Butch, gitme."

Beth'e başıyla selam verdikten sonra koridora baktı.

"Ayılmam gerek."

"Butch," dedi Marissa sertçe, "burada vedalaşıyor musun?"

Ona unutulmaz bir gülümseme fırlattı. "Her zaman benimle olacaksın, bebeğim."

Ayağının altındaki zemin kayganmış gibi yavaşça uzaklaştı.

Oh... Tanrım...

Beth boğazını temizledi. "Evet, Wrath kıyafet beğenebileceğini söyledi. Denemek istersen birkaç şey getirdim."

Marissa, Butch'un peşinden gitmek için yanıp tutuşuyordu ama bu gece zaten kendini rezil etmişti ve Butch'un da bu dramadan kurtulmak için ciddi bir molaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Oğlum... onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu, ama onun için kaçış yoktu. Nereye gitse, oradaydı.

Beth'e baktı, bunun büyük olasılıkla hayatının en kötü yirmi dört saati olduğunu hissediyordu. "Gazap

tüm gardırobumu yaktığımdan bahsetmiş miydim?" "Um... o konu açıldı."

"Ayrıca çimenlikte bir krater bıraktım. Sanki bir UFO inmiş gibi görünüyor. Bana kızmadığına inanamıyorum."

Kraliçenin gülümsemesi nazikti. "Heyecanlanmadığı tek şey Fritz'e satması için o bileziği vermen."

"İkinizin bana kalacak bir yer kiralamanıza izin veremem." "Aslına bakarsanız, burada kalmanızı isteriz."

"Oh... hayır, zaten çok nazıksınız. Aslında bu gece için plan yapmıştım... Yani, o benzin yüzünden yolumdan sapmadan önce

Yeni evime gidip etrafa bakacaktım. Ne tür mobilyalar almam gerektiğini göreceğim."

Ki bu her şey olabilir.

Beth kaşlarını çattı. "Şu kiralık ev hakkında. Wrath siz taşınmadan önce Vishous'un güvenlik sistemini kontrol etmesini istiyor. Ve büyük ihtimalle V orada ne varsa yükseltmek isteyecektir."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum-"

"Pazarlık edilemez. Sakın deneme bile. Wrath en azından o iş bitene kadar burada kalmanı istiyor, tamam mı? Marissa?"

Bella'nın kaçırılmasını düşündü. Her ne kadar bağımsızlık iyi bir şeydi, aptal olmak için bir neden yoktu.

"Evet... Ben... tamam. Teşekkür ederim."

"Birkaç kıyafet denemek ister misin?" Beth kucağındakilere bakarak başını salladı. "Fazla elbisem yok ama Fritz sana birkaç tane bulabilir."

"Biliyor musun?" Marissa kraliçenin giydiği mavi kot pantolona baktı. "Daha önce hiç pantolon giymemiştim."

"Denemek istersen burada iki çift var."

Bu gece ilklerin gecesi değil miydi? Seks. Kundakçılık.
Pantolon. "Sanırım ben..."

Marissa'nın gözyaşlarına boğulması dışında. Tamamen kendini kaybetti. Erime o kadar kötüydü ki tek yapabildiği yatağa oturup ağlamak oldu.

Beth kapıyı kapatıp önünde diz çöktüğünde, Marissa hızla silindi. Ne kâbus ama. "Sen kraliçesin. Karşıma bu şekilde çıkmamalısın."

"Ben kraliçeyim, yani istediğim her şeyi yapabilirim." Beth giysileri bir kenara koydu. "Sorun nedir?"

Evet, şimdi bir liste vardı.

"Marissa?"

"Sanırım... Sanırım konuşacak birine ihtiyacım olabilir."

"Burada biri var. Bana bir şans vermek ister misin?"

Tanrım, o kadar çok şey vardı ki, ama bir şey diğerlerinin hepsinden daha önemliydi. "Uyarayım kraliçem, bu uygunsuz bir konu hakkında. Aslında seks. Bu... seks hakkında."

Beth geriye yaslandı ve uzun bacaklarını yoga stilinde düzenledi. "Vur bana."

Marissa ağzını açtı. Kapadı. Açtı. "Bana bu tür şeylerden bahsetmemem öğretili."

Beth gülümsedi. "Bu odada sadece sen ve ben varız. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Tamam... derin nefes alma zamanı. "Ah... Ben bakireydim. Bu geceye kadar."

"Ah." Uzun bir duraksamadan sonra kraliçe,

"Ve?" dedi. "Ben..."

"Hoşuna gitti mi?" Kız cevap veremeyince Beth, "İlk seferinde ben de hoşlanmamıştım," dedi.

Marissa başını kaldırıp
baktı. "Gerçekten mi?" "Acı
vericiydi."

"Sen de mi yaralandın?" Kadın başını salladığında Marissa afallamıştı. Sonra biraz rahatladı. "O kadar da acı verici değildi. Yani, buna yol açan şey... inanılmazdı. Butch beni... o sadece... bana dokunma şekli, ben... Oh, Tanrım, yapamam böyle konuştuğuma inanamıyorum. Onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu açıklayamam."

Beth kıkırdadı. "Önemli değil. Ne demek istediğini anlıyorum." "Gerçekten mi?"

"Oh, evet." Kraliçenin koyu mavi gözleri parlıyordu.
"Biliyorum
tam olarak ne demek istediğinizi."

Marissa gülümsedi, sonra konuşmaya geri döndü. "Zamanı geldiğinde... bilirsin, olay olduğunda, Butch gerçekten nazik ve hepsi. Ve sevmek istedim, gerçekten sevdim. Sadece bunalmıştım ve çok acı vericiydi. Sanırım bende bir sorun var. İçimde."

"Senin hiçbir sorunun yok, Marissa."

"Ama ben... gerçekten acıdı." Kollarını karnına doladı. "Butch çoğu dişinin başlangıçta zorlandığını söyledi, ama ben yapmadım... Glymera kesinlikle böyle söylemiyor."

"Aristokrasinin bir parçası olduğunuz için alınmayın ama ben olsam hiçbir konuda Glymera'nın sözüne güvenmezdim."

Kraliçe muhtemelen haklıydı. "Sen... ah..." derken Gazap'la bunu nasıl atlattın?

"İlk seferim onunla değildi."

"Ah." Marissa kıpkırmızı oldu, "Affedersiniz, demek istemedim-"

"Sorun değil. Aslında Wrath'a kadar seksten hoşlanmıyordum. Ondan önce iki erkekle birlikte olmuştum ve sadece... her neyse. Yani, bütün bu yaygaranın nedenini anlamamıştım. Açıkçası, Wrath benim ilkim olsaydı bile, onun büyüklüğü göz önüne alındığında muhtemelen daha kolay olmazdı-" şimdi kraliçe kızarıyordu. "Her neyse... bilirsiniz, seks kadın için bir istiladır. Erotik ve harika, ama yine de bir istila ve alışmak biraz zaman alıyor. Ve bazıları için ilk sefer oldukça acı vericidir. Butch sana karşı sabırlı olacak. O-"

"Bitiremedi. Bitiremediği izlenimine kapıldım."

"Eğer sana zarar verdiyse, neden durmak istediğini anlayabiliyorum."

Marissa kollarını havaya kaldırdı. "Tanrım, çok utanıyorum. Olay olduğunda kafam allak bullak oldu... Beynimde bir sürü şey uçuşuyordu. Ayrılmadan önce onunla konuşmak istedim ama kelimeleri bulamadım. Yani, onu seviyorum."

"Güzel. Bu iyi." Beth Marissa'nın elini tuttu. "Ve bu da Her şey yoluna girecek, sana söz veriyorum. İkinizin tekrar denemeniz gerekiyor. Artık acı senin için bittiğine göre bir sorunumuz var."

Marissa kraliçenin gece mavisini gözlerine baktı. Ve hayatı boyunca hiç kimsenin onunla bir sorunu hakkında samimi bir şekilde konuşmadığını fark etti. Aslında... daha önce hiç arkadaşı olmamıştı. Ve kraliçe de böyle hissettiriyordu. Bir... arkadaş.

"Biliyor musun?" Marissa mırıldandı. "Ne?"

"Çok nazıksınız. Wrath'ın sana neden bu kadar bağlandığını anlayabiliyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi, sana yardım etmek için her şeyi yaparım."

"Gerçekten var. Bu gece... kesinlikle." Marissa boğazını temizledi. "Pantolonu deneyebilir miyim?"

"Kesinlikle."

Marissa giysileri aldı, bürodan bir iç çamaşırı aldı ve banyoya girdi.

Dışarı çıktığında üzerinde ince siyah bir pantolon ve balıkçı yaka vardı. Ve kendine bakmaktan kendini alamadı. Vücudu etekleri olmadan çok daha küçük görünüyordu. "Nasıl hissediyorsun?" Beth sordu.

"Tuhaf. Hafif. Kolay." Marissa çıplak ayaklarıyla etrafta dolaştı. "Biraz çıplakmışım gibi."

"Sen benden daha zayıfsın, bu yüzden biraz bollar. Ama harika görünüyorlar."

Marissa banyoya geri döndü ve aynada kendine baktı. "Sanırım onlardan hoşlandım."

Butch Çukura döndüğünde, hızla kendi süitine indi. Duşa başlarken ışıkları kapalı tuttu.

Çünkü hâlâ ne kadar sarhoş ve korkmuş olduğunu görmekle ilgilenmiyordu. Ve Antarktika'nın yıkamasının ayılmasına yardımcı olacağı umuduyla, soğuk olmasına rağmen spreyin altına girdi.

Kaba elleriyle bir kalıp sabunla kendini temizledi ve mahrem yerlerine geldiğinde aşağıya bakmadı. Buna dayanamadı. Vücudundan neyi yıkadığını biliyordu ve Marissa'nın uyluklarının iç kısmındaki kanı düşününce göğsü yandı.

Adamım... bunu görmek öldürücü olmuştu. Sonra da yaptığı şeyle kendini şok etmişti. Ağzını neden ona dayadığı ya da bu fikrin nereden çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece yapılması gereken bir şey gibi görünmüştü.

Oh... kahretsin. Bütün bunları düşünemezdi.

Hızlı şampuan. Çabuk durulama. Ve sonra çıktı. Havluyla kurulamakla uğraşmadı, sıırılsıklam yatağına gitti ve oturdu. Hava ıslak tenini donduracak kadar soğuktu ve çenesini yumruğına dayayıp odanın diğer ucuna bakarken bu soğuk ona tam bir ceza gibi geldi. Altından gelen loş ışıktaki Kapıyı açtığında, Marissa'nın daha önce üzerinden çıkardığı giysi yığınına gördü. Sonra yerde duran elbisesini.

Giydiği şeye bakmaya devam etti. Takım elbise gerçekten onun değildi, değil mi? Ne gömlek, ne çoraplar, ne de mokasen ayakkabılar. Giydiği hiçbir şey ona ait değildi.

Bileğindeki saate baktı. O şeyi çıkardı. Halının üzerine düştü.

Kendi evinde yaşamıyordu. Kendi parasını harcamıyordu. Para. İşi yoktu, geleceğı yoktu, bakımlı bir evcil hayvandı, bir erkek değil. Ve Marissa'yı ne kadar sevse de, az önce olanlardan sonra

O arka bahçede olanlardan sonra, aralarında bir şeylerin yürümeyeceğı açıktı. Bu ilişki özellikle onun için düpedüz yıkıcıydı: perişan haldeydi, kendi suçu olmayan şeyler için kendini suçluyordu, acı çekiyordu ve bu Onun yüzünden. Lanet olsun, çok daha iyisini hak ediyordu. Hak ediyordu... oh, kahretsin, Rehvenge'i, o kalın kanlı aristokrati hak ediyordu. Rehv onunla ilgilenebilir, ona ihtiyacı olanı verebilir, onu sosyal olarak dışarı çıkarabilir, onun

Yüzyıllardır eşim.

Butch ayağına kalktı, dolaba doğru yürüdü ve bir Gucci spor çantası çıkardı... sonra bu hayattan hiçbir şeyi yanında götürmek istemediğini fark etti.

Çantayı bir kenara atarak bir kot pantolon ve sweatshirt giydi, ayaklarını koşu ayakkabılarının içine soktu ve yanında getirdiğı eski cüzdanı ve anahtarları buldu Vishous'un yanına taşındığında. Metale bakarken basit gümüş halkasına dolanırken, o zamanlar

Eylül ayında dairesiyle ilgili hiçbir şey yapmaya zahmet etmemişti. Onca zaman sonra ev sahibi uzun zaman önce içeri girmiş ve eşyalarını toplamış olmalıydı. Ki bu iyiydi. Zaten oraya geri dönmek de istemiyordu.

Anahtarları bırakarak odasından çıktı, ancak tekerleklerinin olmadığını fark etti. Ayaklarına baktı. Görünüşe göre 22. Yol'a kadar yürüyecek, sonra da buradan otostop çekecekti.

Ne yapacağına ya da nereye gideceğine dair tutarlı bir planı yoktu. Tek bildiği Kardeşler'i ve Marissa'yı terk edeceğiydi, hepsi bu. Ayrıca bunun kalıcı olması için Caldwell'den çıkması gerektiğini de biliyordu. Belki batıya ya da başka bir yere gidebilirdi.

Oturma odasına girdiğinde V'nin etrafta olmaması onu rahatlatmıştı. Oda arkadaşına veda etmek neredeyse kadınından ayrılmak kadar korkunçtu. Bu yüzden iyi yolculuklar konuşması yapmak için bir neden yoktu.

Kahretsin. Kardeşlik onun çekilmesi konusunda ne yapacaktı? Onlar hakkında çok şey biliyordu-her neyse. O kalamazdı ve eğer bu harekete geçilmesi gerektiği anlamına geliyorsa, kesinlikle onu sefaletinden kurtaracaktı.

Peki Omega'nın ona ne yaptığına gelince? Şey, tüm bu daha az şey için pek bir cevabı yoktu. Ama en azından kardeşlerine ya da Marissa'ya zarar verme konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Çünkü onları bir daha görmeyi planlamıyordu.

V, "Nereye gidiyorsun polis?" dediğinde eli giriş kapısının tokmağındaydı.

V mutfağın gölgelerinden çıkarken Butch başını çevirdi.

"V... Ben gidiyorum." Cevap gelmeden önce Butch başını salladı. "Eğer bu beni öldürmen gerektiği anlamına geliyorsa, hemen yap.

ve beni hemen gömün. Ve Marissa'nın bilmesine

izin verme." "Neden çekiliyorsun?"

"Ölmem anlamına gelse bile böylesi daha iyi. Kahretsin, sen bana iyilik yapmış olursun. Gerçekten sahip olamayacağım bir kadına aşığım. Sen ve Kardeşlik sahip olduğum tek dostlarsınız ve sizden de vazgeçiyorum. Ve ne Gerçek dünyada beni bekleyen ne haltlar var? Hiçbir şey yok. İşim yok. Ailem kafayı yediğimi düşünüyor. Ailem

Tek iyi yanı, kendi türümle baş başa kalacak olmam." V yaklaştı, uzun boylu, tehditkâr bir gölge.

Kahretsin, belki de her şey bu gece bitecekti. Tam burada. Şu anda.

"Butch, dostum, çıkamazsın. Sana başından beri söyledim. Çıkmak yok."

"Az önce söylediğim gibi... beni öldür. Bir hançer kap ve beni öldür. Ama beni iyi dinle. Bu dünyada bir yabancı olarak bir dakika daha kalmayacağım."

Gözleri buluştuğunda, Butch kendini hazırlamadı bile. Dövüşmeyecekti. En iyi arkadaşının eli tarafından iyi ve temiz bir avın üzerine taşınarak güzel geceye usulca gidecekti.

Gitmek için daha kötü yollar da vardı, diye düşündü. Çok, çok daha kötü yollar.

Vishous'un gözleri kısıldı. "Başka bir yolu daha olabilir."

"Başka... V, dostum, bir dizi plastik diş bunu daha iyi hale getirmeyecek."

"Bana güveniyor musun?" Sadece sessizlik olunca V tekrarlardı, "Butch, bana güveniyor musun?"

"Evet."

"O zaman bana bir saat ver, polis. Ne yapabileceğime bir bakayım."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Zaman ilerledi ve Butch Çukur'un etrafında dolanırken V'nin dönmesini bekledi. Sonunda, viski sersemliğini üzerinden atamadan ve hâlâ başı dönerek içeri girdi ve yatağına uzandı. Gözlerini kapatırken, uyku umudundan çok ışığı kısmak için kapatmıştı.

Etrafı yoğun bir sessizlikle çevriliyken kız kardeşi Joyce'u ve onun yeni bebeğini düşündü. Nerede olduğunu biliyordu. vaftiz töreni bugün yapılmıştı: Onun batırıldığı yerde. Tüm O'Neal'ların batırıldığı yerde.

İlk günah temizlendi.

Elini karnına, o siyah yara izinin üzerine koydu ve kötülüğün kesinlikle onun için geri geldiğini düşündü, değil mi? Tam içine girmişti.

Haçını avuçlayarak altını derisini kesene kadar yumrukladı ve kiliseye geri dönmesi gerektiğine karar verdi. Düzenli olarak.

Yorgunluk onu gizlice ele geçirdiğinde hâlâ haçı kavıyordu, düşüncelerini alıp götürdü ve onların yerine bilinci yerinde olsaydı rahatlayacağı bir hiçlik koydu.

Bir süre sonra uyandı ve saate baktı. İki saat aralıksız uyumuştı ve şimdi akşamdan kalma aşamasındaydı, başı büyük, donuk bir ağrıydı, gözleri kapının altından gelen ışığa karşı aşırı duyarlıydı.

Yuvarlandı ve gerindi, omurgası çatırdadı.

Koridorda ürkütücü bir inilti dolaşıyordu.

"V?" dedi.

Bir inilti daha.

"İyi misin, V?"

Birdenbire, bir çarpma sesi duyuldu, sanki Ağır bir şey düşmüştü. Sonra boğulma sesleri, ağlayamayacak kadar yaralandığınızda ve ölümüne korktuğunuzda çıkardığınız türden sesler. Butch yatağından fırladı ve oturma odası.

"Yüce Tanrım!"

Vishous kendini kanepeden aşağı atmış ve yüz üstü sehpanın üzerine düşmüştü, şişeler ve bardaklar etrafa saçılmıştı. Etrafta çırpınırken gözleri kapalıydı ve ağzından çığlıklar çıkıyordu.

"Vishous! Uyan!" Butch o ağır kollara tutundu, ancak V'nin eldivenini çıkardığını fark etti: O iğrenç Eli güneş gibi parlıyor, masanın tahtasında ve kanepenin derisinde delikler açıyordu.

"Siktir!" Butch vuruş alanının dışına sıçradı, neredeyse vuruluyordu.

Kardeşi onu tutan canavarın pençesinde çırpınırken tek yapabildiği Vishous'un adını haykırmaktı. Sonunda bir şeyler oldu. Belki Butch'un sesiydi. Belki de V kendini uyandıracak kadar sert vurmuştu.

Vishous gözlerini açtığında nefes nefese kalmış ve titriyordu, korku teriyle kaplıydı.

"Adamım mı?" Butch diz çöküp arkadaşının omzuna dokunduğunda V geri çekildi, sinmişti. En korkutucu kısmı da buydu. "Hey... sakın ol, evindesin. Güvendesin."

V'nin genellikle çok soğukkanlı ve sakin olan bakışları cam gibiydi. "Butch... Aman Tanrım. Butch... ölüm. Ölüm... Kan aşağı gömleğimin önü. Benim bir gömleğim..."

"Tamam, sakin ol. Burada serinleyeceğiz, koca adam."
Butch bir elini V'nin sağ koltuk altına sıkıştırdı ve kardeşi kanepeye geri yatırdı. Zavallı piç kurusu bir bez bebek gibi deri minderlere yaslandı. "Sana bir içki alalım."

Butch mutfağa yöneldi, tezgahıtan oldukça temiz bir bardak aldı ve duruladı. Bardağı soğuk suyla doldurdu, her ne kadar V hiç şüphesiz Goose olmasını tercih etse de.

Geri döndüğünde, Vishous rüzgârda bayrak gibi dalgalanan elleriyle bir sigara yakıyordu.

V bardağı alırken Butch, "Daha sert bir şey ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Bu iyi. Sağ ol dostum."

Butch kanepenin diğer ucuna oturdu. "V, sanırım bu kâbus meselesi hakkında bir şeyler yapmamızın zamanı geldi."

"Oraya gitmiyorum." V derin bir nefes aldı ve dudaklarından düzenli bir duman akışı çıkardı. "Ayrıca, iyi haberlerim var. Sayılır."

Butch hayal dünyasında kalmayı tercih ederdi ama bunun olmayacağı açıktı. "Öyleyse konuş. Ve beni en kısa sürede uyandırmalıydın-"

"Denedim. Sen baygındın. Her neyse..." Bir nefes daha. Bu seferki daha normal. "Geçmişini araştırdığımı biliyorsun, değil mi?"

"Anlamıştım."

"Benimle, bizimle yaşayacaksan ne yaptığını bilmek zorundaydın. Kanının izini İrlanda'ya kadar sürdüm. Bir sürü "Damarlarında beyaz bataklık insanları dolaşıyor, polis."

Butch gerçekten hareketsiz kaldı. "Başka bir şey buldun mu?"

"Dokuz ay önce aradığımda değil. Bir saat önce izinizi sürdürdüğümde de."

Oh. Buzz kill. Gerçi, Tanrım, ne düşünüyordu ki? O bir vampir değildi. "Peki neden bundan bahsediyoruz?"

"Sende hiç garip hikayeler olmadığına emin misin? Aile mi? Özellikle de Avrupa'da? Bilirsin, senin hattında bir kadın geceleri sıkıştırılıyor? Belki de aniden ortaya çıkan bir hamilelik? Birinin kaybolan ve belki de bir çocukla geri dönen kızı gibi?"

Aslında, O'Neal hakkında pek fazla bilgi aktarılmamıştı. İlk on iki yılında annesi altı çocuğunu büyütmek ve hemşirelik yapmakla meşguldü. Sonra Janie'nin cinayetinden sonra, Odell hikayeleri taşıyamayacak kadar paramparça olmuştu. Ve onun

Baba mı? Evet, doğru. Telefon için 9'dan 5'e çalışıyorum. şirketinde güvenlik görevlisi olarak gece vardiyasına kalması, çocuklarla çok fazla kaliteli sohbet zamanı geçirmesini sağlamıyordu: Eddie O'Neal eve geldiğinde ya içiyor ya da uyuyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"İşte anlaşma, Butch." V içine çekti, sonra nefes verirken dumanın içinden konuştu. "Elinde bir şey var mı görmek istiyorum. içimizden herhangi biri."

Vay be. "Ama soy ağacımı biliyorsun, değil mi? Klinikte, hatta hayatım boyunca yaptırdığım kan testleri bir şey göstermez miydi?"

"Şart değil ve bunu öğrenmek için çok kesin bir yöntemim var. Buna ata regresyonu deniyor." V kendi parlayan elini yumruk şeklinde sıktı. "Lanet olsun, bu şeyden nefret ediyorum. Ama biz böyle yapıyoruz."

Butch yanmış sehpayı baktı. "Beni çıra gibi yakacaksın."

"Onu amacına yönlendirebileceğim. Sizin için eğlenceli olacağını söylemiyorum ama sizi öldürmemeli. Sonuç olarak? Marissa'yla olan olay, beslenme ve senin buna verdiği tepki?

Bana etrafta koku yaydığını söylemen

Onu mu? Ayrıca, Tanrı biliyor ya, yeterince agresifsin. Kim bilir ne bulacağız."

Butch'un göğsünde sıcak bir şey karıncalandı. Umut gibi bir şey. "Peki ya vampir bir akrabam varsa?"

"O zaman biz... "V elindeki sigaradan derin bir nefes aldı. "Seni dönüştürebiliriz."

Vay canına. Lanet olsun. "Bunu yapamayacağını sanıyordum."

V başıyla bilgisayarların yanındaki deri cilt yığınınını işaret etti. "Chronicles'da bir şey var. Eğer Sende bizim kanımızdan biraz var, bir deneyebiliriz. Çok riskli ama deneyebiliriz."

Dostum, Butch bu planı çok destekliyordu. "Hadi regresyon yapalım. Şimdi."

"Yapamam. DNA'ya sahip olsanız bile, atlamayı düşünmeden önce Kâtip Bakire'den izin almamız gerek- her türlü değişimi başlatmak. Bu tür şeyler ve bir de Lesser'ların sana yaptıkları var. Devam etmemize izin vermezse, dişleri olan akrabalarınız olup olmadığı önemli olmayacak ve eğer varsa sizi bir ata regresyonuna sokmak istemiyorum.

Bu konuda yapabileceğimiz

hiçbir şey yok." "Öğrenmemiz ne kadar sürer?"

"Wrath onunla bu gece konuşacağını söyledi." "Tanrım, V. Umarım-"

"Biraz zaman ayırmanı ve bunu düşünmeni istiyorum. Regresyondan geçmek çok zor. Beynin

Bize inme indi ve anlıyorum ki acı bir parti değil. Bu konuyu Marissa ile de konuşmak isteyebilirsin."

Butch onu düşündü. "Bunu atlatacağım. Bunun için endişelenme."

"Ukalalık yapma-"

"Çalışmıyorum. Bu işe yaramalı."

"Olmayabilir de." V elinin yanan ucuna baktı- yuvarlandı.

"Gerilemenin diğer tarafından iyi çıktığını ve değişimi başlatmak için kullanabileceğimiz yaşayan bir akrabanı bulabileceğimizi varsayarsak, geçişin ortasında ölebilirsin. Hayatta kalman için çok küçük bir şans var."

"Ben yaparım."

V kısa bir kahkaha attı. "Ciddi cesaretin mi var yoksa ölmek mi istiyorsun karar veremiyorum."

"Kendinden nefret etmenin gücünü asla küçümseme, V. Bu müthiş bir motivasyon kaynağıdır. Ayrıca, ikimiz de diğer tek seçeneğin ne olduğunu biliyoruz."

Bakışları karşılaştığında Butch, V'nin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

olduğu şey: Riskleri ne olursa olsun, her şey Vishous'un gitmek zorunda olduğu için onu öldürmesinden daha iyiydi.

"Şimdi Marissa'ya gidiyorum."

Butch tünele açılan kapıdan çıkarken durakladı. "Bu rüyalarınla ilgili yapabileceğimiz bir şey olmadığına emin misin?"

"Tabağında yeterince şey var."

"Ben mükemmel bir çoklu görev adamıyım, dostum."

"Kadınının yanına git, polis. Benim için endişelenme."

"Tam bir baş belasısın."

"Glock'a SIG dedi."

Butch küfretti ve tamamen gaza gelmemeye çalışarak tünele girdi. Büyük eve vardığında ikinci kata çıktı ve Wrath'ın çalışma odasının önünden geçti. İçgüdüsel olarak kapıya vurdu. Kral seslendikten sonra Butch, Marissa'nın odasına gitmeden önce en fazla on dakika içeride kaldı.

Tam kapıyı çalacaktı ki biri "Orada değil" dedi.

Dönüp baktığında Beth'in koridorun sonundaki oturma odasından elinde bir vazo çiçekle çıktığını gördü.

"Marissa nerede?" diye sordu.

"Rhage'le birlikte yeni evini kontrol etmeye gitti."

"Ne yeni yeri?"

"Kendisi için bir ev kiraladı. Buradan yaklaşık yedi mil uzakta."

Kahretsin. Taşınıyordu. Ve ona söylememiştii bile. "Tam olarak nerede?"

Beth ona adresi verdikten ve kiralamanın güvenli olduğunu söyledikten sonra ilk içgüdüsu oraya koşmak oldu, ama o bu fikri iptal etti. Gazap şu anda Kâtip Bakire'ye gidiyordu. Belki de gerilemeyi atlatabilirlerdi ve diğer tarafta paylaşacakları iyi haberler olurdu.

"Bu gece geri gelecek, değil mi?" Keşke ona taşınma olayını söyleseydi.

"Kesinlikle. Ve Wrath Vishous'tan güvenlik sistemi üzerinde çalışmasını isteyecek, o yüzden bu iş bitene kadar burada kalacak." Beth kaşlarını çattı. "Hey... pek iyi görünmüyorsun. Neden biraz aşağı gelip benimle yemek yer misin?"

Ona ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen başını salladı. "Onu sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye ağızından kaçırdı, neden o konuya girdiğinden emin değildi.

"Evet, seviyorum. Ve o seni seviyor." O zaman neden onunla konuşmadı?

Evet, son zamanlarda bunu onun için ne kadar kolaylaştırmıştı?
Beslenme konusunda çıldırmıştı. Sarhoşken bekaretini almıştı. Bu süreçte onu incitti. Tanrım.

"Aç değilim," dedi. "Ama sen yerken izlerim."

Çukur'a döndüğünde, Vishous duştan çıktı ve bir kadın gibi bağırarak mermer duvara çarptı.

Wrath banyoda duruyordu, lanet olası Escalade büyüklüğünde deri giysili iri bir adamdı.

"Tanrım, lordum. Bir kardeşi korkut, neden yapmıyorsun?"

"Biraz gergin görünüyorsun, V, ha?" Wrath bir havlu uzattı. "Scribe Virgin'den yeni geldim."

V bir kolunun altında havlu kumaşla durakladı. "Ne dedi o?"

"Beni görmezdi."

"Lanet olsun, neden?" Kalçalarını sardı.

"Çarklar dönüyor" gibi bir şey. Kim bilir. Seçilmişlerden biri benimle tanıştı." Wrath'ın çenesi o kadar gerildi ki konuşabilmesi bile mucizeydi. "Her neyse, yarın gece geri dönüyorum.

Doğrusu, iyi görünmüyor."

Hayal kırıklığı arttıkça V göz kapaklarının titremeye başladığını hissetti. "Kahretsın."

"Evet." Bir duraklama oldu. "Hazır konu saçmalıklardan açılmışken, biraz da senden bahsedelim."

"Ben mi?"

"Kablolardan daha gerginsin ve gözlerin seğiriyor."

"Evet, çünkü az önce beni Cuma üçlemesi yaptın." V, kralı iterek geçti ve yatak odasına gitti.

Eldivenini eline geçirirken, Wrath pervaza yaslandı. "Bak, Vishous..."

Bunu kesinlikle yapmıyorlardı. "Ben iyiyim."

"Elbette öylesin. İşte anlaşma. Sana hafta sonuna kadar süre veriyorum. Eğer o zamana kadar kendine çeki düzen vermezsen.

seni rotasyondan çıkarıyorum."

"Ne?"

"Tatil zamanı. R&R diyebilir misin, kardeşim?"

"Aklını mı kaçırdın sen? Tohr'un gidişiyle dörde düştüğümüzün farkındasın, değil mi? Bunu göze alamazsın."

"Seni kaybetmek. Evet, biliyorum. Ve böylece kafanın içinde olup bitenler yüzünden öldürülmeyeceksin. Ya da her ne ise, öldürülmeyeceksin."

"Bakın, hepimiz gerginiz, ne ile-"

"Butch biraz önce geldi. Bana tekrarlayan kabusundan bahsetti."

"O saksocu." Gevezelik ettiği için oda arkadaşını kazık gibi yere çakacaktı.

"Bana söylemekte haklıydı. Bana söylemeliydin."

V, sarma kâğıtlarının ve tütününün bulunduğu çalışma masasına gitti. Ağzında bir şey olması gerektiğinden hızlıca bir tane sardı. Ya kendini tıkayacaktı ya da küfretmeye devam edecekti.

"Kontrol edilmen gerek, V."

"Kim tarafından? Havers mı? Hiçbir tomografi ya da laboratuvar incelemesi bana sorunun ne olduğunu söyleyemez, çünkü bu fiziksel bir şey değil. Bak, onu

alacağım

birlikte." Omzunun üzerinden baktı ve nefes verdi. "Akıllı olan benim, unuttun mu? Bunu çözeceğim."

Wrath sargılarını indirdi, soluk yeşil gözleri neon kalem ışıkları gibi yanıyordu. "Bunu düzeltmek için bir haftan var, yoksa

Scribe Virgin'e gideceğim. Şimdi kışını giydir. Seninle başka bir şey hakkında konuşmam gerek. polisle ilgili."

Kral oturma odasına doğru giderken, V sigarasını sertçe çekti ve sonra kül tablasını aradı. Lanet olsun, o şeyi ön tarafta bırakmıştı.

Oturma odasına gitmek üzereydi ki eline baktı. Eldivenli kâbusu ağzına götürerek deriyi dişleriyle sıyırdı ve ısıltılı lanetine baktı.

Kahretsin. Aydınlatma her geçen gün daha da parlaklaşıyordu.

Nefesini tutarak yanan sigarayı avucunun içine bastırdı. Alevli uç teniyle buluştuğunda, altındaki beyaz parıltı daha da güçlendi ve dövmeli uyarıları üç boyutlu görüne kadar arkadan aydınlattı.

Elde sarılan sigara bir ışık patlamasıyla tükendi, acısı sinir uçlarını sızlattı. Geriye sadece toz kaldığında, onu havaya üfledi ve küçük bulutun ileriye doğru koşup hiçbir şeye dönüşmeden dağılmasını izledi.

Marissa boş evde bir tur attı ve sonunda başladığı yere, oturma odasına geri döndü. Ev düşündüğünden çok daha büyüktü, özellikle de altı yeraltı yatak odası süiti düşünülüğünde. Tanrım, kira kontratını kabul etmişti. Çünkü kardeşininkinden çok daha küçük görünüyordu. -Havers'inkinden daha büyüktü ama büyüklük çok göreceliydi. Bu koloni çok büyüktü. Ve çok boş.

Kendini eve taşınırken hayal ederken, daha önce hiç yalnız başına bir evde bulunmadığını fark etti. Evinde her zaman hizmetçiler, Haver'lar, hastalar ve sağlık personeli vardı. Kardeşlik'in konağı da aynı şekilde insanlarla doluydu.

"Marissa?" Rhage'in ağır botları arkasından geldi. "Gitme zamanı."

"Henüz odaları ölçmedim." "Fritz gelsin ve yapsın."

Başını iki yana salladı. "Burası benim evim. İstiyorum."

"O zaman yarın gece de var. Ama şimdi gitmeliyiz."

Etrafına son bir kez baktıktan sonra kapıya yöneldi. "Tamam. Yarın görüşürüz."

Malikâneye geri döndüler ve girişten içeri girdiklerinde, kızarmış biftek kokusunu ve yemek odasından gelen konuşmaları duyabiliyordu. Rhage ona gülümsedi ve silahını çıkarmaya başladı, Mary'ye seslenirken hançer kılıfını omuzlarından sıyırdı.

"Hey."

Marissa etrafında döndü. Butch bilardo odasının gölgelerinde, bilardo masasına yaslanmış, elinde bodur bir kristal bardakla duruyordu. Güzel bir takım elbise giymiş ve soluk mavi bir kravat takmıştı... ama Marissa ona bakarken, tek gördüğü onun çıplak ve kollarını onun üzerine uzatmış olduğuydu.

Tam ısı girdabına kapılmışken, gözleri başka yöne kaydı. "Pantolon giyince farklı görünüyorsun."

"Ne-oh. Onlar Beth'in."

Bardağından bir yudum aldı. "Bir yer kiraladığını duydum."

"Evet, yeni geldim-"

"Beth söyledi. Daha ne kadar zamanın var? Bir hafta mı? Daha az mı? Muhtemelen daha az, değil mi?"

"Muhtemelen. Sana söyleyecektim ama daha yeni kiraladım ve diğer tüm dramalar yüzünden buna zamanım olmadı. Ben değildim Senden sakladığım falan yok." Cevap vermeyince, "Butch? Sen- biz... iyi miyiz?"

"Evet." Viskisine doğru baktı. "Ya da en azından öyle olacağız."

"Butch... Bak, olanlar hakkında-"

"Yangının umurumda olmadığını biliyorsun." "Hayır, demek istediğim... yatak odanda."

"Seks mi?"

Kızardı ve gözlerini kaçırdı. "Tekrar denemek istiyorum."

Adam bir şey söylemeyince, kadın başını kaldırıp baktı.

Ela bakışları çok yoğundu. "Ne istiyorum biliyor musun? Sadece bir kez, sana yetmek istiyorum. Sadece... bir kez."

"Sen-"

Kollarını iki yana açtı ve vücuduna baktı. "Böyle değilim. Ama olabilmem için bunu yapacağım. "Ben benim bu sorunumu halledecek." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Akşam yemeği için size eşlik etmeme izin verir misiniz?" Sanki dikkatini dağıtmak istercesine öne çıktı ve ona kolunu uzattı. Kız kabul etmeyince, "Güven bana, Marissa," dedi.

Uzun bir süre sonra, en azından adamın kendisinden uzaklaşmadığını düşünerek nezaketini kabul etti. Yangından hemen sonra bunu yaptığına yemin edebilirdi.

"Hey, Butch. Bekle, adamım."

Hem o hem de Butch başlarını çevirip baktılar. Gazap dışarı çıkıyordu

Merdivenlerin altındaki gizli kapıyı açtı ve Vishous da yanındaydı.

"İyi akşamlar, Marissa," dedi kral. "Polis, sana bir saniye ihtiyacım var." Butch başıyla onayladı. "Ne oldu?"

"Bize izin verir misin, Marissa?"

Kardeşlerin yüzlerindeki ifadeler mülayim, vücutları rahattı. Ve bir an için bile özel bir şey olmadığına inanmadı. Ama sanki etrafta takılacakmış gibi?

"Seni masada bekleyeceğim," dedi Butch'a.

Yemek odasına yöneldi, sonra durup arkasına baktı. Üç erkek birlikte duruyorlardı, Vishous ve Wrath konuşurken Butch'un üzerinde yükseliyorlardı. A

Butch'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, kaşları alnına doğru kalktı. Sonra başını salladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, sanki hazır bekliyordu.

Korku onu sardı. Kardeşlik işi. Bunu biliyordu.

Butch on dakika sonra masaya geldiğinde, "Wrath ve V seninle ne konuştu?" diye sordu.

Peçetesini katlarından ayırdı ve şam bezini kucağına koydu. "Benden Tohr'un evine gidip olay yeri incelemesi yapmamı istiyorlar. Adamın geri dönüp dönmediğine ya da nereye gittiğine dair herhangi bir ipucu bırakıp bırakmadığına bakmamı istiyorlar."

Oh. "Bu... iyi."

"Yıllarca geçimimi bu işten sağladım."

"Tüm yapacağın bu mu?"

Önüne bir tabak yemek konduğunda viskisini bitirdi. "Evet... Kardeşler kırsal bölgelerde devriye gezmeye başlayacaklar, bu yüzden benden onlar için bir rota hazırlamamı istediler. Gün batımından sonra V ile gidip bunu yapacağım. bu gece."

Başını salladı ve kendi kendine her şeyin yolunda gideceğini söyledi. Kavgaya etmediği sürece. O yapmadığı sürece-

"Marissa, sorun ne?"

"Ben, ah, ben sadece incinmeni istemiyorum. Yani, sen de insansın ve-"

"Bugün biraz araştırma yapmam gerekiyor."

Şey... eğer bu onun üzerine kapanan bir kapı değilse. Ve eğer bu konuda ısrar ederse, sadece onun tamamen zayıf olduğunu düşündüğü izlenimini verecekti. "Ne araştırması?"

Çatalını eline aldı. "Bana ne oldu. V zaten Chronicles'tan geçti ama benim de deneyebileceğimi söyledi. "

Başını sallarken, günü onun yatağında yan yana uyuyarak geçirmeyeceklerini fark etti. Ya da onun kinde.

Su bardağından bir yudum aldı ve birisine bu kadar yakın oturup da nasıl hala onun yanında olabildiğine hayret etti. senden tamamen uzakta.

Otuzuncu Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra John sınıfta yerini aldı, işlerin başlaması için sabırsızlanıyordu. Ders programı üç gün açık, bir gün kapalı şeklinde işliyordu ve işe geri dönmeye hazırdı.

O plastik patlayıcılarla ilgili notlarını gözden geçirirken, diğer stajyerler içeri girip yerleştiklerinde her zamanki gibi şakalaşmaya başladılar... ta ki herkes sessizliğe bürünene kadar.

John yukarı baktı. Kapıda bir adam vardı, bir adam biraz dengesiz ya da belki sarhoş görünüyordu. Bu da ne?

-

Yüzüne ve kızıl saçlarına bakarken John'un ağzı açık kaldı. Blaylock. Bu... Blaylock'tu, sadece daha iyisiydi.

Adam yere baktı ve beceriksizce arkaya doğru yürüdü. Aslında yürümekten çok ayaklarını sürüyerek yürüyordu, sanki kollarını ve bacaklarını o kadar da iyi kontrol edemiyormuş gibiydi. Oturduktan sonra dizlerini masanın altına sığana kadar hareket ettirdi, sonra kendini daha küçük göstermeye çalışır gibi kamburlaştı.

Evet, iyi şanslar. Tanrım, çok büyüktü. Vay anasını. Geçiş sürecinden geçmişti.

Zsadist sınıfa girdi, kapıyı kapattı ve Blaylock'a baktı. Hızlıca başını salladıktan sonra Z doğrudan derse girdi.

"Bugün kimyasal savaşa giriş yapacağız. Göz yaşartıcı gazdan, hardal gazından bahsedeceğiz-" Kardeş durakladı. Sonra da küfür etti, çünkü kimsenin ona ilgi göstermediğini fark etmişti.

Çünkü hepsi Blay'e bakıyordu. "Kahretsin. Blaylock, onlara nasıl bir Şey olduğunu anlatmak ister misin? Sen anlatana kadar burada hiçbir Şey yapamayacağız."

Blaylock kıpkırmızı oldu ve kollarını göğsünde kavuşturarak başını iki yana salladı.

"Pekala, stajyerler, gözlerinizi buraya dakin." Hepsi baktı Z. "Nasıl bir Şey olduğunu bilmek istiyorsan, sana anlatayım."

John iyiydi ve sabitlenmiŐti. Z her Şeyi genel tuttu, Kendisiyle ilgili hiçbir Şey anlatmıyordu ama hepsi iyi bilgilerdi. Kardeş konuŐtukça John'un vücuğu daha fazla titriyordu.

Bu doğru, kanına ve kemiklerine söyledi. Not alın ve bunu yakında yapalım.

Erkek olmaya o kadar hazırđı ki.

Van, Town & Country'den indi, yolcu tarafındaki kapıyı sessizce kapattı ve gölgede kaldı. Ne olduğunu birkaç yüz metre ötede gördüğü ev ona büyüdüğü yeri hatırlattı: çatısı ziftli kâğıttan yapılmış köhne bir ev ve yan bahçesinde çürümeye yüz tutmuş bir araba. Tek fark, burası ıssız bir yerdeydi ve onun mahallesi Şehre daha yakındı. Ama yoksulluktan iki basamak yukarıdaydı.

Etrafı tararken ilk fark ettiği Şey, geceyi yaran tuhaf bir sestti. Ritmik bir sestti.

Birisi kütük kesiyormuŐ gibi mi vuruyordu? Hayır... vurmaya daha yakındı. Birisi muhtemelen önündeki evin arka kapısına vuruyordu.

"Bu geceki hedefiniz bu," dedi Bay X diğer iki kişi lessers minibüsten indi. "Gün ışığı detayları geçen haftadan beri burayı izliyorum. Hava kararana kadar bir hareket yok. Pencerelerin üzerinde demir parmaklıklar var. Perdeler

Her zaman çekilir. Hedef yakalamaktır, ancak sizden kaçacaklarını düşünüyorsanız öldürün-"

Bay X durdu ve kaşlarını çattı. Sonra etrafına bakındı. Van da aynısını yaptı ve aykırı bir şey görmedi.

Ta ki siyah bir Cadillac Escalade gelene kadar. Renkli camları ve dönen kromlarıyla bu şey evden daha değerli gibi görünüyordu. Bu kadar taşlığın arasında ne işi vardı?

"Silahlanın," diye tısladı Bay X. "Şimdi."

Van yeni Smith & Wesson kırklığını çekti ve ağırlığının avucunu doldurduğunu hissetti. Vücudu önündeki dövüş için hazırlanırken, bir rakiple karşılaşmaya çok hazırды.

Ancak Bay X onu sert gözlerle süzdü. "Geri çekil. Çatışmaya girmeni istemiyorum. Sadece izle."

Seni pislik, diye düşündü Van, bir elini siyah saçlarında gezdirerek. Seni sefil pislik.

"Anlaştık mı?" Bay X'in yüzü ölümcül bir soğuklukta ydı. "İçeri girmiyorsunuz."

Van'ın yapabildiği en iyi şey çenesini eğmek oldu ve yüksek sesle küfretmemek için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Gözlerini SUV'a dikerek, aracın köhne çıkmaz sokağın sonuna varıp durmasını izledi.

Belli ki bir tür devriyeydi. Ama polis değil. En azından insan olanlar değil.

Escalade'in motoru durduruldu ve iki adam indi. Defans oyuncularından bahsettiğinizi varsayarsak, biri nispeten normal boyutlardaydı. Diğer i ise devasaydı.

Tanrım... bir kardeş. Öyle olmalı ydı. Ve Xavier haklı ydı. Bu vampir Van'ın gördüğü her şeyden daha büyüktü ve o da zamanında birkaç canavar büyüklüğündeki mofo ile ringe çıkmıştı.

Aynen böyle, Kardeş gitmişti. Puf! Havaya karıştı. Van bunun ne halt olduğunu sormadan, vampirin ortağı başını çevirdi ve hepsi gölgelerin içinde olmasına rağmen Bay X'e baktı.

"Aman Tanrım..." Xavier nefes aldı. "O yaşıyor. Ve usta... yanında..."

Fore-lesser ileri atıldı ve yürümeye devam etti. Ay ışığına doğru. Yolun ortasına doğru.

Ne sikim düşünüyordu ki?

Butch karanlıktan çıkan soluk saçlı ufaklığa bakarken vücudu titredi. Hiç şüphe yok ki, ona işkence eden kişi buydu: Butch'un işkenceye dair bilinçli bir anısı olmasa da, vücudu hasarı kimin verdiğini biliyor gibiydi, hatıraları piç kurusu tarafından yırtılan ve morartılan etine gömülmüştü.

Butch, Fore-lesser'a sahip olmaya çok hazırdı.

Ama buna fırsat bulamadan işler sarpa sardı.

Evin arkasında bir yerden bir testere kükreyerek çalışmaya başladı, sonra yüksek, sızlanan bir çığlığa dönüştü. Ve tam o anda, ikinci bir soluk saçlı adam, silahını Butch'a doğrultmuş halde ormandan çıktı.

Yarı otomatik silah patlayıp kurşunlar kafasının yanından vızıldayarak geçerken Butch kendi Glock'unu avuçladı ve siper almak için sıkıştı

Escalade'in arkasında. Kendine biraz kalkan bulduktan sonra, hayati organlarını ateş hattından uzak tutarken Glock'unu avucunun içinde tekmeleyerek mermi sıkmaya başladı. Çatışmaya ara verildiğinde kurşun geçirmez camın arkasından baktı. Ateş eden kişi paslanmış bir araba enkazının arkasındaydı ve şüphesiz yeniden dolduruyordu. Butch gibi.

Yine de ilk avcı, Butch'un işkencecisi, hâlâ silahlanmamıştı. Adam yolun ortasında durmuş, Butch'a bakıyordu.

Sanki kurşun yemek onun gününü güzelleştirecekmiş gibi.

Bunu yapmaya hazır olan Butch cipin etrafından dolandı, tetiği çekti ve adamı tam göğsünden vurdu. Fore-lesser homurdanarak geriye doğru sendeledi ama yere düşmedi. Sadece sinirlenmiş görünüyordu.

Kurşunun etkisi arı sokmasından başka bir şey değildi.

Butch'un buna ne anlam vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama şimdi süslü mermilerinin neden o avcıyı yavaşlatmadığını merak etmenin zamanı değildi. Kolunu rüzgâra doğru uzatarak adama tekrar ateş etmeye başladı, kurşunlar namlusundan art arda çıkıyordu. Sonunda, daha küçük olan avcı kurtuldu, bir yığın halinde geriye doğru düşmek-

Tam o sırada Butch'un arkasından bir tokat sesi geldi, o kadar yüksekti ki başka bir silahın patladığını sandı.

Döndü, Glock'u önde ve sabit tutmak için iki yumruk yaptı. Oh, kahretsin!

Kucağında çocuğu olan bir kadın panik içinde evden dışarı fırladı. Telaşlanmak için iyi bir nedeni vardı. Hemen peşinde yüzünde ceza ifadesi olan iri yarı bir erkek vardı. ve omzunun üzerinde bir testere vardı. Deli, elinde dönen bıçakla ikisinin üzerine düşmek üzereydi, öldürmeye hazır, istekli ve muktedirdi.

Butch silahının namlusunu iki santim yukarı kaldırdı, adamın kafasına nişan aldı ve tetiği çekti-

Tam o sırada Vishous adamın arkasında belirdi ve testereye uzandı.

"Lanet olsun!" Butch işaret parmağını sıkmaktan alıkoymaya çalıştı, ama silah sarsıldı ve mermi uçtu-

Ve birisi Butch'u boğazından yakaladı: İkinci Silahı olan daha azı hızlı hareket etmişti.

Butch ayaklarından fırladı ve bir beyzbol sopası gibi Escalade'in kaputuna çarptı. Çarpmanın etkisiyle Glock'unu kaybetti, silah metal metal sekerek uzaklaştı.

Boş ver onu. Elini ceketinin cebine soktu ve taşıdığı sustalıyı yokladı. Lanet olası şeyin kalbine şükürler olsun ki, avucunu topuğuna gelmiş gibi buldu.

ve kolunu serbest bıraktı. Bıçak dışarı fırladığında gövdesini sola doğru savurdu ve onu tutan avcının yan tarafına sapladı.

Acı uluması. Kavrama gevşedi. Butch göğsünün üstündeki adama sertçe vurarak onu üzerinden fırlattı. Piç kurusu bir an havada asılı kalırken Butch bıçağı bir yay çizerek savurdu. Sustalı bıçak küçüğün boğazına saplandı ve siyah bir kan pınarı açtı.

Butch avcıyı tekmeleyerek yere düşürdü ve eve döndü.

Vishous testereli adama karşı tek başına direniyor, bir yandan kükreyen bıçaktan kaçarken bir yandan da vücut darbeleri atıyordu. Bu sırada, çocuklu kadın yan bahçede deli gibi koşarken, soluk saçlı bir başka küçük adam sağdan yaklaşıyordu.

"Rhage'i çağırdım," diye bağırmak V'nin aklına geldi.

Butch havalanırken, "Savaşmaya gidiyorum," diye bağırды. Dümdüz koşuyordu, ayakları yere basıyor, dizleri göğsüne doğru tekmeliyordu. Oraya zamanında varmak için dua etti, yeterince hızlı olmak için dua etti... Lütfen, sadece bu seferlik...

Daha azını muhteşem bir uçan tackle ile yakaladı.

Ve onlar aşağı inerken, dişiye devam etmesi için bağırды.

Ağzını açtı ve içine çekmeye başladı.

Otuzbirinci Bölüm

Yolun ortasında yatan ve kevgir gibi kanayan Bay X, gözünü ölmüş olması gereken kirlenmiş insandan ayırmıyordu. Adam kendini idare ediyordu, özellikle de yan bahçedeki daha küçük bir adamı indirirken, ama alt edilecekti. Ve kesinlikle öyle de oldu. Avcı onu sırt üstü çevirdiğinde, katledilecekti-

Ancak o anda ikisi de dondu kaldı ve dinamik değişti, güç ve zayıflık kuralları altüst oldu. Avcı zirvede olabilirdi, ama kontrol insandaydı.

Bay X'in nefesi kesildi. Orada bir şeyler oluyordu... bir şeyler...

Ama sonra sarı saçlı bir Kardeş, ikisinin hemen yanında yoktan var oldu. Savaşçı çullandı ve İnsandan daha küçük olanı kopararak aradaki bağı kopardı.

Gölgelerin arasından Van, Bay X'in yanına geldi ve görüşü engelledi. "Buradan çıkmaya ne dersin?"

Muhtemelen en güvenli yol buydu. Bayılmak üzereydi. "Evet... ve hızlı hareket et."

Bay X kucağa alınıp minibüse doğru koşturulurken, kafası yarı doldurulmuş bir oyuncak bebeğinki gibi sallanıyordu ve sarışın Kardeş'in diğer küçüğü parçalayıp sonra da diz çökerek insanı kontrol etmesini sallantılar arasında izledi.

Kahrolası kahramanlar.

Bay X gözlerinin gevşemesine izin verdi. Ve Tanrı'ya şükretti ki

Van Dean'in yeni bir acemi olduğuna inanmak

Küçüklerin yaralılarını evlerine geri götürmediklerini biliyorum.

Genellikle, hasar görmüş bir avcı ya Kardeşlerin onu Omega'ya geri bıçaklaması ya da yavaş yavaş çürümesi için düştüğü yerde bırakılırdı.

Bay X kendisinin minibüse itildiğini hissetti ve ardından motor çalıştı ve yola çıktılar. Sırt üstü yatarak göğsünün etrafını yokladı ve hasarı değerlendirdi. Hasarlıydı. iyileşecekti. Zaman alacaktı ama vücudu kendini yenileyemeyecek kadar zarar görmemişti.

Van keskin bir sağ yumruk atınca, X'in bedeni kapıya doğru savruldu.

Onun acı dolu homurtusu üzerine Van arkasına baktı. "Özür dilerim." "Siktir et. Bizi buradan götür."

Motorun sesi tekrar yükseldiğinde, Bay X gözlerini kapattı. Adamım, o insan canlı ve nefes alıyor mu? Ciddi bir sorun. Ciddi sorun. Ne olmuştu? Ve Omega neden insanın hâlâ yaşadığını bilmiyordu? Özellikle de adam efendinin varlığını kokladığı için?

Kahretsin, nedenlerini kim bilebilirdi ki? Asıl önemli olan, X artık adamın yaşadığını bildiğine göre Omega'ya söyleyecek miydi? Yoksa bu küçük haber Omega'yı tetikleyen şey mi olacaktı?

başka bir liderlik değişikliği ve X'in sonsuza dek mahkum edilmesi?

Kardeşler'in o adamı öldürdüğüne dair efendisine yemin etmişti. Doğru olmadığı ortaya çıktığında aptal gibi görünecekti.

Mesele şu ki, artık hayattaydı ve bu taraftaydı ve Van Dean güçlenene kadar kendini burada tutmak zorundaydı. Yani hayır... Truva insanı hakkında bir rapor olmayacaktı.

Ama adam tehlikeli bir sorumluluktan. Bir an önce ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Butch karlı zemine uzandı ve nefesini tutmaya çalıştı, hala o cücelerden biriyle yakınlaştığında ne olduysa onun etkisindeydi.

Karnı guruldarken Rhage'in nerede olduğunu merak etti. Hollywood daha küçük olanla bağlantıyı kesip piçi öldürdükten sonra, etrafta başka kimse olmadığından emin olmak için ormana doğru yola çıkmıştı.

Bu yüzden daha fazlasının gelme ihtimaline karşı dik durmak ve yeniden silahlanmak muhtemelen iyi bir fikirdi.

Butch kendini kollarının üzerinde yukarı iterken, çimenliğin karşısındaki anne ve çocuğu gördü. Bir kulübenin yanına sinmişlerdi, sarmaşıklar gibi birbirine sarılmıştı. Kahretsin... onları tanıdı; onları Havers'ın yerinde görmüştü. Bu ikisi Marissa nihayet karantina odasından çıktığı gün onunla birlikte oturuyordu.

Evet, bu kesinlikle o çiftti. Genç olanın alt bacağında bir alçı vardı.

Zavallı şeyler, diye düşündü. Birbirlerine sokulmuş halde, işinde gördüğü her insan kurban gibiydiler, travmanın özellikleri türlerin sınırlarını aşıyordu: Annenin kocaman gözleri, solgun teni ve hayatın yolunda olduğuna dair yıkılmış hayalleri daha önce de karşılaştığı şeylerin aynısıydı.

Ayağa kalktı ve yavaşça yanlarına gitti.

"Ben-" Neredeyse polis dedektifiyim diyecekti. "Ben bir dostum. Ne olduğunu biliyorum ve sizinle ilgileneceğim."

Annenin irileşmiş gözleri kızının dağınık saçlarından kalktı.

Sesini alçak tutarak ve bir adım bile yaklaşmadan Escalade'i işaret etti. "İkinizin de gidip o arabaya oturmanızı istiyorum. Anahtarları size vereceğim, böylece kontrol sizde olacak ve arabayı kilitleyebileceksiniz.

Kendini içeri al. Sonra ortağımla hızlı bir kontrol yapacağım, tamam mı? Ondan sonra Havers'a gideceksin."

Kadın onu çok aşına olduğu bir hesaplama ile incelerken bekledi: Ona ya da çocuğuna zarar verecek miydi? Merak ediyordu. Karşı cinsten birine güvenmeye cesaret edebilir miydi? Diğer seçenekleri nelerdi?

Kızını kollarında sıkı sıkı tutarak ayağa kalkmaya çalıştı, sonra elini uzattı. Yanına geldi ve anahtarlarını avucuna koydu, V'de başka bir set olduğunu biliyordu, böylece mecbur kalırlarsa Escalade'e binebilirler.

Kadın bir anda döndü ve koşmaya başladı, çocuğu ağır, şangırdayan bir yükü.

Butch onların gidişini izlerken, o küçük kızın yüzünün onu geceleri uyutmayacağını biliyordu. Annesinin aksine, o tamamen sakindi. Sanki bu tür bir şiddet olağan bir işmiş gibi.

Bir küfür savurarak eve doğru koştu ve "V, içeri geliyorum" diye bağırdı.

Vishous'un sesi ikinci kattan aşağıya süzüldü. "Burada başka kimse yok. Kaçan minibüsün plakasını da alamadım."

Butch kapı aralığındaki cesedi kontrol etti. Erkek vampir, otuz dört yaşlarında görünüyordu. Yine de yaşlanmaya başlayana kadar hepsi öyleydi.

Butch ayağıyla adamın kafasını dürttü. Bir hediyeğin üzerindeki yay gibi gevşekti.

V'nin bok tekmeleyicileri merdivenlerden indi. "Hâlâ ölü mü?"

"Evet. Onu iyi hakladın. Boynun kanıyor. Seni ben mi vurdum?"

V elini boğazına götürdü, sonra avucundaki kana baktı. "Bilmiyorum. O ve ben arabanın arkasında

ve beni testereyle çiviledi, yani bu herhangi bir şeyden olabilir. Rhage nerede?"

"İşte burada." Hollywood içeri girdi. "Ormandan geçtim. Her yer temiz. Anne ve çocuğa ne oldu?"

Butch başıyla ön kapıyı işaret etti. "Escalade'de. Kliniğe gitmeliler. Annemin taze morlukları var."

"Onları sen ve ben alalım," dedi V. "Rhage, neden ikizlerin yanına dönmüyorsun?"

"İyi anlaşma. Şimdi avlanmak için şehir merkezine gidiyorlar. Kendinize dikkat edin."

Rhage bedensizleşirken Butch, "Cesedi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Arka tarafa koyalım. Güneş birkaç saat içinde doğacak ve bu işimizi görecektir."

İkisi erkeği aldılar ve ona doğru yürüdüler.
ve onu çürümeye yüz tutmuş bir Barcalounger'ın yanına yatırdı.

Butch durdu ve parçalanmış arka kapıya baktı. "Yani bu adam ortaya çıkıyor ve karısıyla çocuğuna Jack Nicholson gibi davranıyor. Bu arada, lessen'lar etrafı kolaçan ediyordu ve şanslarına saldırmak için bu geceyi seçtiler."

"Bingo."

"Böyle aile içi sorunlarla çok karşılaşılıyor musunuz?"

"Eski Ülke'de elbette, ama burada pek duymadım." "Belki de sadece rapor edilmiyorlardır."

V seğirmekte olan sağ gözünü ovuşturdu. "Belki. Evet... belki."

Arka kapıdan geriye kalanlardan geçtiler ve ellerinden geldiğince kilitlediler. Ön çıkışa doğru giderken, Butch oturma odasının köşesinde, sanki oraya bırakılmış gibi duran yırtık pırtık bir pelüş hayvan gördü. Kaplanı eline aldı ama kaşlarını çatı. Lanet şey bir ton ağırlığındaydı.

Kolunun altına sıkıştırdı, cep telefonunu çıkardı ve V ön kapıyı kapatmaya çalışırken iki hızlı telefon görüşmesi yaptı. Sonra Escalade'e doğru yürüdüler.

Butch temkinli bir şekilde sürücü tarafına yaklaştı, ellerini uzatmıştı, kaplan bir avucundan sallanıyordu. Ve Vishous gitti kaputun etrafında aynı güzel ve kolay rutinle dönerek yolcu kapısından yaklaşık üç metre uzakta durdu. İkisi de kımıldamadı.

Rüzgar kuzeyden esiyordu, Butch'a dövüşten kalan ağırları hissettiren soğuk ve ıslak bir telaş.

Bir süre sonra arabanın kilitleri bir yumruk sesiyle açıldı.

John, Blaylock'a bakmaktan kendini alamıyordu. Özellikle de duştayken. Adamın vücudu artık devasaydı, kaslar farklı yerlerden fışkırıyor, omurgasından yayılıyor, bacaklarını ve omuzlarını dolduruyor, kollarını kaldırıyor. Ayrıca kolayca 15 santim daha uzun. Tanrım, şimdi 1.80 boyunda olmalıydı.

Ama mesele şu ki, mutlu görünmüyordu. Garip bir şekilde hareket ediyor, yıkandığı sürenin çoğunda yüzünü fayanslı duvara dönüyordu. Titremesine bakılırsa, kullandığı sabun onu tahriş ediyor gibiydi ya da belki de sorun cildinin kendisiydi. Ayrıca sürekli spreyin altına girmeye çalışıyor, ancak geri çekilip sıcaklığı ayarlıyordu.

"Şimdi de ona aşık mı olacaksın? Kardeşler kıskanabilir."

John Lash'e ters ters baktı. Adam küçük göğsünü yıkarken gülümsüyordu, kalın elmas zinciri köpükleri yakalıyordu.

"Hey, Blay, o sabunu düşürmesen iyi olur. Şuradaki John-boy, okuduğun gibi etine bakıyor."

Blaylock bu yorumu duymazdan geldi.

"Hey, Blay. Beni duydun mu? Yoksa diz çökmüş John'u mu hayal ediyorsun?"

John, Lash'in önüne geçerek diğer adamı görmesini engelledi.

"Oh, lütfen, sanki onu koruyacakmışsın gibi?" Lash Blaylock'a baktı. "Blay'in kimse tarafından korunmaya ihtiyacı yok, değil mi? O artık kocaman bir adam, değil mi Blay? Söyle bana, eğer John seninle yatmak isterse, ona izin verecek misin? Eminim verirsin. Eminim bunun için sabırsızlanıyorsundur. İkiniz öyle bir şey yapacaksınız ki-"

John ileri atıldı, Lash'i ıslak fayansın üzerine yatırdı ve... onu anlamsızca dövdü.

Sanki otomatik pilottaydı. Adamın yüzüne defalarca vurdu, yumrukları bir öfke dalgasına dönüşmüştü.

Duş zemini giderlere kadar kıpkırmızı olana kadar. Ve kaç el John'un omuzlarını tutarsa tutsun, onları görmezden geldi ve vurmaya devam etti.

Ta ki aniden Lash'ten havalanıncaya kadar.

Onu tutan her kimse onunla savaştı, dövüştü ve Sınıfın geri kalanının korku içinde geri çekildiğini belli belirsiz fark etse de tırmaladı.

John da hiç ses çıkarmadan bağıırıp çağırmaya devam etti. duştan çıkarılırken çıkan ses. Soyunma odasından.

Koridordan aşağı. Spor salonunun mavi paspaslarına atılana ve nefesi kesilene kadar pençeledi ve yumrukladı.

Bir an için tek yapabildiği kafese bakmak oldu. Ama yere yatırıldığını fark ettiğinde kavgaya geri döndü. Dişlerini göstererek ağzına en yakın olan kalın bileği ısırıldı.

Birdenbire yüzüstü çevrildi ve sırtına büyük bir ağırlık saplandı. "Gazap! Hayır!"

İsim sadece nominal olarak kaydedildi. Kraliçenin sesi daha da az. John kızgınlığın ötesindeydi, kontrolsüzce yanıyordu, etrafta çırpınıyor.

"Ona zarar veriyorsun!"

"Bu işe karışma, Beth!" Kralın sert sesi John'un kulağına çarptı. "İşin bitti mi evlat? Yoksa o dişlerinle bir tur daha mı atmak istiyorsun?"

John hareket edememesine ve gücünün azalmasına rağmen mücadele etti.

"Wrath, lütfen bırak onu-"

"Bu onunla benim aramda, Leelan. Soyunma odasına gitmeni ve bu karmaşanın diğer yarısıyla ilgilenmeni istiyorum. Fayansın üzerindeki çocuğun Havers'a götürülmesi gerekecek."

Bir küfür ve ardından kapanan bir kapının sesi duyuldu.

Wrath'ın sesi John'un başının hemen yanından geri geldi. "O adamlardan birini patlatmanın seni erkek yapacağını mı sanıyorsun?"

John, sırtındaki yükün kral olduğunu umursamadan ağırlığını hissettirdi. Önemli olan tek şey, hissettiği tek şey, damarlarında dolaşan öfkeydi.

"O sinek ağızlı salağın kanını akıtmanın seni Kardeşliğe sokacağını mı sanıyorsun? Öyle mi?"

John daha çok mücadele etti. En azından ensesine ağır bir el inene ve yüzünde bir komünyon oluşana kadar.

Paspaslar.

"Benim haydutlara ihtiyacım yok. Askerlere ihtiyacım var. Aradaki farkı bilmek ister misiniz? Askerler düşünür." John gözlerini kırpamaz hale gelene kadar boynuna daha fazla baskı uyguladı. "Askerler düşünür."

Bir anda ağırlık kayboldu ve John ağır, emici bir nefes aldı, hava ön dişlerinin üzerinden geçerek boğazına hücum etti.

Daha fazla nefes. Daha fazla

nefes. "Ayağa kalk."

Siktir git, diye düşündü John. Ama paspası itti. Ne yazık ki, aptal, zayıf vücudu yere zincirlenmiş gibi hissediyordu. Kelimenin tam anlamıyla kendini kaldıramıyordu.

"Ayağa

kalk."

Siktir git.

"Bana ne dedin sen?" John koltuk altlarından tutularak yerden çekildi ve kralla yüz yüze geldi. Vahşice sinirlenmişti.

Korku John'u sert bir şekilde vurdu, ne kadar kötü kaybettiğinin gerçekliği kafasına dank etti.

Gazap, John'un bacakları kadar uzun görünen dişlerini gösterdi. "Konuşamıyorsun diye seni duyamayacağımı mı sanıyorsun?"

John'un ayakları bir an sallandı ve sonra yere düştü. Dizlerinin bağı çözöldüğünde mindere yığıldı.

Gazap küçümseyerek aşağı baktı. "Tohr'un şu anda etrafta olmaması çok iyi bir şey."

Hiç adil değil, diye bağırmak istedi John. Hiç adil değil.

"Sence Tohr bundan etkilenir miydi?"

John kendini yerden kaldırdı ve ayağa kalkmak için yalpalayarak Wrath'a baktı.

O ismi söyleme, diye mırıldandı. Onun adını söyleme.

Birdenbire şakaklarına doğru bir ağrı saplandı. Sonra zihninde, Wrath'ın sesinin Tohrment kelimesini tekrar tekrar söylediğini duydu. Ellerini kulaklarının üzerine kapatarak ayaklarının üzerine düştü ve geri çekildi.

Gazap onu izledi, öne çıktı, isim çığlık çığığa, acımasızca, gümbür gümbür bir ilahiye dönüşene kadar daha da yükseldi. Sonra John yüzü gördü, Tohr'un yüzünü, sanki önündeymiş gibi netti. Lacivert gözleri. Kısa koyu asker saçları. Sert yüz hatları.

John ağzını açtı ve çığlık atmaya başladı. Hiç ses çıkmadı ama ağlamaya devam etti.

Kalp acısına boğulmuş, tanıdığı tek babayı özlüyordu, gözlerini kapadı ve omuzlarını kamburlaştırdı, ağlarken kendi içine düştü.

Teslim olduğu anda her şey yok oldu: Zihni sustu. Görüntü kayboldu.

Güçlü kollar onu yukarı kaldırdı.

John tekrar çığlık atmaya başladı ama artık öfkeyle değil, acıyla. Dönecek hiçbir yeri olmadığı için Wrath'ın kocaman omuzlarına yapıştı. Tek istediği acının durmasıydı... O içindeki acıyı, derinlere gömmeye çalıştığı şeyleri Gitmek. Hayatındaki kayıplar ve koşulların getirdiği trajediler yüzünden duyguları hamdı, üzerinde çürüklerden başka bir şey yoktu. içeride.

"Kahretsin..." Gazap onu hafifçe salladı. "Her şey yolunda evlat. Tanrım... kahretsin."

Bölüm Otuz İki

Marissa Mercedes'ten indi, sonra tekrar içeri girdi. "Lütfen bekler misin, Fritz? Bundan sonra kiralık eve gitmek istiyorum."

"Elbette, hanımefendi."

Döndü ve Havers'ın kliniğinin arka girişine baktı, onu içeri alıp almayacağını merak ediyordu.

"Marissa."

Arkasını döndü. "Oh, Tanrım... Butch." Escalade'e doğru koştu. "Beni aradığına çok sevindim. İyi misin? İyi misin? Onlar mı?"

"Evet. Kontrol ediliyorlar." "Peki ya sen?"

"İyiyim. Sadece iyiyim. Yine de dışarıda bekleyeyim dedim, çünkü... bilirsiniz."

Evet, Havers onu gördüğüne pek sevinmeyecekti. Muhtemelen onunla karşılaşmak da hoşuna gitmeyecekti.

Marissa kliniğin arka girişine doğru baktı. "Anne ve çocuk... bundan sonra eve gidemezler, değil mi?"

"İmkânı yok. Cüceler evi biliyor, bu yüzden güvenli değil. Ve açıkçası, orada zaten pek bir şey yoktu."

"Peki ya annenin cehennemi?"

"Onunla... ilgileniliyor."

Tanrım, bir ölüm olduğu için rahatlamaması gerekirdi ama rahatlamıştı. En azından tarladaki Butch'u düşünene kadar.

"Seni seviyorum," diye ağzından kaçırdı. "Bu yüzden seninle kavga etmek istemiyorum. Seni herhangi bir nedenle kaybedersem hayatım biter."

Adamın gözleri irileşti ve kadın daha önce hiç konuşmadıklarını fark etti.

sonsuz dek sürecekmış gibi görünen bir aşk. Ama bu konuda bir numaralı kural oydu. Gündüz saatlerini ondan uzakta geçirmekten nefret ediyordu, aralarındaki mesafeden nefret ediyordu ve bunun kendi tarafında daha fazla devam etmesine izin vermiyordu.

Butch yaklaştı, ellerini yüzüne götürdü. "Tanrım, Marissa... Bunu senden duymanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Bunu bilmem gerek. Bunu hissetmeye ihtiyacım var."

Onu usulca öptü, ağzına sevgi dolu şeyler fısıldadı ve kız titrerken ona özenle sarıldı. Aralarında hâlâ garip kalan şeyler vardı ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Sadece onunla yeniden bağ kurmaya ihtiyacı vardı.

Adam biraz geri çekilince, "İçeri gireceğim ama bekler misin? Sana yeni evimi göstermek istiyorum."

Parmak ucunu hafifçe yanağında gezdirdi. Gözleri hüznle dolsa da, "Evet, bekleyeceğim. Ve yaşayacağın yeri görmeyi çok isterim."

"Uzun sürmez."

Onu tekrar öptü ve sonra kliniğin girişine yöneldi. Kendini davetsiz misafir gibi hissettiğinden, telaşsız bir şekilde içeri alınması sürpriz olmuştu ama bunun işlerin yolunda gideceği anlamına gelmediğini biliyordu. Asansörle aşağı inerken saçlarıyla oynadı. Havers'ı göreceği için gergindi. Bir olay çıkar mıydı?

Bekleme alanına girdiğinde, hemşireler ne için geldiğini çok iyi biliyordu ve onu bir hasta odasına götürdüler. Kapıyı çaldı ve kaskatı kesildi.

Havers oyuncu kadrosundaki gençlerle konuşurken başını kaldırıp baktı.

ve yüzü dondu. Konuştuğu kelimelerin anlamını yitirmiş gibi görünürken gözlüklerini yukarı kaldırdı, ardından öksürerek boğazını temizledi.

"Gelmişsin!" diye seslendi genç Marissa'ya.

"Merhaba," dedi Marissa elini kaldırarak.

Havers anneye, "İzin verirsiniz," diye mırıldandı, "taburcu evraklarınızı hazırlayayım. Ama dediğim gibi, gitmeniz için acele etmenize gerek yok."

Marissa, yanına gelen ağabeyine baktı ve onun kendisini kabul edip etmeyeceğini merak etti. huzurunda. Ve bir bakıma öyle de oldu. Bakışları kadının giydiği pantolona kaydı ve yüzünü buruşturdu.

"Marissa."

"Havers."

"İyi görünüyorsun."

Yeterince güzel sözler. Ama demek istediği, kızın farklı göründüğüydü. Ve o bunu onaylamıyordu. "Ben iyiyim."

"İzninizle."

Adam cevap beklemeden oradan ayrılırken, öfke boğazında düğümlendi, ama ona söylenen kötü sözlere izin vermedi. dilini uçurdu. Bunun yerine yatağın yanına gitti ve oturdu. Küçük kadının elini tutarken ne söyleyeceğini bulmaya çalıştı ama genç kızın şarkı söyleyen sesi önce geldi.

"Babam öldü," dedi çocuk gerçekçi bir şekilde. "Mahmenim korkuyor. Ve buradan gidersek yatacak yerimiz yok."

Marissa gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve sevgili Kâtip Bakire'ye en azından bu sorunlardan biri için bir cevabı olduğu için teşekkür etti.

Anneye doğru baktı. "Tam olarak nereye gitmen gerektiğini biliyorum. Ve yakında seni oraya götüreceğim."

Anne başını sallamaya başladı. "Hiç paramız yok _"

"Ama kirayı ödeyebilirim," dedi genç kız, yırtık pırtık kaplanını tutarak. Sırtındaki dikişi gevşetti, elini içine daldırdı ve dilek tabağını çıkardı. "Bu altın, değil mi? Yani para... değil mi?"

Marissa derin bir nefes aldı ve kendine ağlamamasını söyledi. "Hayır, bu benden sana bir hediye. Ve ödenecek bir kira da yok.

Boş bir evim var ve onu dolduracak insanlara ihtiyacı var." O anneye bir kez daha baktı. "Yeni evim biter bitmez ikiniz de benimle orada kalırsanız çok sevinirim. hazır."

John sinir krizi geçirdikten sonra soyunma odasına geri döndüğünde yapayalnızdı. Wrath ana eve dönmüş, Lash kliniğe götürülmüş ve diğer çocuklar da evlerine gitmişti.

Ki bu iyiydi. Yankılanan sessizlikte, hayatının en uzun duşunu aldı, sadece sıcak spreyin altında durdu, suyun aşağı akmasına izin verdi. Vücudu ağrıyordu. Hastaydı.

Yüce İsa. Gerçekten kralı ısırılmış mıydı? Sınıf arkadaşını dövmüş müydü?

John fayansa doğru geri çekildi. Tüm spreylere rağmen ve kullandığı sabun, hiçbir şey onu temizlemedi. Hâlâ tuhaf bir şekilde kirli görünüyordu. Ama sonra, utanç ve rezalet insana kendini domuz bokuna bulanmış gibi hissettiriyordu.

Küfrederek göğsünün seyrek kaslarına, karnının çökük çukuruna ve kalçalarının sivri topuzlarına baktı, hiç de etkileyici olmayan cinsel organının ötesine, küçük

ayaklarını. Sonra da Lash'in kanının aktığı gidere kadar fayansı takip etti.

Adamı öldürebilirdi, bunu fark etti. O kadar kontrolden çıkmıştı.

"John?"

Başını yukarı kaldırdı. Zsadist duşun girişinde duruyordu, yüzü tamamen ifadesizdi.

"İşin bitince ana eve gel. Biz Wrath'ın çalışma odasında olacağız."

John başını salladı ve suyu kapattı. Eğitim programından atılma ihtimali çok yüksekti. Belki de evden. Ve onları suçlayamazdı. Ama Tanrım, nereye gidecekti?

Z gittikten sonra John kurulandı, giysilerini giydi ve koridoru geçerek Tohr'un ofisine gitti. Tünele doğru ilerlerken gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Şu anda Tohrment'la ilgili hiçbir anısına katlanamıyordu. Tek bir tanesine bile.

Birkaç dakika sonra konağın fuayesindeydi ve büyük merdivene bakıyordu. Kırmızı halı kaplı basamakları yavaşça tırmandı, dayanılmaz derecede yorgun hissediyordu ve en tepeye vardığında yorgunluğu daha da arttı: Wrath'ın çalışma odasının çift kapısı açıktı ve kralın ve diğerlerinin sesleri dışarı taşıyordu. Hepsini nasıl özleyeceğini düşündü.

Odaya adım attığında ilk fark ettiği şey Tohr'un sandalyesiydi. Çirkin yeşil canavar yerinden oynatılmıştı ve şimdi tahtın arkasında ve solundaydı. Tuhaf.

John öne doğru yürüdü ve onaylanmayı bekledi.

Gazap, kâğıtlarla dolu süslü küçük bir masanın üzerine eğilmişti, elinde okumasına yardımcı olduğu anlaşılan bir büyüteç vardı.

Z ve Phury, her ikisi de Wrath'ın baktığı haritanın üzerine eğilmiş, kralın iki yanında yer alıyordu.

"Burası ilk işkence kampını bulduğumuz yer," dedi Phury, büyük yeşil bir alanı işaret ederek. "Butch'un bulunduğu yer burası. Burası da benim götürüldüğüm yer."

"Hepsi arasında büyük bir fark var," diye mırıldandı Wrath. "Çok fazla mil var."

Z, "İhtiyacımız olan şey bir uçak," dedi. "Havadan inceleme çok daha verimli olacaktır."

"Doğru." Ancak Wrath başını salladı. "Ama buna dikkat etmeliyiz. Yere çok yaklaşırsak FAA kıcıma sürünerek girer."

John masaya biraz daha yaklaştı. Boynunu büktü.

Wrath yumuşak bir hareketle, incelemeyi bitirmiş gibi büyük kâğıdı ileri doğru itti. Ya da belki de...

John'u bir göz atması için cesaretlendirdi. Ancak John topografyaya bakmak yerine kralın ön koluna baktı. O kalın bilekteki ısıruk izi onu utandırdı ve geri adım attı.

Tam o sırada Beth elinde kırmızı kurdelelerle bağlanmış deri bir kutuyla içeri girdi.

"Tamam, Wrath, biraz briefing zamanına ne dersin? Bunların hepsine öncelik verdim."

Beth kutuyu yere bırakırken Wrath arkasına yaslandı. Sonra kral onun yüzünü yakaladı ve hem ağzından hem de boğazının iki yanından öptü. "Teşekkürler, Leelan. Şu an harika, gerçi V ve Butch Marissa'yla birlikte geliyorlar. Kahretsin, sana Prensler Konseyi'nin parlak bir fikri olduğunu söylemiş miydim?

Çiftleşmemiş tüm dişiler için zorunlu tecrit."

"Şaka yapıyorsun."

"Aptallar henüz kabul etmedi ama Rehvenge'e göre oylama yakında yapılacak." Kral Z ve Phury'ye baktı. "Siz iki uçak durumunu kontrol edin. Uçmayı bilen kimse var mı?"

Phury omuz silkti. "Eskiden öyleydim. Ve V'yi de bu işe dahil edebiliriz-" "Neye dahil edebiliriz?" V çalışma odasına girerken "Beni neye bulaştıracaksın?" dedi.

Gazap ikizlerin etrafına bakındı. "Cessna diyebilir misin kardeşim?"

"Güzel. Havalanıyor muyuz?"

Butch ve Marissa, V.'nin arkasından geldiler ve el ele tutuşuyorlardı.

John kenara çekildi ve her şeyi içine çekti: Wrath, Beth ile derin bir sohbete dalmışken V ve Butch ve Marissa kendi aralarında konuşmaya başladı ve Phury ile Z dışarı çıktı.

Kaos. Hareket. Amaç. Bu monarşiydi, Kardeşlik iş başındaydı. Ve John odada bulunduğu için kendini ayrıcalıklı hissediyordu... onlar kışına tekmeyi basmadan önce ne kadar kısa bir zamanı kaldıysa.

Belki etrafta olduğunu unuturlar umuduyla oturacak bir yer aradı ve Tohr'un sandalyesine göz attı. Kenarda durarak oraya doğru yürüdü ve kendini solmuş, yırtık derinin içine bıraktı. Buradan her şeyi görebiliyordu: Wrath'ın masasının üstünü ve üzerinde ne varsa, insanların girip çıktığı kapıyı, odanın her köşesini.

John bacaklarını altına kıvırdı ve öne doğru eğilerek Beth ve Wrath'ın Princeps Konseyi hakkında konuşmalarını dinledi. Vay canına. Birlikte gerçekten harika çalışıyorlardı. Ona mükemmel tavsiyeler veriyordu ve kral da bunları kabul ediyordu.

Wrath onun söylediği bir şeyi başıyla onaylarken, uzun siyah saçları omzunun üzerinden kayarak masanın üzerine düştü. O

geri itti, sonra yana doğru eğildi ve bir çekmece açarak spiral ciltli bir steno defteri ve bir kalem çıkardı. Bakmadan onları arkasına, John'un tam önüne uzattı.

John hediyeği titreyen elleriyle aldı.

"Şey, leelan, glymera ile uğraştığında elde edeceğin şey budur. Bir sürü saçmalık." Wrath başını salladı ve sonra V'ye, Butch'a ve Marissa'ya baktı. "Siz üçünüzden ne haber?"

John konuşulanları belli belirsiz duyuyordu ama odaklanamayacak kadar aciz durumdaydı. Tanrım, belki de Kardeşler onu kovmuyorlardı... belki.

Marissa'nın sözlerini duymak için tekrar kulak kabarttı: "Gidecek yerleri yok, bu yüzden yeni kiraladığım evde kalıyorlar. Ama Wrath, uzun vadeli yardıma ihtiyaçları var ve korkarım dışarıda onlar gibi başkaları da var - onlara yardım edecek kimsesi olmayan dişiler, ya eşleri daha küçükler tarafından alındığı ya da doğal nedenlerle öldüğü için ya da Tanrı korusun, erkekleri istismarcı olduğu için. Keşke bir tür program olsaydı-"

"Evet, kesinlikle bir taneye ihtiyacımız var. Yaklaşık sekiz kişiyle birlikte binlerce başka şey." Wrath sargılarının altından gözlerini ovuşturdu, sonra tekrar Marissa'ya baktı. "Tamam, ben Seni bu işin başına getiriyorum. İnsanların kendi türleri için ne yaptığını öğren. Yarış için neye ihtiyacımız olduğunu bul. Bana para, personel ve tesisler için neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Sonra da git ve yap."

Marissa'nın ağzı açık kaldı. "Lordum?"

Beth başıyla onayladı. "Bu harika bir fikir. Biliyorsun, Mary İntihar Önleme Hattı'nda gönüllü olarak çalışırken sosyal hizmetlerle çalışıyordu. Onunla başlayabilirsiniz. Sanırım DSS'yi çok iyi tanıyor."

"Ben... evet... bunu yapacağım." Marissa Butch'a baktı ve cevap olarak adam gülümsedi, yavaş, çok erkekçe bir saygı ifadesiydi. "Evet, ben... Ben yaparım. I..." Kadın şaşkınlık içinde odayı geçti ve kapının önünde durdu. "Bekle, lordum? Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Yani, klinikte çalıştım ama-"

"Bunu gayet iyi idare edeceksin, Marissa. Ve bir arkadaşımın bana bir keresinde söylediği gibi, ihtiyacın olduğunda yardım isteyeceksin. Anladın mı?"

"Uh... evet, teşekkür ederim."

"Önünüzde çok iş var."

"Evet..." Pantolon giymesine rağmen reverans yaptı.

Wrath biraz gülümsedi, sonra dışisinin peşinden giden Butch'a baktı. "Hey, polis, sen, V ve ben bu gece bir araya geliyoruz. Tamamdır. Bir saat içinde burada ol."

Butch'un rengi solmuş gibiydi. Ama sonra başını salladı ve Vishous'u da yanına alarak yola koyuldu.

Wrath, Shellan'ına yeniden odaklanırken John hızlıca bir şeyler karaladı bir şey yazdı ve Beth'e uzattı. Beth kral için yüksek sesle okuduktan sonra, Wrath başını eğdi.

"Devam et evlat. Ve evet, üzgün olduğunu biliyorum. Özrün kabul edildi. Ama bundan sonra burada uyuyacaksın. Şu sandalyede ya da koridorun sonundaki yatakta fark etmez, artık burada uyuyacaksın." John başıyla onaylayınca kral, "Bir şey daha var. Her gece saat dörtte John'la birlikte yürüyüşe çıkacaksın. Zsadist."

John yükselen bir notada düdük çaldı.

"Neden? Çünkü ben öyle dedim. Her gece. Aksi takdirde, eğitim programından çıkarsın ve buradan gidersin. Anladın mı? Beni anladıysan ve bunu kabul ediyorsan iki kez ıslık çal."

John onun istediğini yaptı.

Sonra garip bir şekilde teþekkür etti. Ve gitti.

Otuz Üçüncü Bölüm

Kırk beş dakika sonra Butch mutfağın kapısında durmuş, Marissa'yı Mary ve John'la birlikte izliyordu. Üçü de New York Eyaleti'nin

Mary, Marissa'ya tüm bunların nasıl işlediğini öğretmek için vaka çalışması yaklaşımını benimsiyordu ve John da vaka olmaya gönüllü olmuştu.

Tanrım, çocuk zor zamanlar geçirmiş. Bir otobüs terminalinin tuvaletinde doğmuş. Bir hademe tarafından alınıp Katolik yetimhanesine götürülmüş. Sonra da Our Lady programını küçülttükten sonra hiçbir şeyi umursamayan koruyucu ailelerin yanına yerleştirilmiş. Ve daha da kötüye gitti: On altı yaşında okulu bıraktı. Sistemden kaçmak.

Sefalet içinde yaşarken bir yandan da

Şehir merkezinde bir komi. Hayatta olduğu için şanslıydı.

Ve Marissa açıkça onun gibi çocuklara yardım edecekti.

Tartışma devam ederken Butch onun sesinin değiştiğini fark etti. Derinleşti. Daha doğrudan bir hal aldı. Gözleri keskinleşti ve soruları daha da keskinleşti. Kızın inanılmaz derecede zeki olduğunu ve bu işte iyi olacağını fark etti.

Tanrım, onu seviyordu. Ve umutsuzca onun ihtiyacı olan şey olmak istiyordu. Hak ettiği şey.

Sanki bir işaretmiş gibi ayak seslerini duydu ve V'nin Türk tütününün kokusunu aldı. "Gazap bekliyor, polis."

Butch bir süre daha kadınına baktı. "Hadi yapalım şu işi."

Marissa başını kaldırdı. "Butch? Bir polis gücü hakkındaki düşüncelerini öğrenmek isterim." Diyagrama dokundu.

"Kolluk kuvvetlerine ihtiyaç duyacağımız pek çok senaryo görebiliyorum

Müdahale. Wrath'ın bir tür sivil muhafız birliği kurmayı düşünmesi gerekecek."

"Ne istersen bebeğim." Gözleri kızın yüzünü ezberlemişti. "Bana sadece birkaç tane ver, tamam mı?"

Marissa başını salladı, dikkati dağılmış bir şekilde gülümsedi ve işine geri döndü.

Karşı koyamayarak yanına gitti ve omzuna dokundu. Kız başını kaldırdığında onu dudaklarından öptü ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Kızın gözleri parlayınca onu tekrar öptü ve arkasını döndü. Adamım, bu ata regresyonunun bir sürü İrlandalı beyaz ekmekten başka bir şey ortaya çıkarmasını cehennem gibi umuyordu.

O ve Vishous üst kattaki çalışma odasına çıktılar ve fırfırlı Fransız odasını Wrath dışında boş buldular... o da Ateşin önünde duruyordu, kalın bir kolu şöminenin üzerindeydi.

Kral alevlere bakarken beyninde gerginlik varmış gibi görünüyordu.

"Lordum?" V dedi. "Hâlâ iyi bir zaman mı?"

"Evet." Wrath onları içeri davet etti, siyah elmas yüzüğü orta parmağında parlıyordu. "Kapıları kapatın."

"Biraz kas yapmamın sakıncası var mı?" V başıyla koridoru işaret etti. "Rhage'in burada polisi tutmasını istiyorum."

"Tamam." Vishous giderken, Wrath Butch'a öylesine yoğun bir şekilde baktı ki, gözleri sargılarının arkasında yanan meşaleler gibiydi. "Kâtip Bakire'nin bunu yapmamıza izin vermesini beklemiyordum."

"Öyle olduğuna sevindim." Çok sevindim.

"Burada ne için imza attığınızı anladınız mı? Bu canın çok yanacak ve diğer tarafta bitkisel hayata girebilirsin."

"V tam açıklama yaptı. Ben iyiyim."

"Kendine bir bak," diye mırıldandı Wrath onaylayarak. "Bu konuda çok sıkı davranıyorsun."

"Bilmek istersem seçeneklerim neler? Hiçbir şey. Bu yüzden kafamı meşgul etmenin bana bir faydası olmayacak."

Çift kapı klik sesiyle kapandı ve Butch çalışma odasına baktı. Rhage'in saçları nemliydi ve üzerinde yırtık pırtık bir kot pantolon, siyah bir polar vardı ve ayakkabısı ya da çorabı yoktu. Saçma bir şekilde, Butch adamın ayaklarının bile muhteşem olduğunu fark etti. Evet, Hollywood için kıllı mafsallı, çirkin tırnaklı aksiyon yok. Piç baştan ayağa mükemmeldi.

"Dostum, polis," dedi kardeşi. "Bunu gerçekten yapacak mısın?"

Butch başıyla onayladığında, Vishous onun önüne geçti ve eldivenini çıkarmaya başladı. "Gömleğini çıkarman gerek dostum."

Butch beline kadar soyundu ve Turnbull & Asser'ını kanepeye fırlattı. "Haçı üzerimde tutabilir miyim?"

"Evet, erimemeli. Çok fazla." V eldivenini arka cebine soktu, sonra siyah kemerini kalçasından çıkardı ve deri kayışı Rhage'a uzattı. "Bu şeyi ağzına sokmanı ve çatlamaması için yerinde tutmanı istiyorum. Dişlerini. Ama onunla herhangi bir temas kurma. Bu kadar yakinken nasıl olsa güneş yanığı olacaksın."

Rhage arkadan yaklaştı ama kapının çalınma sesi her şeyi böldü.

Marissa'nın sesi ahşap panellerin arasından süzülüyordu. "Butch? Wrath?" Daha fazla vuruş. Daha yüksek sesle. "Lordum? Bir şeyler mi oluyor?"

Wrath kaşlarını kaldırarak Butch'a baktı ve o da "Onunla ben konuşayım," dedi.

Wrath kapıların açılmasını isterken, Marissa odaya daldı. V'nin eldivensiz eline ve Butch'un çıplak göğsüne bir kez baktı ve kar gibi bembeyaz oldu.

"Ona ne yapıyorsun?"

Butch ona doğru yürüdü. "İçimde senin türünden bir şey olup olmadığını öğreneceğiz."

Ağzı açık kaldı. Sonra Gazap'a doğru döndü. "Onlara hayır de. Bunu yapamayacaklarını söyle. Söyle onlara-"

"Bu onun seçimi,
Marissa." "Bu onu
öldürecek!"

"Marissa," dedi Butch, "benim hakkımda bilgi edinmek için risk almaya değer."

Ona doğru döndü, bakışları öfkeliydi ve ışıkla parlıyordu. Bir duraklama oldu. Sonra yüzüne bir tokat attı.

"Bu kendini önemsemediğin için." Nefes almadan ona bir tokat daha attı, tavanda bir çatlak daha yankılandı. "Ve bu da bana ne yaptığını söylemediğin için."

Acı yanağında alevlendi, kalbinin atışıyla birlikte zonkladı.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" dedi usulca, gözleri kızın solgun yüzünden ayrılmadan.

Kardeşler ortadan kaybolduğunda Butch onun ellerini tutmaya çalıştı ama o ellerini geri çekerek kollarını kendine doladı.

"Marissa... görebildiğim tek çıkış yolu bu."

"Neyin çıkış yolu?"

"Olmamı istediğin kişi olma şansım var-"

"Kim olmana ihtiyacım var? Kendin olmana ihtiyacım var!
Ve hayatta olmana ihtiyacım var!"

"Bu beni öldürmeyecek."

"Oh, bunu daha önce de yaptın, yani bundan emin misin?
Çok rahatladım."

"Bunu yapmak
zorundayım."

"Yapma-"

"Marissa," diye tersledi. "Kendini benim yerime koymak
istiyorsun

Ayakkabı mı? Beni sevdiğin ama benim başkasıyla birlikte
olmam, başkasının sırtından geçinmem gerektiği ve senin
bu konuda hiçbir şey yapamayacağın fikrini aylarca,
yıllarca denemek ister misin? Önce senin öleceğini ve beni
yalnız bırakacağını bilmenin nasıl bir şey olduğunu
düşünmek ister misin? Benim yaşadığım dünyada ikinci
sınıf vatandaş olmak mı istiyorsun?"

"Yani benimle olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini mi
söylüyorsun?" "Sana söyledim, bu-"

"Ama sonra ne geliyor? Mantığı takip edemeyeceğimi mi
sanıyorsun? Eğer bir vampir soyundan geldiğini öğrenirsen,
bana gerçekten aptalca bir şey denemeyeceğini mi
söylüyorsun?"

"Seni çok seviyorum-"

"Allah kahretsin! Eğer beni sevseydin, bunu kendine
yapmazdın. Eğer beni sevseydin-" Marissa'nın sesi çatladı.
"Eğer beni sevseydin..."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve sarsak bir hareketle
ellerini yüzüne kapattı ve titredi. Her yeri titredi.

"Bebeğim... her şey yoluna girecek." Tanrı'ya şükür,
kollarını ona dolmasına izin verdi. "Bebeğim-"

"Şu anda sana çok kızgıyım," dedi göğsüne doğru. "Sen
kalbimi kıran kibirli, gururlu bir aptalsın."

"Ben kadınıyla ilgilenmek isteyen bir erkeğim."

"Dediğim gibi... lanet olası bir aptal. Ve söz verdin, artık beni dışarıda bırakarak korumak yok."

"Gerçekten üzgünüm, sadece bittiğinde sana söylemek istedim. V'ye hayatım pahasına güveniyorum, gerçekten. Bu yüzden onu tekmelemeyeceğim." Kızın yüzünü yukarı kaldırdı ve gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. "Sadece geleceği düşünüp duruyorum. Otuz yedi yaşımdayım ve çok içen, çok sigara içen bir hayat sürdürdüm. Ben olabilirdim On yıl içinde ölür, kim bilir?"

"Ve eğer şimdi ölürsen, o on yılı kaçırmış olacağım. O yılları seninle geçirmek istiyorum."

"Ama ben yüzyıllar istiyorum. Asırlar. Ve senin de Rehvenge'den beslenmeyi bırakmanı istiyorum."

Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Sana bunun romantik olmadığını söylemiştim-"

"Senin tarafında. Ama dürüstçe seni istemediğini söyleyebilir misin?" Kız cevap vermeyince başını salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onu suçlamıyorum ama bundan hoşlanmıyorum. Yine de... kahretsin, muhtemelen onun gibi biriyle birlikte olmalısın, sınıfınızdan biri."

"Butch, artık glymera umurumda değil. Artık o hayatın dışındayım ve biliyor musun? Böylesi daha iyi. Aslında Havers'a beni bağımsız olmaya zorladığı için teşekkür etmeliyim. Bana bir iyilik yaptı."

"Evet, alınma ama ben yine de onun kığını tekmelemek istiyorum."

Adam onu daha sert sıkarken, kadın adamın göğüs kaslarına doğru iç çekti. "İçinde biraz ırk varsa ne yapacaklar?"

"Bunu daha sonra konuşalım."

"Hayır." Onu geri itti. "Beni dışarıda bırakamazsın. Bunu bizim için mi yapmak istiyorsun? O zaman benim de oy hakkım var, lanet olsun. Bunu şimdi konuşacağız."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve kendini destekledi. "Bunu yaparsam değişimi başlatmaya çalışacaklar."

Ağzı yavaşça açıldı. "Nasıl?" "V
bunu yapabileceğini söylüyor."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. O kadar ileri gitmedik."

Marissa uzun bir süre ona baktı ve Marissa onun hatalarını saydığını biliyordu. Bir süre sonra, "Beni tüm bunların dışında tutarak bana verdiğin sözünü tutmadın," dedi.

"Ben... Evet, batırdım." Avucunu kalbinin üzerine koydu. "Ama yemin ederim Marissa, bir şansımız olup olmadığını öğrendiğimde sana gelecektim. Asla böyle bir niyetim yoktu. seninle konuşmadan geçiş yapmayacağım. Yemin ederim."

"Seni kaybetmek istemiyorum."

"Kaybolmak istemiyorum."

Kadın kapıya bakarken, odadaki sessizlik o kadar genişledi ki, adamın elle tutulur hale geldiğine, soğuk bir sis gibi tenine değdiğine yemin edebilirdi.

Sonunda, "Eğer regresyon yapacaksanız, ben de odada olmak istiyorum" dedi.

Butch aceleyle nefesini bıraktı. "Buraya gel, seni bir saniye tutmam gerek."

Onu kendine çekerek vücudunu onunkine sardı. Kadının omuzları sertti ama kolları onu belinden kavradı. Sertçe.

"Butch?"

"Öyle mi?"

"Sana tokat attığım için üzgün değilim."

Başını onun boynuna gömdü. "Bunu hak ettim."

Dudaklarını onun tenine bastırırken derin bir nefes aldı, Onun kokusunu sadece ciğerlerinde değil, kanında da tutmaya çalışıyordu. Geri çekildiğinde, boynuna doğru uzanan damara baktı ve "Tanrım... lütfen olduğumdan daha fazlası olmama izin ver" diye düşündü.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi.

Onu öptü ve Wrath, V ve Rhage'i tekrar içeri aldı.

"Bunu yapacak mıyız?" Vishous sordu.

"Evet, öyleyiz."

Butch kapıları kapattı ve sonra V ile birlikte şöminenin yanına geri döndü.

Rhage arkadan yaklaşıp kemeri yerine oturtmaya çalışırken Butch Marissa'ya baktı. "Sorun yok, bebeğim. Seni seviyorum." Sonra Wrath'a baktı. Sanki kral zihinleri okuyormuş gibi yanına gitti ve onun yanında durdu. Onu yakalamaya hazırdı. Ya da onu geri tutmaya.

V iyice yaklaştı, o kadar yaklaştılar ki neredeyse göğüsleri birbirine değecekti. Dikkatle haçı Butch'un sırtından aşağı sarkacak şekilde yeniden yerleştirdi. "Gitmeye hazır mısın, polis?"

Butch başını salladı ve deri üzerinde olabildiğince rahat bir ısırık buldu. V bir kolunu kaldırırken kendini destekledi.

Oda arkadaşının avucu çıplak göğsüne değdiğinde hissettiği tek şey sıcak bir ağırlıktı. Butch kaşlarını çattı. Bu muydu?

Bu muydu yani? Marissa'nın ödünü bokuna karıştırmak-

Kızgın bir şekilde yere baktı.

Oh, yanlış el.

"Benim için rahatlamanı istiyorum, adamım," dedi V, avucunu yavaşça Butch'un kalbinin üzerinde bir daire şeklinde hareket ettirerek. "Sadece biraz al

derin nefes al. Ne kadar sakin olursanız, sizin için o kadar iyi olacaktır."

Komik bir kelime seçimi. Tam olarak Butch'un Marissa'ya söylediği şey-

Telaşlanmak istemediği için bu düşünceden vazgeçti ve omuzlarını gevşetmeye çalıştı. Hiçbir yere varamadı.

"Bir dakika birlikte nefes alalım, polis. Bu kadar. Bu kadar. ve dışarı. Benimle nefes al. Evet, güzel. Dünya kadar vaktimiz var."

Butch gözlerini kapadı ve göğsüne sürtünen rahatlatıcı hisse odaklandı. Sıcaklığa. Dönen hareket.

"Al bakalım, polis. Bu çok güzel. İyi hissettiriyor, değil mi? Sadece ürpertici..."

Daire çizme gittikçe yavaşladı. Butch'un nefes alıp vermesi derinleşti ve kolaylaştı. Kalbi atmadan önce duraklamaya başladı, pompalar arasındaki aralıklar gittikçe uzuyordu. Ve her zaman V'nin sesiyle... tembel kelimeler Onu baştan çıkarıyor, beynine giriyor, onu uyuşturuyor.

"Tamam, Butch. Bana bak. Bana o gözlerini göster."

Butch ağır göz kapaklarını kaldırdı ve V'nin yüzüne bakarken sallandı.

Sonra gerildi. V'nin sağ gözbebeği, siyahlıktan başka bir şey kalmayana kadar genişliyordu. Beyaz kısım yoktu. İris yok. Bu da ne-

"Hayır, her şey yolunda Butch. Ne gördüğün hakkında endişelenme. Sadece içime bak. Hadi, şimdi. İçime bak, Butch. Elimi göğsünde hisset. Güzel... Şimdi içime düşmeni istiyorum. Kendini bırak. Düş... içime... bana..."

Butch karanlığa sabitlendi ve kalbinin üzerinde hareket eden avuç içine odaklanmaya geri döndü. Göz ucuyla parlayan elin yukarı kalktığını gördü ama umursamayacak kadar kendinden geçmişti. En muhteşem, en yumuşak ince havada nazik bir yolculuğun ortasında, Vishous'un içine düşerek.

Karanlığın boşluğuna
dalmak.

Bay X uyandı ve elini göğsüne götürerek yaralarını yokladı. Bu kadar hızlı iyileşmelerinden memnundu ama normal gücünden çok uzaktaydı.

Başını dikkatle kaldırarak, bir zamanlar çekirdek bir aile için rahat bir sığınak olan yere baktı. Şimdi ise Ancak evi işgal eden Toplum Azaldıkça, oda sadece dört duvar, solmuş halı ve solmuş perdeden ibaret kaldı.

Van neşeli, boş mutfaktan içeri girdi ve durdu. "Uyanmışsın. Tanrım, arka bahçede bir çukur kazmam gerekecek sandım."

Bay X biraz öksürdü. "Bana dizüstü bilgisayarımı getirin."

Van şeyi içeri getirdiğinde, Bay X kendini kaldırarak duvara yaslandı. Windows XP'den başlangıç menüsünden Belgelerim'e girdi ve "Operasyonel Notlar" başlıklı bir Word dosyası açtı. "Temmuz" yazan başlığa doğru ilerledi ve yapılan girişler arasında gezindi Dokuz ay önce. Her gün için bir tane vardı, ilk kez Fore-lesser olduğu zamanlardan kalma. O zamanlar umurundaydı. Ararken, Van'ın havada asılı durduğunu fark etti.

"İkimizin yeni bir amacı var," dedi Bay X dalgın dalgın. "Oh, öyle mi?"

"Bu gece gördüğümüz insan. Onu bulacağız." X ayın on yedisine ait notlara baktı, ancak bunlar ona aradığı şeyi vermiyordu. "O insanı bulacağız ve onu ortadan kaldıracacağız. Onu bulacağız... onu dışarı çıkaracağız."

Bay X'in durumu yanlış okumasının gerçeğe dönüşmesi ve Omega'nın Truva insanının Kardeşler tarafından öldürülmediğini asla öğrenmemesi için adamın ölmesi gerekiyordu.

Adamın gerçek suikastı başka bir kişi tarafından gerçekleştirildi. Bu akşamki hesaplaşmadan sonra Bay X kendini risk havuzundan çıkarıyordu. Başka bir ciddi yaralanma riskini göze alamazdı.

Temmuz... Temmuz... belki de yanlış ayı hatırlıyordu ama o sıralarda o insana benzeyen bir polisin Caldwell Dövüş Sanatları Akademisi'ne, Cemiyet'in eski merkezine geldiğine yemin edebilirdi-ah... evet. İyi kayıt tutmak çok yardımcı oluyordu. Adamın kalkanını görmek istemesi de öyle.

Bay X konuştu. "Adı Brian O'Neal. CPD rozet numarası sekiz beş iki. Adresi eskiden Cornwell Apartmanı'ndaydı ama eminim taşınmıştır. Boston Kadın Hastanesi, Boston, MA'da Bay Edward ve Bayan Edward'ın oğlu olarak doğmuş. Odell O'Neal." Bay X Van'a baktı ve biraz gülümsedi. "Ailesinin hâlâ Boston'da olduğuna bahse girer misin?"

Bölüm Otuz Dört

Butch'un yüzüne yağmur yağıyordu. Dışarıda mıydı? Dışarıda olmalıydı.

Dostum... Bir tür alemde sızmış falan olmalıydı. Çünkü sırtüstü yatıyordu ve kafası lahana salatasından başka bir şey değildi ve gözlerini açma fikri çok fazla işe benziyordu. Muhtemelen burada uzanıp bir süre beklemeli. Evet... biraz uyumalı...

Yalnız, lanet olsun, bu yağmur sinir bozucuydu. Bok yanaklarına çarptıkça gıdıklanıyor ve boynuna doğru kayıyordu. Yüzünü örtmek için bir kolunu kaldırdı.

"Kendine geliyor."

Kimin kalın sesiydi o? V'nin... evet, ve V onun oda arkadaşı mıydı? Ya da öyle bir şey. Evet... oda arkadaşı. V'yi çok severdi.

"Butch?" Şimdi, bir kadın. Çok korkmuş bir kadın. "Butch, beni duyabiliyor musun?"

Oh, onu gerçekten tanıyordu. O... hayatının aşkıydı. Marissa.

Butch'un gözleri açıldı ama neyin gerçek neyin saçmalık olduğundan pek emin değildi. Ta ki kadının yüzünü görene kadar.

Marissa onun üzerine eğilmişti ve başı kucağındaydı. Yüzüne düşen şey onun gözyaşlarıydı. Ve V... V onun hemen yanındaydı, kamburunun üzerine çökmüştü, ağzı incecikti, Keçi sakalının ortasında gergin bir kesik.

Butch konuşmak için çabaladı ama ağzında bir şey vardı. Ağzındaki şeyi çıkarmaya çalışırken, Marissa ona yardım etmeye gitti.

"Hayır, henüz değil," dedi V. "Sanırım içinde birkaç tane daha var." Daha fazla ne?

Butch bir anda ayak sesleri duydu.

Başını biraz kaldırdı ve sesi çıkaranın kendisi olduğunu görünce şaşırdı. Ayakkabıları bir aşağı bir yukarı sallanıyordu ve spazmların bacaklarına doğru ilerleyişini izledi. İlerlemeyle savaşılmaya çalıştı ama nöbet onu ele geçirdi, kalçalarına ve gövdesine doğru ilerleyerek kollarının çırpınmasına ve sırtının yere çarpmasına neden oldu.

Dalgayı elinden geldiğince yönlendirdi, imkansız hale gelene kadar bilincini korumaya çalıştı.

Geri döndüğünde başı dönüyordu.

"Bu o kadar uzun sürmedi," dedi Marissa, saçlarını geriye doğru düzelterek. "Butch, beni duyabiliyor musun?"

Başını salladı ve kolunu ona doğru kaldırmaya çalıştı. Ama sonra ayakları yine Fred Astaire rutinine başladı.

Nöbet parkında üç tur daha attı ve sonunda kemer ağzından çıkarıldı. Konuşmaya çalışırken ne kadar sarhoş olduğunu fark etti. Beyni zar zor çalışıyordu, o kadar sarhoştur ki. Ama... durun... viskiye vurduğunu hatırlamıyordu.

"Marissa," diye mırıldandı onun elini tutarken. "Seni bu kadar çok içerken görmek istemiyorum." Bekle, aslında istediği şey bu değildi. "Ah... beni bu kadar çok içerken görmek istemezsin... istersin."

Her neyse. Tanrım... kafası çok karışık.

V biraz gülümsedi ama bu, doktorların kusmak üzere olan hastalarına verdiği türden kaçamak bir numaraydı. "O

içinde şeker olan bir şeye ihtiyacım olacak. Rhage, üzerinde lolipop var mı?"

Hınzır, yakışıklı, sarışın bir adam diz çökerken Butch ona baktı. "Seni tanıyorum," dedi Butch. "Hey... dostum."

"Hey, adamım." Rhage postunun cebine uzandı ve bir Tootsie Pop çıkardı. Paketini yırttıktan sonra, şeyi Butch'un ağzına soktu.

Butch inledi. Lanet olsun, bu hayatı boyunca tattığı en güzel şeydi. Üzüm. Tatlı. Ahhhh...

"Yine nöbet mi geçiriyor?" Marissa sordu.

"Sanırım hoşuna gitti," diye mırıldandı Rhage. "Bu doğru mu, polis?"

Butch başını salladı ve neredeyse lolipodu kaybediyordu, bu yüzden Rhage çubuğun kontrolünü ele aldı ve onu yerinde tuttu.

Adamım, ona karşı çok iyiydiler. Marissa onun saçlarını okşuyor ve elini tutuyordu. V'nin avuç içi bacağında sıcak bir ağırlık.

Rhage, Tootsie Pop'un olması gereken yerde kalmasını sağlıyor-

Aniden, yüksek muhakeme ve kısa süreli hafıza aceleyle geri geldi, sanki beyni geri dökülüyordu kafatasının içine. Sarhoş değildi. Gerileme. Ataların gerilemesi. V'nin eli göğsünde. Karanlık.

"Sonuç neydi?" diye sordu panikle. "V... ne buldun? Neydi-"

Etrafındaki herkes derin bir nefes aldı ve biri "Tanrıya şükür gerçekten döndü" diye mırıldandı.

O anda sağdan iki çelik parmaklı bok tekmeci yaklaştı. Butch'un gözleri onlara takıldı, sonra daha da yükselerek önce deri kaplı bir çift bacağı, sonra da kocaman bir vücudu gördü.

Gazap hepsinin üzerinde yükseliyordu.

Kral uzandı ve sargılarını çıkardı, parlak, pırıl pırıl, soluk yeşil gözleri ortaya çıktı. Göz bebekleri olmadığı için, bakışları bir çift klieg ışığıyla vurulmak gibiydi.

Wrath genişçe gülümsedi, dişleri bembeyazdı. "Ne yapıyorsun... kuzen."

Butch kaşlarını çattı. "Ne... ?"

"Sende benden biraz var, polis." Wrath'ın gülümsemesi gözlüklerini tekrar takarken devam etti. " 'Elbette, senin bir asil olduğunu hep biliyordum. Sadece kış ağrısı kısmını geçtiğini düşünmemiştim, hepsi bu."

"Sen... ciddi misin?"

Wrath başını salladı. "Sen benim soyumdansın, Butch. Benimkilerden birisin."

Butch'un göğsü sıkıştıkça, kendini başka bir nöbete hazırladı. Ve diğer herkes de öyle yaptı: Rhage lolipodu çıkardı ve kemere uzandı. Marissa ve V gerildi.

Ama içinden gelen şey bir kahkaha patlamasıydı. Gülünç, göbek yuvarlayan, gözyaşı döken, aptal-idiot bir mutlu histeri dalgası.

Butch güldü, güldü ve Marissa'nın elini öptü. Sonra biraz daha güldü.

Marissa, Butch kendini bırakırken vücudunda uğuldayan memnuniyeti ve heyecanı hissetti. Ama Butch ona bakıp gülümsediğinde, onun sevincini paylaşamadı.

Gülümsemesini kaybetti. "Bebeğim, her şey yoluna girecek."

Vishous ayağa kalktı. "Neden sizi bir dakika yalnız bırakmıyoruz?"

"Teşekkür ederim," dedi.

Kardeşler gittikten sonra Butch ayağa kalktı. "Bu bizim şansımız-"

"İsteseydim, geçiş yapmaz mıydın?"

Dondu kaldı. Sanki ona yine tokat atmış gibiydi.

"Marissa-" "Yapar mısın?"

"Neden beni yanında istemiyorsun?"

"İstiyorum. Ve şu anda sahip olduğumuz geleceği her zaman varsayımsal bir yüzyıllar kadrosuna tercih ederim. Bunu anlayamıyor musun?"

Uzun bir nefes verdi, çenesi gerildi. "Tanrım, seni seviyorum."

Tamam, belli ki onun mantığını çekici bulmamıştı. "Butch, senden istesem yapmaz mısın?"

Cevap vermeyince gözlerini kapattı ama içinde hiç gözyaşı kalmamıştı.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı. "Yani, evet... eğer yapmamamı isteseydin, yapmazdım."

Elini indirdi, nefesi kesildi. "Bunun üzerine yemin et. Burada ve şimdi."

"Annemin üzerine."

"Teşekkür ederim..." Onu kollarının arasına aldı. "Tanrım... teşekkür ederim. Beslenme meselesini de halledebiliriz. Mary ve Rhage halletti. Ben sadece... Butch, iyi bir geleceğimiz olabilir."

Bir süre sessiz kaldılar, sadece yerde oturuyorlardı. Sonra birdenbire, "Benim üç erkek ve bir kız kardeşim var," dedi.

"Affedersiniz?"

"Seninle ailem hakkında hiç konuşmadım. Üç erkek ve bir kız kardeşim var. Aslında iki kız vardı ama sonra birini kaybettik."

"Oh." Onun ses tonunun çok tuhaf olduğunu düşünerek arkasına yaslandı.

"En eski anım, kız kardeşim Joyce'un bebekken hastaneden eve gelişi. Onu kontrol etmek istedim ve beşiğine koştum ama babam ağabeyim ve ablam ona bakabilsin diye beni geri itti. Ben duvardan sekerken babam kardeşimi kucağına aldı ve onu kaldırdı.

ona dokunabilirdi. Babamın sesini asla unutmayacağım..." Butch'un aksanı değişti, sesli harfler düzleşti. "Bu senin kardeşin Teddy. Onu sevecek ve ona iyi bakacaksın. Peki ya ben? Onu sevmek ve onunla ilgilenmek istiyorum. Baba, ben de yardım etmek istiyorum, dedim. Bana bakmadı bile."

Marissa, Butch'un elini o kadar sert sıkıldığını fark etti ki, kemiklerini zedeliyor olmalıydı, ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Ve elini gevşetemiyordu.

"Ondan sonra," diye devam etti, "babamı ve annemi izlemeye başladım, diğer çocuklarla nasıl farklı olduklarını izledim. En önemli şey Cuma ve Cumartesi geceleriydi. Babam içmeyi severdi ve bir şeyleri devirmek istediğinde gittiği kişi bendim." Marissa'nın nefesi kesilince, Butch hiç aldırış etmeden başını salladı. "Hayır, sorun değil. İyiydi. Onun sayesinde okuduğun gibi yumrukları geri çekebiliyorum ve inan bana, bu çok işime yaradı. Her neyse, bir 4 Temmuz günü... Neredeyse on iki yaşındaydım. sonra..." Çenesini ovuşturdu, uzayan sakalları kaşınıyordu. "Evet, 4 Temmuz geldi ve biz Cape'teki amcamın evinde ailece bir şeyler yapıyorduk. Kardeşim soğutucudan birkaç bira aldı ve arkadaşlarıyla birlikte garajın arkasına gidip biraları açtılar. Çalıların arasına saklandım çünkü içeri davet edilmek istiyordum. Bilirsiniz... Kardeşimin..." Boğazını temizledi. "Babam ne zaman diğer çocuklar kaçtı ve kardeşim neredeyse altına sıçacaktı. Babam sadece güldü.

Teddy'ye annemin asla öğrenmemesini sağlamasını söyledi. Sonra babam beni çalıların arasında çömelmiş halde gördü. Yanıma geldi, yakamdan tutup kaldırdı ve bana öyle bir ters vurdu ki kan tükürdüm."

Butch sert bir şekilde gülümserken, kadın onun ön dişinin düz olmayan kenarına baktı.

"Bana casusluk ve muhbirlik yaptığım için olduğunu söyledi. Ona yemin ettim, sadece bakıyordum, kimseye söylemeyecektim. O da

beni tekrar kırptı ve bana sapık dedi. Kardeşim... evet, kardeşim sadece olanları izledi. Tek kelime etmedi. Yarılmış dudağım ve kırılmış dişimle annemin yanından geçerken annem beni tuttu.

küçük kız kardeş Joyce yaklaştı ve başka tarafa baktı." Başını yavaşça salladı. "Evin yukarısında, banyoya gittim ve temizlendikten sonra kaldığım odaya yöneldim. Tanrı umurumda bile değildi ama dizlerimin üzerine çöktüm, küçük ellerimi birbirine vurdum ve iyi bir insan gibi dua ettim.

Katolik olmalı. Bunun benim ailem olmaması için Tanrı'ya yalvardım.

Lütfen bu benim ailem olmasın. Lütfen gidebileceğim başka bir yer olsun..."

Adamın şimdiki zamana geçtiğini bilmediğini hissediyordu. Ya da elini kaldırıp boynundaki som altından haçı hayatı buna bağlıymış gibi kavradığını.

Dudakları yarım bir gülümsemeyle çatladı. "Ama Tanrı kendisinden emin olmadığımı biliyor olmalıydı çünkü hiçbir şey olmadı. Sonra o sonbaharda kız kardeşim Janie öldürüldü." Marissa nefesini içine çekerken, eliyle arkasını işaret etti. "Üzerindeki dövme bu.

Sırtımı. Gittiğinden beri geçen yılları sayıyorum. Lisemizin arkasında ona saygısızlık eden o çocuklarla birlikte arabaya binmeden önce onu canlı gören son kişi bendim."

Ona doğru uzandı. "Butch, ben çok-"

"Hayır, şunu çıkarmama izin ver, tamam mı? Bu şey bir

tren gibi, Şimdi hareket ediyor, durduramıyorum." Haçı bıraktı ve

elini saçlarının arasından geçirdi. "Janie kaybolduktan ve cesedini bulduktan sonra babam bana bir daha hiç dokunmadı. Yanıma gelmedi. Bana bakmadı. Benimle konuşmadı da. Annem bir süre sonra delirdi. ve onu akıl hastanesine yatırmak zorunda kaldılar. Tam o sıralarda içmeye başladım. Sokaklarda koştum. Uyuşturucu kullandım. Kavgalara karıştım. Aile sadece topallıyordu. Hiç anlamadım babamdaki değişim. Yani... yıllarca beni dövdü, sonra... hiçbir şey olmadı."

"Sana vurmayı bırakmasına çok sevindim."

"Benim için fark etmez. Kırılmayı beklemek, kışıma vurulması kadar kötüydü. Ve nedenini bilmemek... ama öğrendim. En büyük ağabeyimin bekarlığa veda partisinde. Ben de

O zamanlar yirmi yaşındaydım ve Southie-er-South Boston'dan buraya taşınmışım çünkü CPD'de polis olarak çalışmaya başlamıştım. Her neyse, parti için eve döndüm. Bir sürü striptizcinin olduğu bir adamın evindeydik. Babam beni dövüyordu.

sert biralar. Kokain çekiyordum ve viski içiyordum. Parti sona erdi ve ben kontrolden çıktım. Çok fazla kokain çekmiştim.

o gece kirlendi. Babam gidiyor... Biri onu eve bırakıyor ve ben aniden orospu çocuğu."

"Sonunda onu sokağa kadar kovaladım ama o beni görmezden geliyordu. Ben de bütün erkeklerin önünde

onu yakaladı. Çok sinirlenmişim. Bana gerçekten boktan bir baba olduğunu düşündüğümünden, beni kırmayı bırakmasına şaşırdığımdan çünkü bundan çok hoşlandığından bahsederek ona çıkışmaya başladım.

Devam ettim, ta ki babam

Sonunda yüzüme baktı. Donup kaldım. Gözlerinde tam bir dehşet vardı. Benden tamamen korkmuştu. Sonra dedi ki,

"Seni yalnız bıraktım çünkü daha fazla çocuğumu

öldürmene izin veremezdim, değil mi? Ben de... Ne oluyor lan? Ağlamaya başladı ve dedi ki, "Onun benim favorim olduğunu biliyordun..."

biliyordun ve bu yüzden onu o çocuklarla birlikte o kafese koydun. Bunu yaptın, ne olacağını biliyordun." Butch başını salladı. "Dostum, herkes duydu. Bütün çocuklar. En büyük kardeşim de... Babam aslında ondan intikam almak için kız kardeşimi öldürttüğümü düşündü."

Marissa onu kucaklamaya çalıştı ama yine omuz silkti ve derin bir nefes aldı. "Artık eve gitmiyorum. Asla. Son duyduğumda, annem ve babam her yıl Florida'da biraz zaman geçiriyorlardı, ama bunun dışında hala büyüdüğüm evdeydiler. Mesela kız kardeşim Joyce'un bebeği daha yeni vaftiz edilmişti. Evet. Bunu bilmemin tek nedeni kocasının suçluluk duygusuyla beni aramasıydı.

"İşte benim anlaştığım, Marissa. Hayatım boyunca bir parçam eksikti. Her zaman diğer insanlardan farklı oldum, sadece ailemde değil, burada CPD'de çalışırken de, Ben de. Hiç uyum sağlayamadım. Ta ki Kardeşlik'le tanışana kadar. Sizin türünüzle tanıştım... ve, kahretsin, şimdi nedenini biliyorum. İnsanlar arasında bir yabancıydım." Hafifçe küfretti. "Kardeşlik'ten geçmek istedim.

Sadece senin için değil, kendim için de. Çünkü o zaman olmam gereken kişi olabileceğimi hissettim. Yani, hayatım boyunca sınırlarda yaşadım. Kalabalıklar içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim."

Güçlü bir hareketle yerden kalktı. "İşte bu yüzden istiyorum... Bunu neden yapmak istedim. Sadece seninle ilgili değildi."

Pencereye gitti ve soluk mavi kadife perdeyi kenara itti. Geceye bakarken, masanın üzerindeki lambanın ışığı yüzünün düzlemlerine düştü, omuzlarının ağırlığını, göğsündeki kalın yastıkları. Ve kalbinin üzerinde duran altın haç.

Tanrım, pencereden dışarı bakarken nasıl da özlem duyuyordu. Öyle şiddetle özlem duyuyordu ki gözleri neredeyse parlıyordu.

Rehvenge'den beslendiği gece onu düşündü. Üzülmüş,

incinmiş, biyoloji tarafından felç edilmiş.

Butch omuz silkti. "Ama... bilirsin, bazen yapamazsın istediğınızı elde edersiniz. O yüzden anlaş ve yoluna devam et." Tekrar ona baktı. "Dediğim gibi, istemezsen yapmam."

Bölüm Otuz Beş

Butch gözlerini Marissa'dan kaçırdı ve tekrar karanlığa baktı. Gecenin yoğun siyah ekranında ailesinin görüntülerini gördü, gözlerini yakan küçük resimler. Lanet olsun, tüm hikâyeyi daha önce hiç kelimelere dökmemişti. Bunu hiç beklemiyordu.

Pek hoş bir tablo değil, hepsi bu.

Bu da geçiş sürecini yaşamak istemesinin bir başka nedeniydi. Hayatta bir şans daha kullanabilirdi ve bu değişim doğum gibi olurdu, değil mi? Başka bir şey olduğu yeni bir başlangıç, bir şey... gelişmiş. Ve arınmış. Bir tür kanla vaftiz.

Ve dostum, her şeyi silip atmak için can atıyordu: ailesiyle olanları, bir yetişkin olarak yaptıklarını, Omega ve Küçükler'le olanları.

Çok yaklaştığını düşünerek yüzünü buruşturdu. "Evet... Ah, Wrath ve onlara bunun böyle olmadığını söyleyeceğim-"

"Butch, ben-"

Kapıya gidip açarak onun sözünü kesti. Kral ve V'ye bakarken göğsü yanıyordu. "Üzgünüm beyler. Planda değişiklik-"

"Ona ne yapacaksın?" Marissa'nın sesi yüksekti ve havayı yararak sert bir şekilde çıkıyordu.

Butch omzunun üzerinden baktı. Çalışma odasının karşısındaki kadın da onun hissettiği kadar acımasız görünüyordu.

"Eee?" diye sordu. "Ona ne yapacaksınız?"

Wrath soluna doğru başını salladı. "Vishous, bunu sen halletsen iyi olur."

V'nin cevabı gerçekçiydi, doğrudan konuya girdi. Korkunçtu.

"Ve sonra dua ederiz" ile biten herhangi bir plan Disneyland'e bir gezi değildi.

"Nerede yapardınız?" diye sordu.

"Eğitim merkezinin aşağısında," diye yanıtladı V. "Ekipman Odası'nda ilk yardım ve PT tedavileri için ayrı bir alan var."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sırada Butch gözlerini Marissa'ya dikti. Elbette, o olamazdı-

"Tamam," dedi. "Tamam... ne zaman yapacağız?" Butch'un gözleri patladı.

"Bebeğim... ?"

Bakışları Vishous'a takılı kaldı. "Ne zaman?"

"Yarın gece. Gerilemeyi atlatmak için biraz zamanı olursa şansı daha yüksek olacaktır."

"O halde yarın akşam," dedi Marissa kollarını kendine sararak.

V başını salladı, sonra Butch'a baktı. "Sanırım siz ikiniz bugün biraz mahremiyet isteyecek. Ben burada, ana evde kalacağım, böylece Çukur size kalacak."

Butch o kadar sersemlemişti ki hiçbir şeye anlam veremiyordu. "Marissa, sen-"

"Evet, eminim. Ve çok korkuyorum." Onun yanından geçip kapıya doğru yürüdü. "Şimdi, tuvalete gitmek istiyorum. sakıncası yoksa."

Tişörtünü kaptı ve onun peşinden gitti.

İlerledikçe onun dirseğini tuttu... ama onun kendisini yönlendirdiğini hissetti.

Çukura vardıklarında, Butch Marissa'nın ruh halini okuyamadı. Sessizdi, ama çukura doğru yürümüştü.

Bir asker gibi avlu, güç ve odaklanmadan başka bir şey yok. "Bir içki istiyorum," dedi adam kapıyı kapatırken.

"Tamam." En azından bununla başa çıkabilirdi. Tabii evde sert içkiler dışında bir şey olduğunu varsayarsak.

Mutfağa gitti ve buzdolabını açtı. Oh, adamım... çürüyen Taco Hell ve Arby's poşetleri. Hardal paketleri. İki santim süt artık katılaşmıştı. "Ne olduğundan emin değilim var. Um... su-" "Hayır, ben

bir içki istiyorum."

Buzdolabının kapısının üzerinden yukarı baktı. "Pekâlâ. Elimizde Viski ve votka."

"Votkayı

deneyeceğim."

Ona buzlu Grey Goose doldururken, etrafta dolaşmasını izledi. V'nin bilgisayarlarını kontrol etti. Langirt masasına. Plazma ekran televizyona.

Ona doğru gitti. Onu kollarına almak istedi; bardağı ona verdi.

Ağızına götürdü, başını arkaya yatırdı, uzun bir yudum aldı... ve gözleri yaşarana kadar öksürdü. O boğulurken, adam onu kanepeye götürdü ve yanına oturdu.

"Marissa-"

"Kapa çeneni."

Okaaay. Kadın kaz ile boğuşurken ellerini birbirine kenetledi. Yarım santim kadar aşağıya indikten sonra yüzünü buruşturarak eşyaları sehpanın üzerine koydu.

Ona öyle hızlı saldırdı ki, Butch geldiğini bile göremedi. Bir Bir saniye sonra sıkıca bağlanmış parmaklarına bakıyordu. Bir saniye sonra, adam kanepeye bastırılmıştı ve kadın onun üzerine binmişti ve... Tanrım, kadının dili adamın ağzındaydı.

Kendini çok iyi hissediyordu, ama havası tamamen yanıltı. Çaresizlik, öfke ve korku uygun fon müziği. Böyle devam ederlerse birbirlerinden daha da uzaklaşacaklardı.

Aleti protesto çığlıkları atsa da onu kendisinden uzak tuttu. "Marissa-"

"Seks yapmak istiyorum."

Gözlerini kapattı. Tanrım, o da öyle yaptı. Bütün gece boyunca. Ama bu şekilde değil.

Derin bir nefes aldı, kelimeleri doğru çerçevelemeye çalışıyordu... ve göz kapaklarını açtığında, balıkçı yakasını çıkarmıştı ve onu tamamen bayıltan siyah bir sütyenin tokasıyla uğraşıyordu.

Saten kuplar üzerinden çıkarken ve göğüs uçları soğukta gerilirken elleri belinde sıkılaştı. Öne doğru eğildi, dudaklarını onun ilk parçasına değdirmeye hazırdı ki durdu. Onu bu şekilde alamayacaktı. Aralarındaki hava çok sertti.

Pantolonuna giden ellerini durdurdu. "Marissa... hayır."

"Öyle söyleme."

Oturdu ve onu vücudundan uzaklaştırdı. "Seni seviyorum."

"O zaman beni durdurma."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağım. Şu anki halimizle olmaz."

Şaşkınlıkla ona baktı. Sonra bileklerini adamın elinden çekip aldı ve başını ondan yana çevirdi.

"Marissa-"

Adamın ellerini silkerek uzaklaştırdı. "Buna inanamıyorum. Birlikte geçirdiğimiz tek gece ve sen hayır diyorsun."

"İzin ver... Tanrım... İzin ver seni tutayım. Hadi, Marissa."

Gözlerini ovuşturdu. Küçük, trajik bir kahkaha attı.

"Kaderimde mezara bakire olarak gitmek var, değil mi?

Elbette,

teknik olarak değilim, ama-"

"Seninle olmayacağımı söylemedim." Ona baktı, gözyaşları kirpiklerinde parlıyordu. "Ben sadece... Öfkeyle değil. Bu her şeyi kirletecek. Bunun özel olmasını istiyorum."

Bu cümle bir lisenin oyun kitabından çıktıysa ne olmuş yani? Gerçektir.

"Bebeğim, neden yatak odama gidip karanlıkta uzanmıyoruz?" Balıkçı yaka kazağı ona geri verdi ve o da göğüslerine koydu. "Eğer sonunda hiçbir şey yapmazsak bütün gece tavana bakarsak, en azından birlikte oluruz. Ya bir şey olursa? Kızgın ve sinirli olmayacağız. Tamam mı?"

Düşen iki damla gözyaşını sildi. Gömleğini başının üzerine çekti. İçmeye çalıştığı votkaya baktı.

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Benimle geri gel."

Uzun bir süre sonra avuç içi onunkiyile buluştu ve adam onu çekip yatak odasına götürdü. Kapıyı kapattığında her yer zifiri karanlıktı, bu yüzden şifonyerin üzerindeki küçük lambayı açtı. Düşük watt'lı ampul şöminedeki köz gibi parlıyordu.

"Buraya gel." Onu yatağa doğru çekti ve yatırdı, ve kendisi yan yatacak, kadın da sırt üstü yatacak şekilde onun yanına uzandı.

Adam kızın saçlarının bir kısmını yastığın üzerinde düzeltirken, kız

gözlerini kapadı ve titreyerek nefes aldı. Vücudundaki gerginlik yavaş yavaş gevşedi.

"Haklısın. Bu pek iyi gitmezdi."

"Seni istemediğim için değil." Adam onu omzundan öperken, kadın yüzünü adamın eline çevirdi ve dudaklarını adamın avucuna bastırdı.

"Korkuyor musun?" dedi. "Yarın sana ne olacağından mı?"

"Hayır." Endişelendiği tek şey kızıydı. Onun ölümünü izlemesini istemiyordu. O noktaya gelmemesi için dua etti.

"Butch... insan ailen hakkında. Eğer onlara söylenmesini ister misin-"

"Hayır, onlara bir şey söylemenize gerek yok. Ve böyle konuşma. Ben iyi olacağım." Lütfen, Tanrım, onun geçtiğini görmek zorunda kalmasın.

"Ama umursamayacaklar mı?" Adam başını salladığında, kadının yüz ifadesi hüznünlendi. "Kanının yasını tutmalısın."

"Olacağım. Kardeşlik tarafından." Kızın gözleri yaşarırken, adam onu öptü. "Ve artık yas tutmak yok. Bu planın bir parçası değil. Unut bunu."

"|-"

"Şşş. Oraya gitmiyoruz. Sen ve ben burada kalıyoruz."

Başını onunkinin yanına koydu ve ellerini güzel sarı saçlarında gezdirmeye devam etti. Nefes alış veriş derinleşip eşitlendiğinde, biraz daha yaklaştı, onu çıplak göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı.

O da uykuya dalmış olmalı, çünkü biraz sonra uyandı. Mümkün olan en iyi şekilde.

Boğazını öpüyordu ve eli yan tarafına, göğüslerine doğru ilerliyordu. Bir bacağını iki bacağının üzerine atmıştı ve ereksiyonu kalçasına doğru itilmişti. Bir anda

Küfrederek geri çekildi ama kadın da onu takip etti ve yarı yarıya üstüne çıkana kadar onunla kaldı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah..."

Ellerini kızın yüzüne götürdü ve saçlarını geriye doğru itti. Gözleri buluştu.

Başını yastıktan kaldırarak onu dudaklarından usulca öptü. Bir kez. İki kez. Ve... tekrar.

"Bir şeyler mi oluyor?" diye fısıldadı. "Evet.

Sanırım bir şeyler oluyor."

Onu bir öpücüğe geri çekti, sonra diliyle içine girdi, onunkine karşı okşadı. O devam ettikçe, vücutları birlikte hareket etmeye başladı, seks eylemini taklit etti, kalçaları ilerliyor ve geri çekiliyor, karısı onu emiyor, ona sürtünüyor.

Acele etmedi ve yavaşça, onu özenle soydu. Kadın çıplak kaldığında geriye yaslandı ve vücuduna baktı.

Oh... Tanrım. Tüm o yumuşak kadın teni. Göğüs uçları gergin mükemmel göğüsleri. Sırları. Ve yüzü hepsinden güzeldi: Korku yoktu, sadece erotik bir beklenti vardı.

Bu da aralarındaki ilişkiyi bitireceği anlamına geliyordu. Eğer kızın gözlerinde en ufak bir şüphe olsaydı, onu memnun eder ve bu işi burada bırakırdı. Ama o da kendisiyle aynı şeyi istiyordu ve bu sefer onun için acı olmayacağından emindi.

Butch ayağa kalktı ve mokasen ayakkabılarını çıkardı, Guccis teker teker gümbür gümbür sesler çıkarıyordu. O izledi. Elleri pantolonunun bel bandına gidip düğmeyi açtıktan sonra fermuarı indirirken gözleri kocaman açılmıştı. Boksörler pantolonla birlikte yere düştü ve ereksiyonu hemen dışarı fırladı.

vücudunu. Eliyle üstünü örterek sikini karnına yasladı, onun tedirgin olmasını istemiyordu.

Adam uzandığında, kadın onun içine yuvarlandı.

Tenleri buluştuğunda "Tanrım," diye nefes aldı.

"Çok çıplaksın," diye fısıldadı omzuna doğru. Adam onun saçlarına gülümsedi. "Sen de öylesin."

Ellerini adamın yanlarında aşağı yukarı gezdirdi ve adam, özellikle de bir kolunu vücutlarının arasından geçirip avuç içi güneşe doğru yöneldiğinde, içindeki sıcaklığın nükleer bir hal aldığını hissetti. Karnının alt kısmına dokunduğunda, ereksiyonu çaresizce nabız gibi atmaya başladı. dokunulmaya, okşanmaya, patlayana kadar sıkılmaya ihtiyaç duyuyordu.

Ama adam onun bileğini yakaladı ve elini geri çekti.

"Marissa, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?"

"Bunu atlatmana yardım edeyim, tamam mı? Bu sefer tamamen seninle ilgili olsun."

Kız itiraz edemedi, adam ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Marissa, Butch ona çok özenli davranıyor, diye düşündü. Ve tam bir kısıtlamayla. Her dokunuş yumuşak ve nazikti, Her öpücük kolaydı, telaşsızdı. Dili kadının ağzındayken, eli bacaklarının arasındayken ve kadın onun peşinden gittiği için çılgına dönmüşken bile, adam kendini kontrol ediyordu.

Bu yüzden onun üzerine yuvarlandığında ve kalçası onunkinden ayrıldığında, ne ürktü ne de tereddüt etti. Vücudu onu içine almaya hazırdı. Parmaklarının kaygan hissinden bunu anladı. Ona dokunmuştu. Onun seksine duyduğu açlıktan da anlıyordu.

Ağırlığını onun üzerine rahatça yerleştirdi ve o görkemli sert kısmı ona sürtünürken merkezini yaktı. Bir hareketle omuzları yukarı kalktı ve elini vücutlarının arasına koydu. Adamın başı, kadının ona kapı aralığından.

Butch kalın kollarının üzerinde doğruldu ve o hafif sallanma hareketine başlarken kadının gözlerinin içine baktı Daha öncesinden hatırlıyordu. Kendini kasıtlı olarak gevşetti, biraz gerginleşse bile mümkün olduğunca gevşemeye çalıştı.

"Çok güzelsin," diye inledi. "İyi misin?"

Ellerini adamın kaburgalarında gezdirerek derisinin altındaki tüm ağır kemikleri hissetti. "Evet."

Baskı ve bırakma, baskı ve bırakma, her seferinde biraz daha derine. Gözlerini kapattı, adamın vücudunun üzerinde, içinde hareket ettiğini hissediyordu. Bu kez gerilme, iç kısmının ona boyun eğmesi, dolgunluk, onu korkutucu değil, lezzetli olarak etkiledi. İçgüdüsel olarak eğildi ve kalçaları tekrar aynı seviyeye geldiğinde, adamın leğen kemiğıyle kendi leğen kemiğinin birleştğini fark etti.

Başını kaldırdı ve aşığı baktı. Adam sonuna kadar girmişti.

"Nasıl hissediyorsun? İyi misin?" Kasları terden sıırılsıklam olmuş teninin altında titrerken Butch'un sesi düzensizdi. Ve sonra ereksiyonu sarsıldı.

İçinin derinliklerinde yakıcı bir zevk alevlendi ve inledi. "Sevgili Silik Bakire... bunu tekrar yap. Bunu yaptığında seni hissedebiliyorum."

"Benim daha iyi bir fikrim var."

Adam kalçalarını geri çekerken, kadın kayarak geri çekilmesini durdurmak için adamın omuzlarına tutundu.

"Hayır, durma-"

İleriye doğru hareket etti, etinin içine geri iterek onu bir kez daha doldurdu. Marissa'nın gözleri yuvalarından fırladı ve ürperdi, özellikle de geri çekilme ve ilerlemeye birlikte tekrar giderken.

"Evet..." dedi. "Daha iyi. Bu daha da iyi."

Onu çok dikkatli bir şekilde sürerken izledi, göğüs kasları ve kolları sert bir şekilde büküldü, karın kasları kıvrıldı ve Kalçaları kızın içine doğru yuvarlanırken gevşedi ve rahatladı.

"Oh... Butch." Onun görüntüsü, onun hissi. Her ince şeye konsantre olabilmek için gözlerini kapattı.

Tanrım, seksin kulağa bu kadar erotik geleceğini tahmin etmemişti. Göz kapakları kapalıyken adamın nefesinin kesildiğini, yumuşak Yatağın gıcirtısı, kollarından birini yeniden konumlandırırken çarşafların hışırtısı.

Her itiş ve çekişte daha da ateşleniyordu. Adam da öyle. Kısa süre içinde kaygan teni ateş gibi yanmaya ve kısa nefesler almaya başladı.

"Marissa?"

"Evet..." diye iç geçirdi.

Adamın elinin vücutlarının arasına girdiğini hissetti. "Benim için gel, bebeğim. Böyle geldiğini hissetmek istiyorum."

Yavaş pompalamaya devam ederken hınzır, yalayıcı bir dokunuşla başladı. Birkaç dakika içinde, şimşek onun çekirdeğinde toplandı ve patladı, her tarafına patladı, orgazm onu bir dizi kasılma içinde ona kilitledi.

"Ah... evet," dedi kısık sesle. "Bana tutun. İşte bunu seviyorum... kahretsin."

Sonunda gevşediğinde, gözlerini şaşkınlıkla açtı ve adamın kendisine tam bir hayranlıkla baktığını gördü... ve biraz da endişeyle.

"Her şey yolunda mıydı?" diye sordu.

"İnanılmaz." Adamın yüzüne yansıyan rahatlama göğsünün ağrımına neden oldu. Ve sonra bir şey fark etti. "Bekle... Peki ya sen?"

Sertçe yutkundu. "Senin içinde bitirmeyi çok isterim."

"O zaman yap."

"Uzun sürmeyecek," dedi nefesinin altından.

Adam tekrar hareket etmeye başladığında, kadın hareketsiz kaldı ve sadece onun hissini içine çekti.

"Bebeğim?" dedi kabaca. "Bu iyi mi? Çok hareketsizsin." "Senin rolünün nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Cennet," dedi kulağına. "Seninle cennet."

Kollarını indirdi, vücudu sert ve ağır bir şekilde onunkinin üzerinde dolaşmaya başladı. Bacaklarını olabildiğince açmış, adamın içine pompalamasından dolayı başı yastığın üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Tanrım, çok güçlüydü.

Tatlı bir edeple ellerini onun üzerinde gezdirdi. omuzlarına, sonra da kabaran omurgasından aşağıya, ona yaslanan yere. Tam olarak ne zaman olduğunu biliyordu onun için zaman olmaya başlamıştı. Ritmi acilleşti. İtişlerin mesafesi gittikçe daralıyor, hızı artıyordu. Tüm vücudu hareket alanı içinde sertleşti, ileri geri dalgalandı, artık durma şansı yoktu.

Adamın nefesi ağzından çıkıp kadının omzuna çarptı ve adamın teninde boncuk boncuk biriken ter kadınınkine bulaştı.

Adamın eli saçlarını kavrayıp yumruk yaptığında bir parça acı hissetti ama umursamadı. Özellikle de adamın yüzü yukarı kalkıp gözleri sanki bir şeyin içindeymiş gibi kapandığında.

Enfes bir ıstırap.

Sonra nefes almayı tamamen kesti. Başını geriye atıp k  krerken boynunun kenarlarındaki damarlar patladı. Derinlerde, ereksiyonunun tekmelediğini hissetti, sıcak sıvının t  m v  cudunu sarsan spazmlarla içine fışkırdığını hissetti.

Onun   zerine yığıldı, nemli, aşırı sıcak, nefes nefese. Kasları her yerinde seğiriyordu.

Kollarını ona doladı, bacaklarını da doladı ve onu içinde tuttu, beşik gibi sarıldı.

Onun ne kadar g  zel olduğunu d  ş  nd  . T  m bunlar ne kadar g  zeldi.

Otuz Altıncı Bölüm

Marissa gece için kalkan panjurların sesiyle ve karnını, göğüslerini, boynunu okşayan ellerin hissiyle uyandı. Yan yatmıştı, Butch sırtına sıkıca yapışmıştı... ve onun sert düzlemleri

kasları erotik bir ritimle sallanıyordu.

Ereksiyonu sıcaktı ve onu araştırıyor, kalçalarının kıvrımını yokluyor, içeri girmek istiyordu. Kadın arkasına uzandı ve parmaklarını adamın böğrüne sokarak onu teşvik etti, adam da ipucunu aldı. Sözsüzce, onun sırtının üstüne yuvarlandı, onun

Vücudu onu yüzüstü yastıklara doğru itti. Adam dizleriyle bacaklarını ayırırken nefes alabilmek için onları itti.

İnledi. Belli ki onu uyandırmış.

Kollarını yatağa vurmuş gibi geri çekildi. "Marissa... Ben... ah, ben istemedim..."

Adam geri çekildiğinde, dizlerinin üzerine kalkarak onunla temasını sürdürmeye çalıştı. "Durma."

Bir anlık bir duraksama oldu. "Acı çekiyor olmalısın."

"Hiç de değil. Bana geri dön. Lütfen."

Sesi çakıl taşlı ve törpülenmiş bir hal aldı. "Tanrım... Bunu tekrar yapmak isteyeceğini umuyordum. Yavaş olacağım, yemin ederim."

Tanrım, akşamın ilk saatlerinde bu sert ses çok güzeldi.

Geniş eli kızın omurgasını yumuşattı ve ağzı kalçasının üstünü, ardından kuyruk sokumunu okşadı, sonra daha aşağıya, poposunun derisine indi. "Böyle çok güzel görünüyorsun. Sana böyle sahip olmak istiyorum."

Gözleri parladı. "Bunu yapabilir misin?"

"Oh, evet. Daha derine ineceğim.

Denemek ister misin?" "Evet..."

Kalçalarını daha da yukarı çekti ve ağırlığını dört ayak üzerine yerleştirdi, vücutlarını yeniden konumlandırırken yatak gıcırdadı. Adam arkasına geldiğinde, kadın bacaklarının arasından baktı. Tek gördüğü adamın kalın kalçaları ve ağır, sarkık torbasıydı.

ve onun gergin uyarılması. Sanki vücudu başına gelecekleri tam olarak biliyormuş gibi içi tamamen ıslandı.

Göğsü kadının sırtından aşağı doğru indi ve ellerinden biri başının yanında belirerek yumruk şeklinde yatağa yerleşti.

Ön kolu esnedi ve içindeki damarlar kalınlaşırken yana doğru eğildi ve ereksiyonunun başını

bacaklarının arasındaki hassas deriyi okşadı. Biraz alaycı bir fırçayla, kendini onun dış kısmı boyunca ileri geri hareket ettirdi.

ve bunu yaparken adamın onun seksine baktığını biliyordu.

Titremeye başlamasına bakılırsa, gördüğü şey gerçekten hoşuna gitmişti.

"Marissa... İstiyorum-" Belirsiz bir küfürle sözünü kesti.

"Ne?" Omzunun üzerinden ona bakabilmek için biraz döndü.

Ona bakarken, gözlerinde seks konusunda ciddi olduğunda sahip olduğu o sert, yoğun parıltı vardı, ama içlerinde başka bir şey vardı, vücutlarıyla hiçbir ilgisi olmayan parlayan bir ihtiyaç. Kendini açıklamak yerine, diğer elini yatağa koydu, kadının sırtına yaslandı ve içine girmeden kalçalarını sıkıca itti. Nefes nefese kalan kadın başını eğdi ve adamın tahrikinin bacaklarının arasından yukarı doğru fırlayışını izledi. Ucu neredeyse göbek deliğine kadar uzanıyordu.

Tanrım, şimdi onun neden bakmaktan hoşlandığını biliyordu. Çünkü... evet, onun tahrik olmuş halini görmek de hoşuna gidiyordu.

"Ne söyleyecektin?" diye inledi.

"Bebeğim..." Nefesi boynunda sıcaktı, sesi kulağında karanlık, itici bir talepti. "Ah, kahretsin, sana böyle soramam Bu."

Ağzı omzuna kilitlendi, dişleri tenine bastırıyordu. Kız çığlık attığında dirsekleri gevşedi ama adam onu yatağa düşmeden yakaladı ve bir koluyla göğüslerinin arasından tuttu.

"Bana sor..." diye nefes nefese kaldı.

"Yapardım... eğer bunu durdurabilseydim... ama Tanrım..."

Geri çekildi, sonra içine girdi, söylediği kadar derine indi, güçlü dalgalanma onun sırtını eğmesine ve adını haykırmasına neden oldu. Onu çılgına çeviren o ritimle başladı, ama hâlâ nazikti, yapabileceğini hissettiğinden çok daha az güçle hareket ediyordu.

Onu hissetmeye bayılıyordu, o dolgunluk, o gerilme ve geriye doğru süzülme, o zaman farkına vardı ki onlar bir saat içinde vücudu üzerinde çalışmaya

başlayacaktı. Ya bu son seferleriyse?

Gözyaşları birikti. Kirpiklerini matlaştırdı. Onu kör etti. Ve onu öpebilmek için çenesini çevirdiğinde, onları gördü.

"Bunu düşünme," diye fısıldadı ağzına karşı. "Şu anda benimle kal. Tam burada benimle kal."

Bu anı hatırla. Onu burada hatırla.

Adam çekildi, onu ters çevirdi ve yüz yüze geldiler, yanaklarını okşadı ve sekse devam ederken onu öptü. Aynı anda zirve yaptılar, zevk o kadar büyüktü ki, sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi başı boynuna düştü.

Daha sonra yan döndü ve onu göğsüne yasladı. Kalbinin güm güm atışını dinlerken, o şeyin sesi kadar güçlü olması için dua etti.

"Ne söyleyecektin?" diye fısıldadı loşlukta.

"Karım olur musun?"

Başını kaldırdı. Ela gözleri çok ciddiye ve Onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü hissediyordu: Neden daha önce çiftleşmemişlerdi?

Bu tek kelime onu iç çekmeye itti. "Evet..."

Onu usulca öptü. "Bunu iki şekilde de yapmak istiyorum. Senin yönteminle ve bir Katolik kilisesinde. Sorun olur mu?"

Onun taktığı haça dokundu. "Kesinlikle."

"Keşke zaman olsaydı-"

Çalar saat çalmaya başladı. Hırçın bir hareketle onu tokatlayarak susturdu.

"Sanırım kalkmamız gerekiyor," dedi biraz uzaklaşarak. Fazla uzaklaşmadı. Adam onu tekrar yatağa çekti, Vücuduyla onu sıkıştırdı ve elini kadının arasına soktu. Bacaklar.

"Butch-"

Onu doya doya öptü ve sonra ağzına doğru, "Senin için bir kez daha. Bir kez daha, Marissa."

Kaygan, yetenekli parmakları onu sıvı halde bıraktı, teni ve kemikleri onun içinde erirken ağzı göğsüne gitti ve meme ucunu dudaklarının arasına çekti. Kızarana ve nefesi kesilene kadar onu hızla kontrolden çıkardı. büyülenmiş gibi.

Acil, elektriksel bir basınç oluştu ve sonra bir akım patlamasıyla serbest kaldı. Sevgi dolu bir dikkatle, su üzerinde yassı bir taş gibi sekerken, zevkin yüzeyine çarpıp tekrar uçarken, orgazmı atlatmasına yardım etti. ve bir kez daha sekiyor.

Tüm bu süre boyunca onun üzerindeydi ve hayatının geri kalanında aklından çıkmayacak ela gözleriyle onu izliyordu. Bu gece ölecekti. Bunu tüm kesinliğıyle biliyordu.

John boş sınıfın en arkasında oturuyor ve Her zamanki, tek başına oturduğu masasında, uzak köşede bir yer. Eğitim genellikle saat dörtte başlardı ama Zsadist derslerin bu gece üç saat sonra başlayacağını bildiren bir e-posta göndermişti. Bu da iyiydi. John'un Wrath'ı iş başında daha uzun süre izleme şansı vardı.

Saat yediye yaklaşırken diğer stajyerler de içeri girdi. Blaylock en sondaydı. Hâlâ yavaş hareket ediyordu ama çocuklarla daha rahat konuşuyordu, sanki kendine alışmaya başlamış gibiydi. Ön tarafa oturdu, uzun bacaklarını sıdırmak için karıştırdı.

John aniden birinin kayıp olduğunu fark etti. Lash neredeydi? Yüce Tanrım... ya ölmüşse? Ama hayır, biri bu haberi ona iletmiş olmalıydı.

Blaylock önde, diğer kursiyerlerden birine güldü, sonra sırt çantasını yere koymak için eğildi. Tekrar hizaya geldiğinde gözleri odanın öbür ucundaki John'unkilerle buluştu.

John kızardı ve başka tarafa baktı.

"Hey, John," dedi Blaylock, "gelip benimle oturmak ister misin?" Bütün sınıf sessizleşti. John başını kaldırıp baktı.

"Buradan manzara daha iyi." Blaylock başıyla tahtaya işaret etti.

Ardından sessizlik geldi. Herkesin kafasında Jeopardy! temasının çaldığı türden.

Başka ne yapacağını bilemeyen John kitaplarını aldı, koridorda yürüdü ve boş koltuğa kaydı. Park ettiğinde, masalara daha fazla kitap düşerken ve kâğıtlar hışırdarken sohbet yeniden başladı.

Tepedeki saat tıkırdadı, akrep ve yelkovan tam yediyi gösteriyordu. Zsadist hâlâ ortada olmadığından, odadaki konuşmalar daha da yüksek sesle yapılmaya başlandı.

John kalemini boş bir sayfa üzerinde daireler çizerek gezdirdi, kendini çok garip hissediyor ve ne halt ettiğini merak ediyordu. Belki de bu ona yapılan bir eşek şakasıydı? Kahretsin, kalmalıydı-

"Teşekkür ederim," dedi Blaylock sessizce. "Dün beni yere serdiğin için."

Belki de bu bir şaka değildi.

John gizlice not defterini Blaylock'un görebileceği şekilde kaydırıldı. Sonra da "O kadar ileri gitmek istememiştim." diye yazdı.

"Biliyorum. Ve bunu tekrar yapmak zorunda kalmayacaksın. Yani, onunla başa çıkabilirim."

John sınıf arkadaşına baktı. Şüphesiz, diye yazdı.

Sol taraftan, adamlardan biri mırıldanmaya başladı. Star Trek teması, Tanrı bilir hangi sebepten dolayı. Diğerleri de katıldı. Birisi William Shatner'la ateşledi: "Bilmiyorum... neden böyle konuşmak zorundayım, Spock..."

Kaosun ortasında, koridordan gelen ağır botların sesi odanın içine doldu. Tanrım, sanki koridorda bir ordu vardı. John kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve Wrath'ın sınıf kapısının önünden geçtiğini gördü.

Sonra Butch ve Marissa geçti. Sonra da Vishous.

Neden bu kadar suratsızdılar? diye merak etti.

Blaylock boğazını temizledi. "John, bu gece Qhuinn ve benimle takılmak ister misin? Benim evimde takılacaktık. Birkaç bira içeriz. Özel bir şey değil."

John kafasını çevirdi, sonra şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Ama vay canına. İçlerinden biri ilk kez dersten sonra buluşmayı teklif etmişti.

Zsadist nihayet içeri girip kapıyı kapatırken John, "Harika," diye yazdı.

Şehir merkezindeki Caldwell polis karakolunda, Van Dean önündeki rozete gülümseyerek baktı ve yüzünde önemli bir şey olmadığından emin oldu. "Brian O'Neal'ın eski bir arkadaşımı, işte ben buyum."

Cinayet masası dedektifi José de la Cruz zeki kahverengi gözleriyle onu ölçtü. "Adınız ne demiştiniz?"

"Bob. Bobby O'Connor. Southie'de Brian'la birlikte büyüdüm. O taşındı. Ben de taşındım. Sonra geçenlerde doğuya döndüm ve biri bana onun Caldwell'de polis olarak çalıştığını söyledi, ben de bir uğrayayım dedim. Ama CPD ana hattını aradığımda? Brian O'Neal yok. Ve tek aldığım cevap burada çalışmıyor oldu."

"Şahsen gelmenin cevabı değiştireceğini düşündüren nedir?"

"Birinin bana ona ne olduğunu söyleyebileceğini umuyordum. Southie'deki ailesini aradım. Babası Brian'la uzun zamandır konuşmadığını söyledi ama en son oğlunun hâlâ polis olarak çalıştığını biliyordu. Bak dostum, burada hiçbir art niyetim yok. Sadece bazı cevaplar istiyorum."

De la Cruz siyah kahve bardağından uzun bir yudum aldı. "O'Neal Temmuz ayında idari izne çıkarıldı. Teşkilata geri dönmedi."

"Bu kadar mı?"

"Neden bana bir telefon numarası vermiyorsun? Başka bir şey hatırlarsam sizi ararım."

"Elbette." Van, De la Cruz'un yazdığı bazı rastgele numaralar okudu. "Teşekkürler, beni ararsanız sevinirim. Hey, sen onun ortağıydın, değil mi?"

Diğer adam başını salladı. "Hayır. Değildim."

"Merkezdeki adam öyle söyledi."

De la Cruz kâğıtlarla dolu masasından bir dosya aldı ve açtı. "Burada işimiz bitti."

Van biraz gülümsedi. "Elbette. Tekrar teşekkürler, dedektif."

De La Cruz, "Bu arada, saçmaladığınızı biliyorum," dediğinde neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi.

"Affedersiniz?"

"Eğer onun arkadaşı olsaydın, onu Butch ismiyle çağırırdın. Şimdi kışını ofisimden dışarı çıkar ve seni takip edemeyecek kadar meşgul olmam için dua et."

Kahretsin. Yakalandım. "İsimler değişir, dedektif."

"Onun değil. Güle güle, Bobby O'Connor. Ya da her kimsen."

Van, biri hakkında soru sorduğu için tutuklanmayacağı için çok şanslı olduğunu bilerek ofisten ayrıldı.

Çünkü adam yapabilseydi De la Cruz onu kelepçeleyecekti.

Saçmalık, o ikisi ortak değildi. Van onları Caldwell Courier Journal'daki bir makalede okumuştı. Ama eğer De la Cruz Brian'a ne olduğunu biliyorsa... Butch... O'Neal her neyse, dedektifin Van için bilgi izinde bir çıkmaz sokak olduğu açıktı. Ve daha fazlası.

Van, Mart ayında çiseleyen kötü bir yağmurun altında polis karakolundan çıktı ve minibüse doğru koştu. Onun sayesinde ayak işleriyle uğraştığında, ona ne olduğu hakkında oldukça net bir fikri vardı.

O'Neal'ın son dokuz ay içinde. Adamın bilinen son adresi birkaç blok ötedeki bir apartmanda tek yatak odasıydı. Yönetici, posta geldiğinde yığılmıştı ve kira zamanında ödenmemişti, oraya girmişlerdi. Ev mobilya ve eşyalarla doluydu ama bir süredir kimsenin eve bakmadığı belliydi. Az miktardaki yiyecek çürümüş, kablo ve telefon ödeme yapılmadığı için kapatılmıştı. Sanki O'Neal bir sabah her zamanki gibi çıkıp gitmiş ve bir daha geri dönmemiş gibiydi.

Çünkü vampir dünyasına düşmüştü.

Van, Town & Country'yi çalıştırırken, Lessening Society'ye katılmak gibi bir şey olmalı, diye düşündü. Bir kere girdin mi, bütün bağlarını koparıyorsun. Ve asla geri dönmezsin.

Adamın hala Caldwell'de olması dışında.

Bu da er ya da geç O'Neal'ın vurulacağı anlamına geliyordu ve Van bunu yapacak kişi olmak istiyordu. Açılış cinayetinin zamanı gelmişti ve bu eski polis, kalp atışı olan herhangi bir şey kadar bu işe uygun olabilirdi.

Tıpkı Bay X'in dediği gibi. Adamı bulun. Öldürün onu.

Van kırmızı ışığa yaklaştığında kaşlarını çattı ve şunu düşündü

cinayet dürtüsü muhtemelen onu rahatsız etmeliydi. Ancak Cemiyet'e girdiğinden beri insanlığının bir kısmını kaybetmiş gibiydi. Ve her gün gitmek için daha fazla kalkıyordu. Artık kardeşini özlemiyordu bile.

Bu onu da rahatsız etmeliydi, değil mi? Ama etmedi.

Çünkü içinde karanlık bir gücün büyüdüğünü, ruhunun ayrılışından kalan boşluğu kapladığını hissedebiliyordu. Her geçen gün daha da güçleniyordu.

Otuz Yedinci Bölüm

Butch spor salonunun parlak mavi paspasları üzerinde yürüdü, hedefi uzak tarafta ekipman odası olarak işaretlenmiş çelik bir kapıydı. Yol boyunca Wrath ve V'yi takip ederken Marissa'nın soğuk elini tuttu. Ona bir tür moral konuşması yapmak istiyordu ama Marissa o eski "her şey yoluna girecek" lafları için fazla zekiydi. Sonuç olarak, kimse ne olacağını bilmiyordu ve onu sahte bir şekilde rahatlatmaya çalışmak, serbest düşüşüne projektör tutmak gibiydi.

Minderlerin sonunda, V güçlendirilmiş kapının kilidini açtı ve egzersiz malzemeleri ve kafesli silahlardan oluşan bir ormana girerek fizik tedavi/ilk yardım odasına geri döndüler. V onları içeri aldı ve ışıkları yaktı, floresan tüpler bir mırıltı korusu halinde yanıp sönmeye başladı.

Burası ER dizisinin bir bölümünden fırlamış gibiydi, beyaz fayanslar ve cam önlü paslanmaz çelik dolaplar şişeler ve tıbbi malzemelerle doluydu. Köşede bir jakuzi, bir masaj masası ve bir kalp krizi arabası vardı ama bunların hiçbirisi fazla bir şey ifade etmiyordu. Butch'un asıl ilgilendiği yer odanın ortasıydı, şovun yapılacağı yer: Shakespeare'i bekleyen bir sahne gibi duran sedyenin üzerinde bir tür yüksek teknoloji ürünü avize asılıydı. Ve altında... zeminde bir gider.

Kendini o masada, o ışıkların altında hayal etmeye çalıştı. Ve boğuluyormuş gibi hissetti.

Wrath kapıyı kapatırken Marissa düz bir sesle, "Bunu Havers'ın kliniğinde yapıyor olmalıydık," dedi.

V başını salladı. "Alınma ama Butch'u kağıt kesiği için kardeşine götürmezdim. Ve bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur." Sedyenin yanına gitti.

ve frenin devreye girip girmediğini kontrol etti. "Ayrıca, ben çok iyi bir sıhhiyeciyim. Butch, kıyafetleri çıkar da Bu."

Butch boxer'ına kadar soyundu, tüyleri diken diken olmuştu. "Bu et dolabının sıcaklığıyla ilgili bir şey yapabilir miyiz?"

"Evet." V duvara doğru yürüdü. "İlk bölüm için buranın sıcak olmasını istiyoruz. Sonra havayı atacağım-beni çok seveceksin."

Butch sedyeye gitti ve vücudunu sedyenin üzerine koydu. Başının üstünden bir tıslama ve sıcak hava akımı gelirken, kollarını Marissa'ya doğru uzattı. Marissa gözlerini kısa bir süre kapattıktan sonra ona doğru geldi ve Butch da ona sığındı.

vücut ısısı, ona sıkıca sarılması. Gözyaşları yavaş ve sessizdi ve adam onunla konuşmaya çalıştığında, kadın sadece başını sallıyordu.

"Bugün çiftleşmeyi seçer misiniz?" Odadaki herkes sarsıldı.

Siyah cüppeli, ufak tefek bir figür bir anda köşede belirmişti. Kâtip Bakire.

Butch'un kalbi küt küt atmaya başladı. Onu daha önce sadece bir kez, Wrath ve Beth'in çiftleşme töreninde görmüştü ve şimdi de o zaman olduğu gibiydi: saygı duyulacak ve korkulacak bir varlık, cisimleşmiş bir güç, doğanın bir gücü.

Sonra onun ne sorduğunu fark etti. "Yapardım, evet... Marissa?"

Marissa'nın elleri, giymediği bir elbisenin eteklerini toplamak üzereymiş gibi aşağı indi. Sonra Kollarını beceriksizce indirdi ama yine de alçak sesle ve zarafetle reverans yaptı. Duruşunu korurken, "Eğer gücendirmeyecekse, Papa Hazretlerine katılmaktan büyük onur duyarız," dedi.

Kâtip Bakire öne çıktı, derin kıkırdaması odayı dolduruyordu. Parlayan elini Marissa'nın eğik başının üzerine koyarken, "Ne kadar görgülü bir çocuksun. Senin soyun her zaman mükemmel terbiyeye sahip olmuştur. Şimdi hizana gel ve gözlerini bana doğru kaldır." Marissa reveranstan çıktı ve yukarı baktı. Bunu yaparken Butch, Kâtip Bakire'nin biraz iç çektiğine yemin edebilirdi. "Çok güzel. Çok güzel. Öyle güzelsin ki zarifçe şekillendirilmiş."

Sonra Kâtip Bakire Butch'a baktı. Yüzünde opak siyah bir peçe olmasına rağmen, bakışlarının etkisi derisinin karıncalanmasına neden oldu. Sanki yaklaşmakta olan bir yıldırımın yolu üzerinde duruyormuş gibi.

"Babanın adı ne, insan?"

"Eddie. Edward. O'Neal. Ama sakıncası yoksa onu bu işe karıştırmamayı tercih ederim, tamam mı?"

Odadaki herkes kaskatı kesildi ve V mırıldandı, "Soruşturmayı ağırdan al, polis. Gerçekten sakın ol."

"Peki bu neden insan?" diye sordu Kâtip Bakire. Kelime İnsan, bok parçası gibi telaffuz ediliyordu. Butch omuz silkti. "O benim için hiçbir şey."

"İnsanlar çizgilerini hep böyle küçümser mi?"

"Babam ve benim birbirimizle hiçbir ilgimiz yok, hepsi bu."

"Bu nedenle kan bağı sizin için çok az şey ifade ediyor, değil mi?"

Hayır, diye düşündü Butch, Wrath'a bakarak. Kan bağı Her şeyi.

Butch tekrar Kâtip Bakire'ye baktı. "Ne kadar rahatladığım hakkında bir fikrin var mı?"

Marissa'nın nefesi kesilince, V araya girdi ve eldivenli elini Butch'un ağzının üzerine kapatarak onu geriye doğru çekti.

"Burada kızarmak ister misin dostum? Soru yok-"

"Onu rahat bırak, savaşçı," diye tersledi Kâtip Bakire. "Bunu duymak istiyorum."

V'nin tutuşu yüzünden kaydı. "Dikkat et."

"Soru meselesi için özür dilerim," dedi Butch siyah cüppeliye. "Ama ben sadece... Damarlarımda ne olduğunu bildiğim için mutluyum. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer bugün ölürsem, sonunda ne olduğumu bildiğim için minnettar olacağım.

Ben." Marissa'nın elini tuttu. "Ve kimi sevdiğimi. Kaybolduğum onca yıldan sonra hayatımın beni götürdüğü yer burasıysa, burada geçirdiğim zamanın boşa gitmediğini söyleyebilirim."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Kâtip Bakire, "İnsan ailenizi geride bıraktığınız için pişman mısınız?" diye sordu.

"Hayır. Bunlar benim ailem. Şu anda burada benimle ve yerleşkenin başka yerlerinde. Neden başka bir şeye ihtiyacım olsun ki?" Bu Odadaki küfürler ona başka bir soruyu ortaya attığını söyledi. "Evet... ah, üzgünüm-"

Cüppenin altından yumuşak, kadınsı bir kahkaha geldi. "Oldukça korkusuzsun, insan."

"Ya da buna aptalca da diyebilirsin." Wrath'ın ağzı açık kaldığında Butch yüzünü ovuşturdu. "Biliyorsun, burada deniyorum. Gerçekten deniyorum. Bilirsin, saygılı olmaya."

"Elin, insan."

Ona boşta olan sol elini uzattı. "Avuç yukarı," diye bağırdı Wrath.

Elini ters çevirdi.

"Söyle bana insan," dedi Kâtip Bakire, "bu dişiyi yanında tuttuğun kişiyi istesem bana verir misin?"

"Evet. Diğer adamla birlikte ona doğru uzanırdım." O küçük kahkaha tekrar geldiğinde, "Biliyor musun, tıpkı

Ŗu kıkırdama Ŗeyini yaptığında kuŖlar. Çok hoŖ." Sol tarafta, Vishous baŖını ellerinin arasına aldı. Uzun bir sessizlik oldu.

Butch derin bir nefes aldı. "Sanırım bunu söylemeye iznim yok."

Kâtip Bakire uzandı ve cübbesini yavaşça yüzünden kaldırdı.

Tanrım... Butch ortaya çıkan Ŗey karşısında Marissa'nın elini sertçe sıktı.

"Sen bir meleksin," diye fısıldadı.

Mükemmel dudaklar bir gülümsemeyle kalktı.

"Hayır. Ben kendimim." "ok güzelsin."

"Biliyorum." Sesi yeniden otoriterleŖti. "Sağ avucun, Butch O'Neal, Gazap oğlu Gazap'ın soyundan geliyor."

Butch Marissa'yı bıraktı, sol eliyle onu tekrar kavradı ve ileri uzandı. Kâtip Bakire ona dokunduğunda irkildi. Kemikleri kırılmamış olsa da, içindeki müthiş güç sadece rafa kaldırılmış bir potansiyeldi. Yapabilirdi Bir hevesle onu öğütüp toz haline getirebilir.

Kâtip Bakire Marissa'ya döndü. "ocuğum, Ŗimdi seninkini bana ver."

Bu bağlantı kurulduğu anda, sıcak bir akım Butch'un vücudunu su bastı. İlk başta bunun odadaki ısıtma sisteminin gerçekten piŖirmesinden kaynaklandığını düşündü, ancak daha sonra telaŖın derisinin altında olduğunu fark etti.

"Ah, evet. Bu çok iyi bir çiftleşme," dedi Kâtip Bakire. "Ve ne kadar uzun süre birlikte olursanız olun size katılma iznimi veriyorum." Ellerini bıraktı ve Wrath'a baktı. "Bana sunumunuz tamamlandı. Eğer

Yaşıyorsa, yeterince iyileşir iyileşmez töreni bitireceksiniz."

Kral başını eğdi. "Öyle olsun."

Kâtip Bakire tekrar Butch'a döndü. "Şimdi, ne kadar güçlü olduğunu göreceğiz."

"Bekle," dedi Butch, glymera hakkında düşünürken. "Marissa artık çiftleştirdi, değil mi? Yani ben ölsem bile onun bir eşi olacak, değil mi?"

"Ölüm dileği," dedi V nefesinin altında. "Lanet olası Ölüm Arzusu Çocuğu buraya geldi."

Kâtip Bakire çok şaşırılmış görünüyordu. "Seni şimdi öldürmeliyim."

"Üzgünüm ama bu önemli. Onun şu dışlanma olayının altında kalmasını istemiyorum. Benim dulum olmasını istiyorum, böylece başkasının onu yönlendirmesi konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak. hayat."

"İnsan, hayret verici derecede kibirlisin," diye tersledi Kâtip Bakire. Ama sonra gülümsedi. "Ve hiç pişmanlık duymuyorsun, öyle değil mi?"

"Kaba olmak istemedim, yemin ederim. Sadece onunla ilgilenildiğini bilmem gerekiyor."

"Onun vücudunu kullandın mı? Bir erkeğin yaptığı gibi onu aldın mı?"

"Evet." Marissa pembeleşirken, Butch onun yüzünü omzuna yasladı. "Ve bu... bilirsin, sevgiyle oldu."

Marissa'ya yatıştırıcı bir şeyler fısıldadığında, Kâtip Bakire duygulanmış göründü, sesi neredeyse nazikleşti. "O zaman dediğiniz gibi dul eşiniz olacak ve çiftleşmemiş kadınları etkileyen hükümlerin kapsamına girmeyecek."

Butch rahatlayarak iç çekti ve Marissa'nın sırtını okşadı.
"Tanrıya şükür."

"Biliyor musun insan, biraz terbiye öğrenirsen benimle iyi geçinirsin."

"Bu konuda çalışacağıma söz verirsem, başıma gelecekleri atlatmama yardım eder misin?"

Kâtip Bakire yüksek sesle gülerken başı geriye düştü. "Hayır, sana yardım etmeyeceğim. Ama kendimi senin için iyi dileklerde bulunurken buluyorum, insan. Gerçekten de çok iyi." Aniden, gülümseyip başını sallayan Wrath'a ters ters baktı. "Yapma!

Görgü kurallarının beni arayan diğer kişiler için de geçerli olduğunu varsayıyorum."

Gazap sırtıtmayı bıraktı. "Kardeşlerim gibi ben de neyin doğru olduğunun gayet iyi farkındayım."

"Güzel." Cüppeler tekrar yerine oturdu, yukarı kalktı ve ellerin yardımı olmadan başının üzerinden geçiyordu. Yüzü örtülmeden hemen önce, "Başlamadan önce kraliçeyi bu odaya getirmek isteyeceksiniz," dedi.

Ve sonra Kâtip Bakire ortadan kayboldu.

Vishous dişlerinin arasından ısıklık çaldı ve ön koluyla alnını sildi. "Butch, dostum, senden hoşlandığı için çok şanslısın, doğru mu?"

Wrath cep telefonunu çevirip açtı ve aramaya başladı. "Kahretsin, daha başlamadan seni kaybedeceğimizi düşünmüştüm- Beth? Hey, leelan'ım, spor salonuna gelebilir misin?"

Vishous paslanmaz çelikten bir tepsi sehpa aldı ve bir dolabın yanına götürdü. Üstüne steril sargılar içinde bir şeyler koymaya başladığında Butch bacaklarını kaydırıp ve sedyeye uzandı.

Gözlerini Marissa'ya dikti. "İşler yolunda gitmezse, seni Fade'de bekleyeceğim," dedi, buna inandığı için değil ama

Çünkü onu rahatlatmak istiyordu.

Eğilip onu öptü, sonra V sessizce boğazını temizleyene kadar yanağını onunkine dayadı. Marissa Geri adım atarak Eski Dilde konuşmaya başladı, çaresiz kelimelerden oluşan yumuşak bir telaş, sestten çok nefes olan bir dua.

V tepsi sehpasını sedyeye kadar getirdi, sonra Butch'un ayaklarının yanına gitti. Kardeşi etrafta dolaşırken Elinde bir şey vardı ama ne olduğunu göstermiyordu, kolunu her zaman gözden uzak tutuyordu. Metalik bir çınlama duyuldu ve masanın uzak ucu yukarı doğru eğildi. Odanın sıcaklığında Butch kanın başına hücum ettiğini hissetti.

"Hazır mısın?" V sordu.

Butch gözlerini Marissa'ya dikti. "Birdenbire her şey çok hızlı oluyormuş gibi hissediyorum."

Kapı açıldı ve Beth içeri girdi. Yumuşak bir merhaba dedi ve Wrath'ın yanına gitti, o da kollarını ona doladı ve yakınına çekti.

Butch, dua eden Marissa'ya baktı. Kelimeler bulanıklaşana kadar hızını artırdı. "Seni seviyorum," dedi. Sonra V'ye baktı. "Yap şunu."

Vishous elini kaldırdı. Elinde bir neşter vardı ve Butch hareketi takip edemeden bıçak bileklerinden birini derinlemesine kesti. İki kez. Kan fışkırdı, parlak, parıldayan bir kırmızıydı ve ön kolundan aşağı damlayışını izlerken midesi bulandı.

Diğer bileğinde de aynı şekilde yanan bir çift kesik vardı.

"Oh... Tanrım." Kalp atışları tavan yaparken, kanı daha hızlı akmaya başladı.

Korku onu sert bir şekilde ele geçirdi ve nefes alabilmek için ağzını açmak zorunda kaldı.

Uzaklardan sesler duydu ama onları takip edemedi. Ve oda uzaklaşıyor gibiydi. Gerçeklik gibi
Gözleri Marissa'nın yüzüne, soluk mavi gözlerine ve beyaz-sarı saçlarına takıldı.

Onu korkutmamak için paniğini bastırmak için elinden geleni yaptı. "Sorun yok," dedi. "Sorun yok... sorun yok, ben iyiyim..."

Biri ayak bileklerinden yakaladı ve şaşkınlıkla sarsıldı... ama bu sadece Wrath'tı. Ve V masayı daha da eğerken kral onu tuttu, böylece kan daha da hızlı aktı. Sonra Vishous geldi ve Butch'un kollarını masadan yavaşça indirerek aşağı sarkıttı. Drenaja daha yakın.

"V?" Butch söyledi. "Gitme, tamam mı?"

"Asla." V, Butch'un saçlarını bir erkekten beklenmeyecek kadar yumuşak bir hareketle geriye doğru taradı.

Bir şekilde her şey korkutucu bir hal aldı. Bir tür hayatta kalma refleksiyle Butch çırpınmaya başladı ama V omuzlarına yaslanarak onu yerinde tuttu.

"Sakin ol, polis. Hepimiz burada seninleyiz. Yapabilirsen rahatla..."

Zaman uzadı. Zaman... Tanrım, zaman geçiyordu, değil mi? İnsanlar onunla konuşmaya devam ediyordu ama tek duyduğu Marissa'nın düzensiz sesiydi... gerçi dua ederken ne söylediğini bilmiyordu.

Başını kaldırıp aşağı baktı ama ne olduğunu anlamak için artık bileklerini göremiyordu-

Birdenbire kontrolsüzce titremeye başladı. "Üşüdüm."

V başını salladı. "Biliyorum. Beth, ısıtıcıyı biraz daha aç, tamam mı?"

Butch kendini çaresiz hissederek Marissa'ya baktı. "Gittikçe üşüyorum."

Duaları durdu. "Elimi kolunda hissediyor musun?" Başını salladı. "Ne kadar sıcak olduğunu hissediyor musun? Güzel... Vücudunun her yerinde olduğunu hayal et. Seni tutuyorum... Sana sarılıyorum. Sen bana karşısın. Ben de sana."

Gülümsedi. Bu hoşuna gitti.

Ama sonra gözleri dalgalandı, onun görüntüsü perdede bir film vardı ve projektör bozuktu.

"Soğuk... Isıtıcıyı aç." Derisinin her yeri karıncalandı. Midesi kurşun bir balon gibi hissediyordu. Kalbi göğsünde parıltıyor, artık atmıyor gibiydi.

"Soğuk..." Dişleri gıcırdadı, kulaklarında çok yüksek bir sesle, ama sonra hiçbir şey duyamadı. "Aşk... sen..."

Marissa, Butch'un parlak kırmızı kan havuzunun kanalizasyonun etrafında giderek büyümesini izledi. bir kısmının içinde duruyordu. Tanrım... tüm rengi gitmiş, teni bembeyaz olmuştu. Artık nefes almıyor gibiydi.

V elinde bir stetoskopla öne çıktı ve Butch'un göğsüne koydu. "Şimdi yakın. Beth, buraya gel. Sana ihtiyacım var." Stetoskopu kraliçeye uzattı. "Sen onun kalbini dinle. Duymadığın zaman bana söylemeni istiyorum. on saniye ya da daha uzun süre herhangi bir şey." Duvardaki saati işaret etti. "Şuradaki üçüncü ibreden takip et. Marissa, gel de oğlunun ayak bileklerini tut, tamam mı? Gazap meşgul olmak üzere."

Kadın tereddüt edince V başını salladı. "Onu masada tutacak birine ihtiyacımız var ve Wrath ile benim işe gitmemiz gerekiyor. Sen hâlâ onun yanında olacaksın, onunla oradan konuşabilirsin."

Eğildi, Butch'un dudaklarını öptü ve onu sevdiğini söyledi.
Sonra Wrath'in yerine geçerek
Butch'un ağır bedeninin sedyeden yere kaymasını engelledi.

"Butch?" dedi. "Ben buradayım, nallum. Beni hissedebiliyor musun?" Ayak bileklerinin soğuk derisini sıktı. "Ben buradayım."

Bundan sonra olacaklar konusunda dehşete düşmüş olmasına rağmen onunla sakince konuşmaya devam etti. Özellikle de Vishous kalp krizi arabasını getirdiğinde.

"Hazır mısın, Gazap?" diye sordu Kardeş.

"Beni nerede istiyorsun?"

"Tam burada, göğsünün yanında." Vishous uzun, ince, steril bir paket aldı ve yırtarak açtı. İçindeki iğne yaklaşık on beş santim uzunluğundaydı ve bir kalem kalınlığında görünüyordu. "Kalp atışları nasıl gidiyor, Beth?"

"Yavaşlıyor. Tanrım, çok zayıf."

"Marissa? Daha iyi duyabilmesi için sessiz olmanı isteyeceğim, tamam mı?"

Marissa ağzını kapattı ve içinden dua etmeye devam etti.

Geçen dakikalar içinde Butch'un etrafında donmuş bir tabloya dönüştüler. Odada hareket eden tek şey, bileklerindeki derin yaralardan damlayan ve giderden aşağı akan kanıydı. Yerdeki yumuşak gug, gug, gug sesleri Marissa'nın çığlık atmasına neden oldu.

"Hâlâ atıyor," diye fısıldadı Beth.

"Şimdi şöyle olacak," dedi Vishous, Butch'un vücudunda bir ileri bir geri bakarak. "Beth bana işaret verdiğinde masayı dik konuma getireceğim. Ben Wrath üzerinde çalışırken, siz ikinizin Butch'un bileklerini mühürlemenizi istiyorum. Saniyeler önemli. O yaraları çabucak kapatmanız gerekiyor, anlaştık mı?"

İkisi de başını salladı.

"Daha yavaş," dedi Beth. Koyu mavi gözlerini saate dikti ve steteskobun kulaklıklarından birini daha sıkı bastırmak için elini kaldırdı. "Daha yavaş..."

Saniyeler aniden sonsuzluğa uzandı ve Marissa bir tür otomatik pilota geçti, korku ve paniği bir anda ortaya çıkan güçlü bir odağın altına gömüldü.

Beth kaşlarını çatı. Sanki yardımcı olacakmış gibi daha da eğildi. "Şimdi!"

V masayı düzleştirdi ve Marissa Butch'un bileklerinden birine koşarken Beth de diğerine uzandı. Onlar yaraları emerek kapatırken, V kalın iğneyi Wrath'ın kolunun tam kıvrımına soktu.

"Herkes geri çekilsin," diye bağırdı V, silahı kralın damarından çekerken.

Şırıngayı avucunun içinde tutacak şekilde kavrayışını değiştirdi ve Butch'un üzerine eğildi. Aceleci hareketlerle parmak uçlarıyla göğüs kafesinin etrafını yokladı. Sonra iğneyi Butch'un kalbine sapladı.

Pistona basıldığında Marissa tökezleyerek geri çekildi. Biri onu yakaladı. Gazap.

V şırıngayı çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. Sonra çarpışma arabasının küreklerini aldı ve Makineden meyve suyu sesi geliyor.

"Temiz!" V bağırdı. Ve Butch'un göğsündeki metal pedleri tokatladı.

Butch'un gövdesi sarsıldı ve V parmaklarını erkeğin şahdamarına götürdü.

"Temiz!" Butch'a tekrar vurdu.

Vishous kürekleri çarpışma arabasına fırlatıp Butch'un burun deliklerini sıkarak ağzına iki kez üflerken Marissa Wrath'ın kollarına yığıldı. Sonra Kardeş göğüs kompresyonuna başladı. Kalp masajı yaparken, sanki Butch'a kızmış gibi dişlerini göstererek hırladı.

Cildi artık griye dönüyordu. "... üç... dört... beş..."

V saymaya devam ederken, Marissa kurtulmak için mücadele etti. "Butch? Butch... gitme... bizimle kal. Benimle kal."

"... dokuz... on." V geri çekildi, Butch'un ağzına iki nefes üfledi, sonra parmağını erkeğin boğazına koydu.

"Lütfen, Butch," diye yalvardı.

V steteskopa gitti. Diski hareket ettirip aradı. "Hiçbir şey yok. Kahretsın."

Otuz Sekizinci Bölüm

İki dakika sonra, Kardeş kalp masajını bıraktığında Marissa V'nin omzunu tuttu. "Pes edemezsin!"

"Ben değilim. Bana kolunu ver." Verdiğinde, Vishous bileğinin derisini kesti. "Ağzının üzerinden. Şimdi."

Marissa koşarak Butch'un başına gitti, dudaklarını ve dişlerini ayırdı ve Vishous göğüs kompresyonlarına devam ederken dilimi ona doğru koydu. Nefesini tuttu, Butch'un içmeye başlaması için dua ediyordu. ve yardım etmek.

Ama, hayır... O ölmüştü... Butch ölmüştü... Butch ölmüştü

-

Birisi inliyordu. O inliyordu. Evet, o sesi çıkarıyordu.

Vishous durdu ve Butch'un boynunu yokladı. Sonra stetoskopu bulmaya çalıştı. Marissa Butch'un göğsünün hareket ettiğini gördüğünü sandığında diski yere bırakıyordu. Belki de görmemişti.

"Butch?" dedi.

"Bir şey buldum." Vishous diski yeniden yerleştirdi. "Evet... Bir şey buldum-"

Burnundan bir nefes çekerken Butch'un kaburgaları genişledi. Sonra ağzı bileğine doğru hareket etti.

Yaranın dudaklarının üzerine daha iyi oturması için kolunu yeniden konumlandırdı. "Butch?"

Göğsü daha derinden şişti, havayı ciğerlerine çekerken ağzı damarından geri çekildi. Bir duraklama oldu ve sonra bir nefes daha. Daha derin...

"Butch? Yapabilir misin-"

Butch'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Ve içi buz kesti.

Sevdiği erkek o bakışta yoktu. İçinde hiçbir şey yoktu. Sadece boş bir açlık.

Bir kükremeyle kolunu yakaladı, tutuşu o kadar güçlüydü ki nefesi kesildi. Ağzıyla yapışp vahşice çekerek içmeye başladığında kaçış yoktu. Bükerek Masanın üzerinde, burnundan nefes alıp büyük çekişlerle yutkunurken gözleri sabitlenmiş, hayvansı bir şekilde bileğini kavradı.

Acının içinde, tam bir korku hissetti.

Bana hala orada olduğunu söyle, diye düşündü. Bana hala bizimle olduğunu söyle...

Başının dönmesi uzun sürmedi. "Çok fazla alıyor," dedi Vishous, tüm aciliyetiyle.

Cevap veremedi odadaki bir kokunun farkına vardı, karanlık bir koku... evet, bir bağlanma kokusu. Gazap'ın. Ancak

Neden çiftleşme bölgesini şimdi ve burada kurma ihtiyacı hissetsin ki?

Sallandı ve Vishous'un sert parmakları onun üst kolunu yakaladı. "Marissa, işin bitti."

Ama Butch açlıktan deliye dönmüştü. "Hayır! Hayır-"

"Bırak ben devralayım."

Marissa'nın gözleri Beth'e kaydı... sonra Wrath'a odaklandı. Shellan'ının yanında duran Wrath'ın yüzü sert çizgilerle belirlenmiş, vücudu bir şeyle savaşıyor gibiydi.

"Marissa? Onu beslememe izin verir misin?" Beth söyledi.

Marissa kraliçeye baktı. Tanrım, bu sözler, Temmuz ayında söylenmiş olan aynı sözler... Wrath'ın

Vücut yaşamın kıyısında dengede duruyordu ve Marissa'nın damarı ihtiyaç duyulan şeydi.

"Yapacak mısın, Marissa?"

Kadın uyuşmuş bir şekilde başını sallarken, Wrath hırlamaya başladı, dudakları beyaz bıçaklara dönüşen dişlerini sıyırıyordu.

Tanrım, bu çok tehlikeli bir durumdu. Tamamen bağlı erkekler paylaşmazdı. Asla. Aslında, beslenme söz konusu olduğunda başka bir erkeğin dişlerinin yanına yaklaşmasına izin vermeden önce ölümüne savaşırlardı.

Beth başını kaldırıp cehennem arkadaşına baktı. O bir şey söylemeden önce Wrath, "V, buraya gel ve beni geride tut," diye ısırdı.

Vishous krala yaklaşırken Rhage'in de yanında olmasını diledi.

Kahretsin... Bu kötü bir fikirdi. Safkan, bağlı bir erkek vampir, Shellan'ının bir başkasını beslemesini izlemek üzereydi. Kahretsin, Kâtip Bakire Beth'in gelmesini önerdiğinde,

V bunun bir damar olabilmek için değil, törensel amaçlarla yapıldığını varsaymıştı. Ama seçenek neydi ki? Butch Marissa'yı kurutacaktı ve yeterli parası olmayacaktı. Evde bu işi yapabilecek başka bir dişi daha vardı: Mary hâlâ insandı ve Bella hamileydi.

Ayrıca, Rhage ya da Z ile uğraşmak daha mı kolay olacak? Canavar için top büyüklüğünde bir uyuşturucu tabancasına ihtiyaçları var ve Z... şey, lanet olsun.

Beth uzandı ve cehennem arkadaşının yüzünü okşadı. "Belki de izlememelisin."

Gazap onu boğazından yakaladı ve sertçe öptü. Sonra bileğini kaldırdı ve damarını açarak etini çizdi.

"Ona git. Şimdi." Onu itti, sonra da vücudunu duvara çarptı. "Vishous, beni tutsan iyi edersin. Yoksa bu iş çirkinleşecek."

Wrath'ın müthiş vücudu titriyor, kasları geriliyor, derisi ter içinde kalıyordu. Sargılarının arkasından gözleri öyle şiddetli bir ışıkla parlıyordu ki açıkça görebiliyordu.

V kendini kralına doğru fırlattı ve anında, gergin bir dirençle karşılaştı. Yüce Tanrım, bu bir boğayı zapt etmek gibi olacaktı.

"Neden... gitmiyorsun?" V, Wrath'ın bedenini yerinde tutmaya çalışırken homurdandı.

"Kapıya ulaşmak için onları geçmemiz gerekecek. İmkânı yok."

V başını çevirdi ve masaya baktı.

Dostum, Marissa Butch'tan kurtulamazsa kendini yerde bulacaktı. Ve eğer o kan kaynağı ağzından çıkarsa polis cehennem gibi dövülecekti.

"Beth!" O ve Wrath boğuşurken V bağırdı. "Polisin burun deliklerini sıkıştır. Sıkıca sık ve alnını aşağı doğru tut. Onu bırakmasını sağlamanın tek yolu bu."

Beth Butch'un burnunu tuttuğunda, polis sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi insanlık dışı bir ses çıkardı. Ve sanki yemeğini elinden alacak olan kişiyle dövüşmeye hazırmış gibi vücudu masanın üzerine yığıldı.

Tanrım, lütfen Beth'e saldırmasına izin verme, diye düşündü V. Öfke o kadar alevliydi ki serbest kalıp adamı öldürebilirdi. Lütfen

Kadınlar bunu çok güzel idare etti. Marissa bileğini çekerek Butch'un omuzlarına vurdu ve Beth bileğini ağzına götürürken onu yerde tuttu. Bu sırada

O taze damar ona geldiğinde, Butch yeni kanı bir bebek gibi aldı ve tadıyla inledi.

Bu da doğal olarak Wrath'ın çılgına dönmesine neden oldu.

Kralın bedeni masaya doğru savruldu, Vishous da beraberinde sürüklendi.

"Marissa!" V elini kaydırarak Wrath'ın belini bir kuşak gibi sardı. "Burada yardıma ihtiyacım var!"

Wrath'a baktı... ve o iyiydi - lanet olsun, dişi iyiydi.

Kuşkusuz Butch'un yanında olmak istiyordu. Bunun yerine, hızla yaklaştı ve vücudunu çözülmek üzere olan Wrath karmaşasına çarptı. Kral tökezleyerek geri çekildi.

Çarpmanın şiddetiyle V kendini yeniden konumlandırdı, başı kötü bir açıyla burkulmuştu ama kolları tam olması gerektiği yerdeydi.

Biri Wrath'ın sırtında ve boynunda, diğeri de belinde kilitlenmişti. V kıkırdamak için bir bacağını Wrath'ın kalçalarına doladı, böylece erkek tekrar ileri atılırsa önce o tökezleyecekti.

Sanki bir işaretmiş gibi Marissa da aynısını yaptı, bacaklarından birini Wrath'inkine doladı ve bir kolunu onun göğsünün önünden geçirdi.

Oh... kahretsin. Bileğinden kan akıyordu.

"Marissa... kolunu bana doğru çek..." V derin bir nefes aldı, kasları geriliyordu. "Marissa..."

Onu duymamış gibi görünüyordu. Sedyede olanları izlemekle meşguldü.

"Marissa... kanaman var. Lanet bileğini indir."

Dirseğini kaydırıp ve kolu düştü ama gerçekten kendine odaklanmamıştı.

Ta ki V dudaklarını tenine değdirene kadar. Sonra nefesi kesildi ve aşağı baktı.

Gözleri buluştu. Kızınki genişti.

"Sadece kanamanı önlemek için," dedi bileğine karşı. Butch bir ses çıkarınca eşine geri döndü.

Ve aniden, tuttuğu yüke rağmen zaman V için durdu. Marissa'nın bileğindeki çiğnenmiş yarayı yalayıp yaraları kapatırken onun mükemmel profiline baktı, Acılarını hafifletmek, iyileşme sürecini başlatmak. Adını koymak istemediği bir şeyin etkisiyle dilini tekrar tekrar kızın teninde gezdirdi, hem kızın kanını hem de... Butch'un ağzını tattı.

Vishous yalamayı gerekenden daha fazla tekrarlardı. Ve son vuruşta, durması gerektiğini anladığında çünkü çizgiyi çoktan aşmıştı... dikkat etmezse Wrath'ın kontrolünü kaybedeceğini biliyordu... son vuruşta Butch'a baktı. Ve dudaklarını ağzının derisine bastırarak öptü.

Oda arkadaşına veda ediyormuş gibi garip bir hisse kapıldı.

Butch bir girdabın içinde uyandı. Bir girdap. Bir... blender.

Vücudunda bir uğultu vardı, her bir kasın kasılmasına neden olan bir şey. O... bir şey içiyordu. Gözlerini yaşartacak kadar iyi bir şey... diline koyu ve hoş gelen bir şey, koyu bir şarap. Tekrar tekrar yutarken, şöyle düşündü Daha önce de böyle bir şey tattığını belli belirsiz hatırlıyordu. Tam olarak bu değil ama-

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve neredeyse bayılıyordu.

Kahretsin, yaşıyordu ve diğer taraftaydı ve...

Bekle, bu Marissa değildi. Siyah saçları yüzüne doğru sarkıyordu.

Ağzını yolundan çekti. "Marissa?"

Onun cevabını duyduğunda, sesine doğru baktı. Sadece geri çekilmek için.

Güzel... Tanrım. Tam olarak görmeyi beklediği şey değildi ve yeni hayatına hoş geldin vagonu da değildi. Hem de hiç.

Gazap bir cumartesi gecesi filminden fırlamış gibiydi, iri yarı, hırlayan bir vampir canavarı, dişlerini göstermiş, gözleri parlıyordu. Ve Butch'u istiyordu.

İyi haber, Vishous ve Marissa tarafından engelleniyor olmasıydı. Kötü haber ise onun kontrolünü kaybetmenin eşiğinde görünüyordu olmalarıydı.

Butch bileğindeki yarayı emerek kapatmaya çalışan Beth'e baktı. "Oh... kahretsin." Ondan çok içmişti, değil mi? Oh... kahretsin.

Başını masaya yasladı. Gazap onu öldürecekti. Kesinlikle öldürecekti. O çocuğun gitmesine izin verdiklerinde, kral onunla yerleri silecekti.

Beth üçlüye doğru yürürken Butch küfrediyor ve kapıya olan mesafeyi ölçüyordu.

"Gazap mı?" Daha alçak bir sesle, "Onu tutmaya devam et," dedi.

Butch yan döndü ve Marissa'nın gözleriyle buluştu, şimdi hayatını kaybetmek üzere olmaması için dua ediyordu. Dişisine yaklaşmak için sabırsızlanıyordu ama bu öyle bir durumdu ki dikkatle dağıtılması

gerekiyordu. "Gazap mı?" Beth tekrarladı.

Wrath'ın içgüdüleri o kadar ateşlenmişti ki, Butch yerine ona odaklanmasını sağlamak için bir süre onunla konuşmak zorunda kaldı.

"Her şey bitti, tamam mı?" Onun yüzüne dokundu. "Bitti, bitti."

Wrath çaresizlik içinde inleyerek dudaklarını kadının avucuna bastırdı, sonra da acı içinde gözlerini kapadı. "Söyle onlara... söyle

Yavaşça bırakmaları için. Ve Beth... Beth, sana doğru geleceğim. Bunu durduramam. Ama bu onu öldürmekten daha iyi olacak..."

"Evet... çok daha iyi," diye onayladı Butch.

Beth geri adım attı ve kendini destekledi. "Bırak onu."

Bir kaplanı serbest bırakmak gibiydi. Marissa eğildi ve Wrath, Vishous'u öyle bir güçle fırlattı ki, kardeş bir dolaba çarptı.

Kral tek bir koordineli hamleyle Beth'e saldırdı ve onu boğazından ısırды. Beth nefesini tutup kendinden geçerek geriye düşerken, Wrath dönüp Butch'a gözlerinde saf bir cinayetele çiviledi.

Kralın artık beslenmek için değil, işaretlenmek için içtiği açıktı ve bağlanma kokusu odayı dolduran çığlık atan bir uyarıydı. Amacına ulaştığını hisseder hissetmez shellan'ını kollarına aldı ve oradan ayrıldı. Nereye gittiklerine dair hiçbir şüphe yoktu: kapısı olan en yakın odaya, böylece onun içine girebilecekti.

Butch, Marissa'ya uzandı ve Marissa ona, umutsuzlara verilen umut gibi geldi: aydınlatıcı bir sıcaklık, yaşamaya değer bir gelecek vaadi, sevgi dolu bir lütuf. Kız ona doğru eğilip sıkıca sarıldığında, Butch onu usulca öptü ve bir sürü saçma sapan şey söyledi, kelimeler onu kontrolsüz, düşünülmemiş bir telaşla terk etti.

Nefes almak için biraz ayrıldıklarında Vishous'a baktı. Kardeşi açık kapının yanında beceriksizce duruyor ve yere bakıyordu, iri vücudu hafifçe titriyordu. "V?"

V'nin elmas gözleri kalktı ve hızla kırıştırdı. "Hey, dostum." Butch elini uzattığında Vishous başını salladı. "Döndüğüne sevindim, polis."

"Siktir git, buraya gel. V... gitcha ass here."

V ellerini ceplerine soktu ve yavaşça sedyeye doğru yürüdü. Onları birleştiren Marissa oldu, Vishous'un kolunu Butch'un kardeşinin avucuna ulaşabilmesi için yukarı ve dışarı çekti.

"İyi misin?" Butch sıkarak sordu.

Bir anlığına, tutuşu geri döndü. Sonra V, boktan tekmelerinden birini bir at gibi ezdi ve teması kesti. "Evet. Tamam."

"Teşekkür

ederim." "Evet."

V o kadar gergindi ki Butch ona acıdı ve konuyu değiştirdi. "Yani bitti mi? Bu kadar mı?"

V keçi sakalını sıvazladı ve saate baktı. Sonra Butch'un vücuduna baktı. "Bir on dakika daha bekleyelim."

Peki, tamam. Butch zamanını ellerini Marissa'nın kollarında aşağı yukarı gezdirerek geçirdi. Ve omuzlarında. Ve yüzünde. Ve saçlarını.

Sonunda V mırıldandı, "Sanırım bitti."

Kardeşinin sesinde tuhaf bir hayal kırıklığı olsa da Butch sırttı. "O kadar da kötü değildi. Ölme kısmı hariç tabii. O..." Cümlelerin sürüklenmesine izin verdi ve kaşlarını çatı.

"Ne oldu?" Marissa söyledi.

"Bilmiyorum, ben-" Bir şeyler oluyordu... Bağırsaklarında bir şeyler...

Vishous masaya geldi. "Neler oluyor, polis?"

"I..." Büyük bir acı dalgası, vücudunu saran ve mümkün olan her açıdan onu kesen çivilerden bir kefen gibi üzerine geldi. Saldırı altında nefesi kesildi, görüşü bayılıyor, sonra geri geliyor. "Oh, kahretsin. Ölüyorum..."

Vishous'un yüzü onunkinin önünde belirdi. Ve piç kurusu gülümsüyordu... kocaman, ŖiŖman bir Cheshire kedisi srıtıŖı. "DeęiŖiklik bu, ArkadaŖım. Ŗimdi... Ŗimdi dönüyorsun."

"Bu da ne-" Kelimeyi ıkaramadı. Bildiği tek Ŗey kızgın acı oldu ve kendi içinde derinlere çekildi, dönen iŖkencenin içinde kayboldu. Daha da yoęunlaŖtıa, bayılmayı umdu. Ama yle olmadı.

Yüz elli ıŖık yılı acı çektikten sonra Patlama baŖladı: Uyluklarındaki kemikler ilk kırılanlar oldu ve inledi ama bunun üzerinde duracak zaman yoktu çünkü sırada üst kolları vardı. Sonra omuzları. Omurgası... alt bacakları... elleri... ayakları... kafatası çığlık attı ve çenesi ağrıdı. Yuvarlandı... iki diŖini tükürdü...

DeęiŖim kasırgası boyunca Marissa onunlaydı, onunla konuŖuyordu. Onun sesine ve kafasındaki görüntüsüne tutundu, acı dolu dünyasında sabit olan tek Ŗey buydu.

Bölüm Otuz Dokuz

Şehrin öbür ucunda, çok güzel, çok تنها bir evde, John ilk birasını bitirdi. Ve sonra ikincisini. Ve üçüncüsünü. Midesinin bunları kaldırabilmesine şaşırmıştı, ama biralar rahatça içildi ve öyle de kaldı.

Blaylock ve Qhuinn yatağın önünde yere uzanmış, plazma ekran televizyona kilitlenmiş, her yerde olan sKillerz oyununu oynuyorlardı. Doğanın bir ucubesi tarafından, John ikisini de yenmişti, bu yüzden ikincilik için mücadele ediyorlardı.

John, Blaylock'un yorganına uzanırken Corona şişesini ağzına götürdü, boş olduğunu fark etti ve saate baktı. Fritz onu birazdan alacaktı.

Yirmi dakika ve bu bir sorun olabilir. Vızıldıyordu. Sertti.

Gerçekten güzeldi.

Blaylock güldü ve yere yığıldı. "Beni yendiğine inanamıyorum, seni piç kurusu."

Qhuinn birasını aldı ve elindeki şeyle Blay'in bacağına hafifçe vurdu. "Üzgünüm koca adam. Ama sen berbatsın."

John başını elinin üzerine yasladı, tamamen kendinden geçmiş ve yumuşak olmanın tadını çıkarıyordu. O kadar O kadar uzun süredir kızgındı ki, rahatlamanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordu.

Blay sırtıarak ona baktı. "Tabii ki, oradaki güçlü/sessiz asıl kış tekmeleyici. Senden nefret ediyorum, biliyor musun?"

John gülümsedi ve adamı tersledi. Yerdeki ikili gülüşürken bir BlackBerry sesi duyuldu.

Qhuinn cevapladı. Bir sürü Uh-huh yaptı. Kapattı. "Kahretsin... Lash bir süre geri gelmeyecek. Görünüşe göre sen" -adam John'a baktı- "onun ödünü kopardın."

"Dostum, o çocuk her zaman bir pislikti," dedi Blay.

"Düpedüz."

Bir süre sessiz kaldılar, Too Short'un "Nasty" şarkısını dinlediler. Sonra Qhuinn'in yüzünde gergin bir ifade belirdi.

Biri mavi, diğeri yeşil olan gözleri kısıldı. "Hey, Blay... nasıldı?"

Blay'in bakışları hızla tavana yöneldi. "Senin için sKillerz'de kaybetmek mi? Gerçek bir vızıltı, çok teşekkür ederim."

"Bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun."

Blay lanet okuyarak küçük buzdolabına uzandı, bir bira daha çıkardı ve açtı. Adam yedi tane içmişti ve her zamanki gibi ayık görünüyordu. Tabii aynı zamanda dört McDonald's Big Mac, iki büyük boy patates kızartması, bir çikolatalı süt ve iki vişneli turta. Ayrıca bir paket Ruffles.

"Blay? Hadi ama... Ne oldu?"

Blaylock şişeden bir yudum aldı ve sertçe yutkundu. "Hiçbir şey."

"Siktir. Seni."

"Peki, tamam." Blay bir nefes daha çekti. "Ben... ah, ölmek istedim, tamam. Öleceğime ikna olmuşum. Sonra ben... bilirsin..." Boğazını temizledi. "Ben... ah, onun damarını aldım. Ondan sonra daha da kötüleşti. Hem de çok daha kötü."

"Kimin damarıydı?"

"Jasim'in."

"Vay be. Kız çok seksi."

"Her neyse." Blay yana eğildi, bir sweatshirt kaptı ve kalçalarının üzerine çekti. Sanki elinde değerli bir şey varmış gibi Orayı örtmek.

Qhuinn hareketi takip etti. John da öyle. "Onu yakaladın mı, Blay?"

"Hayır! İnan bana, geçiş dönemi başladığında, seks senin zihin."

"Ama daha sonra duydum-"

"Hayır, onunla yapmadım."

"Tamam, sorun değil." Ama belli ki Qhuinn arkadaşının deli olduğunu düşünüyordu. "Peki ya değişim? Nasıl hissettirdi?"

"Ben... Ben parçalandım ve tekrar bir araya geldim." Blay derin derin içti. "İşte bu kadar."

Qhuinn küçük ellerini büktü, sonra da yumruk yaptı. "Farklı hissediyor musun?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Tanrım, Qhuinn-"

"Saklayacak neyiniz var? Hepimiz bunu yaşayacağız. Yani... kahretsin, John, bilmek istiyor olmalısın, değil mi?"

John Blay'e baktı ve ikisinin konuşmaya devam etmesini umarak başını salladı.

Bunu izleyen sessizlikte Blaylock bacaklarını uzattı. Giydiği yeni mavi kot pantolonun içinden, ağır uyluk kasları kasıldı ve gevşedi.

"Peki şimdi nasıl hissediyorsun?" Qhuinn sordu.

"Kendim. Sadece... Bilmiyorum, çok daha güçlüyüm."

"Niiiiice." Qhuinn güldü. "Sabırsızlanıyorum."

Blaylock'un gözleri başka yöne kaydı. "Bu dört gözle beklenecek bir şey değil. Güven bana."

Qhuinn başını salladı. "Bu konuda çok yanılıyorsun." Bir duraklama oldu. "Artık çok mu sertleşiyorsun?"

Blay bir ahırın rengine döndü. "Ne?"

"Hadi ama, bunun geleceğini biliyor olmalıydın. Sen de biliyor musun?" Sessizlik uzadı. "Alo? Blay? Soruya cevap ver. Var mısın?"

Blay yüzünü ovuşturdu. "Um... evet."

"Sık sık mı?"

"Evet."

"Çalışıyorsun, değil mi? Yani... çalışmalısın. Peki bu nasıl bir şey?" "Sen aklını mı kaçırdın? Ben-"

"Bize sadece bir kez söyle. Bir daha sormayız. Yemin et. Değil mi, John?"

John yavaşça başını salladı, nefesini tuttuğunun farkındaydı. Rüyalar görmüştü, erotik rüyalar, ama bu gerçekten olmasıyla aynı şey değildi. Ya da bunu ilk elden duymakla.

Ne yazık ki Blaylock susmuş görünüyordu. "Tanrım, Blay...

nasıl bir şey? Lütfen. Hayatım boyunca Sahip olduğun şeyi bekliyorum. Başka kimseye soramam... Yani, bu bokla babama mı gideceğim? Çıkar ağzındaki baklayı.

Gelmek nasıl bir duygu?"

Blay birasının üzerindeki etiketi karıştırdı. "Güçlü. İşte böyle bir şey. Bu sadece... biriken güçlü bir telaş ve sonra... patlarsın ve sürüklenirsin."

Qhuinn'in gözleri kapandı. "Dostum, bunu istiyorum. Erkek olmak istiyorum." Tanrım, bu tam da John'un arzuladığı şeydi.

Blay Corona'sını yudumladı, sonra ağzını sildi. "Elbette, şimdi... şimdi bunu biriyle yapmak istiyorum."

Qhuinn o yarım gülümsemelerinden birini takındı. "Peki ya Jasim?"

"Hayır. Benim tipim değil. Ve bununla işimiz bitti. Konuşma bitmiştir."

John saate baktı, sonra ayaklarını sürüyerek yatağın kenarına geldi. Hızlıca bir şeyler karalayarak defterine yazdı ve parlattı. Blay ve Qhuinn başlarıyla onayladılar.

"İyi anlaşma," dedi Blay.

"Yarın gece takılmaya hazır mısın?" Qhuinn sordu. John başını salladı ve ayağa kalktı; ancak tökezledi ve kendini yatağın üzerinde yakalamak zorunda kaldı.

Qhuinn güldü. "Şu haline bak, serseri. Yüzleşmişsin."

John sadece omuz silkti ve kendini kapıya doğru götürmeye odaklandı. Kapıyı açtığında Blay, "Yo, J?" dedi.

John omzunun üzerinden baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Şu işaret dili şeyini nereden öğrenebiliriz?"

Qhuinn başını salladı ve bir bira daha açtı. "Evet, nerede?"

John gözlerini kırptırdı. Sonra defterine "İnternet" yazdı. Amerikan İşaret Dili'ni ara.

"İyi anlaşma. Bize yardım edebilirsin, değil mi?" John başını salladı.

İkili televizyona geri döndü ve başka bir oyun açtı. John kapıyı kapatırken onların gülüşmelerini duydu ve gülümsemeye başladı. Sadece utancın acısını hissetmek için.

Tohr ve Wellsie öldü diye düşündü. Bir şeylerden zevk almamalıydı. Gerçek bir adam, hedefinden, düşmanlarından... başka bir şey için dikkatini dağıtmazdı. arkadaşlarla birlikte.

John koridorda sallanarak ilerledi ve dengede durmak için bir kolunu dışarı attı.

Sorun şuydu ki... sadece erkeklerden biri olmak çok iyi hissettiriyordu. Her zaman arkadaşları olsun istemişti. Büyük bir grup falan değil. Ama birkaç tane, sağlam, güçlü arkadaş.

Ölene kadar güvenebileceğin türden. Kardeş gibi.

Marissa, Butch'un nasıl hayatta kaldığını anlamadı. vücuduna oldu. Bu imkansız görünüyordu. Ancak bu, erkeklerin, özellikle de savaşçıların yaşadığı bir şeydi. Ve Wrath'ın soyundan geldiği için, içinde kesinlikle o kalın kanı taşıyordu.

Saatler sonra bittiğinde, Butch artık buz gibi olan odada masanın üzerinde yatıyor, sadece nefes alıyordu. Cildi balmumuydu ve on iki maraton koşmuş gibi ter içindeydi. Ayakları sedyenin en ucundan sarkıyordu. Omuzları neredeyse iki katı büyüklükteydi ve boxer'ı kalçalarını sıkıca sarıyordu.

Yine de yüzü onu rahatlatmıştı. Daha önce olduğu gibiydi, yeni bedeniyle orantılıydı ama aynıydı. Ve gözleri açıldığında, çok iyi bildiği ela rengindeydi ve içlerinde sadece ona ait olan bir ruh vardı.

Konuşamayacak kadar sersemlemişti ama titriyordu, bu yüzden kadın ona bir battaniye getirdi ve üzerine serdi. Yumuşak ağırlık yere indiğinde, sanki teni çok hassasmış gibi irkildi, ama sonra seni seviyorum sözcüklerini mırıldandı ve uykuya daldı.

Birdenbire, hayatında hiç olmadığı kadar yorgun düştü.

Vishous yerdeki kanı sprey başlığıyla temizlemeyi bitirdi ve "Hadi yiyelim," dedi.

"Onu terk etmek istemiyorum."

"Biliyorum. Fritz'den bize bir şey getirmesini istedim ve o da hemen dışarıda bıraktı."

Marissa Kardeş'i Ekipman Odası'na kadar takip etti ve her ikisi de duvardan dışarıya doğru yerleştirilmiş çift kişilik banklara oturdular. Minçika, eğitim hançeri, kılıç ve silah raflarının ortasında Fritz'in küçük piknik atıştırmalıklarını yediler. Sandviçler güzeldi, elma suyu ve yulaflı kurabiyeler de öyle.

Bir süre sonra Vishous bir el sarması yaktı ve arkasına yaslandı. "O iyi olacak, biliyorsun."

"Bunu nasıl atlattığını anlayamıyorum." "Benimki de böyleydi."

İkinci jambonlu sandviçi ağzına götürürken durdu. "Gerçekten mi?"

"Aslında daha kötüsü. Olay olduğunda ben ondan daha küçüktüm." "Yine de içi aynı, değil mi?"

"Evet, o hâlâ senin oğlun."

Sandviçini bitirdiğinde, iki bacağını da bankın üzerine koydu ve sırtını duvara yasladı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni mühürlüyor." Bileğini uzattı.

Elmas bakışları başka yöne kaydı. "Sorun değil."

Sessizlikte göz kapakları sarktı ve uyanmak için kendini salladı.

"Nan, bırak kendini," diye mırıldandı Vishous. "Onu izleyeceğim ve kendine gelir gelmez sana haber vereceğim. Hadi... uzan."

Uzandı, sonra yan tarafına kıvrıldı. Uyumayı beklemiyordu ama yine de gözlerini kapattı.

"Başını kaldır," dedi Vishous. Başını kaldırdığında kulağının altına rulo yapılmış bir havlu koydu. "Bu boynun için daha iyi."

"Çok nazıksınız."

"Dalga mı geçiyorsun? Rahatsız olmana izin verdiğim için polis kıcıma tekmeyi basar."

Vishous'un elini saçlarında gezdirdiğine yemin edebilirdi ama sonra bunun aklından geçtiğini anladı.

"Peki ya sen?" dedi usulca, adam diğer banka otururken. Tanrım, o da en az onun kadar yorgun olmalıydı.

Gülümsemesi mesafeliydi. "Benim için endişelenme, kadın. Sadece uyu."

Şaşırtıcı bir şekilde, o yaptı.

* * *

V, Marissa'nın yorgunluktan bayılmasını izledi. Sonra başını eğdi ve PT/ilk yardım odasına baktı. Buradan Polisin çok daha büyük olan ayak tabanlarını görebiliyordu. Dostum... Butch artık gerçekten onlardan biriydi. Bir kart taşıyan, dişli, savaşçı bir erkek. yaklaşık altı, belki de altı-yedi boyundaydı. Wrath'ın soyu kesinlikle bu çocuğun içindeydi ve V bunun nedenini öğrenip öğrenemeyeceklerini merak ediyordu.

Ekipman Odası'nın kapısı açıldı ve Z içeri girdi, Phury de hemen arkasındaydı.

"Ne oldu?" diye sordu ikisi birlikte.

"Şşşt." V, Marissa'ya başını salladı. Sonra kısık bir sesle,
"Kendin gör. O içeride."

İkisi kapıya doğru gitti. "Lanet olsun..." Phury nefes aldı.

"Bu büyük bir şey," diye mırıldandı Z. Sonra havayı kokladı.
"Neden her yerde Wrath'ın bağlanma kokusu var - yoksa ben miyim?"

V ayağa kalktı. "Dışarıya, spor salonuna gel, ikisini de uyandırmak istemiyorum."

Üçü mavi minderlerin üzerine yürüdü ve V kapıyı arkalarından büyük ölçüde kapattı.

"Peki Wrath nerede?" Otururlarken Phury sordu. "Tüm bu olanlara tanıklık etmek için burada olduğunu sanıyordum."

"O meşgul." Hiç şüphe yok.

Z kapıya baktı. "O polis büyük, V. O polis gerçekten büyük."

"Biliyorum." V sırt üstü uzandı ve bir nefes çekti. Nefesini verirken kardeşlerine bakmayı reddetti.

"V, o gerçekten büyük."

"Oraya gitme bile. Nasıl biri olacağını bilmek için henüz çok erken."

Z kafatası süsünün üzerini ovuşturdu. "Sadece söylüyorum. O-" "Biliyorum."

"Ve içinde Wrath'ın kanı var."

"Biliyorum ama bak, daha çok erken Z. Çok erken. Ayrıca, annesi bir Seçilmiş değil."

Z'nin sarı gözleri sinirlenmişti. "Bana sorarsanız aptalca bir kural."

Kırkınıc Bölüm

Butch sedyede uyandı ve burnundan derin bir nefes aldı. Bir Şey kokluyordu. Onu çok memnun eden bir Şey. Onu güçle mırıldanmaya iten bir Şey. Benim, dedi kafasının içinde bir ses.

Sözcükten kurtulmaya çalıştı ama sözcük daha da yüksek sesle çıkmaya başladı. Aldığı her nefeste tek bir hece tekrarlanıyordu.

Kalbinin atışı gibi olana kadar beyni: İstemsiz. Hayatının kaynağı. Ruhunun merkezi.

Bir iniltiyle masanın üzerine oturdu, ancak bir süre sonra dengesini kaybetti ve neredeyse yere düşüyordu. Kendini tutarken kollarına baktı. Ne-hayır, bu yanlıŐtı. Bunlar onun kolları değildi ya da... kahretsin, bacakları da değildi. Kalçaları çok büyüktü.

Bu ben değilim, diye düşündü.

Benim, ses tekrar geldi.

Etrafına baktı. Tanrım, klinik odasındaki her Şey kristal berraklığındaydı, sanki gözleri pencereymiŐ gibi temizlendi. Ve kulakları... Floresan ıŐıklara baktı. Tüplerin içinden geçen elektriği gerçekten duyabiliyordu.

Benimkini.

Tekrar nefes aldı. Marissa. Bu koku Marissa'ya aitti. Yakınlardaydı-

Ağzı kendiliğinden açıldı ve hırıltılı bir kelimeyle biten derin, ritmik bir mırıltı çıkardı: Benim.

Kontrol kulesini fark ettiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı. kafası tamamen ele geçirilmişti. Artık mantıklı değildi.

daha önce Marissa'ya karşı hissettiklerini geçici bir heves gibi gösteren sahiplenme içgüdüğü tarafından yönetiliyordu.

Benimkini!

Kalçalarına baktı ve ne olduğunu anladı artık çok küçük olan boxer'ının içinde ne yapıyordu? Aleti de geri kalanıyla birlikte büyümüşü ve ince pamuğa doğru uzanıyordu. Adam ona bakarken sanki dikkatini çekmek istercesine seğirdi.

Oh... Tanrım. Vücudu çiftleşmek istiyordu. Marissa ile. Şimdi.

Sanki ona seslenmiş gibi, kapıda belirdi. "Butch?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir torpidoya dönüştü, vücudu ona nişan aldı ve odanın diğer ucuna fırladı. Onu yere yatırdı ve sertçe öptü, üzerine çıkarken pantolonunun önünü kavradı ve fermuarını indirdi. Homurdanarak ve zorlayarak pantolonunu pürüzsüz bacaklarından sıyırdı, kalçalarını kabaca ayırdı ve yüzünü kızın göbeğine gömdü.

Sanki bölünmüş bir kişilikmiş gibi, uzaktan kendini izledi, ellerinin gömleğini yukarı ittiğini ve onu dillerken göğüslerini yakaladığını gördü. Sonra da nasıl kullanacağını bildiği dişlerini göstererek ve sütyeninin önünü ısırarak ilerledi. Kendini durdurmaya çalışıyordu ama bir tür merkezkaç kuvvetine yakalanmıştı ve Marissa... etrafında döndüğü eksen oydu.

Girdaptan, "Özür dilerim... Tanrım... Duramıyorum..." diye inledi.

Yüzünü tuttu... ve onu tamamen hareketsiz bıraktı. İnanılmazdı ve bunu nasıl yaptığını bilmiyordu, sadece... vücudu tamamen durdu. Bu da onun farkına varmasını sağladı.

onun üzerinde garip bir kontrolü vardı. Kadın hayır derse, adam dururdu. Bir anda. Nokta.

Ama frene basmıyordu. Gözleri erotik bir ışıkla parlıyordu. "Al beni. Beni dışın yap."

Kadın kalçalarını adama doğru eğdi ve adamın vücudu yeniden çılgına döndü. Doğrulup boxer'ının kemerini yırttı ve açıkta kalan şeylerle ona çarptı. Kadının içine o kadar derinlemesine girdi, onu o kadar gerdi ki, her santiminin eldivenli olduğunu hissetti.

Kadın haykırp tırnaklarını onun kıkına batırırken, adam sert ve hızlı bir şekilde ona saldırdı. Ve seks şiddetlenirken, kendisinin iki yarısının birbirine örüldüğünü hissetti. Çılgınca pompalarken, her zaman kendisi olduğunu bildiği ses ve ona konuşan bu yeni ses bir oldu.

Orgazm olmaya başladığında onun yüzüne bakıyordu ve boşalmalar daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Daha keskin, daha güçlü ve sonsuza dek devam ediyorlardı. Onu doldurduğu şeyin sonsuz kaynağı. Ve buna bayılıyordu, zevkle başını fayansa vuruyor, bacakları adamın kalçalarına sıkıca sarılıyor, karnı adamın ona verdiği her şeyi yiyordu.

Bittiğinde, Butch nefes nefese, ter içinde ve başı dönmüş bir halde yere yığıldı. Ancak o zaman birbirlerine daha farklı oturduklarını fark etti; başı kızın üzerinde daha yukarıdaydı, kalçaları kızın bacakları arasında daha fazla yer istiyordu, elleri kızın yüzünün yanında daha büyüktü.

Omzunu öptü. Tenini yaladı. "Mmmm... ve sen de güzel kokuyorsun."

Evet, öyle. Daha önce içinden çıkan koyu baharat şimdi odada canlı bir kokuya dönüşmüştü. Ve Marissa'nın teninin ve saçlarının her yerinde işaret vardı... ve onun içinde de vardı.

Ki bu doğruydu. Kız onun kızıydı.

Onun üzerinden yuvarlandı. "Bebeğim... Bunu neden yaptığımdan emin değilim." Şey, yarısı emin değildi. Diğer yarısı ise bunu ona tekrar yapmak istiyordu.

"Bunu yaptığına sevindim." Kadının ona verdiği gülümseme ışıl ışıldı. Öğle güneşı kadar parlaktı.

Ve bunu görünce kendisinin de onun erkeği olduğunu memnuniyetle fark etti: Burada iki yönlü bir yol vardı. Onlar birbirlerine aitti. "Seni

seviyorum bebeğim."

Sözlerini tekrarladı ama sonra gülümsemesi kayboldu. "Öleceğinden çok korkuyordum."

"Ama yapmadım. Her şey bitti ve ben diğer taraftayım. Diğer tarafta seninleyim."

"Bunu tekrar yaşayamam."

"Yaşamak zorunda

kalmayacaksın."

Biraz rahatladı ve onun yüzünü okşadı. Sonra kaşlarını çattı. "Burası biraz soğuk, değil mi?"

"Hadi seni giydirelim ve ana eve geri götürelim." Gömleğini bir araya getirmek için uzandı... ve gözleri Mükemmel pembe meme uçlarıyla göğüslerine yapıştı.

Tezrar sertleşti. Patlayacak kadar doldu. Başka bir tahliye için çaresizdi.

O gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. "Bana geri dön, nallum. Bırak bedenim seni

rahatlatsın." İkinci kez sormasına

gerek kalmadı.

Ekipman Odasının dışında V, Phury ve Zsadist konuşmayı bırakıp dinlediler. Sessiz seslere bakılırsa, Butch

ayaktaydı, uyanıktı ve... meşguldü. Kardeşler gülerken V kapıyı sonuna kadar kapattı ve içerideki çift için çok mutlu olduğunu düşündü. Çok... mutlu.

O ve ikizler ateş etmeye devam ettiler, V arada bir ateş yakıyor ve Aquafina şişesine kül atıyordu. Bir saat sonra kapı açıldı ve Marissa ile Butch görüldü.

Marissa dövüş sanatları ji'si giymişti, Butch'un kalçalarında bir havlu vardı ve bağlanma kokusu her taraflarını sarmıştı. İyi kullanılmış ve çok ama çok doymuş görünüyorlardı.

"Um... hey, çocuklar," dedi polis, yüzü kızararak. İyi görünüyordu ama çok iyi hareket etmiyordu. Aslında, ellerini kullanıyordu bir koltuk değneği olarak kadın.

V gülümsedi. "Daha uzun görünüyorsun."

"Evet, ben... ah, etrafta pek iyi dolaşamıyorum. Bu normal mi?"

Phury başını salladı. "Kesinlikle. Yeni bedenime alışmam uzun zaman aldı. Birkaç gün içinde üzerinde biraz kontrol sahibi olacaksın ama bir süre tuhaf olacak."

Çift öne çıkarken, Marissa sanki Erkeğinin ağırlığı altında zorlanıyordu ve Butch, ona gerçekten ihtiyacı olduğu kadar yaslanmamaya çalışıyormuş gibi titrek görünüyordu.

V ayağa kalktı. "Çukur'a dönerken yardım ister misin?"

Butch başıyla onayladı. "Bu harika olur. Onun üzerine düşmek üzereyim."

V, Butch'un yanına bindi ve polisi destekledi. "Evde misin Jarvis?"

"Tanrım, evet. Duş almayı çok isterim."

Butch, Marissa'nın elini tuttu ve üçü yavaşça Çukura doğru gittiler.

Tüneldeki yolculuk Butch'un ayak sesleri dışında sessizdi. Ve onlar ilerlerken, V hatırladı
Kendi dönüşümünden çıkıp, yüzünün, elinin ve özel bölgelerinin her yerinde uyarı dövmeleleriyle uyanmak. En azından Butch güvendeydi ve gücü toplanırken onu koruyacak insanları vardı.

V dışarı çıkarılmış ve bir savaşçı kampının ötesindeki ormanda ölüme terk edilmişti.

Butch'un başka bir avantajı daha vardı: onu seven değerli bir kadın. Marissa onun yanında parlıyordu ve V ona çok fazla bakmamaya çalışıyordu... ama duramıyordu. Butch'a bakışları çok sıcaktı. Yani çok sıcak.

V bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.

Çukura adım attıklarında Butch düzensiz bir iç çekti. Belli ki enerjisi artık tamamen tükenmişti, dik durmaya çalışırken alnından terler boşanıyordu.

"Peki ya yatağınız?" V dedi.

"Hayır... duş. Duşa ihtiyacım var."

"Aç mısın?" Marissa sordu.

"Evet... oh, Tanrım, evet. Pastırma istiyorum. Pastırma ve..."

"Çikolata," dedi V alaycı bir ifadeyle, polisi adamın süitine doğru ilerlerken.

"Oh... çikolata. Kahretsin, bunun için adam öldürürdüm."
Butch kaşlarını çatı. "Ama ben çikolata sevmem."

"Artık biliyorsun." V banyonun kapısını tekmeleyerek açtı ve Marissa duşa girip suyu açtı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Krepler. Ve şuruplu ve tereyağlı waffle. Ve yumurta..."

V dişiye bir bakış attı. "Sadece yenilebilir bir şeyler getir. Bu noktada kendi ayakkabılarını bile yer."

"... ve dondurma ve hindi dolması..."

Marissa Butch'u dudaklarından öptü. "Hemen geliyorum b-"

Butch onu başından yakaladı ve bir iniltiyle ağzına götürdü. Bağlanma kokusunun taze bir seli içinden çıkarken, onu duvara doğru manevra yaptı ve vücuduyla sabitledi, elleri geziniyor, kalçaları ileri doğru itiyordu.

Ah, evet, diye düşündü V. Yeni geçiş yapan erkek. Butch bir süre her on beş dakikada bir odun fırlatacaktı.

Marissa güldü, arkadaşından son derece memnundu. "Daha sonra. Önce yemek."

Butch hemen geri çekildi, sanki kadın onun şehvetini dizginlemesini istemişti ve o da uslu bir çocuk olmak istediğı için böyle davranıyordu.

Kadın ayrılırken polisin gözleri açlık ve hayranlıkla onu takip etti.

V başını salladı. "Sen tam bir ahmaksın." "Dostum, onu daha önce sevdiğimi düşünseydim..."

"Bağlanmış erkek işi çok güçlü bir şey." V, Butch'un havlusunu çıkardı ve onu suyun altına itti. "Ya da ben öyle duydum."

"Ow." Butch duş başlığına ters ters baktı. "Bundan hoşlanmadım."

"Cildin bir hafta kadar daha hassas olacak. Bana ihtiyacınız olursa seslenin."

Bir çığlık duyduğunda V koridorun yarısına gelmişti. O kapıdan içeri dalarak geri döndü. "Ne var? Ne var? _"

"Kelleşiyorum!"

V duş perdesini geri çekti ve kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Hâlâ saçların var-"

"Kafam değil! Vücudum, seni aptal! Kelleşiyorum!" Vishous aşağıya baktı. Butch'un gövdesi ve bacakları dökölüyor, koyu kahverengi tüyler kanalizasyonun etrafında birikiyordu.

V gülmeye başladı. "Bir de şöyle düşün. En azından yaşlandıkça sırtını tıraş etme konusunda endişelenmene gerek kalmayacak, doğru mu? Senin için erkek tıraşı yok." Bir kalıp sabun ona doğru fırladığında hiç şaşırmadı.

Bölüm Kırkbir

Bir hafta sonra Van kendisi hakkında önemli bir şey öğrendi. İnsanlığı gitmişti.

Bir inilti boş bodrumda yankılanırken, bir masaya bağlanmış olan sivil vampire baktı. Bay X o şeyin üzerinde çalışıyordu ve Van onu izliyordu. Sanki bu, birinin saçını kestirmesinden başka bir şey değildi.

Bunun yanlış olduğunu düşünmeliydi. Bunca yıllık dövüşçülüğü boyunca rakiplerine çok acı çektirmişti ama Masumlara zarar vermekten kaçınır ve zayıfların peşinden giden insanları hor görürdü. Şimdi mi? Bu üsse karşı tek tepkisi

zalimlik can sıkıcıydı... çünkü işe yaramıyordu. O'Neal hakkında öğrendikleri tek şey, adamın tarifine uyan bir insanın erkekler arasında görülmüş olmasıydı.

Şehir merkezindeki bazı kulüplerde, özellikle de Screamer's ve ZeroSum'da Brothers olduğundan şüpheleniliyordu. Ama bunların hepsini zaten biliyorlardı.

Bu noktada Fore-lesser'ın öfkesini dışa vurmaya çalıştığından şüphelenmeye başlamıştı. Bu da tam bir zaman kaybıydı. Van vampirlerin peşine düşmek istiyordu, böyle bir sahnede oyun kurucu koltuğunda oturmak değil.

Ama, kahretsin, bir tanesini öldürme şansı yoktu.

o kan emiciler henüz. Bay X'in onu sahadan uzak tutması sayesinde, Küçültme Topluluğu'na katıldığından beri hakladığı tek şey diğer lanet olası küçültmelerdi. Bay X her gün onu bir başkasının karşısına diziyordu. Ve her gün, Van rakibini yenip boyun eğdiriyor, sonra da adamı bıçaklıyordu. Ve her gün Bay X daha da sinirleniyordu. Sanki Van, Bay X'in

Önde-daha az aşağı, ancak yedi ve oh kaydıyla, tam olarak nasıl olduğunu anlamak zordu.

Kan kokulu havada guruldama sesleri yükselirken, Van nefesinin altından küfretti.

"Seni orada sıkıyor muyum?" Bay X tersledi.

"Hiç de değil. Bunu izlemek gerçekten harika."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra iğrenç bir tıslama. "Bu kadar hafif olma."

"Her neyse. Ben bir savaşçıyım, dostum. Bu tutsak- özellikle de hiçbir şeye yol açmıyorsa."

O düz, soluk gözler yanıyordu. "O zaman git diğerleriyle birlikte devriye gez. Çünkü sana daha fazla bakmak zorunda kalırsam, kendini bu masada bulacaksın."

"Nihayet." Van merdivenlere yöneldi.

Savaş botu ilk basamağa çarptığında, Bay X tükürdü, "Zayıf miden tam bir rezalet."

"Burada sorun bağırsaklarım değil, güven bana." Van devam etti.

Butch spor salonundaki koşu bandından indi ve yüzündeki teri gömleğiyle sildi. Az önce on bir mil koşmuştu. Elli dakika içinde. Bu da yaklaşık beş dakikalık bir mil temposu anlamına geliyordu. Vay canına.

"Nasıl hissediyorsun?" V bench press'ten sordu.

"Lee Majors gibi."

Yaklaşık yedi yüz kiloluk ağırlığın sehpanın üzerine düşmesiyle bir çınlama oldu. "Altı Milyon Dolarlık Adam referansı seninle çıkıyor, polis."

"Ben yetmişlerde büyüdüm. Beni dava et." Butch biraz su emdi, sonra bir anda kapıya doğru baktı. Onun

Nefesim kesildi ve bir saniye sonra Marissa içeri girdi.

Tanrım, siyah pantolonu ve krem rengi ceketiyle muhteşemdi - iş kadını gibi ama kadınsı. Solgun gözleri odanın içinde parlıyordu.

"Gece için ayrılmadan önce uğrayayım dedim," dedi.

"Geldiğine sevindim bebeğim." Adam ona doğru giderken havluyla kurulanmak için elinden geleni yaptı ama kadın onun sıcak ve terli olmasına aldırıyor gibiydi. Hem de hiç. Adam eğilip ağzına bir merhaba dediğinde avucuyla çenesini kavradı.

"İyi görünüyorsun," diye fısıldadı, elini boynundan aşağı ve çıplak göğüs kaslarının üzerinde gezdirerek. Hafif parmaklarıyla haçının izini sürdürdü. "Çok iyi."

"Öyle mi?" Koşu şortunun içinde sertleşirken gülümsedi, Bir buçuk saat önce onu nasıl içten dışa uyandırdığını hatırlıyordu. "Ben senin kadar iyi değilim."

"Bunu tartışabilirim." Kadın ona doğru adım attığında tısladı.

Homurdanarak eğitim merkezinin planını zihninde gözden geçirdi ve on dakikalığına nereye kaybolabileceklerini bulmaya çalıştı. Um... evet, yakınlarda kapısında iyi bir kilit olan bir sınıf vardı. Mükemmel.

V'ye baktı, oda arkadaşına hemen döneceğim demek üzereydi ki, kardeşinin ikisine de baktığını görünce şaşırdı, göz kapakları düşüktü, ifadesi okunamıyordu. Vishous hızla gözlerini kaçırdı.

Marissa geri adım atarak, "Gitmem gerekiyor," dedi. "Büyük gece." "Biraz daha kalamaz mısın? Beş dakika, belki?" "Çok isterdim ama... hayır."

Bir dakika, diye düşündü. Kızın ona bakışında farklı bir şeyler vardı. Aslında, gözleri

Boynunun yan tarafına kilitlenmişti ve ağzı hafifçe açıktı. Sonra dili sanki iyi bir şey tadıyormuş gibi alt dudağında hızlı bir gezinti yaptı. Ya da belki bir şey tatmak istiyordu.

İçinden çılgınca bir şehvet fışkırdı.

"Bebeğim?" dedi kabaca. "Benden bir şey mi istiyorsun?"

"Evet..." Parmak uçlarında ayağa kalktı ve onun kulağına konuştu. "Sen geçiş sürecindeyken sana o kadar çok şey verdim ki biraz zayıfladım. Damarına ihtiyacım var."

Lanet olsun... Başından beri beklediği şey. Onu besleme şansı.

Butch onu belinden yakaladı, ayaklarını yerden kesti ve ağırlık odası yanıyormuş gibi kapıya doğru taşıdı.

"Henüz değil, Butch." Güldü. "İndir beni. Daha bir haftan var."

"Hayır."

"Butch, beni yere bırak."

Zihni tartışmak istese de vücudu emre itaat etti. "Daha ne kadar sürecek?"

"Yakında."

"Artık güçlüyüm."

"Birkaç gün bekleyebilirim. Öyle yaparsak daha iyi olur."

Onu öptü ve kolundaki saate baktı. Koleksiyonundaki en sevdiği saatti, siyah timsah kordonlu Patek Philippe. Nereye giderse gitsin yanında olması fikri hoşuna gitmişti.

"Ben orada olacağım

Güvenli Yer

Bütün gece," dedi. "Yeni bir kadın ve iki genç geliyor ve giriş yaptıklarında orada olmak istiyorum. Ayrıca ilk personel toplantımı da yapacağım. Mary geliyor ve biz birlikte yapacağız. Bu yüzden muhtemelen şafak sökene kadar dönmeyeceğim."

"Ben burada olacağım." Kız arkasını dönerken onu yakaladı ve tekrar kollarının arasına aldı. "Dışarıda dikkatli ol."

"Yapacağım."

Onu derinden öptü, kollarını ince bedenine doladı. Adamım, onun geri gelmesini bekleyemezdi. Ve Gittiği anda onu özledim.

Kapı kapanırken, "Ben tam bir aptalım," dedi.

"Sana söylemiştim." V bench press'ten kalktı ve bir çift üst üste dizilmiş tek el ağırlığını aldı. "Bağlanmış erkekler diye bir şey var."

Butch başını salladı ve başka ne yapabileceğine odaklanmaya çalıştı.

bu gece spor salonunda başarmak istiyordu. Son yedi gün boyunca, Marissa yeni işine giderken, o yerleşkede kalmış ve bu yeni vücuduyla nasıl başa çıkacağı üzerinde çalışmıştı.

Öğrenme eğrisi dikti. Başlangıçta, o

nasıl yemek yeneceği ve nasıl yazılacağı gibi en basit

işlevleri yeniden öğrenmek zorunda kaldı. Şimdi, kendi

hayatının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

ne zaman kırılacağını görmek için fiziksel sınırlar... eğer...

kırılırsa. İyi haber, şu ana kadar her şeyin işe yaramasıydı.

Neredeyse her şey. Ellerinden biri ciddi bir şekilde olmasa da biraz dağılmıştı.

Ve dişler muhteşemdi.

Tıpkı artık sahip olduğu güç ve dayanıklılık gibi. Spor salonunda kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, vücudu cezasını çekiyor ve büyümeye karşılık veriyordu. Yemeklerde Rhage ve Z gibi yiyor, yirmi dört saatte yaklaşık beş bin kalori alıyordu... ve yine de

hep aç. Bu da mantıklı. Steroid kullanıyormuş gibi kas yapıyordu.

Geriye iki açık soru kalmıştı. Maddesizleşebilir miydi? Ve güneş ışığıyla başa çıkabilir miydi? V bunların ikisini de bir ay kadar ertelemesini önermişti ve bu iyiydi. Bu süre zarfında endişelenecek yeterince şey vardı.

"Bırakmıyorsun, değil mi?" V başını kaldırıp biceps curl yaparken sordu. Her bir kasındaki ağırlık eller muhtemelen iki yetmiş beşti. Butch da artık o kadar ağır çekebiliyordu. "Yok, hâlâ gücüm var." Eliptik bir makineye gitti ve bacaklarını esnetmek için bindi.

Adamım, meyve suyu konusunda... tamamen ve tamamen seks yapmış. Her zaman. Marissa Pit'teki yatak odasına taşınmıştı ve ellerini ondan uzak tutamıyordu. Öyle hissediyordu ki

Bu konuda kötüydü ve ihtiyacını gizlemeye çalışıyordu, ama her zaman onu ne zaman istediğini biliyordu ve sadece işini bitirmek için bile olsa onu asla geri çevirmiyordu.

Onun üzerindeki cinsel kontrolünden gerçekten zevk alıyor gibiydi. O da öyle.

Tanrım, şimdi yeniden sertleşiyordu. Tek yapması gereken onu düşünmekti ve o gün zaten dört, beş kez gitmiş olsa bile hazırdı. Ve mesele şu ki, cinsel dürtülerini bu kadar zevkli kılan şey sadece rahatlamaya ihtiyacı vardı. Her şey onunla ilgiliydi. Onunla birlikte, onun içinde, onun etrafında olmak istiyordu: seks için seks değil, ama... şey... sevişmek. Onunla.

Adamım, o tam bir ahmaktı.

Ama neden ön plana çıksın ki? Bu, tüm sefil hayatının en iyi haftası olmuştu. O ve Marissa çok iyidiler.

Ve sadece yatakta değil. Spor salonunda kendini eğitmenin yanı sıra, ona yardım etmek için çok zaman harcadı.

Sosyal hizmetler projesi ve ortak amaç onları birbirlerine daha da yakınlaştırmıştı.

Bu

Güvenli Yer

Eve verdiği isimle, artık çalışmaya başlamaya hazırdı. V, Sömürge'nin kablolarını iyi bir şekilde bağlamıştı ve daha yapılacak çok şey olmasına rağmen, en azından ciddi bir şekilde insan kabul etmeye başlayabilirlerdi. Şu anda sadece anne ve bacağı alçıda olan çocuk vardı ama daha fazlası da olacak gibi görünüyordu.

Dostum, her şey, tüm değişiklikler, tüm yeni şeyler, tüm zorluklar boyunca Marissa inanılmazdı. Zekiydi. Yetenekli. Şefkatli. Vampir doğasının, daha önce gömülü olan parçasının, dışısını seçtiğine karar vermişti. çok akıllıca.

Yine de onunla çiftleştiği için hâlâ biraz suçluluk duyuyordu. Onun uzaklaştığı her şeyi düşünüp duruyordu.

Kardeşi, eski hayatı, tüm o süslü glymera saçmalıkları. Ailesini ve yaşadığı yeri terk ettikten sonra kendini hep bir yetim gibi hissetmişti. arkasında büyümüşü ve onun için bunu istemiyordu. Ama gitmesine de izin vermeyecekti.

Umarım çiftleşme törenini yakında bitirebilirler. V, çiftleşme töreni sırasında onu kesmenin iyi bir fikir olmayacağını söylemişti.

ama en kısa zamanda oyma işini yapacaklardı. Sonra da Marissa'yla birlikte koridorda yürüyeceklerdi.

Tuhaf, her zamanki gibi gece yarısı ayinine gitmeye başlamıştı. Sox şapkasını takıp başını öne eğerek Our Lady'nin arkasında oturdu ve kendi halinde kaldı.

Tanrı ve Kilise ile yeniden bağlantı kurdu. Ayinler onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlatı.

Çünkü karanlık hâlâ onun içindeydi. Derisinin içinde yalnız değildi.

İçinde bir gölge vardı, kaburgalarının boşlukları ve omurgasının diskleri arasında gizlenen bir şey. Onu her zaman orada hissediyordu, etrafta dolaşüyor, volta atıyor, izliyordu.

Bazen gerçekten gözlerinden dışarı bakıyordu ve kendisinden en çok o zaman korkuyordu.

Ama kiliseye gitmek yardımcı oluyordu. Oradaki havadaki iyiliğin içine sızdığını düşünmek hoşuna gidiyordu. Tanrı'nın onu dinlediğine inanmak hoşuna gidiyordu. Bir güç olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Kendi dışında, insanlığına ve ruhuna bağlı kalmasına yardımcı olacak bir şey. Çünkü bu olmadan Kalbi hala atıyor olsa da

ölmüştü. "Hey, polis?"

Butch eliptik bisikletin üzerinde bir adım bile atmadan ağırlık odasının kapısına doğru baktı. Phury kapıda duruyordu. Floresan ışıkları altında kızıl, sarı ve kahverengi saçları parlıyordu.

"Naber, Phury?"

Kardeşi içeri girdi, topallığı neredeyse hiç fark edilmiyordu. "Wrath dışarı çıkmadan önce bu akşamki toplantımıza gelmeni istiyor."

Butch, gözlerini minderlerden ayırmayan ve titizlikle kaldıran V.'ye baktı. "Ne için?"

"Sadece seni orada istiyor."

"Tamam."

Phury gittikten sonra, "V, bu konuda ne yapıyor biliyor musun?" dedi.

Oda arkadaşı omuz silkti. "Sadece toplantılara gel."

"Toplantılar mı? Her gece mi?"

Vishous pompalamaya devam etti, pazuları tüm ağırlığın altında sertleşıyordu. "Evet. Her gece."

Üç saat sonra Butch ve Rhage Escalade ile yola çıktılar... ve Butch ne olduğunu merak ediyordu. Siyah deri ceketinin altında her iki kolunun altında birer Glock ve kalçasında sekiz inçlik bir av bıçağı vardı. Bu geceye bir dövüşçü olarak girecekti.

Bu sadece bir duruşmaydı ve Marissa ile konuşması gerekiyordu.

bu işin yürümesini istedi. Evet, dövüşmek istiyordu. Ve kardeşleri de bunu istiyordu. Her şeyi enine boyuna konuşmuşlardı, özellikle de karanlık tarafıyla ilgili olanları. Sonuç olarak o yetenekliydi ve öldürmek istiyordu ve Kardeşlik'in savaşta kendi taraflarında daha fazla bedene ihtiyacı vardı. Bu yüzden bir şans vereceklerdi.

Rhage onları şehir merkezine götürürken Butch pencereden dışarı baktı ve V'nin bu gece izinli olmamasını diledi. Bu ilk yolculukta oda arkadaşının da yanında olmasını isterdi ama en azından Vishous rotasyon programında sırası geldiği için gitmiyordu. Çünkü kendini kaybediyordu. Kahretsin, V rüyalar konusunda çok daha iyi görünüyordu; gün ortasında artık çılgılık atmıyordu.

"Sahaya çıkmaya hazır mısın?" Rhage sordu.

"Evet." Aslında, vücudu savaşta kullanılmak ve özellikle bu şekilde kullanılmak için kükrüyordu.

Yaklaşık on beş dakika sonra Rhage, Screamer'ın arkasına park etti. Arabadan inip

Onuncu Cadde

Butch sokağın yarısında durdu ve binanın yan tarafına döndü.

"Butch?"

Kendi geçmişine dair bir duyguya kapılarak uzandı ve Darius'un arabasının havaya uçtuğu yerdeki kararmış bomba izine bir kez daha dokundu. Evet... her şey geçen yaz burada başlamıştı... bu yerde. Yine de avucunun altındaki cızırtılı, nemli tuğlaları hissettiğinde, gerçek tarihi biliyordu.

başlangıcı şimdi oldu. Gerçek doğası şimdi ortaya çıkmıştı. Olması gereken kişiydi... şimdi.

"İyi misin, adamım?"

"Tam daire, Hollywood." Arkadaşına döndü. "Tam daire." Kardeşi ona "Huh, ne?" der gibi bakınca Butch gülümsedi ve tekrar yürümeye başladı.

Onuncu Cadde'ye çıktıklarında, "Peki bu genellikle nasıl oluyor?" diye sordu.

"Ortalama bir gecede, yirmi beş blokluk bir yarıçapı iki kez kat ediyoruz. Bu gerçekten trolleme. Lesser'lar bizi arıyor, biz de onları. En kısa sürede savaşıyoruz."

Butch durdu ve başı kendi etrafında döndü, üst dudağı yeni süslü dişlerini gösterecek şekilde kıvrıldı.

"Rhage," dedi usulca.

Kardeşi tatmin olmuş bir kahkaha attı. "Neredeler, polis?"

Butch aldığı sinyale doğru hızla ilerlemeye başladı ve ilerledikçe vücudunun ham gücünü hissetti. Bu lanet şey, içinde performans motoru olan bir araba gibiydi, artık bir Ford değil, bir Ferrari'ydi. Ve kendini serbest bıraktı. Rhage peşinde, ikisi uyum içinde hareket ederek karanlık sokakta ilerliyordu.

İkisi de katil gibi hareket ediyor.

Altı blok ötede, bir ara sokağın boğazında onu bıçaklayan üç lesser buldular. Bir birim olarak, avcıların kafaları döndü ve Butch onlarla göz göze geldiği anda o korkunç tanıma parıltısını hissetti. Aralarındaki bağ değişmezdi; kendi tarafında dehşet, onların tarafında ise şaşkınlık vardı: Onun hem kendilerinden biri hem de bir vampir olduğunu anlamış gibiydiler.

Karanlık, köhne sokakta, savaş bir yaz fırtınası gibi çiçek açtı, şiddet birleşti, sonra yumruklar ve tekmelerle patladı. Butch kafa ve vücut darbeleri aldı. ve hepsini görmezden geldi. Sanki derisi zırh, kasları çelikmiş gibi hiçbir şey umursayacak kadar acımıyordu.

Sonunda avcılardan birini yere çarptı, ve kalçasındaki bıçağa uzandı. Ama sonra durdu, karşı koyamadığı bir ihtiyacın üstesinden geldi. Bıçağı olduğu yerde bırakarak eğildi, yüz yüze geldi ve bakışlarıyla kontrolü ele aldı. Butch'un ağzı açıldığında küçüğün gözleri dehşet içinde patladı.

Rhage'in sesi çok uzaklardan ona doğru geliyordu. "Butch? Ne yapıyorsun? Diğer ikisini hallettim, tek yapman gereken o şeyi bıçaklamak. Butch? Bıçakla onu."

Butch, bedeniyle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyiyle içindeki karanlık parçayla ilgili olan bir güç dalgalanması hissederek daha küçük olanın dudaklarının üzerinde durdu. Her şey çok yavaş başladı.

Neredeyse nazikçe içine çekti... ve nefes sonsuza kadar devam etti, karanlığa kadar gücü artan sabit bir çekiş daha az olanın içinden geçip onun içine girdi, transfer Kötülüğün gerçek özü, Omega'nın doğası. Butch iğrenç siyah akıntıyı yutup kanına ve kemiklerine yerleştiğini hissettiğinde, daha az olan gri bir sise dönüştü.

"Ne oluyor lan?" Rhage nefes aldı.

Van sokağın girişinde koşmayı bıraktı ve Gölgelelerin içinde erimesini söyleyen bir içgüdüyü takip etti. Dövüşmeye hazırlıklı gelmişti, iki Kardeş'le göğüs göğüse çarpışacağını söyleyen bir avcı tarafından çağırılmıştı. Ama şimdi oraya vardığında, doğru olmadığını bildiği bir şey gördü.

Muazzam bir vampir daha küçük bir vampirin tepesindeydi, ikisi bakışlarını birbirine kilitlemiş, avcıyı hiçliğin içine çekiyordu.

Bir kül tabakası kirli kaldırıma düşerken, olay yerindeki sarışın kardeş "Bu da ne?" dedi.

O anda, tüketme işini yapan vampir başını kaldırdı ve ara sokaktan aşağı, doğrudan Van'a baktı, Karanlık onun varlığını gizlemiş olsa bile.

Kahretsin... Aradıkları kişi buydu. Polis. Van adamın resmini internette, CCJ'deki o makalelerde görmüştü. Ama o zaman da insandı, şimdi de olmadığına emindi.

"Bir tane daha var," dedi vampir boğuk, hırıltılı bir sesle. Kolunu zayıfça kaldırdı ve Van'ı işaret etti. "İşte orada."

Van koşmaya başladı, duman altında kalmak istemiyordu. Bu konuda Bay X'i bulmanın zamanı gelmişti.

Bölüm Kırk İki

Yaklaşık yarım mil ötede, nehre bakan çatı katında, Vishous yeni bir şişe Grey Goose aldı ve açtı. Kendine bir kadeh daha içki doldururken barın üzerindeki bir litrelik boş şişelere baktı.

Başka bir arkadaş edineceklerdi. Çok yakında.

Rap müziğin ritmiyle kristal bardağını ve Goose'u yeni açtı ve sürgülü cam kapıya doğru ilerledi. Zihniyle kilidi serbest bıraktı ve kapıyı sonuna kadar itti.

Soğuk bir patlama ona çarptı ve acıya güldü. dışarı çıktı, gece gökyüzünü inceledi ve derin bir içki içti.

Ne kadar iyi bir yalancıydı. Çok iyi bir yalancıydı.

Herkes onun iyi olduğunu düşünüyordu çünkü küçük sorunlarını kamufle etmişti. Göz seğirmesini gizlemek için Sox şapkası takıyordu. Rüyalarını bastırmak için kol saatini her yarım saatte bir çalacak şekilde ayarladı. Aç olmadığı halde yedi. Hiçbir şeyi komik bulmadığı halde güldü.

Ve her zaman baca gibi sigara içerdi.

Hatta o kadar ileri gitmişti ki, Gazap'a açıkça cephe almıştı. Kral nasıl olduğunu sorduğunda, V kardeşinin yüzüne bakmış ve düşünceli, düşünceli bir sesle, düşmekle "mücadele etmeye" devam etmesine rağmen Uykuya daldığında kâbus "yok olmuş" ve kendini çok daha "dengeli" hissetmiştir.

Saçmalık. O, içinde milyonlarca çatlak olan bir cam parçasıydı. Tek ihtiyacı olan yumuşak bir dokunuştı ve paramparça olacaktı.

Kırılma potansiyeli sadece vizyon eksikliği ya da on iki kalibrelik rüyasıyla ilgili değildi. Elbette, tüm bunlar durumu daha da kötüleştiriyordu ama bunlar olmadan da bulunduğu yerde olacağını biliyordu
Bindirme.

Butch'u Marissa ile izlemek onu öldürüyordu.

Kahretsin, V onlara mutluluklarını çok görmüyordu. Çift için her şeyin yolunda gitmesine çok sevinmişti ve hatta Marissa'dan biraz hoşlanmaya başlamıştı. Sadece onların etrafında olmak acı veriyordu.

Mesele şuydu... tamamen uygunsuz olmasına ve onu ürkütmesine rağmen, Butch'u... kendisininmiş gibi düşünüyordu. Bu adamı dünyaya o getirmişti. Aylarca onunla yaşamıştı.

Cüceler her tarafına işlerini yaptıktan sonra adamı almaya gitmişti. Ve onu iyileştirmiş.

Ve onu dönüştüren de elleri olmuştu.

Vishous bir küfür savurarak çatı katının terasını boydan boya çevreleyen dört ayak yüksekliğindeki duvara doğru ilerledi. Goose şişesini yere bıraktığında küçük bir kazıma sesi çıkardı ve bardağını ağzına götürürken sallandı. Oh... bekle, bir kez daha doldurması gerekiyordu. Votkayı avuçladı ve doldururken biraz döktü. Kazı tekrar çıkıntının üzerine koyarken yine sessiz bir kazıma sesi duydu.

İçkiyi içti, sonra eğildi ve otuz kat aşağıdaki sokağa baktı. Vertigo onu başından yakaladı ve dünya dönene kadar onu salladı ve dönüp dururken, kendine özgü acısının terimini buldu. Kalbi kırıktı.

Kahretsin... ne karmaşa.

Neşeden tamamen yoksun bir şekilde kendi kendine güldü, sert sesi sert, acı Mart rüzgârı tarafından emildi.

Çıplak ayağını soğuk taşın üzerine koydu. Kendini sabitlemek için uzandığında, eldiven giymemiş eline baktı. Ve dehşetle dondu kaldı.

"Oh... Tanrım... hayır..."

Bay X Van'a baktı. Sonra başını yavaşça salladı. "Ne dedin sen?"

İkisi bir gölge kümesinin içinde, evin köşesinde duruyorlardı.

Ticaret ve Dördüncü Cadde

ve Bay X yalnız oldukları için çok mutluydu. Çünkü duyduklarına inanamıyordu ve diğerlerinin önünde çok şaşkın görünmek istemiyordu.

Van omuz silkti. "O bir vampir. Öyle görünüyordu. Öyle davrandı. Ve beni hemen tanıdı, gerçi beni nasıl gördüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ama öldürdüğü avcı? Garip olan da buydu. Adam buharlaştı. Bizden birini bıçakladığında olanlara hiç benzemiyordu. Ve sarışın kardeş tamamen şok oldu. Peki bu tür şeyler sık sık olur mu?"

Bunların hiçbiri sık sık olmazdı. Özellikle de eskiden insan olan ama şimdi dişleri olduğu anlaşılan adamlarla ilgili kısım. Bu şey doğaya aykırıydı ve soluma rutini de öyle.

"Ve öylece gitmene izin mi verdiler?" Bay X dedi ki.

"Sarışın, arkadaşı için endişeleniyordu."

Sadakat. İsa'ya. Bu kardeşlerde her zaman sadakat vardır. "O'Neal ile ilgili bir şey fark ettin mi? Değişim geçirmiş gibi görünmesi dışında?"

Belki de Van sadece yanıliyordu-

"Um... eli berbattı. Bir sorunu var."

Bay X içinden bir ürperti geçtiğini hissetti, sanki vücudu vurulmuş bir çan gibiydi. Sesini kasıtlı olarak sakın tuttu.

"Sorun tam olarak neydi?"

Van elini kaldırdı ve serçe parmağını avuç içine doğru kıvırdı.

"Böyle bükülmüş gibi. Küçük parmak sertleşmiş ve kıvrılmış, sanki hareket

ettiremiyormuş gibi." "Hangi eli?"

"Ah... sağdaki. Evet, doğru olan."

Bay X sersemlemiş bir halde Valurite Kuru Temizleme binasının yan tarafına yaslandı. Ve kehanet ona geldi:

Sonu efendinin önüne getirecek biri olacaktır,

modern zamanın savaşçısı, yedinci

Yirmi birinci,

Ve taşıdığı sayılarla tanınır: Algıladığı pusuladan

bir fazla, Sağında sadece dört nokta olsa da, Üç

canı var,

Önünde iki sayı var,

ve tek bir siyah gözle, tek bir kuyuda doğacak ve

ölecek.

Bay X'in tüm derisi gerildi. Kahretsin. Lanet olsun.

Eğer O'Neal daha azını hissedebiliyorsa, belki de algıladığı pusuladan daha fazlası buydu. Serçe parmağını kullanarak işaret edemiyorsa el olayı da uyuyordu. Peki ya fazladan yara izi... Omega'nın bir parça koyduğu giriş yolu.

O'Neal'ın göbek deliği de dahil olmak üzere iki puan. Ve belki de geride bıraktığı kara leke Parşömenlerin bahsettiğı gözde. Doğmak ve ölmek konusuna gelince, O'Neal Caldwell'de bir vampir olarak doğmuştu ve muhtemelen ölümünü de bir noktada burada bulacaktı.

Denklem tutuyordu ama asıl önemli olan matematik değildi. Hiç kimsenin, ama hiç kimsenin, bir küçüğün bu şekilde öldürüldüğünü duymamış olmasıydı.

Bay X Van'a odaklandı, farkındalık yerine oturdu ve her şeyi yeniden düzene soktu. "O kişi sen değilsin."

"Beni bırakmalıydın," dedi Butch, Rhage ile birlikte V'nin binasının önünde durdu. "Beni bıraktı ve diğer kiracının peşinden gitti."

"Evet, doğru. Yolda ölmüş gibi görünüyordun ve yolda daha fazla avcı vardı, bunu garanti ederim." İkisi de arabadan inerken Rhage başını salladı. "Seni yukarı çıkarmamı ister misin? Hâlâ o özel ölü sincap parıltısını taşıyorsun."

"Evet, her neyse. Geri dönün ve o piçlerle savaşın."

"Bana sert davranmana bayılıyorum." Rhage biraz gülümsedi, sonra ciddileşti. "Dinle, ne olduğu hakkında-

"Bu yüzden V ile konuşmaya gidiyorum."

"Güzel. V her şeyi biliyor." Rhage Escalade'in anahtarlarını Butch'un eline verdi ve omzunu sıktı. "Bana ihtiyacın olursa ara."

Kardeşi gözden kaybolduktan sonra Butch lobiye gitti, güvenlik görevlisine el salladı ve bir asansöre bindi. Binaya çıkması sonsuza kadar sürdü ve damarlarındaki kötülüğü hissederek geçirdi. Kanı yine siyahtı. Bunu biliyordu. Ve leş gibi bebek pudrası kokuyordu.

Kendini cüzzamlı gibi hissederek dışarı çıktığında müziğin gümbürdediğini duydu. Ludacris'in Chicken N Beer'ı her yerdeydi.

Kapıya vurdu. "V?"

Cevap yok. Lanet olsun. Zaten bir kez kardeşinin yanına girmişti.

-

Nedense kapı tıkırdadı ve yarım santim kadar açıldı. Butch kapıyı daha da itti, rap sesi daha da yükselirken içindeki tüm polis içgüdüleri çılgık atıyordu.

"Vishous?" İçeri adımını attığında, çatı katından soğuk bir esinti vurdu ve açık bir sürgülü cam kapıdan içeri girdi. "Yo... V?"

Butch bara bir göz attı. Mermer tezgâhın üzerinde iki boş Goose şişesi ve üç kapak vardı. Tıkınma zamanı.

Terasa doğru yöneldiğinde, V'yi bir şezlongda sızmış bulmayı umuyordu.

Butch bunun yerine bir sürü cennetin içine girdi: Vishous binayı çevreleyen duvarın üzerindeydi, çıplaktı, rüzgârda sallanıyordu ve... her yeri parlıyordu.

"Yüce İsa... V."

Kardeş dönüp ısıltılı kollarını iki yana açtı. Çılgın bir gülümsemeye yavaşça bir daire çizdi. "Güzel, ha? Her yerimde var." Bir şişe Goose'u dudaklarına götürdü ve sertçe yuttu. "Hey, sence şimdi beni bağlayıp derimin her santimine dövme yapmak isterler mi?"

Butch yavaşça terasa geçti. "V, dostum... seni oradan aşağı indirsek nasıl olur?"

"Neden? Bahse girerim uçacak kadar zekiyimdir." V arkasından otuz kat aşağıya baktı. Rüzgârda bir ileri bir geri savrulurken, ışıklı vücudu şaşırtıcı bir şekilde

Güzel. "Evet, o kadar akıllıyım ki yerçekimini yenebileceğime bahse girerim. İzlemek ister misin?"

"V..." Kahretsin. "V, dostum, aşağı gel."

Vishous ona baktı ve birden ayılır gibi oldu, kaşları ortada buluştu. "Azınlık gibi kokuyorsun, oda

arkadaşı."

"Biliyorum."

"Nedenmiş o?"

"Aşağı gelersen sana anlatırım."

"Rüşvet, rüşvet..." V, Goose'dan bir yudum daha aldı. "Aşağı inmek istemiyorum, Butch. Uçmak istiyorum... uçup gitmek." O

Başını gökyüzüne doğru eğdi ve sendeledi... sonra şişeyi sallayarak kendini yakaladı. "Oops. Neredeyse düşüyordum."

"Vishous... İsa Mesih-"

"Yani, polis... Omega yine senin içinde. Ve kanın damarlarında siyah." V saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve şakağındaki dövme, derisinin altındaki parıltıyla arkadan aydınlatılmış bir şekilde ortaya çıktı. "Yine de özünde kötü değilsin. Nasıl oldu da

Öyle mi? Ah... evet... kötülüğün yeri ruhtur. Ve sen... sen Butch O'Neal, iyi bir ruha sahipsin. Benim içimdekinden daha iyi."

"Vishous, aşağı gel. Hemen şimdi-"

"Senden hoşlandım, polis. Seninle tanıştığım andan itibaren. Hayır... ilk andan değil. İlk tanıştığımızda seni öldürmek istedim. Ama sonra senden hoşlandım. Hem de çok." Tanrım, V'nin ifadesi Butch'un daha önce hiç görmediği bir şeydi. Hüzünlü... sevecen... ama en önemlisi... özlem dolu. "Seni onunla izledim, Butch. Seni... onunla sevişirken izledim."

"Ne?"

"Marissa. Seni klinikte onun üstünde gördüm." V akkor halindeki elini havada ileri geri salladı. "Bu

hatalıydım, biliyorum ve çok üzgünüm... ama başka tarafa bakamadım. İkiniz birlikte çok güzeldiniz ve ben bunu istedim... kahretsin, her neyse. Bunu hissetmek istedim. Evet, sadece bir kez... Normal seks yapmanın, birlikte olduğun kişiyi önemsemenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim."

Korkunç bir kahkaha attı. "İstediğim şey pek de normal değil, değil mi? Sapkınlığımı affedecek misin? Utanç verici ve utanç verici mahrumiyetimi affeder misin? Kahretsin... ikimizi de nasıl aşıladım..."

Butch, onu elde etmek için her şeyi söylemeye hazırды. ama gerçekten de V'nin kendisinden dehşete düştüğünü hissetti. Ki bu çok gereksizdi. Hissettiklerinize engel olamazdınız ve Butch bu ifşaattan dolayı tehdit altında değildi. Her nasılsa şaşırmamıştı da.

"V, dostum, biz iyiyiz. Sen ve ben... biz iyiyiz."

V o özlem dolu ifadesini kaybetti, yüzü soğuk bir maskeye dönüştü ve bu durum göz önüne alındığında son derece korkutucuydu. "Sahip olduğum tek arkadaş sendin." Yine o iğrenç kahkahasını attı. "Kardeşlerim olmasına rağmen, yakın olduğum tek kişi sendin. İlişkiler konusunda pek iyi değilimdir, bilirsin. Ama sen farklıydın."

"V, benim için de aynı şey geçerli. Ama seni alabilir miyiz-"

"Ve sen diğerleri gibi değildin, farklı olduğumu hiç umursamadın. Diğerleri... farklı olduğum için benden nefret ediyorlardı. Önemli değil. Artık hepsi öldü. Öldüler, öldüler..."

Butch'un V'nin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama içerik önemli değildi. Sorun kullanılan geçmiş zamandı.

"Ben hala senin arkadaşınım. Her zaman arkadaşınım."

"Her zaman... komik bir kelime, her zaman." V dizlerinden bükülmeye başladı, dengesini zar zor koruyarak

Çömel.

Butch ilerledi.

"Hayır, yapamazsın, polis. Tam orada dur." V votka şişesini yere bıraktı ve parmak uçlarını hafifçe şişenin boynunda gezdirdi. "Bu şey bana çok iyi baktı."

"Neden birazını paylaşmıyoruz?"

"Hayır. Ama kalanı alabilirsin." Vishous'un elmas gözleri yukarı kalktı ve soldaki tüm beyaz kısmı yutana kadar genişlemeye başladı. Uzun bir duraklama oldu, sonra V güldü. "Biliyor musun, ben hiçbir şey göremiyorum... kendimi açtığımda bile, bunun için gönüllü olduğumda bile, körüm. Ben gelecek özürlüyüm." Vücuduna baktı. "Ama hala lanet bir gece lambasıyım. Şu kaz lambalarından biri gibiyim, hani şu duvara takınca parlayanlardan?"

"Evet."

"Sen iyi bir İrlandalısın, değil mi?" Butch başını sallayınca V, "İrlandalı, İrlandalı... Bir düşüneyim. Evet..." Vishous'un gözleri doldu ve çatallaşan bir sesle, "Yol seni karşılamak için yükselsin. Rüzgâr her zaman arkanızda olsun. Güneş yüzünü ısıtsın ve yağmurlar tarlalarına yumuşacık yağsın. Ve... sevgili dostum... tekrar buluşana kadar Tanrı seni avucunun içinde tutsun."

V, güçlü bir hamleyle çıkıntıdan geriye, ince havaya doğru fırladı.

Bölüm Kırk Üç

"John, seninle konuşmam gerek." John, Wrath çalışma odasına girip kapıyı kapatırken Tohr'un sandalyesinden başını kaldırdı. Kralın suratının asıklığına bakılırsa, her ne ise bu çok ciddiye.

Eski Dil dersini bir kenara bırakan John kendini hazırladı. Tanrım, ya korktuğu haber geldiyse? Son üç aydır her gün duyuyor musun?

Gazap masanın etrafından dolandı ve tahtı John'a bakacak şekilde hareket ettirdi. Sonra oturdu ve derin bir nefes aldı. Evet, işte bu kadar. Tohr öldü ve cesedini buldular.

Gazap kaşlarını çatı. "Korkunun ve üzüntünün kokusunu alabiliyorum evlat. Durum göz önüne alındığında ikisini de anlayabiliyorum. Cenaze töreni üç gün içinde olacak."

John yutkundu ve kollarını onun omuzlarına doladı, siyah bir kasırganın etrafında döndüğünü ve dünyadan uzakta.

"Sınıf arkadaşınızın ailesi tüm kursiyerlerin hazır bulunmasını istedi."

John başını kaldırdı. Ne? diye mırıldandı.

"Sınıf arkadaşın, Hhurt. Değişimini tamamlayamadı. Dün gece öldü."

Yani Tohr ölmemiş miydi?

John kendini bir eşikten geri çekmek için çabaladı, ancak kendini bir diğerinin kenarından bakarken buldu. Stajyerlerden biri değişim yüzünden mi ölmüştü?

"Çoktan duyduğunu sanıyordum."

John başını salladı ve Hhurt'u hayal etti. Adamı pek iyi tanıımıyordu ama yine de.

"Bazen böyle şeyler olur, John. Ama bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Sana çok iyi bakacağız."

Geçiş sırasında biri mi ölmüştü? Kahretsin... Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Wrath dirseklerini dizlerine dayadı. ve öne doğru eğildi. Parlak siyah saçları omzunun üzerinden kayarken deri kaplı kalçalarını okşadı. "Dinle John, değişim geçirdiğinde yanında kimin olacağını düşünmeye başlamalıyız. Bilirsin, seni kim besleyecek."

Bölüm Kırk Dört

Marissa başını sallayarak cep telefonunu diğer kulağına götürdü ve masasındaki sipariş listesini gözden geçirdi. "Bu doğru. Endüstriyel bir ocağa ihtiyacımız var, en az altı gözlü."

Kapısında birinin olduğunu hissedince başını kaldırıp baktı. Sadece

zihninin tamamen boşaldığını hissetti. "Sizi... ah, sizi sonra arayabilir miyim?" Cevap beklemedi, sadece bitirme düğmesine bastı. "Havers. Bizi nasıl buldun?"

Kardeşi başını eğdi. Her zamanki gibi Burberry marka bir spor ceket, gri bir pantolon giymiş ve papyon takmıştı. Onun Boynuz çerçeveli gözlükler onun üzerinde görmeye alışık olduklarından farklıydı. Ve yine de aynıydı.

"Hemşirelerim bana nerede olduğunuzu söyledi."

Sandalyesinden kalktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki buraya neden geldiniz?"

Cevap vermek yerine etrafına bakındı ve etkilenmediğini hayal edin. Ofisinde bir masa, bir sandalye, bir dizüstü bilgisayar ve bir sürü parke zeminden başka bir şey yoktu. Şey... ve her birinin üzerinde yapması gereken bir şey olan binlerce kağıt parçası. Havers'ın çalışma odası Diğer yandan, zeminleri Aubusson halılarıyla kaplı, duvarlarında Harvard Tıp Fakültesi diplomalarının yanı sıra Hudson River School manzara koleksiyonunun bir kısmı asılı olan bir Eski Dünya öğrenim ve seçkinlik yuvasıydı.

"Havers?"

"Bu tesiste harika işler başardınız."

"Daha yeni başlıyoruz ve burası bir ev, tesis değil. Şimdi neden buradasınız?"

Boğazını temizledi. "Prensler Konseyi'nin isteği üzerine geldim. Bir sonraki toplantıda dışlama önergesini oylayacağız ve Leahdyre geçen haftadan beri size ulaşmaya çalıştığını söyledi. Telefonlara cevap vermemişsiniz."

"Gördüğünüz gibi meşgulüm."

"Ancak üyelerin tamamı odada olmadığı sürece oy kullanamazlar."

"Bu yüzden beni çıkarmalılar. Aslında, bunu nasıl yapacaklarını henüz bulamamış olmalarına şaşıyorum."

"Siz altı kurucu soydan geliyorsunuz. Şu anda olduğu gibi ne görevden alınabilir ne de mazur görülebilirsiniz."

"Ah, şey, onlar için ne kadar uygunsuz. Ancak o akşam müsait olmazsam anlayışla karşılırsınız."

"Sana bir tarih

söylemedim." "Dediğim gibi, müsait değilim."

"Marissa, eğer önergeye katılmıyorsan, toplantının tanıklık aşamasında tavrını açıkça ortaya koyabilirsin. Sesinizi duyurabilirsiniz."

"Yani oy hakkı olan herkes destekliyor mu?"

"Kadınları güvende tutmak önemli."

Marissa buz kesti. "Yine de şafaktan otuz dakika önce sahip olduğum tek evden beni geri çevirdiniz. Bunun anlamı cinsiyetime olan bağlılığınızı mı değiştirdiniz? Yoksa beni kadın olarak görmüyor musunuz?"

Sifonu çekme nezaketini gösterdi. "O sırada çok duygusaldım."

"Bana çok sakın göründün."

"Marissa, özür dilerim-"

Elinin bir dilimiyle onun sözünü kesti. "Dur. Bunu duymak istemiyorum."

"Öyle olsun. Ama sırf benden intikam almak için konseyi engellememelisiniz."

Adam papyonuyla oynarken, serçe parmağındaki aile mühür yüzüğüne bir an göz attı. Tanrım... nasıl bu hale gelmişlerdi? Havers'ın ne zaman doğduğunu hatırlayabiliyordu. ve annelerinin kollarında ona baktı. Ne kadar tatlı bir bebek. Böyle bir-

Aklına bir şey gelince Marissa kaskatı kesildi. Sonra da yüzüne yansıyan şoku çabucak gizledi. "Pekâlâ. Toplantıya gideceğim."

Havers'ın omuzları gevşedi ve ona ne zaman ve nerede olacağını söyledi. "Teşekkür ederim. Bunun için teşekkür ederim."

Soğukkanlılıkla gülümsedi. "Çok rica ederim."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sırada adam onun pantolonunu, kazağını ve kâğıtlarla dolu masasını inceledi. "Çok farklı görünüyorsun."

"Öyleyim."

Ve yüzündeki gergin, garip ifadeden onun aynı kaldığını anladı. Onu glymera kalıbında tercih ederdi: seçkin bir eve başkanlık eden zarafet sahibi bir kadın. Şansına küssün. Artık her şey bir numaralı kuralla ilgiliydi: Doğru ya da yanlış, hayatındaki seçimleri o yapardı. Başka kimse yapamazdı.

Telefonunu eline aldı. "Şimdi, izin verirsiniz-"

"Size hizmetlerimi sunabilirim. Yani kliniğin. Ücretsiz." Gözlüklerini düz burnunun üzerinde daha yukarı itti. "Burada kalan dişilerin ve yavrularının tıbbi bakıma ihtiyacı olacak."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim... bunun için."

"Ayrıca bakım personeline istismar belirtilerine karşı tetikte olmalarını söyleyeceğim. Bulduğumuz vakaları size iletceğiz."

"Bu çok makbule geçer."

Başını öne eğdi. "Hizmet etmekten memnuniyet duyuyoruz." Cep telefonu kapandığında, "Hoşça kal Havers," dedi.

Adamın gözleri büyüdü ve kadın ilk kez onu reddettiğini fark etti.

Ama o zaman değişim iyiydi... ve yeni dünya düzenine alışsa iyi olacaktı.

Telefon tekrar çaldı. "Sakıncası yoksa kapıyı arkandan kapat."

O gittikten sonra cep telefonunun arayan numarasına baktı ve rahat bir nefes aldı: Butch, ve bunun için Tanrı'ya şükretti. Onun sesini duymaya çok ihtiyacı vardı.

"Merhaba," dedi. "Az önce kimin geldiğine inanamayacaksınız-" "Eve gelebilir misin? Hemen şimdi?"

Eli telefonun üzerinde sıkıca kapandı. "Neyin var? Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim." Sesi çok düzdü. Sahte bir sakinlikten başka bir şey değildi. "Eve gelmen dışında. Hemen."

"Şu anda gidiyorum."

Ceketini aldı, telefonunu cebine soktu ve tek çalışanını aramaya koyuldu.

Yaşlı dişi köpeği bulduğunda, "Gitmem gerek" dedi.

"Hanımefendi, üzgün görünüyorsunuz. Yapabileceğim bir şey var mı?" "Hayır, teşekkür ederim. Geri

geleceğim."

"Senin yerine her şeyle ben ilgileneceğim."

Kadının elini sıktı ve sonra aceleyle dışarı çıktı. Bahar gecesinin çiğliğinde ön bahçede duruyordu. kendini sakinleştirmek için mücadele etti. Hemen işe yaramadığında, Fritz'i arayıp onu aldırmaq zorunda kalacağını düşündü: Sadece endişelenmekle kalmadı. beslenmesi gerekiyordu, bu yüzden bunu yapamaması mümkündü.

Ama sonra gittiğini hissetti. Çukur'un önünde cisimleşir cisimleşmez giriş kapısından içeri daldı. Daha yüzünü kameranin önüne koymadan iç kilidi açıldı ve Wrath ahşap ve çelikten oluşan ağır panellerin diğer tarafındaydı.

"Butch nerede?" diye sordu.

"Ben buradayım." Butch onun görüş alanına girdi ama yanına yaklaşmadı.

Bunu takip eden keskin sessizlikte Marissa yavaşça içeri girdi, sanki hava mücadele etmesi gereken bir çamura dönüşmüş gibi hissediyordu. Uyuşuk bir şekilde, Wrath'ın kapıyı kapattığını duydu.

Kapıyı açtı ve göz ucuyla Vishous'un bilgisayarının arkasından ayağa kalktığını gördü. V masanın etrafında yürürken, üç erkek bakışlarını değiş tokuş etti.

Butch elini uzattı. "Buraya gel, Marissa."

Kız avucunu tuttuğunda, adam onu bilgisayarlara götürdü ve monitörlerden birini işaret etti. Ekranda bir metin vardı. Bir sürü yoğun metin. Aslında iki bölümden oluşan belgeler vardı, alan ortadan ikiye ayrılmıştı.

"Bu nedir?" diye sordu.

Butch onu nazikçe sandalyeye oturttu ve arkasında durarak ellerini omuzlarına koydu. "İtalikle yazılmış bölümü okuyun."

"Hangi taraf?"

"İkisi de. İkisi de aynı."

Kaşlarını çatı ve gözlerini neredeyse bir şiir gibi görünen bir şeyin üzerinde gezdirdi:

Sonu efendiden önce getirecek biri olacaktır, modern zamanın savaşı, yedinci

Yirmi birinci,

Ve taşıdığı sayılarla tanınır: Algıladığı pusuladan bir fazla, Sağında sadece dört nokta olsa da, Üç canı var,

Önünde iki sayı var,

ve tek bir siyah gözle, tek bir kuyuda doğacak ve ölecek.

Kafası karışmış bir halde etrafını tararken, korkunç ifadeler gözüne çarptı: "Azalan Toplum,"

"İndüksiyon," "Efendi." Sayfadaki başlığa baktı ve ürperdi.

"Yüce Tanrım... bu... daha küçükler hakkında."

Butch kadının sesindeki buz gibi paniği duyunca, onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Marissa-"

"Burada ne okuyorum ben?"

Evet, buna nasıl cevap vermeli? Kendisi de tüm bu olanları kabullenmekte hâlâ zorlanıyordu. "Öyle görünüyor ki Yine de... Ben buyum." Pürüzsüz ekrana dokundu ve sonra deforme olmuş, buruşmuş serçe parmağına baktı

Avucuna sıkıca yapışmıştı... düzeltemediği... ya da işaret edemediği.

Marissa ihtiyatla ondan uzaklaştı. "Ve bu... ne?"

Tanrıya şükür V konuştu. "Şu anda baktığınız şey Küçülme Cemiyeti'nin parşömenlerinin iki farklı çevirisi. Biri daha önce elimizdeydi. Diğerisi ise yaklaşık on gün önce avcılardan ele geçirdiğim bir dizüstü bilgisayardan. Parşömenler Topluluğun el kitabıdır ve baktığınız bölüm bizim Yok Edici Kehaneti dediğimiz şeydir. Bunu nesillerdir biliyoruz, Parşömenlerin ilk kopyası düştüğünden beri. elimize geçti."

Marissa'nın eli boğazına gittiğinde, nereye gittiklerini anladığı belliydi. Başını sallamaya başladı. "Ama bunların hepsi bilmece. Şüphesiz-"

"Butch'ta bütün işaretler var." V bir el sigarası yaktı ve nefes verdi. "Küçükleri algılayabiliyor, yani kuzey, güney, doğu ve batıdan bir fazlasını algılayabiliyor. Serçe parmağı geçişten dolayı şekilsiz, bu yüzden işaret edebileceği sadece dört parmağı var. Çocukluk, yetişkinlik ve şimdi bir vampir olarak üç hayatı oldu ve onu dönüştürdüğümüzde burada, Caldwell'de doğduğunu iddia edebilirsiniz. Ama asıl belirti karnındaki yara izi. Siyah gözü ve ön yüzündeki iki yaradan biri. Göbek deliğini ilk olarak sayarsak tabii."

Wrath'a baktı. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Kral derin bir nefes aldı. "Bu, Butch'un savaştaki en iyi silahımız olduğu anlamına geliyor."

"Nasıl..." Marissa'nın sesi dalgalandı.

"Omega'ya dönüşünü kısaltabilir. İndüksiyon sırasında, Omega her avcıyla kendinden bir parça paylaşır ve bu parça azınlık öldürüldüğünde efendiye geri döner. Omega sonlu bir varlık olduğu için, bu geri dönüş

kritik. Savaşçılarını çoğaltmaya devam edebilmesi için onlara koyduklarını geri alması gerekiyor." Wrath, Butch'a doğru başını salladı. "Polis döngünün bu kısmını kırıyor. Yani Butch ne kadar az tüketirse, Omega o kadar zayıflayacak, ta ki ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar. Bu tıpkı yontmak gibi bir kayaya doğru."

Marissa'nın gözleri tekrar Butch'a kaydı. "Tam olarak nasıl tüketmek?"

Bu kısım hiç hoşuna gitmeyecekti. "Ben sadece... onları içime çekiyorum. Onları içime çekiyorum."

Gözlerindeki dehşet onu öldürüyordu, gerçekten. "Yapmayacak mısın o zaman? Sizi ele geçirilmekten alıkoyan nedir?"

"Bilmiyorum." Butch topuklarının üzerinde geriye yaslandı, kızın kaçmasından korkuyordu. Onu suçlayacağından değil. "Ama Vishous bana yardım ediyor. Tıpkı daha önce eliyle beni iyileştirdiği gibi."

"Onlara kaç kez... her ne yaptıysan?" "Üç kez. Bu geceki de dahil."

Gözleri sıkıca kapandı. "Peki bunu ilk ne zaman yaptın?"

"Yaklaşık iki hafta önce."

"Yani hiçbiriniz uzun vadeli etkilerini bilmiyorsunuz, değil mi?" "Ama ben iyiyim-"

Marissa sandalyeden fırladı ve masanın arkasından çıktı, gözleri yerdeydi, kollarını kendine dolamıştı. Wrath'ın önünde durduğunda ona ters ters baktı. "Ve sen onu kullanmak mı istiyorsun?"

"Bu, ırkın hayatta kalmasıyla ilgili."

"Peki ya onunki?"

Butch ayağa kalktı. "Kullanılmak istiyorum, Marissa."

Sert gözlerle ona baktı. "Omega'nın kirliliği yüzünden

neredeyse ölmek üzere olduğunuzu hatırlatabilir miyim?"

"Bu farklıydı."

"Öyle miydi? Eğer sisteminize tekrar daha fazla kötülük koymaktan bahsediyorsanız, bu tam olarak nasıl farklı?"

"Sana söyledim, V bunu işlememe yardımcı oluyor. Benimle kalmıyor."

Buna hiçbir yanıt alamadı. O sadece hareketsiz duruyordu. Odanın ortasında, o kadar içine kapanıktı ki ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu. "Marissa... amaç hakkında konuşuyoruz. Benim amaç."

"Komik, bu sabah yatakta bana senin hayatın olduğumu söyledin."

"Öylesin. Ama bu farklı."

"Ah, evet, olmasını istediğin zaman her şey farklıdır." Başını iki yana salladı. "Kız kardeşini kurtaramadın ama şimdi... şimdi binlerce vampiri kurtarma şansın var. Kahraman kompleksin seni heyecanlandırıyor olmalı."

Butch sertçe ısırıldı, çenesi esnedi. "Bu ucuz bir atış."

"Ama doğru." Birdenbire yorgun düştü. "Biliyor musun, şiddetten gerçekten bıktım usandım. Ve kavgadan. Ve insanların incinmesinden. Ve sen bana bu savaşa dahil olmayacağını söylemiştin."

"O zamanlar insandım-"

"Oh, lütfen-"

"Marissa, o küçüklerin neler yapabileceğini gördün. Cesetler getirildiğinde kardeşinin kliniğindeydin. Nasıl savaşmayabilirim?"

"Ama siz sadece göğüs göğüse dövüşten bahsetmiyorsunuz. Bunu tamamen farklı bir seviyeye taşıyorsunuz. Avcıları tüketmek. Onlardan birine dönüşmeyeceğinden nasıl emin olabilirsin?"

Birdenbire içinden korku geçti ve gözleri yüzünde daralırken, korkusunu saklamadığını biliyordu.

Yeterince hızlı kaygı.

Başını iki yana salladı. "Sen de bu konuda endişelisin, değil mi? Onlardan birine dönüşmeyeceğinden emin değilsin."

"Doğru değil. Kendimi kaybetmeyeceğim. Bunu biliyorum."

"Oh, gerçekten mi? O zaman neden haçını öyle tutuyorsun Butch?"

Aşağı baktı. Kahretsin, eli haça o kadar sıkı kilitlenmişti ki parmak eklemleri bembeyazdı ve gömleği sıkıştı. Kolunu indirmek için kendini zorladı.

Wrath'ın sesi araya girdi. "Ona ihtiyacımız var, Marissa. İrkin ona ihtiyacı var."

"Peki ya onun güvenliği?" Bir hıçkırık çıkardı ama sonra hemen bastırdı. "Özür dilerim ama gülümseyip git al onları diyemem. Karantina altında günlerce onu izledim-" O Butch'a doğru döndü. "Seni neredeyse ölürken izlemek. Neredeyse beni öldürüyordu. Ve mesele şu ki, o zamanlar bu senin seçimin değildi, ama bu... bu bir seçim, Butch."

Haklıydı. Ama geri adım atamazdı. O neyse oydu ve karanlığa düşmeyecek kadar güçlü olduğuna inanmak zorundaydı.

"Evcil bir hayvan olmak istemiyorum, Marissa. Bir amaç istiyorum-"

"Senin bir pur-"

"-ve bu amaç evde oturmak olmayacak geri dönmeni bekliyorum. Ben bir erkeğim, bir mobilya parçası değil." Kadın ona öylece bakınca, "Yapabileceğim bir şey olduğunu bildiğim halde elim kolum bağlı oturamam.

İrkıma yardım etmek için ne yapabilirim?" Onun yanına gitti.

"Marissa

."

"Yapamam... Bunu yapamam." Ellerini adamın ulaşamayacağı bir yere koydu ve geri çekildi. "Seni birçok kez neredeyse ölürken gördüm. Yapmayacağım... Bunu yapamam Butch. Bu şekilde yaşayamam. Özür dilerim,

ama tek başınasın. Arkama yaslanıp kendini yok etmeni izlemeyeceğim."

Döndü ve Çukur'dan dışarı çıktı.

* * *

Ana evde, John kütüphanede bekliyordu ve kendini yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Saat çaldığında, küçük göğsüne ve kravatına baktı.

boynundan sarkıyordu. Güzel görünmek istemişti ama Muhtemelen okul fotoğrafı için poz veriyormuş gibi göründü.

Hızlı ayak sesleri duyduğunda, açık çift kapıya baktı.

Marissa merdivenlere doğru yürüyordu.

ve ıssız görünüyordu. Butch topuklarına yapışmış, daha da kötü görünüyordu.

Olamaz... İyi olacaklarını umuyordu. İkisini de çok seviyordu.

Üst katta bir kapı gürültüyle kapandığında, elmas camlı pencerelere doğru yürüdü ve dışarıya baktı. Elini cama dayadığında, Wrath'ın söylediklerini düşündü - Tohr'un bir yerlerde hayatta olduğunu.

Buna inanmayı çok istiyordu.

"Efendim?" Fritz'in sesiyle döndüğünde yaşlı adam gülümsedi. "Misafiriniz geldi. Onu içeri alayım mı?"

John yutkundu. İki kez. Sonra başını salladı. Fritz gözden kayboldu ve bir an sonra kapıda bir kadın belirdi. John'a bakmadan ona doğru eğildi ve yalvarırcasına yere paralel durdu. Yaklaşık bir metre boyunda görünüyordu.

Beyaz bir toga gibi bir şey giymişti. Sarı saçları başının üstünde toplanmıştı ve adam göremese de

Yüzünü şimdi, bir anlık bakışıyla görmüştü.

Güzelliğın ötesindeydi. Melek bölgesine doğru.

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sırada tek yapabildiğı gözlerini dikip bakmaktı.

"Ekselansları," dedi usulca. "Gözlerinizle tanışabilir miyim?" Adam ağzını açtı. Sonra çılgınca başını sallamaya başladı.

Olduğı gibi kalması dışında. Onu göremiyordu. Kahretsin.

"Ekselansları?" Şimdi sesi biraz titriyordu. "Belki... aramızdan biriyle daha ilgilenirsiniz?"

John ona doğru gitti ve elini hafifçe dokunmak için kaldırdı. Ama nereye? O toga şey dekolteydi ve hem kolları hem de eteğinin önü yırtmaçlıydı... Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Adam garip bir şekilde omzuna dokundu ve kadın sanki adam onu şaşırtmış gibi bir nefes aldı.

"Ekselansları?"

Koluna hafifçe bastırarak onu ayağına kaldırdı.

Vay canına... gözleri gerçekten yeşildi. Yaz üzümleri gibi. Ya da bir limonun içi gibi.

Boğazını işaret etti ve sonra eliyle kesme hareketi yaptı.

Mükemmel yüzü yana doğru eğildi. "Konuşmuyor musunuz, Majesteleri?"

Başını salladı, Wrath'ın bundan bahsetmemiş olmasına biraz şaşırmıştı. Yine de kralın aklında başka pek çok şey vardı.

Buna karşılık Layla'nın gözleri parladı ve gülümserken onu bayılttı. Dişleri mükemmeldi ve

dişleri... inanılmaz derecede güzeldi. "Ekselansları, sessizlik yemini övgüye değer. Böyle bir öz disiplin. Marklon'un oğlu Darius'un soyundan gelen sen, büyük güce sahip bir savaşçı olacaksın."

Aman Tanrım. Ondan ciddi etkilenmişti. Ve eğer onun yemin ettiğini düşünmek istiyorsa, bu sorun değildi. Ona bir kusuru olduğunu söylemeye gerek yoktu.

"Belki de benim hakkımda bilgi sahibi olmak istersiniz?" dedi. "Böylece ihtiyacın olduğunda istediğin şeye sahip olacağından emin olabilirsin?"

Başını salladı ve kanepeye baktı, yanında bir ped getirdiğine memnun olduğunu düşündü. Belki bir süre orada oturup birbirlerini tanıyabilirlerdi-

Arkasına baktığında kadın muhteşem bir şekilde çıplaktı, toga şey ayaklarının dibinde bir havuzun içindeydi.

John gözlerinin yuvalarından fırladığını

hissetti. Vay anasını. "Onaylıyor

musunuz, Majesteleri?"

İsa, Meryem ve Yusuf... Eğer bir ses kutusu olsaydı bile, yine de dili tutulurdu.

"Ekselansları?"

John başını sallamaya başladığında, bunu Blaylock ve Qhuinn'e anlatana kadar bekle, diye düşündü.

Bölüm Kırk Beş

Ertesi akşam, Marissa evinin bodrum katındaki odalardan çıktı.

Güvenli Yer

ve dünyası yıkılmamış ve yanmamış gibi davranmaya çalıştı.

"Mastimon seninle konuşmak istiyor," dedi küçük bir ses.

Marissa arkasını döndü ve bacağı alçılı genci gördü. Gülümsemeye zorlayarak çömeldi ve doldurulmuş kaplanla göz göze geldi. "Öyle mi?"

"Evet. Üzülmemeni, çünkü onun bizi korumak için burada olduğunu söylüyor. Ve sana sarılmak istiyor."

Marissa yırtık pırtık oyuncağı alıp boynuna sımsıkı sarıldı. "O hem vahşi hem de nazik biri."

"Doğru. Ve şimdilik onu yanında tutmalısın." Gencin yüz ifadesi tamamen işle ilgiliydi. "Mahmen'in İlk Yemeği hazırlamasına yardım etmeliyim."

"Ona dikkat edeceğim."

Genç kız ciddi bir şekilde başını salladı ve yarım litrelik koltuk değneklerini yere sapladı.

Marissa kaplana tutunurken, bir gece önce birkaç eşyasını toplayıp Çukur'dan ayrılmanın nasıl bir şey olduğunu düşündü. Butch onu gitmekten vazgeçirmeye çalışmıştı ama verdiği karar gözlerinin içindeydi, bu yüzden söylediği sözler hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Gerçek şu ki, kadının aşkı onun ölüm arzusunu ya da risk alan kişiliğini iyileştirmemişti. Ayrılık ne kadar acı verici olsa da,

Eğer onunla kalırsa, daha da kötüsü olacaktı: her gece onun öldüğüne dair bir telefon gelmesini beklemekten başka bir şey olmayacaktı. Ya da daha da trajik olanı, onun şeytani bir şeye dönüştüğünü.

Ayrıca, bunu düşündükçe, güvende kalması için ona daha fazla güvenmiyordu. Klinikteki intihar girişiminden sonra olmaz. Ve gönüllü olduğu gerileme sürecinden sonra. Ve kendini soktuğu geçiş sürecinden sonra. Ve şimdi de savaşıması, daha küçükleri tüketmesi. Evet, sonuçlar Şimdiye kadar pozitifti ama gidişat iyi değildi: Devam etmesi gereken tek şey, er ya da geç ciddiye alacağını çok iyi bildiği tutarlı bir kendini istismar modeliydi zarar görmüş.

Onu, kendini öldürmesini izleyemeyecek kadar çok seviyordu.

Gözleri yaşarırken onları sildi ve boşluğa baktı. Bir süre sonra zihninin gerisinde yankı gibi titreyen bir düşünce belirdi. Ama bu her neyse çabucak kayboldu.

Kendini ayağa kalkmaya zorlarken bir an için kayboldu. Ne yaptığını ya da neden koridorda olduğunu tam anlamıyla hatırlayamıyordu. Sonunda ofisine doğru yöneldi. Çünkü orada her zaman onu bekleyen bir şeyler vardı.

Eski bir polis olmanın bir özelliği de aptal radarınızı asla kaybetmemenizdi.

Butch ZeroSum'un yanındaki ara sokakta durakladı. Yolun aşağısında, kulübün acil çıkışında aylak aylak dolaşan, geçen hafta garsona öyle bir çemkiren o yarım akıllı, Avrupa çöpü, saman alevi gibi sarışın çocuk vardı. Yanında biftek kafalarından biri vardı ve ikili sigara yakıyordu.

Gerçi bu soğukta neden tüttürdükleri pek mantıklı gelmiyordu.

Butch arkasına yaslandı ve izledi. Tabii ki bu da ona düşünmek için zaman. Bu da her zamanki gibi berbattı. Ortalık ne zaman sessizleşse, tek görebildiği Marissa'nın Fritz'in Mercedes'ine bindiği ve S600'ün kapılardan geçerek kaybolduğu oluyordu.

Butch bir lanet okuyarak göğsünün ortasını ovuşturdu ve daha azını bulduğunu umdu. Savaşması gerekiyordu. Bu sürekli ağrıyı dindirecek bir şey. Şimdi olduğu gibi.

Trade Street'ten bir araba ara sokağa döndü ve hızla ilerledi. Yanından geçip kulübün yan kapısında kısa bir süre durduğunda, siyah Infiniti, lanet bir disko topu olarak nitelendirilebilecek kadar krom döndürüyordu. Ve sen ne yapıyorsun

Küçük Sarışın Sikkafa, sanki önceden ayarlanmış bir tanışma toplantısıymış gibi yanımıza geldi.

Çocuk ve şoför sakız ve avuç içi tokuştururken Butch tam olarak ne yaptıklarını anlayamadı ama kurabiye tariflerini karşılaştırmadıklarından emindi.

Infiniti tersine döndüğünde Butch gölgelerin arasından çıktı ve önsezişinin doğru olup olmadığını anlamamanın tek bir yolu olduğunu düşündü: Varsaymak ve ona neyin geri geleceğini görmek. "Bana bu pisiği içeride dağıtmayacağını söyle. Peder serbest çalışanlardan nefret eder."

Küçük sarışın adam sinirli bir şekilde etrafında döndü. "Kimsin lan sen-" Sözleri kurudu. "Bekle, seni daha önce görmüştüm... ama..."

"Evet, şasimi elden geçirdim. Artık daha iyi koşuyorum. Çok daha iyi. Peki sen ne-" Butch içgüdülerinin ateşlendiğini hissedince dondu kaldı.

Azalt. Yaklaş. Kahretsin.

"Çocuklar," dedi sakince. "Şimdi gitmeniz gerekiyor. Ve o kapıdan tekrar giremezsiniz."

Dickhead'in tavrı tekrar ortaya çıktı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Bu konuda bana güven ve kendini toparla. Şimdi."

"Siktir git, bütün gece burada dikilebiliriz eğer-" Serseri dondu kaldı, sonra tatlı bir koku esintisiyle onlara doğru gelirken bembeyaz kesildi. "Aman Tanrım..."

Hmmm, yani Küçük Sarışın Sikkafa insan değil, bir pre-trans'tı. "Evet, dediğim gibi. Defol git, evlat."

İkili havalandı ama yeterince hızlı değillerdi: Sokağın açık ucunda beliren üçlü bir lesser yollarını kesti.

Harika. Müthiş.

Butch en yeni kol saatini çalıştırarak bir işaret ve koordinatlar gönderdi. Birkaç dakika içinde V ve Rhage onun yanında belirdi.

"Üzerinde anlaştığımız stratejiyi kullan," diye mırıldandı Butch. "Ben etrafı süpürürüm."

Küçükler yaklaşırken ikisi de başlarını salladı.

Rehvenge masasından kalktı ve samur paltosunu çekti. "Gitmeliyim, Xhex. Princeps Konseyi toplantısı. Arabaya ihtiyacım olmadığı için kaydımı sildiriyorum ve bir saat içinde dönmeyi umuyorum. Ama gitmeden önce, şu yeni OD'nin durumu nedir?"

"Saint Francis Acil Servisi'ne. Muhtemelen yaşayacak."

"Peki ya şu haydut satıcı?"

Xhex onun için kapıyı açtı, sanki gitmesi için onu cesaretlendiriyordu. "Onu hâlâ bulamadım."

Rehv küfretti, bastonuna uzandı ve ona doğru yöneldi. "Bu durumdan hiç memnun değilim."

"Şaka yapmıyorum," diye mırıldandı. "Ben de senin bundan hoşlandığını sanıyordum."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Benimle dalga geçme."

"Değilim patron," diye karşılık verdi. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Bunlar için dokuz-bir-bir'i aramak hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? aptallar?"

Derin bir nefes aldı ve öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Kulüpte kötü bir hafta geçirmişti. İkisinin de sigortaları atmıştı ve ZeroSum'daki diğer çalışanlar da gerginlikten kendilerini banyoya asmak üzereydi.

"Özür dilerim," dedi. "Yaralıyım."

Elini erkeğinin saç kesiminde gezdirdi. "Evet... ben de."

"Sende ne var ne yok?"

Onun cevap vermesini beklemiyordu. Ama o cevap verdi. "İnsanı duydun mu? O'Neal?"

"Evet. Bizden biri. Kimin aklına gelirdi ki?" Rehv adamı henüz yakından ve şahsen görmemişti ama Vishous yaşanan mucizeyi önceden haber vermek için aramıştı.

Rehv dürüstçe polisin iyi olmasını diledi. O büyük-Ağzı bozuk erkek, erkek. Ama aynı zamanda Marissa'yla beslenme günlerinin sona erdiğinin ve dolayısıyla onunla çiftleşme umudunun da bittiğinin farkındaydı. Her ne kadar onunla bağlantı kurmak gerçekten kötü bir fikir olsa da, bu bok canını yaktı, gerçekten yaktı.

"Bu doğru mu?" Xhex sordu. "O ve Marissa

hakkında?" "Evet, o özgür bir ajan değil."

Xhex'in yüz hatlarında tuhaf bir ifade belirdi... üzüntü mü? Evet, öyle görünüyordu.

Kaşlarını çattı. "Ondan bu kadar hoşlandığınızı bilmiyordum."

Bir anda kendine geldi, gözleri keskin, yüzü sertlikten başka bir şey göstermiyordu. "Sırf onu becermekten hoşlandığımı için

onu eş olarak istediğim anlamına gelmez." "İyi, tabii. Her neyse."

Üst dudağındaki dişleri sıyrıldı. "Bir erkeğe ihtiyacı olan bir tipe mi benziyorum?"

"Hayır ve Tanrı'ya şükür. Senin yumuşaman fikri doğal dünya düzenini ihlal ediyor. Ayrıca, bir tek sen Bu yüzden sana bağlanmamış olarak ihtiyacım var." Onun yanından geçti. "En fazla iki saat içinde görüşürüz."

"Rehvenge." Adam dönüp baktığında, "Senin de bekâr kalmana ihtiyacım var," dedi.

Bakışları kilitlendi. Tanrım, tam bir çifttiler, değil mi? Normallerin arasında yaşayan iki yalancı... çimenlerin arasındaki iki yılan.

"Merak etme," diye mırıldandı. "Asla bir shellan almayacağım. Marissa... tatmak istediğim bir lezzetti. Uzun vadede asla işe yaramazdı."

Xhex sanki anlaşmalarını yeniden imzalamışlar gibi başını salladıktan sonra Rehv oradan ayrıldı.

VIP bölümünde yürürken gölgelerden uzak durdu. Bastonuyla görünmekten hoşlanmıyordu ve eğer kullanmak zorunda kalırsa, insanların bunun gösteriş amaçlı olduğunu düşünmesini istiyordu, bu yüzden bastonuna çok fazla güvenmemeye çalıştı. Denge eksikliği düşünülduğünde bu biraz tehlikeliydi.

Yan kapıya gitti, alarm sistemiyle biraz oynadı ve ardından barın kilidini açtı. Dışarı çıktı, düşün-

Yüce Tanrım! Sokakta lanet bir arbede vardı. Küçükler. Kardeşler. İki sivil ortada çömelmiş ve titriyordu. Ve büyük kötü Butch O'Neal.

Kapı Rehv'in arkasında tıkırdayarak kapanırken, duruşunu genişletti ve güvenlik kameralarının neden-

Oh, mhis. Etrafları mhilerle çevriliydi. Güzel dokunuş.

Kenarda durup dövüşü izledi, bedenlerin bedenlere çarpışını dinledi, homurtuları ve metallerin yer değiştirmesini duydu, avcıların bebek pudrası tatlılığıyla karışan ırkının terini ve kanını kokladı.

Kahretsin, o da oynamak istiyordu. Ve neden oynamaması gerektiğini anlayamıyordu.

Daha küçük biri tökezleyerek yoluna çıktığında, o piçi yakaladı, tuğlalara çarptı ve bir çift soluk göze bakarken gülümsedi. Rehv bir şey öldürmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bir yanı bu deneyimi özlüyordu. Özlem duyuyordu. Dostum, hayatı söndürmek içindeki kötülüğün arzuladığı bir şey.

Ve canavarını besleyecekti. Tam burada. Şu anda.

Sistemindeki dopamine rağmen, Rehv'in senfatik Yetenekler onun çağrısıyla geldi, saldırganlığının tepesine binerek görüşünü kırmızı renge boğdu. Dişlerini gülümseyerek göstererek, şeytani yarısına teslim oldu. uzun zamandır yoksun kalmış bir bağımlının kendinden geçmiş hazzı.

Görünmez elleriyle, daha küçük olanın beynine tünel kazdı, etrafı araştırdı ve her türlü eğlenceli anıyı tetikledi. Bu Gazoz şişelerinin kapaklarını patlatmak gibiydi ve fokurdayan şey avını güçten düşürüyor, savunmasız kalmasına neden oluyordu. Tanrım, piçin kafasının içindeki çirkinlik - bu avcının gerçek bir sadist çizgisi vardı ve yaptığı her bir çirkin eylem ve kirli istismar zihninin gözünü bulandırdıkça çığlık atmaya başladı, ellerini kulaklarına götürdü ve yere düştü.

Rehv bastonunu kaldırdı ve dış muhafazasını kırbaçlayarak ölümcül bir çelik uzunluğunu ortaya çıkardı, bıçak onunki kadar kırmızıydı.

Ama bıçaklamaya hazırlandığında, Butch kolunu yakaladı.

"İşte burada ben devreye giriyorum."

Rehv adama ters ters baktı. "Siktir et, bu benim ölümüm-" "Hayır, değil." Butch dizlerinin üzerine çöktü daha az ve...

Rehv ağzını kapattı ve Butch eğilip avcıdan bir şeyler emmeye başladığında hayranlıkla baktı. Ancak Alacakaranlık Kuşağı bölümünün tadını çıkaracak zaman yoktu. Başka bir cüce Butch'a doğru hamle yaptı ve Rhage onu bir hamlede yere sererken Rehv geri sıçramak zorunda kaldı.

Rehv daha fazla ayak sesi duydu ve bir başka daha az sesle karşılaştı. Güzel. Sert bir sırtısla bunun üstesinden gelebileceğini düşündü.

Adamım, symphath'lar dövüşmeyi severdi, gerçekten. Ve o da doğası gereği bir istisna değildi.

Bay X kavganın olduğu sokağa doğru ilerledi. Hiçbir şey görmemesine ve duymamasına rağmen sahnenin etrafındaki tamponlamayı hissetti, bu yüzden buranın doğru yer olduğunu biliyordu.

Van arkasından küfretti. "Bu da ne böyle? Kavgayı hissedebiliyorum-"

"Mhis'in içine girmek üzereyiz. Hazır olun."

İkili koşmaya devam etti ve soğuk su duvarına benzeyen bir şeye çarptı. Bariyeri aştıklarında dövüş ortaya çıktı: İki Kardeş. Altı avcı. Birkaç sinmiş sivil. Boydan boya kürk manto giymiş iri yarı bir erkek... ve Butch O'Neal.

Eski polis kendini yerden yeni kaldırıyordu, bir köpek kadar hasta görünüyordu ve pozitif olarak parlıyordu.

ustanın ayak izi. Bay X, O'Neal'ın gözleriyle karşılaştığında, öndeki kişi bir uyum duygusuyla kayarak durdu.

Ve ironilerin ironisi, tam da bağlantının kurulduğu anda, tam da bir tanıma alışverişinin olduğu anda, Omega diğer taraftan aradı.

Tesadüf mü? Kimin umurunda. Bay X talebi geri çevirdi, derisindeki kaşıntıyı görmezden geldi. "Van," dedi yumuşak bir sesle, "kendini gösterme vaktin geldi. Git O'Neal'ı getir."

"Tam zamanında." Van yeni doğan vampire doğru fırladı ve ikisi dövüşçü gibi birbirlerinin etrafında dönerek kapıştılar. En azından Van hareket etmeyi bırakıp nefes alan bir heykelden başka bir şey olmayana kadar.

Çünkü Bay X öyle olmasını istemişti.

Van'ın yüzündeki panik ifadesini yakalayınca gülümsemek zorunda kaldı. Evet, tüm büyük kas gruplarının kontrolünü kaybetmek bir adamı kesinlikle korkutuyordu, değil mi?

O'Neal da şaşırılmıştı. Dikkatle yaklaştı, temkinliydi ama belli ki donukluktan yararlanmaya hazırdı-

Bay X'in astına dayattığı çerçeve. Alaşağı etme hızlı oldu.

O'Neal hızlı bir hamleyle

Van'ın boynuna sarıldı, onu ters çevirdi ve yere yatırdı.

Bay X'in Van gibi bir varlığı feda etmek umurunda bile değildi. Ne zaman ne olduğunu bilmesi gerekiyordu!

O'Neal... O'Neal ağzını açmış ve içine çekiyordu ve... Van Dean hiçliğin içine çekildi, emildi, yutuldu, sahiplenildi. Toza dönüştü.

Rahatlama Bay X'in içine doldu. Evet... evet, kehanet gerçekleşmişti. Kehanet, dönüşmüş bir İrlandalının bedeninde gerçekleşmişti. Tanrı'ya şükürler olsun.

Bay X duraklayarak, umutsuzca ileri doğru bir adım attı. Şimdi... şimdi aradığı huzura kavuşacak, boşluğu fark edilecek, özgürlüğü garanti altına alınacaktı. Aradığı kişi O'Neal'dı.

Ancak Bay X'in önü aniden keçi sakallı ve yüzünde dövmeler olan bir Kardeş tarafından kesildi. Koca piç bir anda kaya gibi ortaya çıktı ve X'e öyle sert vurdu ki bacakları büküldü. Dövüşmeye başladılar ama X, O'Neal tarafından tüketilmek yerine bıçaklanmaktan korkuyordu. Bu yüzden başka bir avcı kavgaya atlayıp Kardeş'i yakaladığında, Bay X ayrılmış ve çevreye doğru kaybolmuştur.

Omega'nın çağrısı artık çığlık çığlığa bir talepti, o korkunç gıdıklama Bay X'in bedeninde bir kükreme yaratıyordu ama cevap vermiyordu. Bu gece kendini öldürtecekti. Ama sadece doğru şekilde.

Butch başını son kurbanının kül yığınınından kaldırdı ve korkunç bir şekilde, gövdesini yırtarcasına öğürmeye başladı. Vücudu, ne kadar zaman önce klinikte uyandığı zamanki gibi hissediyordu. Kirlenmiş. Lekelenmiş. Ağartılamayacak kadar kirli.

Tanrım... ya çok fazla şey aldıysa? Ya geri dönüşü olmayan noktaya ulaştıysa?

Kusarken, görmese de V'nin yanına geldiğini hissetti. Başını kaldırmaya zorlayan Butch, "Yardım edin..." diye inledi.

"Yapacağım, Trahyner. Bana elini ver." Butch çaresizlik içinde avucunu havaya kaldırırken, Vishous eldivenini çıkardı ve

iyice ve sertçe tuttu. V'nin enerjisi, o güzel, beyaz ışık, Butch'un kolundan aşağı aktı ve onu temizleyen, yenileyen bir patlamayla içinden geçti.

Birbirlerine kenetlenmiş elleriyle yeniden iki yarım, aydınlık ve karanlık oldular. Yok edici ve Kurtarıcı. Bir bütün.

Butch, V'nin verebileceği her şeyi aldı. Ve bittiğinde, bırakmak istemedi, bağlantı koparsa kötülüğün bir şekilde geri geleceğinden korktu.

"İyi misin?" V yumuşak bir sesle söyledi.

"Şimdi öyleyim." Tanrım, solumaktan sesi cehennem gibi kısılmıştı. Belki de minnettarlıktan.

V bir çekiş yaptı ve Butch ayağa fırladı. Kendini sokağın tuğla duvarına doğru bıraktığında çatışmanın bittiğini fark etti.

"Bir sivil için iyi iş," dedi Rhage.

Butch kardeşinin kendisiyle konuştuğunu düşünerek sol tarafa baktı ama sonra Rehvenge'i gördü. Erkek yavaşça eğildi ve yerden bir kılıf aldı. Zarif bir hareketle, kırmızı ağızlı kılıcı eline aldı ve pummel'e doğru kaydırıldı. Ah... o baston da bir silahtı.

"Teşekkürler," diye yanıtladı Rehv. Sonra ametist gözleri Butch'a kaydı.

İkisi birbirlerine bakarken Butch, Marissa'nın beslendiği geceden beri gerçekten görüşmediklerini fark etti.

"Hey, dostum," dedi Butch, avucunu uzatarak.

Rehvenge bastonuna ağır bir şekilde yaslanarak yürüdü. İkisi el sıkışırken herkes derin bir nefes aldı.

"Peki, polis," dedi Rehv, "o avcılara ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Bir inleme sesi tüm cevapları kesti ve hepsinin yolun karşısındaki çöp kutusuna bakmasına neden oldu.

"Dışarı çıkabilirsiniz çocuklar," dedi Rhage. "Yer temiz."

Parlak sarışın pre-trans ve onun kiraladığı et ışığa karıştı. İkisi de sanki bir yere konmuş gibiydi.

bulaşık makinesinden geçirdiler: soğuğa rağmen terden sıırıslıkılam olmuşlardı, saçları ve giysileri darmadağındı.

Rehvenge'in sert yüzünde şaşkınlık okunuyordu. "Lash, neden şimdi eğitimde değilsin? Baban senin yerine burada olduğun için çok kızacak-"

Rhage kuru bir sesle, "Derslere ara veriyor," diye mırıldandı. "Uyuşturucu satmak için," diye ekledi Butch.

"Ceplerini kontrol edin."

Rhage üst araması için içeri girdi ve Lash itiraz edemeyecek kadar şoktaydı. Sonuçta çocuğun kafası büyüklüğünde bir tomar para ve bir avuç dolusu küçük selofan paket çıktı.

Rehv'in gözleri öfkeli bir mor ışıkla parlıyordu. "Ver şu boku Bana, Hollywood, toz, yeşil değil." Rhage malı uzattığında Rehv paketlerden birini açtı, serçe parmağını yaladı ve içine soktu. Parmağını dilinin üzerine koyduktan sonra yüzünü buruşturdu ve tükürdü. Sonra da parmağını Çocuğa baston. "Artık burada istenmiyorsun."

Bu küçük haber Lash'i sersemlikten kurtarmış gibi görünüyordu. "Neden olmasın? Burası özgür bir ülke."

"Öncelikle, burası benim evim, bu yüzden. İkincisi, başka bir nedene ihtiyacım olduğundan değil, o çantalardaki bok Kirlenmiş ve bahse girerim ki son zamanlarda yaşadığımız aşırı doz vakalarından sen sorumlusun. Yani dediğim gibi, sen

artık burada hoş karşılanmayacaksınız. Senin gibi serserilerin ticaret akışımı bozmasına izin vermeyeceğim." Rehv poşetleri ceketinin cebine doldurdu ve Rhage'e baktı. "Onunla ne yapacaksın?"

"Onu eve götür."

Rehv soğuk bir şekilde gülümsedi. "Hepimiz için ne kadar uygun."

Lash aniden sızlanma moduna geçti. "Ama babama söylemeyeceğiz-"

"Her şeyi," diye tersledi Rehvenge. "Güven bana, baban her şeyi bilecek."

Lash'in dizleri titredi. Ve sonra BMOC bayıldı.

Marissa Prensler Konseyi toplantısına girdi, bir kez olsun herkesin ona bakmasını umursamadı.

Yine de onu pantolon giyerken ya da saçlarını at kuyruğu yaparken hiç görmemişlerdi. Yani sürpriz, sürpriz.

Oturdu, yepyeni çantasını açtı ve rezidans monitörleri için başvuruları incelemeye başladı.

Yine de... gerçekten hiçbir şey görmüyordu. Sadece işten ya da stresten değil, gerçekten beslenmesi gerektiği için de çok yorgundu. Yakında.

Oh, Tanrım. Bu fikir onu üzüntüden hasta etti ve Butch'u düşünmeye daldı. Onu hayal ederken, kafasının arkasındaki o ısrarcı, sisli yankı geri döndü. Bu şey ona neyi hatırlatan küçük bir çan sesi gibiydi... neyi?

Bir el omzuna indi. O sıçrarken Rehv yanına oturdu.

"Sadece ben." Adamın ametist gözleri kızın yüzünde ve saçlarında gezindi. "Seni görmek güzel."

"Sen de." Biraz gülümsedi, sonra gözlerini kaçırdı, onun damarını kullanmaya geri dönmek zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Ah... kahretsin. Tabii ki dönecekti.

"Ne yapıyorsun, Tahllly? İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. Soru o kadar rahattı ki, onun ne kadar üzgün olduğunu ve bunun nedenini bir şekilde bildiği hissine kapıldı. Nedense onu her zaman çok iyi okumuştı.

Ağzını açtığı anda, konsey tokmağı parlak masanın diğer ucuna vurdu. "Toplantıyı düzene sokmak istiyorum."

Kütüphanedeki sesler hızla kesildi ve Rehv sandalyesinde arkasına yaslandı, sert yüzünü sıkılmış bir ifade kapladı. Zarif, güçlü elleriyle samur paltosunu bacaklarının etrafına katladı, sanki oda yetmiş derece değil de otuz derece soğukmuş gibi üst üste bindirdi.

Marissa evrak çantasını kapatıp yerine yerleştirdi ve şunu fark etti

onunkine benzer bir poz vermişti, sadece kürkü yoktu. Aman Tanrım, diye düşündü. Zaman ne kadar da değişmiş. Bir zamanlar bu vampirlerden çok korkardı. Tamamen korkmuştu.

Şimdi, etrafındaki zarif giyimli kadınlara ve resmi giyimli erkeklere bakarken, sadece... hepsinden sıkılmıştı. Bu gece, glymera ve Princeps Konseyi artık onun hayatıyla ilgisi olmayan, modası geçmiş bir sosyal kâbustan başka bir şey gibi görünmüyordu. Tanrı'ya şükür.

Leahdyre gülümsedi ve öne çıkan bir köpeğe başıyla işaret etti. Hizmetkârın elinde abanoz bir tahtanın üzerine gerilmiş bir parşömen vardı. Belgeden uzun ipek kurdeleler sarkıyordu, çeşitli renklerde altı köken ailenin her birini yansıtıyordu. Marissa'nın çizgisi soluk maviydi.

Leahdyre masanın etrafına baktı, gözleri titizlikle Marissa'nın üzerinden geçti. "Konsey'in tamamı burada olduğuna göre, ilk gündem maddesini görüşmek istiyorum; söz konusu gündem maddesi, zorunlu askerlik konusunda Kral'a sunulan tavsiyenin kabul edilmesiyle ilgilidir. tüm çiftleşmemiş dişiler için dışlama. İlk olarak, usul kuralları uyarınca, raportörlerin yorumlarına izin vereceğiz. oy hakkı olmayan üyeler bu odada."

Rehvenge hariç herkes hemen onayladı. O da ne hissettiği konusunda çok netti.

Önergeyi reddetmesinin ardından yaşanan duraksamada, Marissa, Havers'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Ağzını kapalı tuttu.

"Aferin konsey," dedi Leahdyre. "Şimdi oy kullanan altı princeps'in yoklamasını yapacağım." Her isim okundukça, ilgili princeps ayağa kalktı, kendi soyunun onayını verdi ve aile yüzüğünün mührünü parşömene yapıştırdı. Bu işlem beş kez aksamadan gerçekleşti. Ve sonra son isim söylendi. "Havers, Wallen'in kanlı oğlu, ...'ın kanlı torunu."

Ağabeyi sandalyesinden kalkarken Marissa parmak eklemlerini sertçe masaya vurdu. Bütün gözler ona çevrildi. "Yanlış isim."

Leahdyre'nin gözleri o kadar büyüdü ki, arkasını görebildiğinden oldukça emindi. Ve onun sözünü kesmesine o kadar şaşırmıştı ki, kadın hafifçe gülümseyip Havers'a baktı. "Oturabilirsiniz doktor," dedi. "Özür dilerim," diye kekeledi Leahdyre.

Marissa ayağa kalktı. "Bu oylamalardan birini yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki... Wrath'ın babası öldüğünden beri." O

Leahdyre'nin yüzüne düzgün bir bakış atarken ellerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Ve o zamanlar, yüzyıllar önce, babam yaşadı ve ailemizin oyunu kullandı. Belli ki bu yüzden kafanız karışmış."

Leahdyre panik içinde Havers'a baktı. "Belki de kız kardeşinize onun düzen dışı olduğunu söylersiniz-"

Marissa araya girdi. "Artık onun kız kardeşi değilim, ya da o bana öyle söyledi. Yine de hepimizin kan bağının değişmez olduğu konusunda hemfikir olduğumuza inanıyorum. Doğum sırası da öyle." Soğukkanlılıkla gülümsedi. "Şansa bakın ki ben Havers'tan on bir yıl önce doğmuşum. Bu da beni ondan daha yaşlı yapıyor. Bu da onun oturabileceği anlamına geliyor.

Çünkü ailemin hayatta kalan en büyük üyesi olarak, soyumuzdan gelen oyları ben kullanacağım. Ya da vermem. Ve bu durumda, kesinlikle... değil."

Kaos patlak verdi. Tam bir kargaşa.

Bu sırada Rehv güldü ve avuçlarını birbirine vurdu. "Vay canına, kızım. Bok gibisin."

Marissa güç oyunundan çok az keyif aldı, daha çok her şeyden daha rahatlamıştı. Oylama oybirliğiyle yapılmalıydı yoksa bu aptal önerge hiçbir yere gitmeyecekti. Ve onun sayesinde bu koca bir hiçlikti.

"Aman Tanrım," dedi biri.

Sanki zeminin ortasında bir kanal açılmış gibi, tüm gürültü odanın dışına çekildi. Marissa arkasını döndü.

Rhage kütüphanenin kapısındaaydı ve elinde geçiş öncesi bir erkeği ensesinden tutuyordu. Arkasında Vishous ve Butch vardı.

Bölüm Kırk Altı

Kütüphanenin kemerinde duran Butch, Marissa'ya gözlerini dikip bakmamak için elinden geleni yaptı ama bu çok zordu. Özellikle de Çünkü Rehvenge'in yanında oturuyordu.

Etrafına bakarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. İçinde bulunduğu toplantı üst düzey insanlarla doluydu. Tanrım, hepsinin, özellikle de kadınların şık giyinmiş olması dışında, siyasi bir zirveye benziyordu. Elizabeth Taylor'ın mücevher kutusu bile bu kızların yanında hiç kalırdı.

Ve sonra drama bombası patladı.

Masanın başındaki adam başını çevirip Lash'i gördü ve bembeyaz kesildi. Yavaşça ayağa kalkarken sesini kaybetmiş gibiydi. Odadaki diğer herkes gibi.

Rhage, Lash'i sarsarken, "Konuşmamız gerek efendim," dedi. "Oğlunuzun ders dışı aktiviteleri hakkında."

Rehvenge ayağa kalktı. "Kesinlikle biliyoruz."

Bu, buz kütesine vurulan bir balta gibi toplantıyı böldü. Lash'in babası kütüphaneden fırladı ve Rhage, Rehvenge ve çocuğu aceleyle oturma odasına götürdü. Sanki çok utanmış gibiydi.

Bu arada, süslü tipler masadan kalktı ve etrafta dolanmaya başladılar. Hiçbiri mutlu görünmüyordu ve çoğu Marissa'ya sert bakışlar fırlattı.

Bu da Butch'un onlara nasıl saygı göstereceklerini öğretmek istemesine neden oldu. Ta ki dersten kanları akana kadar.

Yumrukları sıkılaştıkça burun delikleri alevlendi ve havayı tarayarak Marissa'nın kokusunu buldu ve sahip olduğu her gözeneğe emdi. Doğal olarak, vücudu çılgına dönmüştü. ona çok yakın, lanet şey ısınıyor, acil hale geliyor. Kahretsin,

Kollarını ve bacaklarını sabit tutmak için elinden gelen tek şey buydu. Özellikle de onun kendisine baktığını hissettiğinde.

Serin bir esinti evin içine girdiğinde, Butch çocukla birlikte geldikleri kocaman ön kapının hâlâ açık olduğunu fark etti. Geceye bakarken, gitmesinin daha iyi olacağını biliyordu. Daha temiz. Daha temiz. Daha az tehlikeliydi de, çünkü bu züppelerin canına okumayı o kadar çok istiyordu ki Marissa'ya soğuk davranıyor.

Evden çıktı ve ön bahçede bir tur attı, çamurlu bahar toprağının üzerinde bir süre yürüdü. eve doğru iki kat geri dönmeden önce. Escalade'e yaklaştığında durdu çünkü artık yalnız olmadığını biliyordu.

Marissa cipin arkasından çıktı. "Merhaba, Butch."

Tanrım, çok güzeldi. Özellikle böyle yakından.

"Hey, Marissa." Ellerini deri ceketinin ceplerine soktu. Ve onu nasıl özlediğini düşündü. Onu istediğini. Onu arzuladığını. Ve sadece seks için değil.

"Butch... Ben-"

Aniden gerildi, gözleri çimenlikten geçen bir şeyi seçti. Bir adam... beyaz saçlı bir adam... daha küçük bir adam.

"Kahretsin," diye tısladı Butch. Aceleyle Marissa'yı yakaladı ve eve doğru sürüklemeye başladı.

"Ne yapıyorsun-" Daha küçük olanı görür görmez onunla mücadele etmeyi bıraktı.

"Kaçın," diye emretti. "Koş ve Rhage ile V'ye kışlarını buradan çıkarmalarını söyle. Ve şu lanet kapıyı kilitleyin." Onu itti ve etrafında döndü, ağır bir çarpma sesi ve ardından sürgülerin eve itildiğini duyana kadar nefes almadı.

Ne biliyorsunuz? Çimenlikten gelen Fore-lesser'dı.

Keşke seyircisi olmasaydı diye düşündü. Çünkü adamı öldürmeden önce, intikam olarak onu parçalara ayırmak istiyordu. Tabiri caizse, göze göz.

Piç kurusu yaklaştıkça avcı teslim olmak için ellerini kaldırdı ama Butch bu numarayı yutmadı. Ya da tek kişilik gösteriyi. İçgüdülerinin etrafta dolaşmasına izin verdi, arazide bir avcı lejyonu bulmayı bekliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç kimse yoktu.

Yine de, V ve Rhage arkasında cisimlenip vücutları soğuk havayı değiştirdiğinde kendini daha güvende hissetti.

"Sanırım sadece o," diye mırıldandı Butch, vücudu savaşmaya hazırdı. "Ve bunu sana söylememe gerek yok... ama o benim."

Avcı yaklaştıkça, Butch sıçramaya hazırlandı, ama sonra işler tuhaflaştı. Lanet olsun, bir şeyler görüyor olmalıydı. Küçük olanın yüzünden yaşlar akıyor olamazdı, değil mi?

Acı dolu bir sesle, "Sen, polis. Al beni... bitir beni. Lütfen..."

"Buna güvenme," dedi Rhage sol taraftan.

Kiracının gözleri kardeşine kaydı ve sonra Butch'a döndü. "Sadece bunun bitmesini istiyorum. Kapana kısıldım... Lütfen, öldür beni. Ama bu sen olmalısın. Onlar değil."

"Benim için zevkti," diye mırıldandı Butch.

Her türlü dövüşün kendisine geri dönmesini bekleyerek adama doğru hamle yaptı, ama piç kurusu hiçbir direnç göstermedi, sadece bir kum torbası gibi sırt üstü yere düştü.

"Teşekkür ederim... teşekkür ederim..." Garip kışkı minnettarlık, küçüğün ağzından sonu olmayan bir akıntı şeklinde akıyordu. ağrıyan bir rahatlama.

Butch nefes alma dürtüsünün üzerine geldiğini hissettiğinde, Fore-lesser'ın boğazına tutundu ve ağzını açtı, Tudor malikânesinden bakan glymera'nın gözlerinin son derece farkındaydı. Tam çizmeye başlamıştı ki tek düşünebildiği Marissa oldu. Bundan sonra olacakları görmesini istemiyordu.

Ama... hiçbir şey olmadı. Değişim olmadı. Bir tür blok kötülüğün transfer edilmesini engelliyordu.

Fore-lesser'ın gözleri panik içinde kocaman açıldı. "İşe yaradı... diğerlerinde. İşe yaradı! Seni gördüm..."

Butch, her ne sebeple olursa olsun, bunun tüketemeyeceği bir şey olduğunu anlayana kadar içine çekmeye devam etti. Belki de Fore-lesser olduğu içindir? Kimin umurundaydı ki?

"Diğerleriyle..." diye gevezelik ediyordu. "Diğerlerinde işe yaradı..."

"Görünüşe göre seninle değil." Butch kalçasına uzandı ve bıçağını kınından çıkardı. "İyi ki başka bir yolu var." Bıçağı başının üzerine kaldırarak geri çekildi.

Küçük olan çılgılık attı ve çırpınmaya başladı. "Hayır! Bana işkence edecek! Hayır!"

Avcı patlayıp sönerken bağırışlar da kesildi. Butch rahat bir nefes aldı, işi hallettiğine sevinmişti.

Sadece içinden, soğuk ve sıcak birleştiği aşırı uçlar gibi yakıcı bir kötülük dalgası fırladı. Nefes nefese kaldığında, iğrenç kahkahalar birdenbire yükselip gecenin içinde dalgalanmaya başladı; insanın kendi tabutunu düşünmesine neden olan türden bedensiz bir sestir bu.

Omega.

Butch gömleğinin içinden haçını tuttu ve ayağa fırladı, tam o sırada Şeytan'ın parazit dolu bir görüntüsü önünde belirdi. Butch'un vücudu isyan etti ama geri adım atmadı.

Belli belirsiz, Rhage ve V'nin ona sıkıca yaklaştığını, onu kuşattığını ve koruduğunu hissetti.

"Ne oldu, polis?" V mırıldandı. "Neye bakıyorsunuz?"

Kahretsin, Omega'yı göremiyorlardı.

Butch daha açıklama yapamadan Şeytan'ın kendine özgü, yankılanan sesi rüzgârın içinde bir o yana bir bu yana, kafasının içinde bir o yana bir bu yana gidip geldi. "Demek o kişi sensin, öyle değil mi? Benim... oğlum, olduğu gibi."

"Asla."

"Butch? Kiminle konuşuyorsun?" V dedi.

"O zaman seni ben doğurmadım mı?" Omega biraz daha güldü. "O zaman sana kendimden bir parça vermedim mi? Evet, verdim. Ve benim hakkımda ne dediklerini biliyorsun, değil mi?"

"Bilmek istemiyorum."

"Yapmalısın." Omega hayaletimsi bir el uzattı ve aralarındaki mesafeyi kapatmasa da Butch bunu yüzünde hissetti.

"Benim olanı her zaman sahiplenirim. Oğlum."

"Üzgünüm, babalık pozisyonum çoktan doldu."

Butch haçını sürükleyerek çıkardı ve zincirinden sarkıttı. Belli belirsiz V'nin küfür ettiğini duyduğunu sandı, sanki kardeşi neler olduğunu anlamıştı ama dikkati sadece önündekindeydi.

Omega ağır altın parçasına baktı. Sonra bakışlarını Rhage ile V'nin ve arkadaki evin üzerinde gezdirdi. "Ivır zıvırlar beni etkilemez. Kardeşler de öyle. Ne de en sağlam kilitler ve kapılar."

"Ama ben biliyorum."

Omega'nın kafası döndü.

Kâtip Bakire onun arkasında cisimlendi, tamamen çıplaktı ve bir süpernova gibi parlıyordu.

Omega anında şekil değiştirerek gerçeklik dokusunda bir solucan deliğine dönüştü, artık bir hayalet değil, dumanlı siyah bir çukurdu.

"Kahretsin," diye bağırdı V, sanki o ve Rhage artık her şeyi görebiliyormuş gibi.

Omega'nın sesi karanlık derinliklerden yükseldi. "Kardeşim, bu gece nasılsın?"

"Sana Dhunhd'a dönmeni emrediyorum. Şimdi git." Kadının parıltısı Omega'nın çukurunu kaplayana kadar yoğunlaştı.

Kötü bir hırıltı serbest kaldı. "Sürgünün varlığını iyileştireceğini mi sanıyorsun? Ne kadar da basitsin."

"Şimdi git." Kadının ağzından gecenin içine doğru, ne Eski Dil ne de Butch'un daha önce duyduğu başka bir dilden kelimeler akıyordu.

Omega kaybolmadan hemen önce Butch, Omega'nın gözlerini hissetti.

O korkunç ses yankılanırken Şeytan içine işledi, "Bana nasıl ilham veriyorsun oğlum. Ve diyebilirim ki kanını aramak akıllıca olur. Aileler bir araya gelmeli."

Sonra Omega beyaz bir parıltıyla kayboldu. Tıpkı Kâtip Bakire gibi.

Gittiler. İkisi de. Geriye sadece acı bir Soğuk rüzgâr gökyüzündeki bulutları vahşi bir elin kopardığı perdeler gibi temizledi.

Rhage boğazını temizledi. "Tamam... Önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca uyumayacağım. Peki ya siz ikiniz?"

"İyi misin?" V Butch'a sordu.

"Evet." "Hayır."

İsa Mesih... Omega'nın oğlu değildi. Değil miydi?

"Hayır," dedi V. "Değilsin. O sadece öyle olduğuna inanmak istiyor. Senin de öyle olduğunu düşünmeni istiyor. Ama bu onu doğru yapmaz."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Rhage'in eli Butch'un omzuna indi. "Ayrıca, ona hiç benzemiyorsun. Yani... alo? Sen kaslı İrlandalı beyaz bir çocuksun. O ise... otobüs egzozu gibi bir şey."

Butch Hollywood'a baktı. "Sen hastasın, bunu biliyor musun?"

"Evet, ama beni seviyorsun, değil mi? Hadi ama. Beni hissettiğini biliyorum."

İlk kıkırdamaya başlayan Butch oldu. Sonra diğer ikisi katıldı, az önce gerçekleşen ağır hizmet tipi, yüksek güçlü tuhaflığın ağırlığı biraz azaldı.

Ama kahkahaları azalınca Butch'un eli karnına gitti.

Arkasına dönerek konağa baktı, kurşunlu pencerelerin diğer tarafındaki solgun, korkmuş yüzleri araştırdı. Marissa tam önündeydi, parlak sarı saçları ay ışığında yansıyor.

Gözlerini kapadı ve arkasını döndü. "Ben almak istiyorum Escalade'i geri getir. Tek başıma." Eğer biraz yalnız kalamazsa çılgın atacaktı. "Ama önce, yapmamız gereken bir şey var mı?

Glymera ve gördükleri her şey hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Gazap bunu kesinlikle onlardan duyacak," diye mırıldandı V. "Ama bana kalırsa kendi başlarındalar. Ayrıca, terapistlerine para ödeyerek bu sorunu çözebilirler. Onları sakinleştirmek bizim işimiz değil."

Rhage ve V yerleşkeye geri döndükten sonra Butch Escalade'e doğru yola çıktı. SUV'u devre dışı bıraktığında

güvenlik alarmı, birinin yerde koştüğünü duydu.

"Butch! Bekle!"

Omzunun üzerinden baktı. Marissa ona doğru koşuyordu ve durduğunda o kadar yakındaydı ki kalbinin odacıklarındaki kanın sesini duyabiliyordu.

"Yaralandın mı?" diye sordu, gözlerini onun üzerinde gezdirerek. "Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

"Bu Omega mıydı?" "Evet."

Derin bir nefes aldı, sanki araştırmak istiyordu ama onun Şeytan'la olanlar hakkında konuşmayacağını biliyordu. Aralarındaki durum böyleyken olmazdı. "Ah, o gelmeden önce, o avcıyı öldürdüğünü gördüm. O... o ışık patlaması, yaptığın şey bu muydu-"

"Hayır."

"Ah." Gözlerini adamın ellerine indirdi. Hayır... Adamın kalçasındaki hançere bakıyordu. "Buraya gelmeden önce dışarıda savaşıyordun."

"Evet."

"Ve sen de o çocuğu kurtardın... Lash, değil mi?"

Cipe bir göz attı. Kendini ona atmasına, sıkıca sarılmasına ve onunla eve gelmesi için yalvarmasına ramak kaldığını biliyordu. Tam bir salak gibi. "Bak, ben gidiyorum Marissa. Kendine iyi bak."

Sürücü tarafına doğru yürüdü ve arabaya bindi. Kadın onu takip edince kapıyı üzerine kapattı ama arabayı çalıştırmadı.

Motor.

Kahretsin, Escalade'in cam ve çeliğinin arasından, onu göğsündeymiş gibi canlı bir şekilde hissedebiliyordu.

"Butch..." Adının sesi boğuk geliyordu. "Sana söylediğim bir şey için özür dilemek istiyorum."

Direksiyonu kavradı ve ön camdan dışarı baktı. Sonra bir ahmak gibi elini kapıya attı ve kapıyı iterek açtı. "Neden?"

"Kardeşini kurtarma meselesini bu işe karıştırdığım için özür dilerim. Bilirsiniz, Çukur'da. Bu çok acımasızcaydı."

"Ben... Kahretsin, iyi bir noktaya değindin. Janie yüzünden hayatım boyunca insanları kurtarmaya çalıştım. O yüzden kendini kötü hissetme."

Uzun bir duraklama oldu ve içinden güçlü bir şeylerin çıktığını hissetti, bir şeylerin-ah, evet, beslenme ihtiyacının. Bir damara açlık çekiyordu.

Ve doğal olarak, vücudu ona sahip olduğu her şeyi vermek istedi. Evet.

Kendini lanet Escalade'in içinde tutmak için emniyet kemerini taktı, sonra kadının yüzüne son bir kez baktı. Gerginlik ve... açlıktan gerilmişti. İhtiyacıyla gerçekten savaşıyor, konuşabilmeleri için onu saklamaya çalışıyordu.

"Gitmeliyim," dedi. Şimdi olduğu gibi.

"Evet... ben de." Kızardı ve geri adım attı, gözleri kısa bir süre buluşup uzaklaştı. "Her neyse, görüşürüz. Buralarda."

Arkasını döndü ve hızla eve doğru yürümeye başladı. Ve tahmin edin onu karşılamak için kapıda kim belirdi: Rehvenge.

Rehv... çok güçlü... çok kuvvetli... onu tamamen besleyebiliyor.

Marissa bir metre daha gidemedi.

Butch cipten fırladı ve onu belinden yakaladı, ve onu arabaya kadar sürükledi. Gerçi onunla kavga etmiş gibi değildi. En ufak bir şekilde.

Escalade'in arka kapısını açtı ve onu içeri fırlattı. İçeri girerken Rehvenge'e baktı. Adamın menekşe rengi bakışları parlıyordu, sanki olaya dahil olmak istiyormuş gibiydi ama Butch adamın tam gözüne çiviledi ve göğsünü işaret etti, bu evrensel bir işaretti: orada kal, kanka ol ve dişlerini korumaya devam et.

Rehv'in dudakları bir lanetle kıpırdadı ama sonra başını eğdi ve bedensizleşti.

Butch cipin arkasına atladı, kapağı kapattı ve tavan ışığı sönmeden Marissa'nın üstüne çıktı. Arka taraf kalabalıktı, bacakları garip açılarla bükülmüştü, omzu bir şeye, muhtemelen bir koltuğun arkasına, her neyse ona yaslanmıştı. Ne onun ne de Marissa'nın umurundaydı. Marissa her tarafını sarmış, bacaklarını kalçalarına dolamış ve onu acımasızca öperken ağzını açmıştı.

Butch onları ters çevirdi, böylece kız üstte kaldı, saçlarından bir tutam tuttu ve onu boğazına doğru çekti. "Isır!" diye hırladı.

Vay anasını, gerçekten de öyle.

Dişlerinin onu kesmesiyle yakıcı bir acı hissetti ve içine girdikçe vücudu çılgınca sarsılarak etinin daha da yırtılmasına neden oldu. Ama bu iyiydi. Çok iyiydi. Kız Damarından derin çekişler yapıyordu ve onu beslemenin verdiği tatmin vızıldayan bir telaştı.

Bir avucunu vücutlarının arasına soktu ve kadının merkezindeki sıcaklığı kavrayarak çekirdeğine sürttü. Kız çılgınca bir inilti çıkarırken, adam diğer eliyle kızın gömleğini yukarı itti.

Tanrı onu korusun, bluzunu çıkarıp sütyenini atacak kadar uzun süre boynuyla temasını kesti.

"Pantolon," dedi kısık sesle. "Pantolonunu çıkar."

Kadın dar alanda beceriksizce soyunurken, adam fermuarını açtı ve ereksiyonunu serbest bıraktı. O şeye dokunmaya cesaret edemedi, orgazma çok yakındı.

Ona çırılçıplak bindi, soluk mavi gözleri parlıyordu, karanlıkta alev alev yanıyordu. Kanının kırmızı lekesi dudaklarındaydı ve adam dudaklarını öpmek için ayağa kalktı, sonra

Kendini öyle bir eğdi ki, kadın otururken tam onun vücuduna çarptı. Birleştiklerinde başını geriye attı ve kadın diğer taraftaki boynunu deldi. Kalçaları sertleşmeye başladığında, içerken dengede durabilmek için dizlerinin üzerinde hafifledi.

Orgazm onu paramparça etti.

Ama bittiği an, tekrar gitmeye hazırды. Ve yaptı da.

Bölüm Kırk Yedi

Marissa ihtiyacı olan her şeyi aldıktan sonra Butch'un üzerinden kalktı ve yanına uzandı. Butch sırt üstü yatmış, Escalade'in tavanına bakıyor, bir eli göğsünde duruyordu. O düzensiz nefes alıyordu, giysileri buruş buruş ve yanlışı hizalanmıştı, gömleği göğüs kaslarını sarıyordu. Seksi, sert karnında parlıyor ve tükeniyordu ve boynundaki yaralar, kadın onları yaladıktan sonra bile çığ kalmıştı.

Onu içinde olduğunu düşünmediği bir vahşilikle kullanmış, ihtiyaçları ikisini de mutlak, ilkel bir çılgınlığa sürüklemişti. Ve şimdi, sonrasında, vücudunu hissedebiliyordu göz kapakları biraz sarkarak ona verdiği şey üzerinde çalışmaya başladı.

Çok iyiydi. Çok iyiydi.

"Beni tekrar kullanacak mısın?" Butch'un her zaman çakıl taşlarıyla dolu olan sesi neredeyse kaybolmuştu.

Marissa gözlerini kapattı, göğsü o kadar çok ağrıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Çünkü onun yerine ben olmak istiyorum," dedi.

Yani bu Rehvenge'e yönelik bir saldırganlık eylemiyle ilgiliydi, onu beslemekle değil. Bunu bilmeliydi. Butch'un az önce Rehv'e attığı bakışı görmüştü. arabaya binerken. Belli ki hâlâ eskiden kalma bir kin besliyordu.

Butch, "Boş ver," dedi ve pantolonunu tekrar giyip fermuarını çekti. "Beni ilgilendirmez."

Kadının ona verecek bir cevabı yoktu ama adam da bir cevap beklemiyor gibiydi. Ona kıyafetlerini uzattı, kızın yüzüne bakmadı.

Giyindi ve çıplaklığını örttüğü anda arka kapıyı açtı.

Soğuk hava içeri doldu... ve işte o zaman bir şeyi fark etti. Arabanın içi tutku ve beslenme kokuyordu; baştan çıkarıcı, yoğun, baş döndürücü kokular. Ama bağlanma kokusuna dair tek bir ipucu bile yoktu. Tek bir ipucu bile.

Uzaklaşırken ona dönüp bakmaya dayanamadı.

Butch nihayet arabasını yerleşkenin avlusuna çektiğinde gün ağarmak üzereydi. Escalade'i Rhage'in koyu mor GTO'su ile Beth'in Audi station wagon'u arasına park ettikten sonra Pit'e doğru yürüdü.

Marissa'yla ayrıldıktan sonra saatlerce şehirde dolaşmış, anlamsız sokakların izini sürmüştü, Var olmayan evlerin yanından geçiyor, hatırladığında trafik ışıklarında duruyordu. Eve gelmesinin tek nedeni gün ışığının çok yakında karanın üzerinde parlayacak olmasıydı ve bu da ona yapılması gereken bir şey gibi gelmişti.

En ufak bir ışıltının görüldüğü doğuya baktı.

Avlunun ortasına doğru yürüdü, fıskiye'nin mermer havuzunun kenarına oturdu ve ana evin ve Çukur'un pencerelerinin üzerindeki panjurların inişini izledi. Gökyüzündeki parıltıya biraz göz kırptı. Sonra daha çok göz kırptı.

Gözleri yanmaya başladığında Marissa'yı düşündü ve yüzünün şeklinden saçlarının dökülüşüne, sesinin tonuna ve teninin kokusuna kadar onunla ilgili her şeyi hatırladı. Burada, mahremiyet içinde, duygularını serbest bıraktı, acıyan aşkına ve nefret dolu özlemine teslim oldu. onu rahat bırakmayı reddetti.

Ve ne biliyorsunuz, bağlanma kokusu bir kez daha ortaya çıktı. Bir şekilde onun yanındayken kendini tutuyor, sanki Onu işaretlemek adil değildi. Ama burada? Yalnızken? Saklanmak için bir sebep yok.

Güneşin doğuşu hızlandıkça, yanakları güneş yanığı gibi acıyla alevlendi ve vücudu alarmla seğirdi. Kendini kalmaya zorladı çünkü güneşi görmeye ihtiyacı vardı ama koşma dürtüsünden kalçaları titriyordu ve onları uzun süre tutamayacaktı.

Kahretsin... bir daha asla gün işığını yakalayamayacaktı, değil mi? Ve Marissa hayatından çıktıktan sonra, onun için gün işığı diye bir şey olmayacaktı. Asla.

Karanlık ona sahipti, değil mi?

Başka seğeneği olmadığı için üzerindeki kilidi açtı ve bunu yaptığı anda bacakları avluyu hızla geçti. Bedenini Çukur'un girişine doğru fırlatarak en içteki kapıyı çarptı ve sertçe nefes aldı.

Rap müzik çalmıyordu ama V'nin deri ceketini bilgisayarların arkasındaki sandalyeye atılmıştı, yani buralardaydı. Muhtemelen hâlâ büyük evde Wrath'la maç sonrası toparlama yapıyordu.

Butch oturma odasında tek başına dururken, tanıdık içki içme dürtüsü şiddetle bastırdı ve teslim olmamak için iyi bir neden göremedi. Paltosunu ve silahlarını bırakarak viskiye yöneldi, kendine bir uzun/uzun bardak doldurdu ve Mutfaktan onunla birlikte şişe çıkar. Onun yanına gidip En sevdiği koltukta, bardağı dudaklarına götürdü ve yutkunurken gözleri Sports dergisinin en yeni sayısına takıldı.

Resimli. Kapakta bir beyzbol oyuncusunun resmi vardı ve adamın kafasının yanında büyük sarı puntolarla tek bir kelime yazıyordu: HERO.

Marissa haklıydı. Bir kahraman kompleksi vardı. Ama bu bir tür ego tatmini değildi. Belki de yeterince insanı kurtarırsa affedilebilirdi.

Gerçekten peşinde olduğu şey buydu: günahlarının bağışlanması.

Gençlik yıllarına ait flashbackler izlenme başına ödeme gibi oynamaya başladı, ancak bunun bir film olmadığı kesindi.

sipariş vermeyi seçti. Ve gösterinin ortasında gözleri telefona kaydı. Siparişini vermesini kolaylaştırabilecek tek bir kişi vardı.

ve annesinin bunu yapacağından şüpheliydi. Ama lanet olsun, annesine ulaşabilse ve Janie'nin o arabaya binmesine izin verdiği için onu affettiğini bir kez olsun söyleyebilse...

Butch deri koltuğa oturdu ve viskisini bir kenara koydu.

Saatler dokuzu gösterene kadar orada bekledi. Sonra telefonu eline aldı ve alan kodu 617 ile başlayan bir numarayı çevirdi. Babası açtı.

Konuşma Butch'un düşündüğü kadar berbattı. Daha kötü olan tek şey? Evden gelen haberler.

Telsizdeki aramayı sonlandırırken, başlangıçtaki altı zil sesini de sayarak geçen toplam sürenin bir dakika otuz dört saniye olduğunu gördü. Ve bunun Eddie O'Neal'la muhtemelen son konuşması olduğunu biliyordu.

"Ne yapıyorsun, polis?"

Sıçradı ve başını kaldırıp Vishous'a baktı. Yalan söylemek için bir neden göremedi. "Annem hasta. Görünüşe göre son iki yıldır. Annem

Alzheimer. Çok kötü. Tabii ki kimse bana söylemeyi düşünmedi. Aramasaydım asla öğrenemeyecektim."

"Kahretsin..." V geldi ve oturdu. "Onu görmek ister misin?"

"Hayır." Butch başını salladı ve viskisini aldı. "Bunun için bir neden yok. O insanlar artık beni ilgilendirmiyor."

Kırk Sekizinci Bölüm

Ertesi akşam Marissa yeni yurt müdürünün elini sıktı. Kadın bu pozisyon için mükemmeldi. Zeki. Nazik. Yumuşak sesli. NYU'da halk sağlığı eğitimi almıştı, tabii ki gece okulunda.

"Ne zaman başlamamı istersiniz?" diye sordu kadın.

"Bu gece kulağa nasıl geliyor?" Marissa alaycı bir tavırla yanıtladı. Yanıt olarak coşkuyla başını salladığında biraz gülümsedi. "Harika... Neden size ofisinizi göstermiyorum?"

Marissa, müdüre tahsis ettiği üst kattaki yatak odasından çıktıktan sonra dizüstü bilgisayarının başına geçti, Caldwell'in çoklu listeleme servisine giriş yaptı ve topluluk içinde satılık diğer bazı mülkler.

Çok geçmeden hiçbir şey göremez oldu. Butch göğsünde sürekli bir baskı, görünmez bir ağırlıktı. nefes almasını zorlaştırıyordu. Ve eğer meşgul değilse, onun anıları onu tüketiyordu.

"Hanımefendi?"

Safe Place'in köpeğine baktı. "Evet, Phillipa?"

"Havers bize bir vaka sevk etti. Kadın ve oğlu, genç stabilize edildikten sonra yarın buraya getirilecek, ancak klinik hemşiresi tarafından alınan vaka geçmişi bir saat içinde size e-posta ile gönderilecek."

"Teşekkür ederim. Aşağıda onlar için bir oda hazırlar mısınız?"

"Peki, hanımefendi." Köpek eğildi ve gitti.

Havers sözünü tutuyordu, değil mi?

Marissa kaşlarını çattı.

ona geri gelen bir şeyi özlüyordu. Nedense aklına Havers'ın bir görüntüsü geldi ve bir türlü gitmiyordu... gölgede kalmış düşünceyi gün ışığına çıkaran da buydu.

Bir anda, Butch'la konuşurken kendi sesini duydu: Arkama yaslanıp kendini yok etmeni izlemeyeceğim.

Yüce Tanrım. Ağabeyinin onu evden kovarken söylediği sözlerin aynısı. Oh, tatlı Bakire Kâtip, Butch'a tam olarak Havers'ın yaptığı şeyi yapıyordu.

ona yapılan: ihtiyatlı onaylamamanın asil kisvesi altında onu sürgün etmek. Aslında mesele kendini korkmuş ve kontrolden çıkmış hissetmekten kurtarmak değil miydi? Onu sevdin mi?

Peki ya ölüm arzusu?

Leahdyre'ın ön bahçesinde o küçük adamla karşı karşıya gelişi aklına geldi: Butch bu durumda temkinli davranmıştı. Dikkatliydi. Pervasız değil. Ve beceriyle hareket etmişti, bir berserker'ın dağınık çırpınışlarıyla değil.

Oh... kahretsin, diye düşündü. Ya yanıldıysa? Ya Butch dövüşebiliyorsa? Ya dövüşmesi gerekiyorsa?

Peki ya Şeytan? Omega?

Kâtip Bakire, Butch'u korumak için araya girmişti. Ve Omega ortadan kaybolduktan sonra hâlâ Butch'tu.

Ya eğer-

Bir kapı sesi duyuldu ve ayağa fırladı. "Kraliçem!" Beth kapı aralığından gülümseyerek elini kaldırdı. "Merhaba."

Kafası karmakarışık olan Marissa reverans yapınca Beth kıkırdarak başını salladı.

"Şunu kesmeni sağlayabilecek miyim?"

"Muhtemelen hayır... Yetiştirilme tarzımın getirdiği bir yük bu." Marissa konsantre olmaya çalıştı. "Sen... ah, son zamanlarda burada neler yaptığımızı görmeye mi geldin-"

Bella ve Mary kraliçenin arkasında belirdi.

"Seninle konuşmak istiyoruz," dedi Beth. "Butch hakkında."

Butch yatağında kıpırdandı. Bir gözünü açtı. Saati görünce lanet okudu. Muhtemelen bir gece önce çok çalıştığı için uyuyakalmıştı. Bir gecede üç lesser çok mu fazlaydı? Ya da belki de besleniyordu-

Oh, kahretsin, hayır. Bunu hiç düşünmemişti. Bunu hatırlamıyordu.

Sırt üstü yuvarlandı.

Ve şiltenin üzerinden kalktı. "Oh... siktir."

Siyah kukuletalı cüppeler içindeki beş figür yatağının etrafını sarmıştı.

Gazap'ın sesi önce Eski Dilde, sonra da İngilizce olarak geldi:

"Bu gece sana sorulacak olan sorudan geri dönüş yok.

Sadece bir kez sorulacak,

ve cevabınız hayatınızın geri kalanı için geçerli olacaktır.

Sorulmaya hazır mısınız?"

Kardeşlik. Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi.

"Evet," diye nefes aldı Butch, haçını tutarak.

"O zaman şimdi sana soruyorum, Butch O'Neal benim ve babamın kanından geliyor, bize katılacak mısın?"

Oh... kahretsin. Bu gerçek miydi? Rüya mıydı?

Kapüşonlu figürlerin her birine baktı. "Evet. Evet, size katılacağım."

Ona siyah bir cübbe fırlatıldı. "Bunu tenine geçir, kukulemeyi başına geçir. Her zaman, sana söylenmedikçe hiçbir şey söylemeyeceksin. Gözlerini yerden ayırmayacaksın. Ellerin küçük bedeninde kenetlenmiş olacak. geri. Cesaretiniz ve paylaştığımız soyun onuru, attığınız her adımda ölçülecektir."

Butch ayağa kalktı ve bornozunu çekti. Kısa süreliğine banyoya gitmeyi diledi-

"Bedeninizi boşaltmanıza izin verilecek. Şimdi yap."

Butch dışarı çıktığında başının eğik ve ellerinin arkasında bağlı olduğundan emin oldu.

Omzuna ağır bir el indiğinde bunun Rhage'in eli olduğunu anladı. Başka hiç kimsenin avucu bu kadar ağır değildi.

"Şimdi bizimle gel," dedi Wrath.

Butch çukurdan çıkarıldı ve doğruca Escalade'e bindirildi, cip sanki kimsenin neler olduğunu bilmesini istemiyorlarmış gibi neredeyse girişe park edilmişti.

Butch arkaya kaydktan sonra Escalade'in motoru çalıştı ve birçok kapı kapandı. Butch'un avlu olduğunu düşündüğü yerde yavaşça ilerlediler, ta ki arka çimenlikten ormana doğru gidiyormuş gibi sarsılmaya başlayana kadar. Kimse bir şey söylemedi ve o sessizlikte kendisine ne yapacaklarını merak etmekten kendini alamadı. Bunun çocuk oyuncağı olmayacağı kesindi.

Sonunda SUV durdu ve herkes indi. Kurallara uymaya çalışan Butch kenara çekildi ve yere bakarak birinin onu yönlendirmesini bekledi. Biri yaptı Escalade uzaklaşırken.

Butch ayaklarını sürüyerek ilerlerken yerde ay ışığını görebildi ama sonra ışık kaynağı aniden kesildi ve ortalık tamamen karanlığa gömüldü. Bir mağarada mıydılar? Evet... onlar

vardı. Nemli toprak kokusu burnuna doldu ve çıplak ayaklarının altında küçük taşların tabanlarını ısırdığını hissetti.

Yaklaşık kırk adım sonra sarsılarak durdu. Bir fısıltı sesi duyuldu ve sonra aşağıya doğru eğimli bir şekilde yürümeye devam etti. Bir kez daha durdu. Sanki iyi yağlanmış bir kapı geri çekiliyormuş gibi daha sessiz sesler.

Sonra sıcaklık ve ışık. Cilalı bir zemin... mermer. Parlak siyah mermer. İlerlemeye devam ettikçe, yüksek tavanlı bir odadan geçtikleri hissine kapıldı. Çünkü çıkardıkları küçük sesler yukarı doğru yankılanıyordu. Bir duraklama daha oldu, ardından kumaşlar yer değiştirdi... kardeşler soyunuyor, diye düşündü.

Bir el ensesine kenetlendi ve Wrath'ın derin hırıltılı sesi kulağına çarptı. "Şu anki halinle buraya girmeye layık değilsin. Başını sallama."

Butch başını salladı.

"Değersiz olduğunu söyle."

"Ben değersizim."

Kardeşliğin sesleri aniden, sanki protesto edercesine, Eski Dilde yüksek ve sert bir çığlık attı.

Gazap devam etti: "Layık olmasanız da, bu gece öyle olmayı arzuluyorsunuz. Başını sallama."

Başını salladı.

"Değerli olmak istediğini söyle."

"Değerli olmak istiyorum."

Eski dilde bir başka haykırış, bu kez bir destek tezahüratı.

Gazap devam etti: "Layık olmanın tek bir yolu vardır ve o da doğru ve uygun olan yoldur. Etimizin eti. Nod

Kafan."

Başını

salladı.

"Bizim etimizden et olmak istediğini söyle."

"Etinizden et olmak istiyorum."

Alçak sesle bir ilahi başladı ve Butch önünde ve arkasında bir sıra oluştuğu izlenimine kapıldı. Hiçbir uyarıda bulunmadan hareket etmeye başladılar, ileri geri dalgalanan hareket güçlü erkek seslerinin temposuyla yansıtılıyordu.

Butch ritmi yakalamakta zorlandı, ileri atıldı Kırmızı dumanın hafif kokusuyla Phury olduğundan şüphelendiği şeye çarptı, sonra da sırf bildiği için Vishous olduğunu bildiği şey tarafından arkadan çarpıldı. Kahretsin, her şeyi berbat ediyordu-

Ve sonra oldu. Vücudu oluğu buldu ve onlarla birlikte hareket ediyordu... evet, hepsi ilahi ve hareketle birdi, geri... ileri... sola... sonra sağa... sesler, uyluklarının kasları değil, ayaklarını ileri taşıyordu.

Aniden akustik bir patlama oldu, ilahi sesleri binlerce farklı yönde parçalanıp yeniden şekillendi: Uçsuz bucaksız bir alana girmişlerdi.

Omzuna dokunan bir el ona ne zaman durması gerektiğini söyledi.

İlahi sanki fişi çekilmiş gibi durdu, sesler bir süre sekti, sonra uzaklaştı.

Kolundan tutuldu ve öne doğru götürüldü.

Yanında duran Vishous alçak sesle, "Merdivenler," dedi.

Butch biraz tökezledi, sonra adımlarını attı. Bir platoya vardığında, V tarafından konumlandırılmıştı, vücudu... olması gereken yere yerleştirilmişti. Duruşuna yerleştiğinde Büyük bir şeyin tam önünde olduğunu, ayak parmaklarının duvara benzeyen bir şeye dayandığını hissetti.

Bunu takip eden sessizlikte, burnundan bir ter damlası damladı ve ayaklarının arasından parlak zemine düştü.

V güven verircesine omzunu sıktı. Sonra uzaklaştı.

"Bu erkeği kim öneriyor?" diye sordu Kâtip Bakire.

"Ben, Vishous, Bloodletter olarak bilinen Kara Hançer savaşçısının oğlu, yaparım."

"Bu erkeği kim reddediyor?" Sessizlik oldu. Tanrıya şükür.

Şimdi Kâtip Bakire'nin sesi destansı boyutlara ulaşmış, etraflarındaki boşluğu ve Butch'un kulaklarının arasındaki her santimi doldurmuştu, ta ki Butch'un bildiği tek şey onun söylediği kelimelerin sesiydi. "Wrath oğlu Wrath'ın tanıklığı ve Bloodletter olarak bilinen Kara Hançer savaşçısının oğlu Vishous'un teklifi üzerine, bu erkeği karşımda buluyorum, Butch O'Neal, Wrath'ın oğlu Wrath'ın soyundan geliyor. Kara Hançer Kardeşliği'ne uygun bir adaylık. Bunu yapmak benim gücüm ve takdirim dahilinde olduğundan ve ırkın korunması için uygun olduğundan, bu durumda anne soyu şartından feragat ettim. Yapabilirsin başlayın."

Gazap konuştu. "Çevir onu. Onu ortaya çıkarın."

Butch dışarı bakacak şekilde yeniden konumlandırıldı ve Vishous siyah cübbeyi çıkardı. Sonra kardeşi altın haçı Butch'un sırtından aşağı sarkacak şekilde kaydırды ve yürüdü Uzakta.

"Gözlerini kaldır," diye emretti Gazap.

Butch yukarı bakarken nefesi kesildi.

Siyah mermer bir kürsünün üzerinde durmuş, yüzlerce siyah mumla aydınlatılmış bir yeraltı mağarasına bakıyordu. Önünde devasa bir taş lentodan yapılmış bir sunak vardı.

iki çömelve direği üzerinde dengede duruyordu... üstünde bir

antik kafatası. Onun ötesinde, önünde sıralanan Kardeşlik tüm ihtişamıyla karşısındaydı; yüzleri vakur, vücutları güçlü beş erkek.

Gazap safları bozdu ve sunağın yanına geldi. "Duvara doğru geri çekilin ve mandallara tutunun."

Butch kendisine söyleneni yaptı, elleri iki sağlam tutamağın üzerine düştüğünde omuzlarında ve kışında pürüzsüz, serin taşı hissetti.

Wrath elini kaldırdı ve... kahretsin, parmak eklemlerinde dikenler olan antika bir gümüş eldivenle kaplıydı. Yaptığı yumruğun içinde siyah bir hançerin sapı vardı.

Kolunu uzatan kral, bileğinden aşağıya doğru çentik attı. ve yarayı, kubbesine gümüş bir fincan monte edilmiş kafatasının üzerinde tuttu. Wrath'ın damarından akan şey yakalandı ve tutuldu, mum ışığını yakalayan parlak kırmızı bir havuz.

"Benim etim," dedi Wrath. Sonra yarasını yalayarak kapattı, bıçağı yere bıraktı ve Butch'a yaklaştı.

Butch sertçe yutkundu.

Wrath avucunu Butch'un çenesine vurdu, başını geriye itti ve boynunu sertçe ısırıldı. Butch'un tüm vücudu Kasıldı ve bağırmamak için dişlerini sıktı, elleri bilekleri kopacakmış gibi hissedene kadar mandalları sıktı. Sonra Wrath geri çekildi ve ağzını sildi.

Sertçe gülümsedi. "Senin etin."

Kral gümüş eldivenin içindeki yumruğunu kıvırdı, kolunu geri çekti ve Butch'un göğsüne sapladı. Ciğerlerinden hava fışkırırken dikenler derisine battı, çığ ses mağara boyunca sığıyor ve zıplıyordu.

O nefesini tutarken Rhage geldi ve eldiveni aldı. Kardeşi ayını tıpkı Wrath'ın yaptığı gibi yaptı: bileğini kesti, kafatasının üzerinde tuttu ve aynı iki kelimeyi söyledi. Yarasını kapattıktan sonra Butch'a yaklaştı. Sonraki iki kelime söylendi ve ardından Rhage'in sert dişleri Butch'un boğazını deldi, ısırik Wrath'ınkinin altında konumlanmıştı. Rhage'in yumruğı hızlı ve sağlamdı, tam da Wrath'ın yumruğunu attığı yere, sol göğüs kafesine.

Sırada Phury vardı. Onu Zsadist izledi.

İşleri bittiğinde Butch'un boynu o kadar gevşemişti ki başının omuzlarından yuvarlanıp merdivenlerden aşağıya düşeceğine inanıyordu. Göğsüne vurdukları darbeler yüzünden başı dönüyordu ve yarasından karnına doğru kan akıyordu.

Sonra sıra V'ye geldi.

Vishous kürsüye çıktı, gözleri yerdeydi. Z'den gümüş eldiveni aldı ve zaten elinde olan siyah derinin üzerine geçirdi. Sonra siyah kılıcıyla hızlı bir vuruş yaptı ve kanı leğene damlayıp diğerlerinininkine katılırken kafatasına baktı.

"Etim," diye fısıldadı.

Butch'a dönmeden önce tereddüt eder gibiydi. Sonra da döndü ve gözleri buluştu. Mum ışığı V'nin sert yüzünde titreşip elmas gözlerine takılırken Butch nefesinin sıkıştığını hissetti: O anda oda arkadaşları bir tanrı kadar güçlü görünüyordu... ve hatta belki de onun kadar güzel.

Vishous yaklaştı ve elini Butch'un omzundan ensesine doğru kaydıldı. "Etim," diye nefes aldı V. Sonra bir şey sorar gibi durakladı.

Butch düşünmeden çenesini yukarı kaldırdı, kendini sunduğunun farkındaydı, farkında... oh, kahretsin. Durdu.

Düşünceler, nereden geldiğini sadece Tanrı'nın bildiği bir titreşim tarafından tamamen garipleştirildi.

Ağır çekimde Vishous'un karanlık başı aşağı indi ve keçi sakalı Butch'un boğazına doğru hareket ederken ipeksi bir fırça vardı. Lezzetli bir hassasiyetle, V'nin dişleri Butch'un kalbinden çıkan damarı, sonra yavaşça, amansızca, deriyi delip geçti. Göğüsleri birleşti.

Butch gözlerini kapattı ve her şeyin hissini içine çekti; vücutlarının birbirine bu kadar yakın olmasının sıcaklığı, V'nin saçlarının çenesinde bıraktığı yumuşak his, güçlü bir erkek kolunun kayarak beline doladı. Butch'un elleri kendi istekleriyle Mandallardan kurtulup V'nin kalçalarına yerleşti, o sert eti sıkarak onları baştan ayağa bir araya getirdi. İkisinden biri titremeye başladı. Ya da belki... kahretsin, daha çok ikisi de ürperdi.

Ve sonra bitti. Bitti. Bir daha asla olmayacaktı.

V ayrılırken ikisi de diğerine bakmadı... ve Ayrılık tam ve geri dönülmezdi. Yürünmeyecek bir yol. Asla.

V'nin eli geri çekildi ve sonra Butch'un göğsüne çarptı, darbe diğerlerinden, hatta Rhage'inkinden bile daha sertti. Butch yumruğun şiddetinden boğulurken, Vishous arkasını döndü ve Kardeşlik'in sırasına katıldı.

Bir süre sonra Gazap sunağa doğru yürüdü ve kafatasını alıp havaya kaldırarak kardeşlere sundu. "Bu bizim ilkimiz. Selam olsun ona, Kardeşliği doğuran savaşçıya."

Kardeşler mağarayı dolduran bir savaş çığlığı atarken, Wrath Butch'a döndü.

"İç ve bize katıl."

Butch iştahla saldırdı, kafatasını yakaladı, başını geriye yatırdı ve kanı boğazından aşağı akıttı. Birden

O içtikçe kardeşler şarkı söylüyor, sesleri gittikçe yükseliyor, çınliyordu. Her birinin tadına baktı. Gazap'ın ham gücü ve heybeti. Rhage'in muazzam gücü. Phury'nin yakıcı, koruyucu sadakati. Zsadist'in soğuk vahşiliği. Vishous'un keskin kurnazlığı.

Kafatası elinden alındı ve duvara doğru geri itildi.

Wrath'ın dudakları karanlık bir şekilde kalktı. "O mandallara tutunsan iyi olur."

Butch onları kavradı, tam da çalkalanan bir enerji dalgası ona çarptı. Ulumasını engellemek için ısırıldı ve kardeşlerinin onaylarcasına hırladığını belli belirsiz fark etti. Kükreme arttıkça, vücudu sanki burnuna bir kilo darbe indirmiş gibi mandallara çarpmaya başladı. Sonra her şey tepetaklak oldu, beynindeki her nöron ateşlendi, her kan damarı ve kılcal damar doldu. Kalbi çarpıyor, başı dönüyor, vücudu geriliyordu.

Butch sunakta uyandı, çıplaktı ve yan tarafına kıvrılmıştı. Göğsünde bir yanma hissi vardı ve elini göğsüne götürdüğünde tanecikli bir şey hissetti. Tuz mu?

Gözlerini kırıştıırıp etrafına bakınırken, Eski Dilde isimlerle kazınmış siyah mermer bir duvarın önünde olduğunu fark etti. Tanrım, bunlardan yüzlerce vardı. Gördüğü manzara karşısında afallayarak doğruldu ve kendini ayağa kaldırdı. Tökezleyerek ilerlediğinde, kutsal olduğunu bildiği şeye dokunmadan önce bir şekilde dengesini sağladı.

İsimlere baktığında, hepsinin bir zamanlar Her biri aynı el tarafından oyulmuştu, çünkü her sembol aynı ve sevgi dolu nitelikteydi.

Bunu Vishous yapmıştı. Butch nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu. Şimdi kafasında yankılar vardı... kardeşlerinin hayatlarının yankıları? Evet... ve tüm bu erkeklerin

İsimlerini okuduğu kişiler onun kardeşleriydi. Artık her birini bir şekilde tanıyordu.

Geniş gözlerle yazı sütunlarını takip etti... ta ki... işte oradaydı, sağ alttaydı. Satırın en altındaki. Sonuncusu. Bu onun muydu?

Alkış sesleri duydu ve omzunun üzerinden baktı. Kardeşler cüppelerine geri dönmüşlerdi ama kukuletaları inikti. Işıl ışıl parlıyorlardı, hatta Z.

"Bu sensin," dedi Wrath. "Gazap oğlu Gazap'ın soyundan gelen Kara Hançer savaşçısı Dhestroyer olarak anılacaksın."

"Ama sen bizim için her zaman Butch olacaksın," diye araya girdi Rhage. "Hem de sert kıcı. Ukala. Baş belası. Bilirsiniz, durum neyi gerektiriyorsa. Bence orada bir kış olduğu sürece, doğru olacaktır."

"Piç kurusuna ne dersin?" Z önerdi.

"Güzel. Bunu hissediyorum."

Hepsi gülmeye başladı ve Butch'un cübbesi Vishous'un eldivenli eliyle tutularak önünde belirdi.

"Al," derken V onun gözleriyle karşılaşmadı.

Butch bornozu aldı ama oda arkadaşının kaçmasını istemiyordu. Sessizce ve ısrarla, "V?" dedi. Vishous'un kaşları kalktı ama gözleri uzakta kaldı. "Vishous? Hadi ama dostum. Bir ara bana bakmak zorunda kalacaksın. V... ?"

Vishous'un göğsü genişledi... ve elmas bakışları yavaşça Butch'a döndü. Bir kalp atışı yoğunluğu vardı. Sonra V uzandı ve haçın yerini değiştirdi, böylece bir kez daha Butch'un kalbinin üzerinde asılı kaldı. "İyi iş çıkardın, polis. Tebrikler, doğru mu?"

"Beni bu işe bulaştırdığın için teşekkürler... trahyner." V'nin gözleri parlayınca Butch, "Evet, kelimenin anlamına baktım.

Bana kalırsa 'sevgili dost' sana çok yakışıyor."

V kızardı. Boğazını temizledi. "İyi anlaşma, polis. İyi... anlaşma."

Vishous uzaklaşırken Butch bornozunu çekti ve göğsüne baktı. Sol göğüs kafesinin üzerindeki dairesel yara izi derisine kazınmıştı, tıpkı kardeşlerin her birinde olduğu gibi kalıcı bir izdi. Paylaştıkları bağı bir sembolüydü.

Parmağının ucunu kapalı yaranın üzerinde gezdirdi ve tuz tanecikleri parlak zemine serbestçe düştü. Sonra duvara baktı ve oraya gitti. Çömelerek adının üzerindeki havaya dokundu. Yeni ismine.

Şimdi gerçekten doğdum, diye düşündü. Dhestroyer, Wrath'ın oğlu Wrath'ın soyundan.

Görüşü bulanıklaştı ve gözlerini hızla kırptırdı ama göz kapakları yetişemedi. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken, hızla

Onları kolunun üzerinden kenara fırçaladı ve işte o zaman omuzlarında elleri hissetti. Kardeşleri - kardeşleri - etrafını sarmıştı ve şimdi onları hissedebiliyordu, aslında... onları hissedebiliyordu.

Onun etinden et. Tıpkı onun onların etinden olduğu gibi.

Gazap boğazını temizledi, ama yine de kralın sesi hafif kısık sesle. "Yetmiş beş yıldır aramıza katılan ilk kişisin. Ve sen... senle paylaştığımız kana layıksın, benim soyumdan gelen Butch."

Butch başını omuzlarının üzerine bıraktı ve açıkça ağladı... ama tahmin ettikleri gibi mutluluktan değil.

Hissettiği boşluğa ağladı.

Çünkü tüm bunlar ne kadar harika olursa olsun, ona boş geliyordu.

Hayatını paylaşacağı eşi olmadan, olayların ve koşulların içinden geçtiğı bir perdeden başka bir şey değildi. Boş bile değildi, çünkü en ince havayı bile tutacak bir kap değildi.

Gerçek anlamda hayatta olmasa da yaşıyordu.

Bölüm Kırk Dokuz

Malikaneye geri dönerken herkes ve Escalade'de konuşuyorlardı: Rhage her zamanki gibi bir şeyler patlatıyordu. Wrath ona gülüyordu. Sonra V ve çok geçmeden herkes birbirini vurmaya başladı. Kardeşlerin yaptığı gibi.

Butch kova koltuğun derinliklerine yerleşti, bu eve dönüşün, daha önceki tören gibi, Kardeşlik için büyük bir sevinç olduğunun farkındaydı. Ve bunu hissedemese bile onlar adına gerçekten mutluydu.

Malikanenin önüne park ettiler ve Butch arabadan indiğinde büyük evin giriş kapıları ardına kadar açıldı ve Kardeşlik onun arkasında açık bir daire oluşturdu. Kardeşlik ilahiler tekrar başladı ve büyük alkışlar eşliğinde gökkuşağı rengindeki fuayeye geçtiler: Yirmi kadar köpek orada bekliyordu ve hizmetkârların önünde nefes kesici elbiseler giymiş üç kadın vardı. Beth evlendiği kan kırmızısı elbiseyi, Mary kraliyet mavisini ve Bella da parıldayan gümüş rengi elbiseyi giymişti.

Butch Marissa'nın orada olmasını o kadar çok istiyordu ki, göğsündeki ağrıdan sığınaklara bakmaya dayanamıyordu. Tam çukura doğru umutsuzca, hercai bir kaçış yapmak üzereydi ki ceset denizi ikiye ayrıldı ve...

Marissa'nın üzerinde canlı şeftali rengi bir elbise vardı; o kadar güzel ve canlı bir renkti ki, Marissa güneş ışığından etkilenip etkilenmediğini merak etti. onun şeklinde yoğunlaştı. Ve ilahiler durdu. öne çıktı. Kafası karışan ve neden ortaya çıktığını anlayamayan Butch yine de ona doğru uzandı.

Yalnızca önünde dizlerinin üzerine çöktü, elbisesi satenden büyük dalgalar halinde etrafına yayıldı.

Başını eğerken sesi duygusallıktan boğuk çıkıyordu. "Sana bu şans vaadini sunuyorum, savaşçı.

Dövüş." Ellerini yukarı kaldırdı ve avuçlarının içinde iki ucundan soluk mavi kurdeleyle bağlanmış kalın bir saç örgüsü vardı. "Bunu savaşta üzerinde taşıman benim için gurur verici olur. Cehennemliğimin ırkımıza hizmet etmesi benim için gurur kaynağı olur. Eğer beni hâlâ istiyorsan..."

Bu jest karşısında tamamen bitkin düşen Butch yere eğildi ve titreyen çenesini kaldırdı. Parmaklarıyla gözyaşlarını sildi, örgüyü ondan aldı ve kalbine bastırdı. "Elbette sana sahip olmak isterdim," diye fısıldadı. "Ama ne değişti?"

Görkemli giysileriyle evin üç kadınına şöyle bir baktı. Sonra aynı derecede sessiz bir sesle, "Bazı arkadaşlarla konuştum. Daha doğrusu onlar benimle konuştu."

"Marissa..." Tüm söyleyebildiği buydu. Ve sesi kurumuş gibi görünürken onu öptü.

Kucaklaştıklarında, geniş fuayeden büyük bir tezahürat yükseldi.

"Zayıf olduğum için çok özür dilerim," diye kulağına fısıldadı. "Beth, Mary ve Bella beni görmeye geldiler. Kardeşliğin bir üyesi olarak karşı karşıya olduğun tehlikeyle asla barış içinde olamayacağım. Her gece endişeleneceğim. Ama onlar erkeklerine dikkatli olmaları konusunda güveniyorlar ve ben... Senin beni sevdiğine inanıyorum. I

Elinden gelse beni terk etmeyeceğine inanıyorum. BEN... BEN kendinize dikkat edeceğinize ve kötülük sizi alt etmekle tehdit ederse duracağınıza inanırlar. Eğer onlar Kaybetme korkusuyla başa çıkabilirim, ben de öyle."

Onu daha da sıkı sıktı. "Dikkatli olacağım, yemin ederim. Yemin ederim."

Bir süre yerde, birbirlerine kilitlenmiş halde kaldılar. Sonra Butch başını kaldırdı ve Beth'i kollarının arasına almış olan Wrath'a baktı.

"Ee, kardeşim," dedi Butch. "Bıçağın ve biraz tuzun var mı? Belli bir çiftleşmeyi bitirme zamanı, anlıyor musun?"

"Biz seni koruruz, adamım."

Fritz, Wrath ve Beth'in töreninde kullanılan Morton'un en iyi sürahisı ve kâsesiyle öne çıktı. Rhage ve Mary'ninkinde de. Ve Zsadist ve Bella'nın.

Butch, Shellan'ın soluk mavi gözlerine bakarken mırıldandı: "Karanlık beni asla ele geçiremeyecek... çünkü sen varsın. Hayatımın ışığı, Marissa. İşte sen busun."

Bölüm Elli

Ertesi akşam, Marissa masasından başını kaldırdığında gülümsedi. Butch ofisinin kapısını dolduruyordu, vücudu çok büyüktü.

Tanrım, boynu ameliyattan sonra hâlâ iyileşiyor olsa da iyi görünüyordu. Güçlüydü. Güçlü. Onun eşi.

"Merhaba," dedi ön dişini göstererek. Dişlerinin yanı sıra.

Gülümsedi. "Erkencisin."

"Bir dakika daha uzak kalamazdım." İçeri girdi ve kapıyı kapattı... ve kilidi kurnazca yerine çevirdiğinde, kadın Vücudum ısındı.

Masasının etrafında yürüdü ve sandalyesini kendisine bakacak şekilde döndürdü, sonra yere diz çöktü. Kadının kalçalarını araladıktan sonra yakınına sokuldu, bağlayıcı kokusu havayı doldururken köprücük kemiğine sokuldu. İç çekerek kollarını adamın ağır omuzlarına doladı ve kulağının arkasındaki yumuşak deriyi öptü.

"Nasılsın, Hellren?" "Şimdi

daha iyiyim, karıcığım."

Ona tutunurken gözlerini masasına kaydırды. Orada, kâğıtların, klasörlerin ve kalemlerin arasında küçük beyaz bir heykelcik duruyordu. Zarif bir şekilde oyulmuş olan bu parça, bağdaş kurmuş oturan bir kadının mermerden yapılmış heykeliydi.

Bir elinin avucunda kanatlı bir hançer, diğer bileğinde bir baykuş.

Beth yaptırmıştı. Bir tane Mary için. Bir tane Bella için. Bir tane de Marissa için. Ve kraliçe de bir tanesini kendisi için saklamıştı. Hançerin önemi çok açıktı. Beyaz baykuş Kâtip Bakire ile bir bağlantıydı, savaşçı eşlerinin korunması için edilen duaların bir sembolüydü.

Kardeşlik güçlüydü, bir birlikti, dünyalarında iyilik için güçlü bir kuvvetti. Dişiler de öyleydi. Güçlü. Bir birlik. Dünyalarında iyilik için güçlü bir kuvvet.

Savaşçıları kadar sıkı bir şekilde bir araya geldiler.

Butch başını kaldırdı ve tam bir hayranlıkla ona baktı. Çiftleşme töreni tamamlandığında ve Butch'un sırtında onun adı yazılı olduğunda, Butch'un bedeni üzerinde hem yasalar hem de içgüdüsel olarak hâkimiyeti vardı; Butch bu hâkimiyeti isteyerek ve sevgiyle ona teslim etmişti. Emretmek ona aitti ve glymera'nın her zaman söylediği gibi, gerçekten çiftleşmek çok güzeldi.

O aptalların doğru bildiği tek şey.

"Marissa, seni biriyle tanıştırmak istiyorum, tamam mı?"

"Tabii ki. Şimdi mi?"

"Hayır, yarın akşamüstü."

"Pekâlâ. Kim-"

Onu öptü. "Göreceksin."

Adamın ela gözlerine derin derin bakarak kalın, siyah saçlarını geriye doğru okşadı. Sonra başparmaklarıyla kaşlarını çizdi. Bir parmak ucunu inişli çıkışlı, çok kez kırılmış burnunda gezdirdi. Çürük dişine hafifçe dokundu.

"Biraz savaş yorgunu gibiyim, değil mi?" dedi. "Ama biliyorsun, biraz estetik ameliyat ve birkaç şapka ile Rhage gibi yüksek bir pilot olabilirim."

Marissa heykelciğe tekrar baktı ve hayatını düşündü. Ve Butch'unkini.

Başını yavaşça salladı ve onu öpmek için eğildi. "Seninle ilgili hiçbir şeyi değıştirmezdım. Tek bir şeyini bile."

Sonsöz

Joyce O'Neal Rafferty huzurevine giderken acelesi vardı ve iyice sinirlenmişti. Bebek Sean bütün geceyi kusarak geçirmiş ve üç saat boyunca çocuk doktorunda beklerken doktor onları araya sıkıştırdı. Sonra Mike geç saate kadar çalışacağına dair bir mesaj bıraktı, bu yüzden eve dönerken süpermarkete gidecek vakti yoktu.

Lanet olsun, buzdolabında ya da dolapta akşam yemeği için hiçbir şey yoktu.

Joyce Sean'ı kucağına aldı ve yemek arabalarından ve tekerlekli sandalyelerden kaçarak koridorda hızla ilerledi. En azından Sean şimdi uyuyordu ve saatlerdir kusmamıştı. Hem mızımız, hem hasta bir bebekle hem de annesiyle uğraşmak Joyce'un bir kerede kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Özellikle de böyle bir günden sonra.

Annesinin odasının kapısını çaldı ve hemen içeri girdi. Odell yatağında oturmuş, Reader's Digest dergisini karıştırıyordu.

"Hey, anne, nasıl hissediyorsun?" Joyce pencerenin yanındaki Naugahyde kaplı berjer koltuğa gitti. Oturduğunda minder gıcırdadı. Sean uyandığında da öyle oldu.

"Ben iyiyim." Odell'in gülümsemesi hoştu. Gözleri koyu renkli mermerler gibi boştu.

Joyce saatini kontrol etti. On dakika kaldıktan sonra eve dönerken Star Market'e uğrayacaktı.

"Dün gece bir ziyaretçim vardı."

"Öyle mi anne?" Ve hiç şüphesiz, bir hafta boyunca yetecek kadar satın alacaktı. "Kimdi o?"

"Kardeşin." "Thomas burada mıydı?"

"Butch."

Joyce dondu kaldı. Sonra annesinin halüsinasyon gördüğüne karar verdi. "Bu çok hoş anne."

"Etrafta kimse yokken geldi. Hava karardıktan sonra. Karısını da getirmiş. Çok güzel bir kadın. Kilisede evleneceklerini söyledi. Yani zaten karı kocalarmış ama onun dinine göreymiş. Komik... Onun ne olduğunu hiç anlayamadım. Belki bir Lutheran?"

Kesinlikle halüsinasyon görüyor. "Bu çok iyi." "Şimdi babasına benziyor."

"Oh, öyle mi? Babama çekmeyen tek kişinin o olduğunu sanıyordum."

"Onun babası. Senin değil."

Joyce kaşlarını çattı. "Pardon?"

Annesi hülyalı bir ifadeye büründü ve pencereden dışarı baktı. "Sana hiç 69 yılındaki kar fırtınasından bahsetmiş miydim?"

"Anne, Butch'a geri dön-"

"Hepimiz hastanede mahsur kaldık, doktorlarla birlikte biz hemşireler de. Kimse gelip gidemiyordu. İki gün boyunca oradaydım. Tanrım, baban bensiz çocuklara bakmak zorunda kaldığı için çok üzgündü." Odell birdenbire yıllarca gençleşmiş gibiydi.

ve keskin bakışlı, gözleri açık. "Orada bir cerrah vardı. O herkesten çok farklıydı. Cerrahinin şefiydi. Çok önemliydi. O... güzel, farklı ve çok önemliydi. Korkutucuydu da. Gözleri, onları hala rüyalarımda görüyorum."

Aynı anda, tüm o coşku buharlaştı ve annesi söndü. "Ben kötüydüm. Kötü, çok kötü bir eştim."

"Anne..." Joyce başını salladı. "Ne diyorsun sen?"

Odell'in çizgili yüzünden yaşlar süzölmeye başladı. "Eve döndüğümde günah çıkarmaya gittim. Dua ettim. Çok dua ettim. Ama Tanrı günahlarım için beni cezalandırdı. Doğum bile... Butch'un doğumu korkunçtu. Neredeyse ölüyordum, çok kan kaybettim. Diğer tüm doğumlarım iyiydi. Butch'un ki değil..."

Joyce Sean'ı o kadar sert sıktı ki, Sean protesto etmek için kıvranmaya başladı. Tutuşunu gevşetip onu yatıştırmaya çalışırken fısıldadı, "Devam et. Anne... konuşmaya devam et."

"Janie'nin ölümü, sadakatsiz olduğum ve başka bir adamın çocuğunu taşıdığım için benim cezamdı."

Sean bir feryat kopardığında, Joyce'un kafasında bunun korkunç bir şey olduğuna dair korkunç bir şüphe belirdi...

Oh, hadi ama, ne düşünüyordu ki? Annesi deliydi. Akli başında değildi.

Şu anda gerçekten akli başında görünmesi çok kötü.

Odell bir soruya yanıt verir gibi başını sallamaya başladı biri sormuştu. "Evet, Butch'u seviyorum. Aslında onu diğer çocuklarımdan daha çok seviyorum çünkü o özel biri. Yine de bunu asla belli edemem. Babaları benim yaptıklarımdan çok fazla pay aldı. Butch'u herhangi bir şekilde kayırmak Eddie'ye hakaret olur ve yapamam... Kocamı böyle utandıramam. Benimle kaldıktan sonra olmaz."

"Babam biliyor...?" Bunu takip eden sessizlikte her şey yerli yerine oturmaya başladı, çirkin bir yapboz bir araya geliyordu. Kahretsin... bu gerçektir. Tabii ki babam biliyordu. Butch'tan bu yüzden nefret ediyordu.

Annesi hüznünlendi. "Butch karısıyla çok mutlu görünüyordu. Ve tatlı Mary, o çok güzel. Onlar mükemmel

Birbirleri için. O da babası gibi özel biri. Butch gibi. Hepsi çok özel. Kalamamaları çok yazık oldu. Veda etmeye geleceğini söylemişti."

Odell gözyaşlarını tutamazken Joyce uzanıp annesinin kolunu tuttu. "Anne, Butch nereye gitti?"

Annesi kendisine dokunan ele baktı.

Sonra biraz kaşlarını çattı. "Ben tuzlu istiyorum. Tuzlu ekmek alabilir miyim?"

"Anne, bana bak. Nereye gitti o?" Gerçi bunun neden birdenbire önemli görüldüğünden emin değildi.

Boş gözlerle baktı. "Peynirli. Tuzlu ekmek istiyorum. Peynirli."

"Butch hakkında konuşuyorduk... Anne, konsantre ol."

Tanrım, her şey hem şok ediciydi hem de hiç şok edici değildi. Butch her zaman farklıydı, değil mi?

"Anne, Butch nerede?"

"Butch? Sorduğun için teşekkürler. Çok iyi gidiyor... çok mutlu görünüyordu. Evlendiğine çok sevindim." Annesi gözlerini kırptırdı. "Bu arada sen kimsin? Hemşire misiniz? Eskiden hemşireydim..."

Joyce bir an için neredeyse konuya girecekti.

Ama bunun yerine, annesi gevezelik etmeye devam ederken, pencereden dışarı baktı ve derin bir nefes aldı. Odell'in akılsız gevezeliği

birden rahatlatıcı göründü. Evet... tüm bunlar saçmalıktı. Sadece saçmalık.

Bırak gitsin, dedi Joyce kendine. Bırak gitsin.

Sean ağlamayı bırakıp ona yaslandığında, Joyce onun sıcak küçük bedenine sarıldı. Saçma sapan ağlamaların ortasında yataktan gelen saçma sapan sesleri duyduğunda, küçük oğlunu ne kadar çok sevdiğini düşündü. Ve her zaman da sevecekti.

Onun yumuşak başını öptü. Ne de olsa aile, hayatın asasıydı.

Hayatın asası.

İçindekiler

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

[Unavngivet](#)

Unavngivet

Unavngivet

İçindekiler

Unavngivet

Unavngivet

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.